

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sapphire & Hades

New York Times, Wall Street Journal, and USA Today Bestselling Author

PEPPER WINTERS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Safir Yara İzleri

Üçüncü Kitap
Mücevher Kutusu Serisi

tarafından

New York Times Bestseller
Pepper Winters

Safir Yara İzleri Telif
Hakkı © 2024 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Kütüphaneler, kendi bünyelerindeki kopyaları üyeleriyle paylaşmaktan muafır ve bu kitabı stokladıkları için kendilerine teşekkür ederiz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

BU KİTABIN YAZIMINDA A.I VEYA BAŞKA BİR YAZILIM
KULLANILMAMIŞTIR. TÜM PEPPER WINTERS BAŞLIKLARI SADECE
İNSAN TARAFINDAN YAZILMIŞTIR.
Kullanılan tek araç hayal gücü ve klavyeydi.
Bu .

Yayınlandı: Pepper Winters 2024 pepperwinters@gmail.com
E-kitap Tasarımı: Cleo Studios
Ciltsiz Tasarım: Cleo Studios
Alternatif Kapak Resmi: Julia Cherrett Valareign (etsy)
İç Görseller: Julia Cherrett Valareign (etsy)
Düzenleme tarafından: Editing-4-Indies (Jenny Sims)
Düzeltmeyi yapan: Christina Routhier
Hint Duyarlılığı Okuyucu & Hintçe Çeviri: Shabnam Arora & Sonal Phansekar
Fransızca Çeviri: Aurélie Gordio
Sesli Anlatım: Luke William Bromley & Lucy Jessica

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

BUHARLI STANDALONE'LAR

Sırlar Gösterisi Bağımsızlar Kirli

Bir Gece

(Ev arkadaşından sevgiliye) **Bir Sapık**

Gecesi (Sapıktan sevgiliye)

(Buharlı, baharatlı, bol ateşli ve bayılıcı standalone'lar) Devamı gelecek...

Yok edildi

(Grey Romance)

Buna Dokunamazsın

(Romantik Komedi)

Görünmeyen Mesajlar

(Survival Romance)

KARANLIK ROMAN

Mücevher Kutusu Serisi

Yakut Gözyaşları, Zümrüt Çürükler, Safir Yaralar, Elmas Öpücükler

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları, Quintessentially Q, Twisted Together, Je Suis a Toi

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Efsane, İki Dilek, Üçüncü Bir Öpücük, Dördüncü Bir Yalan, Beşinci Bir Öfke, Jinx'in Fantezisi, Sully'nin Fantezisi

Borçlu Seriler

Borç Mirası, Birinci Borç, İkinci Üçüncü Borç, Dördüncü Borç, Son Borç, Borçlu Epilog

Dolar Serisi

Kuruşlar, Dolarlar, Yüzler, Binler, Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

Mutluluk Masalı Birinci Kitap, İkinci Kitap, Üçüncü Kitap

YASAK, EROTIK, ERGENLİK ROMANTİZMİ

Luna Düeti

Lunamare ve Cor Amare

Kurdele Düeti

Çocuk ve Kurdelesı, Kız ve Ren'i

Kurdele Düeti'ne Bağımsız Spinoff

Oğul ve Umudu

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların Tacı, Gerçeğin Tahtı

Hile Ustası Düeti

Vücut Ressamı, Yaşayan Tuval

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve Kural, Günah ve Acı

ILHAM VERİCİ / ÇOCUKLAR

Pippin & Mo

(Pepper'ın kendi tavşanını temel alan resimli kitap)

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

2024/2025 başlıkları için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: **Peppers Kitapları**

Instagram: **@pepperwinters** Facebook

Grubu: **Peppers Playground** Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

Tiktok: **@pepperwintersbooks**

İçindekiler

PEPPER WINTERS'TN DİĞER ESERLERİ

Adanmışlık

Yazarın Mektubu

YazısıTanıtım

Önsöz

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Beşinci

Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On Üçüncü

Bölüm

On Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Bölüm Yedinci

Bölüm Bölüm Yirminci

BölümOn Sekizinci On

Dokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir Yirmi

İki Yirmi Yirmi Bölüm

Bölüm Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi AltıÜç Dört

Beş

Yirmi Bölüm

YedinciYirmi Sekizinci

Bölüm

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm

Bölüm Otuz Bir Bölüm

Otuz İki Otuz Otuz Otuz

Bölüm Bölüm Bölüm Beş

Bölüm Üç Dört Elmas

Öpücükler Teşekkür

Silinmiş Sahne: Topaz Azabı

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Adanmışlık

Karanlık tarafından yutulanlara... ışık her zaman bir yol bulur.

Yazardan Mektup

Mücevher Kutusu Serisi bir kurgu eseri, ancak karanlık bir okuma. Neredeyse Var olabilecek her tetikleyici, bu hikayenin içinde var. Kan oyunu, nefes oyunu, non-con, dub-con, alçalma, acı, umutsuzluk, ihanet, umut ve inanç.

Lütfen bu uyarıyı ciddiye alın. Bu kitap açık, erotik, aşağılık ve bazı yerlerde düpedüz canavarca. Aşk var, evet, ama önce onu bulmak için bir sürü ahlaksızlıktan geçmeniz gerekiyor.

Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun.

Biber x

Blurb

*"Bu korkunç kâbustan kurtulacak kadar güçlü olduğumu sanıyordum.
Gücümü geri almak için elimden geleni yaptım ve kalbimin düşmesine izin
vermeyi reddettim. Tek sorun şu ki... kalbim bir aptal."*

Sadece bir damla kan beni sonsuza dek değiştirdi.

Onun kanı.

Tadını. Sıcaklığını.

Onu yuttum ve yiyip bitirdim.

Bir süre için yeterliydi.

Canavarım memnundu. Ait olduğum yeri bulduğuma inanıyordum.

Ama şimdi... o damlacık artık yeterli değil.

Nehirler istiyorum. Okyanuslar istiyorum.

Dünyanın kırmızıya boyanmasını istiyorum ve gerçekten artık kimi
avladığımı bilmiyorum.

O mu?

Ben mi?

Onlar mı?

Kesin olan bir şey var, bugün biri ölecek.

Umarım ben olmam.

Önsöz

Henri

KAN VE KARANLIĞIN LANETİ

tarafınd

an Henri

Mercer

Bence herkesin hayatında uyandığınız bir nokta vardır.

Yu

kar Kim olduğunuz, ne yaptığınız ve kim olduğunuz gerçeğine uyanırsınız.

l.

olman gerekiyor.

Bazı insanlar uyanır ve zaten doğru yolda olduklarını fark ederler.

Diğerleri uyanır ve tüm hatalarıyla yüz yüze gelir.

Ölüme yakın deneyimler böyle bir uyanışa neden olabilir.

Dibe vurmak sizi görmeye itebilir.

Hastalık ve tükenmişlik, terör ve trajedi - hepsinden korkulur ama teslim olursanız size özgürlük verebilirler.

Ne yazık ki teslim

olmadım. Ne yazık

ki hazır değildim.

Çünkü uyanışım gerçekleştiğinde...

kırıldım.

Birinci Bölüm

.....

Ily

"BU !" PETER HOBBLE koşuyor, acıdan sıırılsıklam oluyor ve her adımda homurdanıyordu. "Varolmayan Ülke'ye giden kestirme bir yol biliyorum!" Kıkırdadı ama daha çok hıçkırık gibi geldi.

Her bir mücevher, Peter ayık ve akıllıyken ona itaat etmeye o kadar alışmıştı ki, şimdi kafası güzel ve acı çekerken onun kararlarını sorgulamıyordu.

Grup olarak koşma şeklimiz bana lisedeki yarışlarını hatırlattı. Her zaman bir grup olarak başladık ve kat ettiğimiz mesafe arttıkça yavaş yavaş azalırdık.

Burada böyle bir şey olur mu?

Mücevherler geri düşer miydi? Birlikte kalmak için yavaşlar mıydık? Ya da Bazıları, yeterince hızlı koşarlarsa umudunun peşinden mi koşuyor?

Nefes nefese Peter'a baktım. Göğsündeki hedef işareti siyah, beyaz ve kırmızı çizgilerle belirginleşmişti. Boya bulaşmış ve çıplak renkli boxer'ının bantlarına kadar işlemişti. Donuk gözleri ve ateşli teni on dakika öncesinden bile daha kötüydü.

Rachel kaşlarını çattı, koşarken dolgun göğüslerini tutarak çok fazla zıplamalarını engelledi. "Sen Peter Pan değilsin, Pete. Varolmayan Ülke diye bir yer yok."

"eminim." Peter kollarını iki yana açtı. "Onun adını , değil mi? Bahse girerim kendimi uçurumdan aşağı atsam uçabilirim."

"Kimse uçurumdan bir şey atmıyor." Rachel yüzünü buruşturdu. Bana bakarken dehşetinin derinliğini gizleyemiyordu. "Kendini kaybetti," diye fısıldadı bana.

"Daha hızlı uçun, arkadaşlar!" Peter bağırdı, yanmış ayaklarının üzerinde koşmaktan neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. "Önümüzde kestirme yol var!"

Rachel ona uzandı ama o omuz silkti.

Rachel bir iç çekerek, korkunun öfkesine karışmasına izin verdi.
"Kestirme yolu biliyorsun? Ne kestirmesi? Bulutlar kadar yüksektesin ve eğer o bulutların içinde uçabileceğini söylersen, ben-"

"Rachel." Başımı salladım. "Sorun yok."

Gözlerinde anında yaşlar birikti. Dişlerini sıkarak başka tarafa baktı.

Victor'un pistinin yemyeşil çimlerinden aşağı özel uçağının yanından geçerken Peter tökezledi. Bir an için uçağı çalıp Herkesin buradan heyecanla çıkmasını istiyorum. Keşke gemmolog olmak yerine pilot olmak için çalışsaydım.

Biz hızla geçerken, okyanusun gürültüsü sağımızdaki kayalıklara çarparak bizi neredeyse sağır ediyordu.

Burada her şey daha gürültülüydü, daha canlıydı... daha vahşiydi.

Koşar adımlarla ilerlediğimiz orman, ağaç kabukları ve yapraklarıyla bizi korumayı ve saklamayı vaat ediyordu.

Koşan birkaç mücevher kayalıklara baktı.

Konuşmadığım bir adam ve hazine avı gecesi Kirk'le birlikte şov yapan kız Suri kenara doğru çekildiler.

"Sakin buna cüret etme!" Peter böğürdü, sanki yanmış ve kararmış ayakları kopmak üzereymiş gibi tekrar tökezledi. Rachel'ın bahsettiği bulutları dağıtmak için başını sallayarak, "Beni görmezden gel. Ben uçamam. Uçamıyorum. kimse uçamaz. Kimse atlayamaz, beni duyuyor musun?"

"Koşmanın ne anlamı var ki?" Suri hızını kesmemek için elinden geleni yaparken gözyaşlarını tutamadı. "Bizi yakalayacaklar. Bizi *her zaman* yakalarlar." Sırayı bozdu ve kayalıklara doğru sürüklendi. "Daha fazla dayanamayacağım."

Peter küfretti ve onun peşine düştü. Kanayan, vahşileşmiş elini kızın kelepçeli bileğine dolayarak onu tekrar aramıza sürükledi. Vücutundaki uyuşturucular, ciddiyetin fantezilerine sızmasına yetecek kadar azalmıştı. "Neredeyse bitti, Suri. Söz veriyorum." Bakışlarında saf bir ıstırapla bana baktı. "İly ve ben seni buradan çıkaracağız. Yemin ederim."

"Kahretsin, yine mi bu, Pete. şeyler söylemeyi kes." Dane başını öne eğdi ve daha hızlı koşmaya başladı, yanında bayrak sallayan esmer tenli küçük bir kızın dirseğini yakaladı.

Suri Peter'ın elinden kurtuldu ve gözyaşlarına engel olamadı.

Yakaladığı kızı kendisiyle birlikte hızla sürükleyen Dane, bana ateş etti ve

Peter'a bir bakış. "Sen de bizim gibi tasmalısın, Pete. Gözetim altında yaşıyorsun."

Milyonlarca kamera, tıpkı bizim gibi. Sen de bizim gibi bir *kölesin*. Bizi nasıl dışarı çıkaracaksın?"

"Henüz bilmiyorum ama öyleyiz." Peter ona pahalıya mal olsa da devam etmek için elinden geleni yaptı. "Sadece bana güvenin, tamam mı? Bir gün... yakında bir gün... ailelerinize geri döneceksiniz ve-"

"Bu çok zalimce." Citra bize doğru atıldı. "Bize böyle boş umutlar veremezsin. Buradan çıkış yok-"

"Hayatım üzerine yemin ederim," diye tükürdü Peter, doğuştan esmer olan teni acıdan bembeyaz kesilmişti. "Kafamın iyi olduğunu düşündüğünü biliyorum ama hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Ben bittim. *Hepimizin* işi bitti. Sadece... güven bana."

"Sana güveniyorum." Rachel nefes nefese kalmış, yüzü Victor'ın dayığı yüzünden acıyla ağarmıştı. "Ama bu sözü nasıl tutacağın hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oopsies." Peter tökezledi, neredeyse yüzü çimenlere çarpacaktı. Sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi güldü.

"Kahretsin." Rachel sağ kolunu tuttuğu gibi, benim elim de fırladı ve onun sol kolunu yakaladı. Birlikte onu dik tutmayı başardık.

Gülmeyi kesti ve kusacakmış gibi sertçe yutkundu.

Sisteminde acısını dindiren ilaçlar olması, vücudunun travmaya tamamen doymamış olduğu anlamına gelmiyordu.

Tanrım, daha ne kadar bayılmadan koşabilir?

Ritmini geri kazanan Peter gözlerine kaçan teri temizledi.

Etrafımızda kaçışan her mücevhere bakarak, "Sizi özgürlüğünüze kavuşturamazsam kendim öldüreceğim" diye yemin etti. Buna ne dersiniz?"

Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi bilemedim.

Yakınında koşan Suri'ye baktı. Siyah saçları arkasında uçuşuyordu; ince vücudu ince gümüş yara izleriyle kaplıydı. "Eğer seni birkaç ay içinde dışarı çıkaramazsak, seni öldüreceğim. Bunu olabildiğince hızlı ve acısız yapacağım." Kıs kıs güldü. "Yöntemini bile sen belirleyebilirsin. Yüzüne yastık mı? Banyoda boğulmak mı? Ben tam hizmet suikastçısı olacağım, buna ne dersin?" Suri daha sert ağladı.

"Lanet olsun, Peter." Kirk yörüngesini değiştirerek bir kolunu Suri'nin beline doladı ve koşarken ona beceriksizce sarıldı. "Onu dinleme. Perilerle uçuyor. , Su. Beni bırakamazsın, tamam mı? Sadece... bugünü atlatalım, sonra bir yolunu buluruz, tamam mı?"

Suri, Kirk'e hayranlık dolu, ıslak gözlerle baktı.

Ev kadını ve tamirci olarak oynamaları emredilen porno zorlama olabilirdi ama... birbirlerine bakışları gerçeği haykırıyordu.

Oh hayır...

Demek Kirk, kasada hıçkıra hıçkıra ağladığım gece Peter'a *bu* yüzden o kadar kızmıştı. Peter'ı bana karşı bir şeyler hissetmemesi için uyarmasının sebebi buydu.

Onları kendisi yakaladı.

Bunun çaresizliğini hayal edebiliyorum. Kalbinizi elinde tutan tek kişiyi koruyamamanın acizliğini.

Bakımlı çimlerden ayrılıp bahçeye girdiğimizde aklımıza Henri geldi. Ormana. Ayak seslerimizin yumuşak gürültüsü hemen dallar ve yapraklar üzerinde çıtırtılara dönüştü. Sıkı grubumuz dağıldıkça hızımız düştü, ağaçlardan kaçıp sıraya girdik, hayvan izlerini ve sık çalılıklar arasında hafifçe büyümüş patikaları takip ettik.

Henri'ye güvenmişim ve o bu güveni yıktı.

Henri'ye karşı bir şeyler hissediyordum ve o, artık ne hissettiğime dair hiçbir fikrim kalmayana kadar duygularımı .

Buraya biri olarak geldim ve *başka* bir şeye dönüştüm. Gerçekten sevmediğim bir şeye.

İyi bir kız çirkinleşti. Eline geçirdiği her efendiyi seve seve öldüren bir kız... Ama bir mucize olur ve Peter'ın yemini gerçek oldu...sonra ne oldu?

Eğer bir şekilde herkesi serbest bırakır ve Efendilere ödeme yaptırırsak... Henri'yi de öldürebilir ?

Onun gözlerinin içine bakabilir ve beni incittiği gibi onu incitebilir miydim?

Çünkü eğer yapamazsam, o zaman... bu benim hakkımda ne söyler?

Kalçamın üstündeki turuncu lekeye baktım. Beni paintball silahıyla vurmuştu.

Beni seçti ve ateş etti, bacağımı sokan, morartan ve patlayan korkunç bir mermiyle vurdu.

Ama Peter'ı vurmamıştı.

Ona nişan almıştı, her zaman yaptığı gibi onunla uğraşmaya hazırda ama... Victor'un arkadaşına ne yaptığını fark ettiğinde gözleri dehşetle parlamıştı.

Ve sonra, onun yerine beni vurdu.

Ve bu beni... minnettar yaptı.

Umutluyum.

"Bu kadar cinayet yeter, lütfen. Bana daha önce cevap vermedin." Rachel sık bir çalıdan kaçarken nefes nefese kaldı ve keskin bir şeyin üzerinden geçerken dişlerinin arasından tısladı. "Nereye gidiyoruz ve sen nereden biliyorsun? kısayol mu?"

Peter öne doğru eğildi, ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe dayanıklılığı hızla azalıyordu. "Elmas Öpücük töreninde ne olduğunu bildiğim gibi biliyorum." Neredeyse bir ağaca çarpıyordu. Onu yolda tutmak için dirseğini hızla çekmesi gerekti. "Victor beni birkaç tanesinde hizmet etmeye zorladı." Sanki anılar çok ağırmış gibi neredeyse kuru bir nefes aldı. "Sen sadece Elmas Öpücük'ün ölüm demek olduğunu biliyorsun. İçimizden biri seçildiğinde bir daha geri gelmeyeceğini biliyorsun." Kara kara kıkırdadı. "Ama ne şanslıyım ki ben? Onların ölümünü izleyebiliyorum. Temizlik yapabiliyorum. Kabuslarımda bile göremediğim şeyleri görebiliyorum. Ve size şunu söyleyeyim... tüm bunlar? İnsanın peşini bırakmıyor."

Rachel ona dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Ne olacak?"

İleride, Suri omzunun üzerinden bakarak Peter'ı dinliyordu.

Ona susmasını söylemek istedim. Mücevherlere hayatlarına son vermeleri için başka bir sebep vermemesini.

Ama homurdandı, "Bir mağara var. Oraya Faset Tapınağı diyor. Bir masa var. Ona Uyanış Sunağı diyor." Bir kez güldü. "Bir bıçak var. Ona Güzellik Bıçağı diyor-"

"Onları bıçaklayarak mı öldürüyor?" Suri boğuldu.

"Daha da kötüsü." Peter iç çekti, ayağı takıldı. "O Usta Kuyumcu, değil mi? Bizi işlenmemiş mücevherleri olarak görüyor. Tören ışıldamamızı sağlıyor." Bu sefer gülmedi, korkusu kafasının güzelliğini bastırdı.

Terden parlayan ağır bir kolla sallayarak ağaçların derinliklerini işaret etti. "Düz gitmeye devam edin. Orman sahile dökülüyor ve mağara sisteminin girişi orada. Faset Tapınağı üçüncü büyük mağaradır, ancak diğerlerine de açılır."

"Nereden biliyorsun?" Suri sordu.

"Çünkü o beni almak için geri gelmeden önce keşfe çıktım." Nefesini yutarak devam etmek için kendini zorladı: "Törenden sonra temizlik görevi bana verildi. Aşağılık Vic, temizlik ekibinin içeride neler yaptığını görmesini istemiyor, o yüzden iş bana düşüyor. Geriye pek bir şey kalmadı. bittiğinde." Sırıttı. "Kanın hepsi gitti -Ustalar tarafından sarhoş edildi ve-"

"Ne oluyor lan?" Kirk çarparak durdu ve Peter'la yüzleşmek için döndü. "Şimdi de kanımızı mı içiyorlar?"

"Gençleştirici olduğunu söylüyor." Durma noktasına geldiğimizde Peter neredeyse bayılıp bir fidana çarpacaktı. Yüksek sesle güldü, parçalanmış ayakları üzerinde topallayarak. "Öldürülmek üzereyken kanımızda bir kimyasal ürettiğimizi biliyor muydun? Ne kadar dehşete düşersek o kadar . Ritüel dini bir uygulama değil, tamamen bu kimyasalın içinde boğulmamızı sağlamakla ilgili. Ve sonra... hasat ediyorlar. Bir ürün gibi." Gülüp ağladı. "Biz sadece pahalı sebzeleriz-"

"Hasat mı?" Kirk kusacakmış gibi görünüyordu. "Ne demek istiyorsun? hasat edelim mi?"

Peter yüzünü ovuşturdu, ellerinden yanağına kan bulaştı. "Zamanı tersine çeviren bir tonik olduğunu söylüyor. Dünyadaki en pahalı meta; altından, elmastan ya da..."

"Bunu dinleyemem." Rachel başını salladı ve geri . "Uçurumdan atlayabilirim. Yapamam..."

"Kahretsin." Peter kanlı, sümüksü ellerini dizlerinin üzerine koydu ve içine çekti kadar çektim. "Bunu söylemek istememiştim." Birkaç damla gözyaşı kaçarken nefesinin altından inledi. "Özür dilerim. Sadece... söylediklerimi görmezden gel. Zaten bir önemi yok çünkü buradan çıkıyoruz." Kederini geri çekerek ayağa kalktı. "Mağara sisteminde saklanacağız. Karanlık çökene kadar saklanacağız ve sonra... iskeleye gidip Usta K'nın teknesinin yanaşıp yanaşmadığına bakacağız."

Kirk Peter'ı omuzlarından tutup sarstı. "Eğer şu anda cayır cayır yanıyor olmasaydın, sana bir yumruk atıp aklını başına getirirdim! Sen neden bahsediyorsun be? Tekne mi? Tekne mi var? Yelken açmak varken neden burada dikilip kan içen psikopatlar hakkında konuşuyoruz-"

"Tekne orada olmayacak." Peter'ın dizleri çöktü ve Kirk onu sarsmak yerine ayakta tuttu.

"Kahretsin, biri bana yardım etsin," diye bağırdı Kirk.

Öne doğru bir adım atarak Peter'ın kolunu omzuma attım ve ağırlığını olabildiğince üzerime aldım. Soğuk terden kayganlaşmış vücudu benimkine yapıştığı anda Peter sessiz bir hıçkırıkla boğuldu, sonra yüzünü saçlarıma gömdü. "*Mujhe maaf kar do. Mujhe bohat afsos hai. Mera matlab yeh nahi tha, shaayad mujhe unhen koodne dena chahiye tha. Shaayad hum sabko*

koodna chahiye." (Özür dilerim. Çok özür dilerim. demek istemedim... belki de atlamalarına izin vermeliyim. Belki de hepimiz atlamalıyız.)

Rachel bir kolunu diğer taraftan onun beline doladı ve bana umutsuz bir bakış attı. "Ne dedi o?"

Sertçe yutkundum, Peter'ı kendime yaklaştırdım. "Kendini iyi hissetmediğini ve halüsinasyon gördüğünü söylüyor. Söylediklerinin hiçbiri doğru değil ama mağara sistemi yakın ve devam etmeliyiz."

Hem Rachel hem de Kirk bana inanmayan bakışlarla baktılar.

Kirk tehditkâr bir hırıltıyla Peter'a yaklaştı. "Bana neden iskeleye koşmadığımızı söyle, Pete. Bütün bunları neden kendine sakladığını söyle. Burada neler döndüğünü neden bize anlatmadığını söyle."

Yanaklarından süzülen gözyaşlarına engel olamayan Peter, Kirk'ün arkasında kendine sarılan Suri'ye baktı ve iç çekti. "İly haklı. Saçmalıyorum dostum. Uyduruyorum." Zorla bir kahkaha attı. "Komik, değil mi?"

"Tekne, Pete. *Şimdi.*"

Beni ve Rachel'ı üzerinden iten Peter sendeleyerek ilerledi, Suri'yi yanağından öptü, sonra topallayarak koşmaya başladı. Hepimiz koştuk, hışırdayan çalı çırpı sesleri kulaklarımızı tırmalıyordu, "Efendi K-Kyle -Victor'un beni yakmasına yardım etti. Bu gece ayrılıyor... ya da . O da Buraya deniz yoluyla gelen çok az kişi var ama Victor onların uzun süre demirlemesine izin vermiyor. Yatlar iskeleye sadece bir saat kadar yanaştıktan sonra Vic onları çektiriyor ve bir kilometre kadar uzağa demirletiyor."

"Yani... yüzüyoruz."

"Evet, tamam." Peter alay etti. "Bana biraz zaman ver, mükemmel balina şarkımla yunusları çağırayım. Bizi çekebilirler."

"Bir kilometre yüzebiliriz," diye karşı çıktı Kirk, Suri'ye bir bakış fırlatarak. Ona her baktığında kalbi gözlerinde yaşıyordu. "Denemek zorundayız."

"Deniyoruz." Peter mide bulandırıcı bir sallantıyla başını salladı. "Karanlık çökene kadar saklanın. Efendi K ayrılana ve yatı limana yanaşana kadar bekleyin. Onu sayıca ve gün doğumuna doğru yelken açacağız." Sanki mükemmel bir planmış gibi başını salladı, Victor'un bütün gece avlanacağını ve muhafızların büyük olasılıkla tam da bu nedenle iskelede devriye gezeceğini ya unutmuş ya da görmezden gelmişti.

Ama... ben onun planında deliklerden başka bir şey görmezken bile, diğerleri umudu son yemekleriymiş gibi emiyorlardı.

Adımları uzadı, hızımız arttı ve biz koşarken kimse tek kelime etmedi.

İkinci Bölüm

.....

Henri

Ben de onlarla birlikte koştum.
Asma köprüyü geçip, çimenli pistten aşağı inerek ormanın ötesine geçtiler.
Ustalar , sık ağaçların arasından gerçek avcılar gibi iz sürdüler.
Kendimi bir sahtekâr gibi hissettim.
Hayatımda hiç ve silah ellerimde çok ağırdı.
Mermilerin kauçuk olması ve kurşunla değil boyayla patlatılması önemli değildi. Yine *de insan* avlamak vücudumdaki her kemiğe aykırı geliyordu.
Parmaklarımı silahın etrafında daha sıkı sararak, anlamaya çalıştım
Bu kadar çok hareketli parçası olan bir oyunu nasıl kazanabilirdim. Daxton, Roger ve Larry ile yapmaya çalıştığım gibi bu adadaki herkesi öldüremezdim.
Üç adamdan sadece birini öldürmüştüm.
Bu cümlelerin gerçek ağırlığı yüzüme çarpınca koşum biraz durakladı.
Birini öldürdüm.
Hayatta kalmaya pek uygun olmayan biri ama... Yine de bir can almıştım.
Kötülüğün bir parçasını ortadan kaldırdığım için bu beni affettirdi mi, yoksa beni cehenneme daha da mı itti?
Fark eder mi?
Doğduğunuz gün tek yönlü bir bilet kazandınız.
Dişlerimi sıkarak daha hızlı koştum.
Ağaçlar beni yakalamak için uzandı, dallar yüzüme vurdu ve çalılar kotumu tırmaladı. Kulaklarım bir Üstadın bir mücevher bulup onları vurduğuna dair herhangi bir işaret çınlıyordu.
Yine de silah sesleri yüksek değildi.

Ily'ye ateş ettiğimde atışımın ne kadar sessiz olduğuna şaşırmıştım. Beni doğru yöne götürecek patlamalara güvenemezdim.

Bunu hemen çözmeniz gerekiyor.

Victor buradaki tüm canavarları serbest bırakmışken Ily'yi nasıl koruyabilirdim ki? Ne yaparlarsa yapsınlar özgürdüler. kalpleri istiyordu. Victor'teklif ettiği şeyi görmemesi için aptal, kendi kurallarına göre oynayacaklarını düşünmesi için de tamamen geri zekâlı olması gerekiyordu.

Neden yapsınlar ki?

Ödül bu kadar cazipken neden sadece bir kazanana izin versinler ki?

Bir köle yakalandığı anda, o kölenin büyük ihtimalle ölmüş olacağından hiç şüphem yoktu.

Bir ekşi fişkırması dilimi kapladı.

Bu gece yoklamada, oyun bittiğinde, mücevher sayısının çok daha az olacağına ve suçlanacak tek kişinin Victor'un kendisi olacağına dair korkunç bir his vardı içimde.

Ily'i bul.

Tek amacım buydu.

Onu bulduğumda ne yapacağım gelecekteki bir sorundu.

Ağaçların arasından hızla geçerken, çalılıkların arasından en iyi patikayı seçip alan üç ustayı gördüm. Birkaçı silahlarını çalılarının arasından geçiriyor ve sanki çalılarının arasına saklanmış bir mücevher görmeyi bekliyormuş gibi ağaçların etrafında eğiliyordu.

Ormanda olmazlardı. Çok riskli.

Çok yakın.

Peter *hala ayakta*ysa onları toplar.

Burada geçirdiğim süre içinde bir şey öğrendiysem, Peter sadece hizmet eden bir köle değildi. Bir süre sonra Victor'un güvenilir hizmetkârlarından biri haline gelmişti ve bu adayı bilen biri varsa o da oydu.

, Ri.

Sanki kapıdan çıkmasına izin verilecekmiş gibi.

O da diğerleri kadar bilgisiz olurdu.

Bu durumda, muhtemelen onları suya götürecektir. Benim planım da bu olurdu.

Yüzen bir şey çalamasam bile yüzmeyi göze alırdım.

Zihnim bu sabahki anılarla ağrıyordu. Victor, Daxton'ın burada kayıkla gezdiğini söyledi.

Böyle bir özgürlüğe izin verilen sadece birkaç Efendi'den biriydi. Belki de şu anda aynı ayrıcalıklara sahip başka bir Efendi kalıyordu. Bir yerlerde demirlemiş başka bir tekne. Bir mücevher kalabalığının gemiye tırmanıp ulaşamayacağımız bir yere yelken açması için en küçük bir şans.

Daha sert koştum.

Dalgaların gürültüsü beni ileri çağırırdı.

Orman aşağı doğru eğimliydi ve beni sulu sınırlara doğru yönlendiriyordu.

Ağaçların seyrelmesi ve beni engebeli bir sahile fırlatması uzun sürmedi. Donuk kum mavi ve yeşil deniz camlarıyla parıldıyordu, sanki Victor tüm kırık şişelerini okyanusa atmış ve denizin onları dalgaların yuvarladığı değerli taşlara dönüştürmesine izin vermiş gibiydi.

Küçük setten aşağıya doğru koşarken ve birkaç büyük kayanın üzerinden atlarken mokasenlerim üzerlerinde çıtırdadı, birkaçını dağıttı. Kayalardan oluşan bir çıkıntıya yosunlar yapışmış, havada tuz ve ölü balık kokusu vardı.

Denizin kırbaçladığı kumsalın ortasında durup sağa sola baktım.

Birkaç usta kumlara yayılmış, benim gibi etraflarına bakıyorlardı.

Kumsal solumda bir burun etrafında kıvrılıyordu.

Uzakta uzun bir masa, birkaç plastik küvet ve iki genç adam dört muhafızın gözetimi altında çalışıyordu. Güneş ışığı keskin fileto çıkarma bıçaklarının üzerinde parlıyor, ardından balık pullarının ışıltısı geliyordu.

Bu pis kokuyu açıklıyor.

Sanırım okyanusla iç içe yaşayan Victor, deniz ürünleri ithal etmek yerine çalışanlarına balık tutturuyordu. Kendi ıstakoz küpleri ve yengeç dükkanları da var mıydı?

Akşam yemeğini hazırlayan personele arkamı dönerek, dalgaların arasından süzülen güneş ışığını engellemek için elimi kaldırdım.

Önümde inanılmaz uzunlukta bir iskele uzanıyordu.

Yüzdürücü ve siyah yüzdürme parçalarıyla birbirine kilitlenmiş, dev bir yapboz yılanı gibi birbirine kenetlenmiş, denize doğru uzanıyordu. Her dalgada yuvarlanıyor ve tepeye çıkıyor, birbirine bağlı parçalarıyla suyun üzerinde ilerliyordu.

Hangi gemi gelirse gelsin sıklık ve gizli resif endişesi olmadan yanaşabilirdi.

İskelenin ilerisinde, birkaç direk gökyüzüne bağlama halatlarını saplıyordu...

Ama tekne

yok.

Hiçbir

şekilde

bedava değil.

İki usta yanımdan koşarak geçip sağa ve uçurumlara doğru ilerledi. Victor kalesini en tepeye inşa etmiş, ormanın içinden aşağıya doğru inerek bizi en altta bırakmıştı. Yukarıda yükselen devasa granit kaya yüzeyleri, kükreyen sörf için hoparlör görevi görüyordu. Yıpranmış beyaz tüylü martıların bezeli bir taş.

Ustalar siyah bir yarığın içinde kayboldu, ada tarafından yutuldu. Takip etmek için sallandım.

"Ah, Henri, işte ." Charles önümde yavaşlayarak dururken nefes nefese kaldı. "Eğlenceli değil mi?"

İğneleyici cevabımı yutkunarak gülümsemeye zorladım. "Emin olabilirsiniz. Çok eğlenceli."

Sırıttı ve diğer Ustaların ortadan kaybolduğu yeri işaret etti.

". Takip etsek iyi olur. Küçük mücevherlerimizin mağara sisteminde bahse girerim."

"Herkesi davet et, neden ?" Charles'ın yanına başka bir Efendi yanaştı.

Adamı tanıımıyordum ama sıırıttı ve yağlı kahverengi saçlarını geriye doğru taradı. "Peter Yüzler Tapınağı'na nasıl gidileceğini biliyor. Sanırım orada saklanmaya çalışacaktır. Ama bunu tüm adaya duyurmaktan vazgeç Charles. Onları ilk bulanlar için daha az eğlenceli olur."

"Peki *sen* neyi eğlence olarak sınıflandırıyorsun?" Silahımı yumruklayarak dikkatlice sordum.

Yabancı kıkırdadı. "Önce bana bir içki ısmarla, sonra sırlarımı açıklayacağım."

Charles gözlerini devirdi. "Bu Kyle." Kol saatine baktı. "Ve o haklı. Bizimle gel Henri. Birlikte avlanacağız ama onları bulduğumuzda herkes kendi başının çaresine bakacak, değil mi?"

Katletmek istediğim adamlarla aynı takımda olma düşüncesi çalkaladı.

Ama grup olarak daha fazla yol kat edebilirdik, o yüzden...

Başımı salladım. İly'yi bulduktan sonra onlarla başa çıkabilirdim.

"Tamam." düştüm. "Hadi gidelim."

"İşte ruh budur." Charles koluma vurdu, sonra da hantal bir koşuya başladı. Onun kaplumbağa hızında yürüyebilirdim. Kayalıklara ve sörf çizgisinin hemen üzerindeki gölgeli çatlağa doğru ilerlerken hiçbirimiz konuşmadık. Dalgalar girişin altındaki kayalara vuruyor, beyaz ve gürültülü bir şekilde köpürüyordu.

Charles zorlukla nefes alarak tökezleyerek yürüdü. "Kahretsin, kardiyom üzerinde çalışmam lazım. Biraz yürüyebilir miyiz?"

Kyle çenesini kaşdı, tırnaklarını ince çene kayışına geçirdi. Zayıf ama güçlüydü, bana eski komşumun vahşi chihuahua'sını hatırlattı. Ufak tefek ama kesinlikle ölümcüldü, bakışları bir Doberman'ı bile korkutabilirdi. "Sen bir yüksün, Charleston."

"Ben mi sorumluyum?" Charles kıkırdadı ve bir saç yumağını öksürerek kuma tükürdü. "Victor'un tüm bu kuralları ve kameraları koymasının sebebi ." Gözlerini bana doğru devirdi. "Küçük ihtiyaçlarımdan oldukça memnundum. Dane'i özel olarak kesebiliyordum ve kimse bilmem gerekiyordu. Ama sonra o ." Kaşlarını çattı. "Kimin parçalara ayırmaya meraklı olduğunu bilmek ister misiniz? Onun. Şu adam. Tam şuradaki."

Kyle bana bir sırtış fırlattı. "Ne diyebilirim ki? Çocukken doktor olmak ."

"Tanrı seni cerrah olmaktan korusun." Charles dramatik bir şekilde ürperdi. "Hastaların eksik parçalarla dışarı çıkar."

Kyle güldü. "Eğlenceli kısmı da bu değil mi?"

Charles, "Hipokrat yemininin bunun tam tersini söylediğine eminim," diye karşılık verdi.

Kyle kıs kıs güldü ve silahını omzuna yerleştirdi. "Benim versiyonuma göre zarar vermeli ve bundan zevk almalıyım."

Onunla ilgili her şey dişlerimi sıkıyordu.

Bana bakan Kyle mutlulukla içini çekti. "Sevdiğimiz şeylere engel olamayız, değil mi H?"

Tıpkı benim onların çığlıklarını sevmekten kendimi alamadığım gibi."

"Vücut parçalarını çıkarmadan da çığlık atmalarını sağlayabilirsin, biliyorsun." Charles gözlerini devirdi. "İstersen sana öğretebilirim. İncelikten yoksunsun."

"Ve sen de yaşlandıkça yumuşuyorsun." Kyle Charles'ın genişleyen karnını dürttü. "Evde senin sık sevdiğini bilmeyen bir karın var. Dane sana sakso çekerken ona nasıl baktığını fark etmediğimi sanma." Kyle bana doğru göz kırptı. "Sahip olmaması gereken duygulara sahip. Ama sende de var."

Bu vahşı yarattığın neyi sevip sevmediğimi fark etmiş olması omurgamdan aşağıya soğuk bir cereyan gönderdi. İly'yi benden önce bulma düşüncesi... onun parçalarını söküp çılgılık atmasını sağlama düşüncesi.

Parmağım tetiğin etrafında seğirdi.

Silahımın boyayla değil, ölümle dolu olmasını dilerdim.

"Hangi duygulara sahip olmam gerektiğini söylemek sana düşmez," diye mırıldandım.

"Zayıfsın." Kyle burnunu çekti. "Sadece ."

"Zayıf olabilirim." Başımı salladım. "Ya da sonunda duyguların gücünü ve onlarla birlikte gelen diğer tüm saçmalıkları öğreniyor olabilirim."

"Ah, doğru. Sen annesinden bir kucak alamamış zavallı, küçük, kırık bir çocuksun." Güldü ve ruhsuz gözlerini devirdi. "Bak ne diyeceğim... ne zaman sevgi aramayı bırakıp besin zincirinin tepesinde olduğunu ve o küçük mücevherlerin dilimlemek, doğramak, becermek ve vurmak için bizim olduğunu kabul edersen, o zaman konuşuruz. O zamana kadar... vaktimi boşa harcıyorsun." Charles'la ve onun soluk soluğa nefes alışıyla alay etti. "Aslında *ikiniz de* vaktimi boşa harcıyorsunuz." Koşmaya başladı ve kayalıklardaki kara deliğe doğru hızla ilerledi. "Sonra görüşürüz, ezikler. Sizin için birkaç parça bırakacağımdan emin olabilirsiniz."

"Pislik." Charles onun gidişini izledi. "Her zaman öyleydi."

Ve o pislik İly'nin peşindeydi.

"Görüşürüz Charles." Kyle'ın peşinden gittim.

Gözümün önünden ayrılmasına asla izin veremezdim.

Charles beni geri aramaya çalıştı ama hırıltısı dalgaların altında kayboldu.

Ayaklarım kum ve deniz camı üzerinde ilerliyor, Kyle birkaç kaya çukurundan atlayıp kayaların üzerinden uçurumun kenarındaki siyah çatlağa doğru koşarken onu kovalıyordum. En az direnç gösteren yolu seçerek kayalara tırmandı ve ben yumuşak kumda ilerlerken uzaklaştı.

Yönümü değiştirerek onunkini takip ettim, kayaların üzerine atladım ve bileğimi kırmamak için dua ettim.

Sinsi herif, lanet olası mokasenlerimin yapamayacağı bir hızda ilerliyordu. Bir kayadan diğerine atlamak için elimden geleni yaptığımda kaygan ayakkabılar hiçbir çekiş gücü sağlamıyordu.

Silahımı siyah kayışıyla omzuma asarak daha hızlı gitmeye çalıştım - onu durdurmak, öldürmek için, sadece...

Ayaklarımın altında garip bir

gümbürtü. Bir güç kükremesi; bir yer sarsıntısı.

Bir martı sürüsü kanatlandı.

" et!" Charles bağırdı. Çok geç kalmıştım.

Kyle mağaranın içinde kayboldu, tam o sırada altımda ağır bir deniz suyu .

Sanki okyanus bir yumruk oluşturmuş ve taşaklarıma bir yumruk atmış, beni geriye doğru fırlatmış ve bir tuz kulesiyle tokatlamış gibi hissettim.

Sarp kayaların üzerine düştüğümde sırtım feryat etti. Şakağım keskin bir çıkıntıya çarptı.

Silahım ağırlığımdan kırıldı, namlusu kıvrılıp yuvarlanırken ikiye ayrıldı, cezalandırıcı bir yağmur perdesi aşağıdan olduğu gibi yukarıdan da vururken yüzümü buruşturdum.

Birkaç saniye sonra her şey bitmişti.

Kükreme azaldı, şiddetli su kayaların üzerinde parıldayan ıslaklıktan başka bir şey değildi.

Siktir!

Taşaklarım okyanusun vuruşlarıyla zonklarken, kendimi avuçlayarak buzgibibir acıya doğru ilerledim. Her şey acıyordu. Her şey damlıyordu.

Lanet olsun!

Dilini şaklatan Charles, çarpan başımın yanında belirdi.

Ellerini kalçalarının üzerine koyarak, acı içinde kıvrandığım yere baktı.

"Blowhole seni iyi yakaladı, ha? Kayalıklardan uzak dur. Hangisinin su borusuna dönüşeceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Aletimdeki işkence yavaş yavaş , karnımın alt kısmına ve bacaklarıma doğru sızdı. Başımdaki ağrının da aynı şeyi yapmasını diledim.

"Evet, teşekkürler." İnledim, dişlerimi sıktım ve kendimi dik durmaya zorladım. "Oh kahretsin. Sanırım oyundan çıktın." Charles kaşlarını kaldırıp

kırık silahımı. Gözleri kot pantolonuma kayarken kıkırdadı. "Ve sana söylemekten nefret ediyorum ama içine damlattığın sadece deniz suyu değil."

Omurgamda zonklayan çürükleri ve gözlerimin üzerinde dans eden siyah noktaları görmezden gelerek ayağa kalktım ve sırlıklam olmuş kıyafetlerimi fırçaladım. Ahlakla hiçbir ilgisi olmayan ve daha çok başımdaki yaralanmayla ilgili olan mide bulantısı, tekrar düşmemek için dizlerimi kilitlememe neden oldu.

En azından sol tarafımı kaplayan parlak turuncu boyaya baktığımda bakışlarımdaki lekeler kayboldu.

Harika.

Harika.

"Kesinlikle oyun dışı. Bütün paintball'larını parçaladın ve silahını kırdın." Charles sahte bir kederle omuz silkti. "Bir dahaki sefere iyi şanslar, eski . Ily'ye selamını ileteceğimden emin olabilirsiniz." Dudaklarını yalayarak biraz daha yaklaştı. "İkinizi yemekte izledikten sonra, onun tadının nasıl olduğunu öğrenmek için can attığımı söylemeliyim."

Dünya biraz yüzerken dişlerimi gösterdim.

Erişim alanımdan çekilirken kıkırdadı. "Biliyorsun... Kyle onları kesmeyi seviyor olabilir, ama bilmediği bir şey var, eğer çok fazla zarar vermezsen, hiç bitmeyen bir smorgasbord'un olur."

Kana bulanmış şakağımı ovuşturarak kumsalın hareketsiz kalmasını diledim ve kaşlarımı çattım. "Smorgasbord?"

Sesini martıların bile duyamayacağı kadar alçaltarak fısıldadı, "Yıllar boyunca Dane'den birkaç şerit yediğimi söylüyorum ve çok derin kesmediğiniz ya da çok fazla almadığınız sürece, vücut kendini en mucizevi şekilde iyileştiriyor-"

"Bekle." Tüm acım yok oldu. "Onu *yediğini* mi söylüyorsun?"

Tuhaf bir müstehcenlikle güldü. "Ah, kıskanma. Eskiden ben de senin gibiydim. Kan benim tercih ettiğim tatlıydı, ama bir süre sonra... daha fazlasına ihtiyacım oldu. Sen de eninde sonunda o seviyeye ulaşacaksın. Ve ben sana öğretmek için burada olacağım."

Kulaklarım uğuldadı.

Zihnim karardı.

Burada bazı iğrenç şeyler görmüştüm, ama bu?

Görünüşte normal olan bu adamın -bir karısı ve kariyeri olan ve toplumda kimsenin haberi olmadan var olabilecek kadar yaşlı olan bu adamın- insanlarla *yemek* yediğini bilmek?

Evet... ölmek zorunda.

"Git dinlen," dedi. "Başındaki yara kötü görünüyor." Paytak paytak koşmaya başladı, el salladı. "Güle güle!"

koştum. Dünya

eğildi.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Eklemelerimdeki kıkırdak, midye gibi keskin kayalara çarparak çatırdadı. "Hayır, hayır, takip etme!" Charles arkasına baktı. "Sen gerçekten

çok iyi görünüyor. Endişelenmeyin, bunu oturursanız tadını çıkarabileceğiniz daha birçok oyun var

bir tane dışarı." Tekrar gülerek Kyle'ın kaybolduğu mağara girişine doğru .
Ayağa kalkıp kovalamaya başladım.
Vertigo kıcıma tekme bastı.
Sola doğru tökezledim, sörf tuzlu şarkısıyla beni kendisine doğru sürükledi.
SIKTIR!
İşe yaramaz silahımı çözerek hırıltıyla kuma fırlattım.
Gözlerimi kapatıp ellerimi yumarak kendimi toparlamaya odaklandım.
Charles'ı, Kyle'ı ya da zaten mağarada olan diğer iki Üstadı düşünemiyordum.
Odaklan.
Nefes al.
İly'nin her sabah yaptığı şeyi yapmaya çalıştım ve kendimi toprakladım.
Başımdaki acının vücudumdan aşağıya ve sahile doğru aktığını hayal ettim.
Gözlerim kapalı ve acı içimi parçalayarak orada dururken kendimi gülünç hissediyordum ama... yavaşça... nefes nefes, zihnim acının kemiklerimden geçip ayaklarımın sızmasına yetecek kadar sessizleşti.
Ne oluyor be?
Meditasyon demişti. Yanlış... Bu lanet bir mucizeydi.
Gözlerim birden açıldı, berraklaştı ve yeniden odaklandı.
Gürültüyü kesmek ve konsantre olmak gibi basit bir şey nasıl bu kadar işe yaramıştı?
Elbette, hala canım yanıyor.
Elbette, hâlâ üşüyordum, sıırılsıklamdım ve olmamayı dilediğim yerlerim morarmıştı ama... artık güçten düşürücü değildi.
Sersemlik gitmişti. Ağrı kontrol edilebilir.
Koştum.
Charles'ın ve hastalıklı itiraflarının peşine düştüm.
Çıplak ellerimden başka hiçbir şeyim yoktu, tüm bunlar olurken iki adam - insan eti parçalamaktan ve yamyam olmaktan zevk aldıklarını itiraf ettiler- İly'yi avlıyorlardı.
Eğer onu bulurlarsa.
İçimdeki hayvan sinsice dolaşüyor ve ipini koparıyordu.

Karanlık beni daha derine çekti.
Bu oyunu akıllıca oynamaya
çalışmıştım.
İnsan kalmaya çalıştım.
Ama okyanus ya mahkûm etmeye ya da özgür bırakmaya karar
vermişti. Bunu bir erkek olarak oynamamam gerekiyordu.
Bunu kurallara ve düzenlemelere bağlı olmayan bir yaratık olarak
oynamam gerekiyordu.
Acıdan kaskatı kesilmiş ve canavarlığın altında ezilen Charles'ı mağaranın
karanlığına doğru takip ettim. Engebeli zeminde ilerlerken tökezledi ve
homurdandı, ben avlanırken sesi bir fil foku gibi çıkıyordu.
Her adımda akıl sağlığıma sırtımı
döndüm. Her nefeste anarşiyi kucakladım.
Bu adamla yemek yemiştım.
Bu adamla konuşmuştım.
Bu adamdan nefret ediyordum çünkü o pislik ve çürümüştü ama... ben de
öyleydim ve ikimize de yetecek kadar yer yoktu.
Soğuk, nemli taş gün ışığını bastırırken boğazımı temizledim. "Charles."
Nefesini içine çekti ve yüzünü bana döndü. Üzgün halim karşısında
burnunu kırıştırdı. "Vazgeçmiyorsun, değil mi? Bak, geri dön ve sıcak bir duş
al. Bir sürü başka oyun olacak." Uzandı ve omzumu okşadı. "Devam et. Bir
bira iç ve sadece, *guh-*"
Elim boğazına dolanırken sesi kesildi. Her iğrenç parçam dişleriyle ortaya
çıktı.
Durduramadım.
şeytani vahşeti kontrol edemiyordum. İnsanları *yedi*.
Hasta.
İğren
ç.
Ölü.
Dolgulu omurgasını ıslak kayaya çarparak iki elimle boğazına sarıldım.
Konuşmaya çalıştı.
Bileklerimi kaşıdı.
Çırpındıkça kan akıyordu. Ama
ben *sıkmaya* devam ettim.

O mücadele ettikçe ben daha da . Benim
elimdeyken intihara meyilli hale geldi.
Tekmeliyor, inliyor, çırpınıyor.
Kaygan ayakkabılarımı tekmeleyip çıplak ayaklarımı sümüksü taşa
bastığımda ağırlığı neredeyse dengemi bozacaktı.
Ama .
Gözleri kocaman açılırken, ağzı ölmek üzere olan bir alabalık gibi
solarken ve yumuşak vücudu elimde gevşerken ne konuştum ne de başka bir
yere baktım.
Onu yavaşça, bizzat öldürdüm. Yaşam gücünün tükenişini izledim.
Daxton'ı bir öfke nöbetinde öldürmüştüm. Onun hayatını çaldığının
farkında değildim.
Bu farklıydı.
Bu soğuk, acımasız ve merhametsizdi.
Yumuşak bir homurtuyla mağara duvarından aşağı süzüldü ve açılmış
bacaklarımın arasına çöktü.
birlikte gittim, üzerine çömeldim, tutuşumu hiç gevşetmedim. Bir
kükreme daha.
Bir çakıl taşı dansı daha.
Ama bu sefer patlayan bir hava deliği değildi.
Bendim.
Ruhum.
Başparmaklarımı etli boynunun derinliklerine sokup *sıkarken* ölümsüz
ruhum içimden fırladı.
Uyumaktan ölmeye geçene kadar sıktım.
Bir daha uyanma ihtimali kalmayana kadar sıktım.
İçimdeki canavar hırlamayı bırakıp kazandığını kabul kadar sıktım.
Ancak o zaman ellerimi gömleğine sildim, silahını çaldım ve mağarayla
çevrili karanlığa doğru yalınayak yürüdüm.

Üçüncü Bölüm

Ily

KALBİ DURAN BİR KİŞİ YAŞAMAYA DEVAM MI? Çünkü benimki durdu.

Faset Tapınağı'na girdiğimiz an. Durdu.

Aynen böyle.

Deniz camıyla kaplı çakıl taşlı sahili takas edip mağara sistemine girdiğimizde tuzlu tat ve soğuk kaya bizi hapsetti. Peter taş duvardan taş duvara çarparak bizi adanın derinliklerine doğru yönlendirirken kimse konuşmadı.

İlk dairesel alan diğer mağaralara benziyordu. Hiçbir insanın hoş karşılanmadığı, dağınık ve keskin, vahşi ve ıslak bir yerdi. Dışarıdan her adımı gölgelendirmeye yetecek kadar ışık sızıyordu. İkincisi daha büyüktü ve Çatıdan inen devasa sarkıtlar - bazıları o kadar uzun ki ateşli tur rehberimizi takip ederken etraflarından dolanmak zorunda kaldık. Seyahat ettik Dar bir kaya koridorundan geçerken, ışık her metrede azalıyor ve bizi görmekten çok dokunmaya güvenmeye .

Ama doğanın ve onun deniz yosunu ve kırık mercan parçalarıyla dolu değişken gelgitlerinin süslediği o dar geçitten çıkıp mağaramsı bir yeraltı mezarlığına girdiğimiz an kalbim durdu.

Yanan meşaleler şeklindeki titrek aplikler, önümüzde duran kâbusu gizlemeye çalışarak bize yumuşak, rüya gibi bir ışık verdi.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Midem isyan etmekle tehdit ediyordu.

Etrafımdaki tüm mücevherler kendi tepki verdi.

Tüm ten renkleri şok beyazına döndü.

Tüm göz renkleri dehşete kapıldı.

Kimse bakışlarını ortadaki masadan ayıramıyordu. Hayır, masa değil.

Bir sunak.

Kalın bir kaide ve kalın bir taş platform ile mağaranın kendisinden oyulmuştur.

İnsan *boyutunda* bir platform.

Düz bir tabut şeklindeydi, kenarlarına açılmış oluklar sıvıyı yakalamaya ve cam bir kazanın sallandığı uca doğru akıtmaya hazırды, açgözlüydü her damlayı istiyordu.

Kadim bir sızı işledi. Zaman üst üste binmiş gibiydi.

Zihnim benzer sahnelerle doldu. Tarihi kurbanlar, okuduğum kitaplardan sayfalar ve keşfettiğim eski kalelerde ve malikanelerde tasvir edilen sahneler.

İnsanlığın her döneminde kötülük hüküm sürmüştü. Bugün de farklı değildi.

Ve kurban sunağının etrafını saran taş sıralar ve sefaletle bir renk katan meşalelerle o baskıcı mağarada dururken, masumiyete inanmak için mücadele ettim. Umuda inanmak için mücadele ettim.

Dişler gibi damlayan sarkıtlar ve şeytan parmakları gibi uzanan mineral birikimli dikitlerle Doğa Ana bile bu cehennem manzarasının içinde görünüyordu.

Kendimi hiç bu kadar küçük ya da aptal hissetmemiştim.

Tarihi vahşet, diğer mücevherlerimden akan enerjiyle kıyaslanamazdı.

Eğer kurtulmanın bir yolunu bulamazsak hepimiz kaderimizle otuz kırık kalbin tarif edilemez paramparça oluşu.

Bir gün, her birimiz o sunakta boynumuz bükülecek ve kanımız akacaktı. Bir gün, her birimizin varlığı sona erecekti.

Bir asır boyunca kimse nefes almadı. Ama sonra... bir nefes.

Bir çığlık.

Bir tökezleme.

Büyü bozuldu ve mücevherler hep birlikte geri döndüler. Birbirlerine çarptılar, feryatlarla boğuldular, güç toplamak için çabaladılar ve ellerinde hiçbir şey kalmadığını gördüler.

"Yapma..." Kendi ölü kalbime öğürerek fısıldadım. "Yapmayın...."

Onlara umutlarını kaybetmemelerini söylemek istedim.

Burada neler olduğunu hayal etmek ya da kendilerini o masada hayal etmek için değil.

Peter bir dikite tutunmuş, ayakta kalmak için elinden geleni yaparken, "Dur," diye emretti. "Gördüklerini unut. Görmezden gel. Bizi asla bulamayacakları mağara sisteminin daha gideceğiz ve sonra-"

"Yakalanacağız!" Nancy çığlık attı, parlak kızıl saçları karanlıkta alevler. "Her zamanki gibi yakalanacağız ve yaralanacağız ve tecavüze uğrayacağız ve... ve-" Islak yanaklarını sıvazlarken titredi. "Sonumuz bu olacak."

Sunağı işaret etti. "Ne yaparsak yapalım. Ne kadar iyi davranırsak davranalım. Ne kadar uzun süre hizmet edersek edelim. Hepimizin sonu o olacak. Tanrım-" Kendini kucaklayarak geri çekildi. "Zach ve Seline... Paula ve Thandi-"

Peter zayıf bir sesle, "Yapma bunu," dedi. "Onlar öldü. Özgürler _."

"Ve *tam burada* öldüler." Nancy hiç ses çıkarmadan hıçkırdı, hiç sarsılmadan tıkırdıyor. "Hayır. Yapamam. Artık yapamam. Bunu yapamam." Çıkışını engelleyen diğer mücevherleri iterek ve damlayan dikitlerin etrafından , bileğini yakalayan Peter'a hırladı.

"Bırak beni, Pete! Ben . Hemen şimdi. Burada kalamam. Burada kalamam. Ben yüzüyorum. Umurumda değil-"

"Yüzersen ölürsün." Nancy kolunu geri çekerken Peter inledi ve olduğu yerde sallandı.

"Boğulmanın iyi bir ölüm şekli olduğunu duymuştum." Küçük göğüslü ve yorgun gözlü sarışın Rebecca, Nancy'nin yanına sürüklendi. Parmaklarını Nancy'ninkilerle birleştirmeden önce hepimize baktı. "Nancy ve ben deneyeceğiz. Eğer başka gelmek isteyen var mı-"

"Yapacağım." Dane bir adım öne çıktı. "Charles piçinin bana aperiitif olarak derimden bir şerit pişirttiği ilk seferde limitime ulaştım."

"Ben de," diye fısıldadı Suri. "Branson ve Azhar'ın beni tekrar paylaşmasını hazmedemiyorum."

"Siktir, sen gidiyorsan ben de gidiyorum." Kirk kolunu Suri'nin ince omuzlarına doladı.

"kara olup olmadığını bile bilmiyorsun." Peter yüzünü buruşturdu, ayakta durmak için elinden geleni yapıyordu. Uyuşturucu etkisindeki halinden eser kalmamıştı. "Lütfen çocuklar. Bunu yapmayın. Hepinizin yaralandığını biliyorum. kaçırdığınızı biliyorum. Bu noktada ölümün bir tatil gibi görüldüğünü biliyorum ama... bana güvenin. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Eğer yaparsak, yapabiliriz-"

"Özür dilerim." Kirk omuz silkti. "Bu, tasmalarımız bizi elektrikle çorbaya çevirmeden dışarı çıkmamıza izin verilen tek zaman olabilir. Eğer şimdi denemezsek... bir daha asla şansımız olmayabilir." Suri'yi de yanına alarak bir adım öne çıkan Kirk, Peter'ı ensesinden kavradı ve sıktı. "Dikkatli ol kardeşim."

Peter'ı bırakan Kirk, ona katılmak için öne çıkan baktı ve başını salladı. "Hadi gidelim."

Hiçbirimiz onları durduramadan gittiler.

Ani ayrılışlarının yarattığı boşluk, Facets Tapınağı'nı daha da baskıcı hale getirdi; sanki mağara onların ruhlarını hayalet koleksiyonuna çekmiş gibiydi.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle Peter yere yığıldı.

Rachel ve ben ona doğru koşarken, başka bir grup mücevher bir araya gelerek sağdaki siyah bir çatlağa doğru yöneldi. Adının Harper olduğunu düşündüğüm kahverengi saçlı bir kız Peter'a bakarak usulca, "Yüzmek istemiyoruz ama Kirk'e katılıyorum. Bu adadan çıkış yolunu bulmak için tek şansımız bu."

"*Hiçbir yolu yok!*" Peter bağırdı. "Birlik olup onları alaşağı etmezsek olmaz."

Harper ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Savaştan bahsediyorsun. Ama benim tek duyduğum intihar."

"Harper haklı," diye mırıldandı düzgün vücutlu Asyalı bir kız. "Bir arada kalmak çok riskli ve karşı koyabileceğimizi düşünmek de çok riskli. Mağaralara dağılacğıız. Küçük gruplar halinde saklanma şansımız daha yüksek. Hava karardığında bir sal ya da onun gibi bir şey yapıp bu cehennemden uzaklaşacağız. yer."

Peter soğuk bir başını salladı. "Bir sal mı? Şimdi kim kandırılmış?"

Harper ve arkadaşı cevap vermediler.

Sadece el salladılar ve çatlağa doğru adım attılar. Peter bembeyaz kesildi. "Hayır, bekleyin!"

Çok geç.

daha fazla mücevher kayboldu, taşın içinden kayarak mağara karanlığı tarafından yutuldu.

"*Kahretsin!*" Peter beni iterek ayağa çalışırken üçüncü bir mücevher grubu sol tarafa doğru yöneldi ve bir yarığın kısmen gizlediği başka bir dikit ve meşalelerden gelen sahte ateş ışığıyla dans ediyor.

"Bunu aklından bile geçirme," diye hırladı. "Bu yoldan çıkış yok." Kanayan, kömürleşmiş bir elini kaldırdı. "Yüksek gelgitte patlayan bir hava deliği var. Boğulacaksın."

"Buraya daha önce gelmiş olabilirsin, Peter." Koyu tenli bir kız burnunu çekti. "Ama her kayalığı bilemezsin."

Bize kaçmamız söylenmeden önce Victor'un onları affedip affetmeyeceğini soran çilek sarısı kız usulca, "Gidip Efendilerimizi bulacağız," dedi. "Eğer kendi isteğimizle onlara gidersek, o zaman hoşgörölü olurlar ve bunu unutabiliriz." Küçük gruba bakarak omuzlarını güçlendirdi. "Hazır mısınız?"

"Hazır." Koyu tenli kız başını salladı.

Onlara doğru bir adım attım. "Lütfen, . Peter'ı dinle-" Onlar da ortadan kayboldu.

Ve böyle... Otuzumuz bir şekilde dokuz oldu. Birkaç tanıdık yüze gülümserken dizlerim kilitlendi.

Peter, Rachel, Citra, Mollie, Sonya, ben, iki parmağı eksik Çinli bir adam ve göz temasından kaçınan iki kız daha.

"Kalkmama yardım et, Rach." Peter sızan kömürlü ayaklarına tırmanmak için elinden geleni yaptı.

Ağır bir iç çekişle, kendi acısıyla yüzünü buruşturarak onun istediğini yaptı. Yanlarına gittim ve Peter'ın ağırlığından payıma düşeni aldım.

Rachel bana yumuşak bir gülümseme verdi ve başını salladı. Ben de başımı salladım.

Her nasılsa, aramızda şiddetli bir dostluk doğmuştu. Çok az konuşmuştuk ama aramızdaki bağ lisedeki eski kız arkadaşlarımdan bile daha güçlüydü. Sanırım ortak bir amaç ve bu adanın ve canavarlarının bizi yenmesine izin vermeme konusundaki son derece kararlılık, basit duyguların ötesine geçen duygular yaratmıştı. ve doğrudan kardeşliğe.

Bakışmamızı kesen Rachel, Peter'ın nemli saçlarını alnından itti. "Tamam, Pete. Hepimiz seniniz. Nereye gidiyoruz?"

Onun dokunuşuyla gözlerini , sonra sanki enerjisinin son kırıntılarını da çalmış gibi bayıldı. Çenesi göğsüne düştü; dizleri tekrar büküldü.

"Ah, ." Rachel ve ben ona yapışarak yere yığılmasını engelledik. "Onu biraz yatıralım," dedi Rachel. "Bakalım biraz su ve bez bulabilecek miyim? Ellerini ve ayaklarını sararsak, belki-"

"Ben . İyiyim," diye mırıldandı Peter ve titreyen bacaklarının üzerinde durdu. "Acele etmemiz gerek. Burada zaten çok fazla zaman geçirdik." Çenesini yukarı kaldırarak

"Beni oraya yerleştirin ve sonra şu sandığı yağmalayın." diye mırıldandı. Pirinç bağlantıları olan yıpranmış ahşap bir sandığı işaret etti. Katlanmış bir cesedi saklayacak kadar büyüktü ve açıkçası içinde ne olduğunu görmeyi midem kaldırmadı.

Peter bana anlayışlı bir yüz ifadesi takındı. "Aletlerle dolu. şişeler. Sifonlar. Kadehler... bu tür şeyler. Victor Güzellik Bıçağı'nı burada tutmuyor ama diğer bıçakları tutuyor."

"şimdi de bir Efendi'yi bıçaklamayı mı planlıyorsun?" İkimiz de Peter'ı aramızda taşıyarak tökezlerken Rachel gözlerini devirdi. Onu istediği sıraya bıraktık.

Onu yere bırakıp geri çekilirken omurgam itiraz etti.

"Eğer iş gelirse. Evet." Peter başını salladı ve harap olmuş ellerini dik bir şekilde kucağına koydu. "şimdi, acele et. Bulduğunuz her silahı alın. Altmış saniye içinde buradan çıkmak istiyorum."

"Yakaladım." Çinli adam öne doğru yürüdü ve sandığa uzandı. Kilitli olmasını bekliyordum.

Değildi.

Elini kaldırıp geri çekildi ve bir elini parlak siyah saçlarında gezdirdi.

"Dostum, bu iş gittikçe kötüleşiyor."

Peter ayağa kalktı ve topallayarak ona doğru yürüdü. Fazla uzaklaşamadan yüz üstü sunağa düştü ve ona tutundu. Onun o pas lekeli taşa dokunuşunun görüntüsü midemi bulandırıyor.

Peter, "Kanopik kavanozları boş ver, Caishen," diye mırıldandı.

"*Hangi* kavanozlar?" Rachel, siyah balmumu mumların ve devasa değerli taşların parıldadığı açık rafları karıştırdığı yerde döndü.

Eğer bu mücevherler gerçek olsaydı, sadece safirin büyüklüğü bile Londra'nın pahalı banliyölerinde bir ev almaya yeterdi.

Bir şeyler yapmam gerektiğinden, sol taraftaki karmaşık büyük dolaba doğru yöneldim. Tasarım, gölgeli şeyler onları aşağı çekmeye çalışırken, onları kurtarması için göklere yalvaran birbirine dolanmış ruhlar gibi görünüyordu.

"Mısırlılar bunları kullanırdı," diye inledi Peter. "Mumyalama sürecinde organları tutmak için."

Caishen ellerini . "*Cào nǐ mǎ.*"

Peter gerçekten de kıkırdadı, sanki bu noktada eğlenceli bir şey varmış gibi. "Canton'dan bir arkadaşım vardı. Bu 'annemi sik' anlamına gelmiyor mu?"

Caishen ona bir sırtıma fırlattı. "Senin annen değil tabii ki. *Onun* annesi. Lanet olası Vile Vic's."

"Ah. Evet, onu doğurduğu için kısmen suçlu." Peter alnını sunağa dayadı. Ağır ağır nefes aldı; tüm neşe belirtileri kaybolmuştu. "I Artık kavanozların içinde bir şey olmadığına söz veriyorum. Bıçakları al ve -!"

"Daha önce içlerinde bir şey var mıydı?" Rachel sordu. "Kanımızı içmenin yanı sıra organlarımızı da kestiklerini mi söylüyorsun, Pete?"

Peter cevap vermedi.

Onun yerine, ben dolabı çekip açarken bakışları bana yöneldi. "İly, *yapma* -!"

Çok geç.

Tanrım, ne-

Geriye doğru takıldım, ayak bileğimi küçük bir dikite çarptım ve acı içinde kığımın üzerine düştüm.

Oh

Tanrım.

Oh

Tanrım.

Oh

Tanrım!

Tıpkı kalbimin atmayı bırakması gibi, ruhum da özgürlüğe uçmak ve beni terk etmekle tehdit etti.

"Kapat !" Peter uzun zamandır duymadığım bir enerjiyle hırladı. "Kapat şu lanet kapıları, Ilyana!"

Ayağa kalkmaya çalışırken, bakışlarımı eskiden gözlerin olduğu boş çukurlardan ayıramıyordum.

Kafatasları.

Ne kadar çok kafatası var.

Hepsi düzgünce yan yana dizilmiş, ağartılmış beyaz ve , sıra sıra-

Kapılar çarparak kapandı. Caishen sırtı kapıya dönük duruyordu. "Kaçma zamanı, sence de öyle değil mi?"

Yutkunmaya

çalıştım. Başımı

sallamaya.

Mağara döndü.

Ciğerlerim yandı.

Peter fısıldayarak yükselen panik atağımı kırdı - ya da ona katkıda bulundu, "Şimdi o Elmas Öpücüğü bulma konusunda neden bu kadar kararlı olduğumu biliyorsun.

Lanet olsun." Topallayarak bana doğru geldi ve beni hasta terli kanadının altına sıkıştırdı. "En azından Üstatlardan hiçbiri bununla ortaya çıkmadı. İçlerinden biri bulmuş olsaydı şimdiye kadar bir şeyler söylerdi." Şakağımı öperek nefes aldı, "Sorun yok, *jaanu*. Onları dışarı çıkaracağız. Beni denemeye ikna ettin. Şimdi bizden vazgeçme."

Tuttuğu yerde dönerek kollarımı ince beline doladım, çizgili kurşun gözünü kendi gözüme bulaştırdığımı umursamadan. "Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldın Paavak? Bir mücevher olmak ve o kalede kâbuslara katlanmak yeterince kötü. Ama bu?" Kendimi geri çekerek onun işkence dolu siyah bakışlarını inceledim. "Bunu izlemek mi? Ne yaptıklarını görmek mi? Yaptıklarını temizlemek mi?" Gözyaşlarımı tutamadım. "Lütfen, *lütfe*n bana bunu yapmak zorunda olmadığını söyle... seni zorlamıyorlar-"

"Kafaları kesmek mi?" Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Sadece parçaları toplamam, istemediği parçaları atmam ve parçaları korumam gerekiyor. İşin çoğunu asit yapıyor."

Ve bu benim limitimdi.

Kucaklamasından kurtuldum ve kustum.

Peter'ın hayatının gerçekliği beni aptalca tokatlarken acınası küçük bir dehşet ve utanç yığını.

Beş yıl.

Beş yıl boyunca sadece katlanmakla kalmamış, sonsuza dek peşini bırakmayacak şeyler de yapmıştı.

Nasıl katatonik değildi? Nasıl

hala akli başındaydı?

Peter saçlarımı tutmaya çalıştı ama kanayan elleri saç tellerime yapıştığında nefesinin altından küfretti. "Gitmeliyiz, Ily. Tepkini küçümsemek istemem ama... kusmayı yarına sakla, tamam mı?"

Caishen elini Peter'ın omzuna koydu. "Kurallara bu kadar bağlı olduğun için beni kızdırsan bile sana her zaman saygı duydum. Küçük liderimiz olduğun için ayrıcalıklı muamele gördüğüne dair aklımdan geçen her kötü düşünce için özür dilerim."

"Onu hareket ettirerek bana saygı göster." Acısını içine atan Peter, farklı derecelerde dehşet içinde etrafa saçılmış diğer mücevherlere baktı.

"Hiçbirimizin sonu o dolapta bitmeyecek. Size söz veriyorum.

Söylediklerimde ciddiydim. Bu tapınağa başka birinin getirilmesine izin vermeden önce seni kendim öldüreceğim. Ama doğru.

Şimdi, gördüğün her şeyi unut ve beni takip et. Olabildiğince hızlı. Derine indikçe hava , ama ellerini kullan, başarısın."

Küçük podyumun -platform yapmak için yontulmuş ve yontulmuş bir başka kaya- arkasına geçerek bize acele etmemizi işaret etti. "Silahları boş ver. Zamanımız tükeniyor. Hadi gidelim."

Dikitlerden oluşan kalın bir çıkıntının arkasında kaybolup karanlığa doğru topallayarak ilerledi.

Rachel olduğu yerde sıçradı, bir telaş kapladı. "Gitmemiz gerek." Diğer kızlara el sallayarak, "Haydi. Kımıldayın. Çabuk olun."

Citra, Peter'ı gizli geçitten takip ederek sürüye önderlik etti.

Caishen bana endişeli bir bakış attı. "Onu bilmem ama bir bıçağım olsaydı kendimi daha iyi hissederdim."

"Ben de." Sandığa doğru uçtum.

Birlikte kanopik kavanozları fırlattık ve ağır siyah kadife cüppeleri attık. Neredeyse senkronize bir şekilde, ben birkaç pilli meşale buldum ve o da Sanki taşa karşı kullanılmış gibi çentikli tek bir bıçak. "Hadi gidelim."

Caishen elini uzatarak bana nazik bir gülümseme verdi. parmaklarımı onunkilere geçirdi.

Beni taştan cehenneme doğru çekerken tek kelime etmedik.

Dördüncü Bölüm

Henri

ZAMANIN VE AKIL SAĞLIĞIMIN İZİNİ KAYBETTİM.

Mağara sistemi beni yuttukça kendimi daha da kötü kaybettim.

Bir sunağı, kafataslarıyla dolu bir dolabı ve şeytanların berbat törenleri izlemesi için oyulmuş oturma yerleri olan mağara, uyuşana kadar kemiklerimi dondurdu.

Oradaki enerji tüylerimi diken diken etti.

İçeri adımımı atar atmaz gitmek istedim ve sadece kutuları ve dolapları karıştıracak kadar uzun süre kaldım, yapacağım şey her neyse onu yapmama yardımcı olacak bir şeyler aradım.

Hiçbir şey.

Pili yarı bitmiş bir el fenerinden başka bir şey yoktu. Planımın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yalın ayaktım, donuyordum ve açıkçası kendimden korkuyordum.

Charles'ın canını çıkarmanın ne kadar *iyi* hissettirdiğinden korktum.

Çeteleme bir ruh daha eklerken zihnimin ne kadar boş olduğunu.

Suçluluk

hissetmedim.

Pişmanlık

yok.

Ily'i bulmak için tek bir kararlılıktan başka bir şey yok.

Meşaleyi elime alarak, duvarlarından ölüm damlayan büyük mağaradan çıkan yarıklara baktım. Sağdaki en büyüğüydü. Biraz solumdaki ise uygun olmayan çatlağı ve sivri kayalarıyla hiç de davetkâr değildi.

Bunu seçtim.

Saklanmak isteseydim, muhtemelen o giderdim. Beni kovalayanları caydırmak için en az davetkâr yönü seçerdim.

Biraz dönerek nemli ve rutubetli soğuğa doğru adım attım.

Çaldığım paintball silahım dar duvarlara çarpıp çatlayarak beni biraz engelledi ve meşaleyi yakıp arkamda sahte aplikler ve kan lekeli bir sunak bıraktım.

Toprağın derinliklerine doğru ilerleyen uzun damarı takip ederken dakikaları saymayı bıraktım.

Her adımda içimdeki karanlık kabarıyor, beni bütünüyle yutan karanlığa uyuyordu.

İçimdeki canavardan

korktum. Kana

susamışlıktan.

Katliam açlığı.

Etrafımdaki ağır kayalar varoluşun boğuyor, sanki canlı canlı gömülmüşüm gibi hissettiriyordu. Sonu olmayan bir mezarda yürüyordum, tuzlu suyla dolu toprağın altında ebedi lanetlenmeye bırakılmıştım.

Yürümeye devam ettim.

Kimseyi duymadım.

Hiçbir şey görmedim.

Charles'a yaptığım şeylerin anıları kasvetin içinde hologramlar gibi belirdi.

Gözlerini gözleri. Dudakları

maviye dönerken.

Ölümü tatmin ediciydi ama aynı zamanda içi

boştu. Bana huzur vermemiştii.

Aksine, içinde bunu tekrar yapmak için pençeleyen, kuduz bir açlık uyandırdı. Ve *tekrar*. Tek ben kalana kadar bu adadaki tüm orospu çocuklarını yok etmek için.

Sürekli mağara karanlığındaki gecede yol alırken ıslak giysilerimdeki boya kokusunu geri çektim.

Yolculuk, damarlarımdaki hırıltılı kargaşayı yatıştırıcı bir ilaç gibi etki etti.

Bu bana düşünmeden hareket etmek yerine düşünmek için alan sağladı ve dar patika beni başka bir mağaraya fırlattığında, bir kez daha insan sınırındaydım.

El fenerimi kapattığımda çıkan tıkırtı kayalarla çevrili odada yankılandı. Mağarada elektrik olduğu için ışığa ihtiyacım yoktu; tavandan kalın plastik tellerle sarkıtılmış ampuller ısıll ısıll yanıyordu.

Etrafa göz gezdirirken ilgimi çeken birkaç şey gördüm.

Engibeli zemin kurumuş kanın siyah-kızıl rengiyle ıslanmıştı.

Yan tarafa sıkıştırılmış ağır ahşap bir kutu cinayet hazinesi gibi görünüyordu. Ağır hizmet tipi bir hortum duvara asılmış, sarılmış ve uyuyordu. Hortum

Okyanus kokusu boşluğu doldurdu, burnumu iç organların kalıcı kokusu yerine vahşi suyla kızdırmak için elinden geleni yaptı.

Burada her ne olduysa en hasta seri katilin bile yüzünü kızartırdı.

Bir kasabın atölyesine benziyordu - et kesmek için bir mezbaha.

Sertçe yutkunarak kutuya doğru adım attım. Dişlerimi sıkarak kapağı kaldırdım ve omurgamı titreten şeylerle karşılaştım.

Bir kemik

testeresi.

Küçük bir

balta.

Ağır hizmet makası, fileto çıkarma bıçakları, hatta pille çalışan küçük bir motorlu testere.

Bu kadar uyuşmuş olmasaydım, kusmak gibi aptalca bir şey

yapabilirdim. Ama karanlık beni uyuşturmaya devam etti.

Karanlık beni korudu.

Parmaklarımı parçalama aletleri üzerinde gezdirerek küçük baltayı seçtim ve yoluma devam ettim.

Sağa doğru bir çatlak daha.

Kısa, boğuk bir çığlık yankılanıyor.

Ellerim meşale ve baltanın etrafında kıvrılırken uçuruma doğru sıkıştım.

Ayak parmaklarım buza dönüştü ve sırtımda asılı duran aptal silah sürekli sivri kayalara takılıyordu.

Kyle'in ileride olmasını umuyordum.

Ona dilimlenmenin ve doğranmanın nasıl bir his olduğunu öğretecektim.

Alçak bir taş çıkıntısının altına eğilerek, el titreyip sönerken kaşlarımı çattım.

devam edersen Victor seni öldürür.

Adımlarım yavaşladı.

Sağduyunun en zayıf dürtükleri, zihnimin karanlık sisinde ışık gibi hareket ediyordu.

Ben bir misafirdim ve belirli yasalara

tabiydim. Kendimi bırakamazdım.

Hâlâ burada yaşamak zorundaydım. Hala gidecek başka bir

yerim yoktu- Başka bir çığlık.

Ardından erkeksi bir kahkaha

geldi. Çenem sıkıştı.

Acıya katılma dürtüsü neredeyse beni tekrar tüketiyordu.

Sis daha da kalınlaştı. Kalbim daha da karardı.

Ama gerçeklik beni duraklattı.

Charles'ı açıklayabilirim.

şey açıklamak zorunda değildim. Kimse onu öldürdüğümü görmemişti.

Bunu herkes yapmış

olabilir. Burada kamera

yok. *En azından ben öyle*

düşünmüyorum.

Yılan gibi kıvrılan taş patikayı takip edip başka bir mağaraya adım attığımda gözlerim sarp çatıya dikildi. Yanıp sönen kırmızı ışıklar her hareketimi kaydetmiyordu. Hiçbir yerde kamera izi yoktu.

Fener ışığım bu yeni mağarayı sıyırdı, tuzla kaplı dikitlerin üzerinde dans etti ve gölgeli cepleri süpürdü. Görünüşe göre Victor elektriği daha uzağa getirmemişti-

Kan donduran bir çığlık kulak zarımı deldi.

Donup kaldım.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı bir adam. "Boyun eğmene bayılıyorum. Çok iyi, harika bir kızsın." Bir adam. Bir psikopat.

"Yapma!" diye yalvardı bir kadın. "Durun. Lütfen yapma-" Kendimi durduramadan hareket ettim.

Birkaç kayadan kaçarak mağaranın doğal şeklini takip edip başka bir odaya girdim.

Ayaklarım, kirli bir BDSM pornosundan fırlamış gibi duran bir sahneye çarparak durdu.

İki mücevher. İki efendi. Avlarını uygun uzunluktaki dikiTLere bağlayan kaba ip. Mücevherlerin hiçbirisi paintball ile vurulmamış. Aslında, dikkat çekici bir şekilde yaralanmamış görünüyorlardı.

Çilek sarısı kadın beni fark edince sarsıldı. Altın yakası, adamların mağara duvarlarına ışık olarak yerleştirdikleri kullanılamaz cep telefonu fenerleri sayesinde boğazında parıldıyordu.

"Ne bakıyorsun lan öyle?" diye tükürdü kel bir Efendi. Güzel çilek sarışının önünde, eli çözülmüş pantolonunun içinde ve sertleşmiş siki avucunun içinde duruyordu. Gömleksiz, spor salonunda şekillendirdiği vücudunu sergilerken

Kızgınlık, kendini beğenmiş kibrin altında kayboldu. "Gördüğünüzü beğendiniz mi?"

Baltayı sağ kalçamın arkasına saklayarak omuz silkdim. "İpi nereden buldun?"

"Her zaman hazırlıklı gelin." Siyah saçları ve delici abanoz gözleri olan diğer Usta burnuna vurdu. "Bir kez izci oldun mu. Her zaman izcidir."

Duruşumu tehditkâr değil merak uyandırıcı tutmaya dikkat ederek ilerledim ve çenemi şaşırtıcı derecede sakın mücevherlere doğru eğdim. "Kazananın kim olduğunu nasıl belirleyeceksiniz? Hiçbiri boyayla kaplı değil."

"Meh." Kel olan omuz silkti. "Rekabetle pek işimiz olmaz. Penny ve Abigail bizimle aralarının iyi olduğunu biliyorlar. Bizi bulmaya geldiler, değil mi kızlar?"

Zümrüt Çürükler başlamadan önce Victor'un ayaklarına kapanarak kurtuluş için yalvaran çilek sarısı başını salladı. "Şanslı olduğumuzu biliyoruz." Kumral saçlı kıza baktı. "Değil mi Pen?"

"Efendi S ve Efendi B bize karşı çok iyiler." Penny yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "Onları bu kadar kolay bulduğumuz için minnettarız. Onların yanında güvendeyiz."

Kulaklarım yalan aradı.

Hiçbirini bulamadım.

Garip.

"çığlık atıyordu?" Sessizce sordum.

Sarışın kızardı. "Öyleydin Efendi H. Ama... bu bir oyun, anlıyor musun-" "Oyun mu?" Gözlerim büyüdü.

"Bizim büyük kötü pislikler olduğumuz, onların da bizim uysal küçük oyuncaklar." Kel adam aletini bıraktı ve arkadaşını işaret etti. "Her türden zevk alıyoruz. Acı *olmadan* karşılıklı eğlence diye bir şey duymadın mı hiç?" Alay etti. "Stewart ve ben kendi başımıza kalmayı seviyoruz, tamam mı? Kızlarımıza rastlamamız tamamen şanstı ve onlardan vazgeçmeye hiç niyetimiz yok, o yüzden gidin ve-"

"Bir parça istediğimi söyledim mi?"

"Onları kesinlikle izliyorsun."

"Kendiminkini arıyorum." Sarışına "İly nerede?" diye sorarken sesim kalınlaştı.

İrkildi. "Biz ayrıldık. Biz ayrıldıktan sonra hangi yöne gideceklerinden emin değilim."

"Onlar mı?"

Penny, "Peter, Rachel ve birkaç kişiyle birlikteydi," diye cevap verdi.

Stewart, "Tanrı aşkına, ortamı mahvediyorsun, dostum," diye mırıldandı. "Git başımdan."

Kan dökme dürtüsü gırtlığıma kadar yükseldi.

Bu adamlar da diğerleri kadar kötüydü.

Onları yok etmeliyim. Onları katledin. Mücevherleri sakla ve-
Kendimi Victor'un gazabına mahkum ediyorum.

Onunla ilgili sınırlarımı çoktan zorlamıştım.

Ya beni öldürürse ve Ily yapayalnız kalırsa? Yalnız ve Kyle'ın merhametine mi kalsaydı?

Sertçe yutkunarak geri çekildim.

Bu mücevherleri kurtarmak benim işim değildi.

Kurtarılmak istiyor gibi bile görünmüyorlardı.

Müdahale etmezdim, ama onları tehdit ederdim... birazcık.

Baltayı kayıtsızca havaya kaldırarak iki Üstatla göz göze geldim. "Şato dedikodularını duydunuz mu bilmiyorum ama Daxton Hall'öldürdüm ve Roger adında bir adamı kalıcı olarak sakat bıraktım. Victor beni cezalandırmak yerine bana bir iş verdi."

"Evet, duyduk." Stewart yüzünü buruşturarak başını salladı. "Sen onun kurum içi yok edicisisin." Ortağına bir bakış attı. "Ben ve ben Victor'un evini ne kadar katı bir şekilde yönettiğinin farkındayız ve ona hiçbir zaman Bizi disipline et." Kollarını kavuşturdu. "Üyelik aidatlarımızı ödüyoruz, biraz R ve R için geliyoruz ve gidiyoruz."

Stewart devraldı. "Dediğimiz gibi, biz, eh... biz diğerleri gibi değiliz."

Nefesimin altında güldüm. "Saçmalık."

"Doğru," söze girdi kel olan Ben. "daha uysal zevklerimiz var." Gözleri kısıldı. "Sizinle ve kan sevginiz hakkında dolaşan dedikodularla kıyaslandığında muhtemelen acınacak haldeyiz ama... birlikte stresli bir şirket yönetiyoruz. Aptalca atadığımız her yönetim kurulu üyesinin kaltağıyız ve bu da stres atabildiğimiz tek zaman."

"Lanet köleler tarafından." Burnumu çektim. "Victor'u ziyaret edecek kadar zenginsen, gerçek dünyada iyi bir sikişi karşılayabilirsin." Bir adım öne çıkarak sesimi alçalttım. "Bizden biri olmadığın için kendini kandırıyorsun."

"Kimseyi kandırmıyoruz," dedi Stewart. "Sınırlarımızı biliyoruz. Ben ve benim birileriyle çıkacak vaktimiz yok ve eğer buysa fahişe de tutamayız. Şirketimiz halka açık ve hassas bir yapıya sahip. Her an izleniyoruz. Yönetim kurulu şirketimizi çalarsa

bir tartışma *fısıltısı* bile yoktu. Aslında, yıllardır tam olarak bunu yapmaya çalışıyorlar. Bir keresinde Tinder'a girme riskini aldığım da, eşleştiğim kız onların casuslarından biriydi. Yani... seni ve yargılarını sikeyim. Biz de en az diğer erkekler kadar arkadaşlık istiyoruz. Buna başvurmak zorunda kalmamız berbat ama... Victor bize oyun oynamak için güvenli bir alan sağlıyor ve-"

"Stewart'ın söylemeye çalıştığı şey," dedi Ben keskin bir ifadeyle, "siktir git ve bizi rahat bırak."

Baltayı indirip mücevherlere baktım.

Güven dolu gözlerini inceledim.

Hem insan hem de hayvanla birlikte titreştim ve onları kurtarmayı umarak buraya gelen o aptal kahramanın dürtüklemelerini hissettim.

Ama bu artık benim yolum değildi.

Tek kelime etmeden topuklarımın üzerinde döndüm ve oradan ayrıldım.

* * * * *

Fenerim dördüncü saatte çalışmayı bıraktı. Lanet

olası dört saat ve ben hala onu bulamamıştım.

Derin bir ürpertiyle titriyordum ve eski Casio'm sabahın öğleden sonraya iyice karıştığını gösteriyordu.

Hiçbir şey
duymadım.

Kimseyi
görmedim.

Bu eski mezarda sadece ben vardım, karanlıkta yavaş
yavaş ölüyordum. Her yarık daha karanlık bir mağaraya
açılıyordu.

Her sokak beni boşluğa tükürdü.

Kayboldum ve geri döndüm ve-

İğne ucu kadar ışık.

Hareket etmeyi bıraktım ve yukarıdaki soğuk tavana baktım.

Gözlerim klostrofobik karanlığa yavaşça alıştı, görme ihtiyacıyla
ağrıyordu.

Ve... yavaş yavaş, ıslıl ıslıl... yaptım.

Kolumu kaldırarak sürekli ıslak olan kayaya dokundum ve soluk ışıltısını
okşadım.

Bir bacak hışırtısı. Böceklerin kıpırdanışı. Işık daha da parladı, sonra
yaratık bir kayalığın arkasına kaçarken gözden kayboldu.

Gökten düşen mavimsi yıldızlar gibi etrafımda daha fazla ışık yanıp
sönüyordu.

Zavallı varlığında ilk kez, mağaranın dış hatlarını takip eden ve alanı serin deniz mavisi ışıltısıyla aydınlatan daha fazla nokta parlamaya başladığında huşu içinde durdum.

Sanki başka bir boyuta adım atmışım gibi hissettim. Bir geçit buldum ve içeri düştüm.

Parlayan solucanlar.

Bu isim aklıma geldi, ardından çocukluğumun salonundaki halının üzerinde oturup David Attenborough'yu izlediğim bıçak gibi bir anı geldi. İkonik sesiyle beni büyüler, genç zihnimi her tür hayvanla ilgili gerçeklerle doldururdu. Annem odasında kilitli kalırken onun belgeselleri hafta sonlarımın en önemli anlarıydı.

Yalnızdım, kaybolmuştum ve herhangi bir rehberlikten yoksun yaşıyordum. Televizyon tarafından büyütüldüm ve radyo tarafından teselli edildim.

Yeter!

Başımı sallayarak, parmaklarımı şişliğe bastırdım.

Beyin sarsıntısı geçirmem gerekti.

Böylesine anlamsız ve saçma bir anı başka türlü izinsiz girmeye cesaret edemezdi.

İçimdeki zavallı küçük çocuk hiçbir şekilde kendini göstermeye *cesaret* edemezdi.

Baltayı alarak işe yaramaz meşaleyi bir kenara attım ve parlayan solucanların yolunu takip ettim.

* * *

Onları bulmadan önce duydum.

Kahkahalar ve

homurdanmalar. Neşe ve

umutsuzluk.

O kadar daralmıştı ki yanlamasına ilerlemek zorunda kalmıştım, fenerlerin parlaklığına göz kırptım. Dört Üstat beni fark etmedi, ikisi yerdeki iki mücevheri becerirken diğer ikisi izliyordu.

Paintball silahları bir köşeye atılmış, unutulmuştu. Benim çalınan silahım sırtıma yapışmış, ara sıra bir çürüğe bastırıyordu. Kot pantolonum ve tişörtüm kurumamıştı. Ayaklarım buz kütlesi gibiydi. Ve hiç şüphem yoktu ki Artık turuncu olduğu kadar pis de.

Beş saattir bu cehennem çukurunda sıkışıp kalmıştım.

Her kıvrım ve gölge kâbuslarla fısıldarken aklı başında kalmak için beş saat çok uzun bir süreydi.

Bir Efendi ona bir hayvan gibi saldırırken bir mücevher çılgılık attı.

Bu mücevherlerden gelen çılgılıklar Stewart ve Ben'inkiler gibi değildi. Onlara, Efendilerinin çok ileri gitmeyeceğine dair bir kabul ya da güven duygusu verilmedi.

Bu adamlar gidecek başka yerleri olmadığı için burada değillerdi. Bu adamlar acı için buradaydı.

Ben izlerken saniyeler geçti.

Onların canavarlıklarına ne kadar uzun süre şahit olursam, akıl sağlığım üzerindeki kontrolüm o kadar azalıyordu.

İtiş kakışları aklımı karıştırdı.

Şehvetleri bir hastalık gibi içime sızdı.

Çocukluğumun yalnızlığı zehirli bir şeye dönüştü.

Buradaki sessizlik yüzünden mi bilmiyorum. Buradaki gömülme. Bildiğimi sandığım her şeyin boşluğu ve hatırlamaya cesaret edemediğim anıların tüm musallatları, ama hiç bu kadar... başıboş hissetmemiştim. Bu kadar kaybolmuş. Kafam hiç bu kadar karışmamıştı.

Çok uzun zamandır yalnızdım.

Ama şimdi günahlarımı paylaşan adamlar bulmuştum. Çıplak ayaklarım katılmak için kaydı.

Sertleştim.

Kalbim saatlerdir ilk kez çarpıyordu. İly'i istiyordum.

Sırt üstü yatmasını istedim.

Onun sıcaklığını, kavgasını, öpücüğünü istedim. Kahretsin, o lanet öpücüğü.

Onu tekrar yalamak, tekrar tatmak istedim.

Beni bu uçurumdan çekip çıkarmasına ihtiyacım vardı.

Ölümden başka bir şey olmadığı bu zamansız, sonsuz uçurum. Ellerim yumruk oldu.

Balta ağırlaştı.

İçgüdülerim harekete geçerken gölgelerin derinliklerine doğru geri çekildim.

Bir Efendi hırlayarak gelip yerini bir başkası aldığında düştüm.

Karanlığın derinliklerine.

Hastalığa daha sert.

Artık kim olduğumu bilmiyordum.
Çocuk ya da erkek. Aziz ya da günahkar. İyi ya da kötü.
Bu adamları izlemek... onlarda kendimi görmek... beni öfkeliendirdi,
yozlaştırdı, içimi parçaladı, beni *kurtardı*.

Neden karşı koyuyordum?

Neden böyle bir acının
içindeyim? Özgür olabilirim
eğer-

Kes şunu.

Yumruğumu karnıma bastırarak sadistçe dürtülerimi bastırdım.

Dışarı çıkman gerek.

Bu kâbustan kurtulmak için güneş ışığına ihtiyacım vardı.

Beni bu mahzenden diriltmek için açık gökyüzüne
ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan...

Kana

ihtiyacım

var.

Ve acı.

Ve *onu*.

Taşkın kapılarım ardına kadar açılırken duvara çarptım.

Dişlerim ağrıyordu. Duyularım arttı. Kendimi adı, kuralları ve efendisi
olmayan bir yaratığa kaptırdım.

Ily.

Ily'i bulmalıyım.

Karanlıkta yürümek gibi bir hata yapmıştım.

Karanlıkta *öldürmek*.

Artık tek ve aynıydık.

Yaptığım tüm kötü şeylerle bağlanmıştım.

Masters tecavüz edip kutlama yaparken ben siyaha baktım, siyah da
bana baktı ve her şey bitti.

Çenesini açtı ve beni . Karnına battım

ve...*kaçtım*.

Kendimi tekrar uçurumdan geçirerek, bir yengeç gibi yanlara doğru ve
zor nefes alarak ilerledim.

Kaçmak zorundaydım.

Buradan siktir olup gitmeliyim!

Kıpırdandım ve oyuldum, çaresizlik yükseliyor, klostrofobi pençeliyordu.

Temiz havayı tatmak için umutsuzdum.

Özgürlük için nefes
nefese. Panik.

Kahretsin, *panik*.

Göğsümün etrafını sararak göğüs kafesimi kalbime yapıştırdı, böylece her
nefes sıkışıp boğuldu.

Ayağım takıldı ve
tökezledim. Siyah duvara
çarpıp durdum. Kör gözlerle
kırıştırdım.

İşkence görmüş, acınası bir şeyden geliyormuş gibi çıkan bir iniltiyle ara
sokaktan çıkıp harikalar mağarasına geri yuvarlandım.

Ateşböcekleri benim gelişime öfkeyle titredi.

Bir fakir gibi dizlerimin üzerine çöktüğümde ve bir hırsız gibi kurtuluş için
nefes nefese kaldığımda beni yargıladılar.

Terli alnımı nemli mağara zeminine bastırarak yanıma düştüm ve
sırtüstü uzandım.

Karanlık. Her yer
karanlık. *Her yerde*.
İçimde. . . Ama iğne ucu
kadar.

Arkama bakıyorum.

Parlayan safirler gibi ışıldıyor, üzerimde koca bir galaksi
oluşturuyorlardı. Onlara odaklandım.

Onların ışığına sarıldım.

Melek ışıltısı affedecek ya da bağışlayacak kadar güçlü değildi.

Be

n. Affedilemezdim.

Kurtarılamaz.

Karanlık ve ölümden başka bir şey değildim.

Beşinci Bölüm

Ily

"NE , PETER?" RACHEL kırık arkadaşımızın solgun yanağına dokundu. Peter şeyler mırıldandı ve başını kaldırmaya çalıştı ama acısını yenebildiği diğer anların aksine... artık gücü yoktu.

Yumuşak bir iniltiyle, onu duvara yasladığımız yerde yana doğru yuvarlandı.

"Oh hayır." Kafası taşa çarpmadan önce onu yakaladım ve yanağını yavaşça mağaranın zeminine indirdim. "Peter?" Gevşek omzunu salladım. "*Jaagate raho, Paavak. Chalo bhee. Aap theek hain.*" (Uyanık kal, Paavak. Hadi. İyisin.)

Hiçbir şey.

Hiçbirimiz uzun süre konuşmadık, hepimiz Petrus'un gözlerini açtığı, ayağa fırladığı ve bizi zafere götürdüğü bir mucize umuyorduk.

Bunların hiçbiri gerçekleşmeyince, dokuz kişilik küçük grubumuz - çalışkanımız,

Güven ve umutla birbirine bağlanan cesur küçük grup, çok fazla baskı altında parçalanmış kristaller gibi kırıldı.

"Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Caishen sanki ağırlıklı karanlığa alerjisi varmış gibi kollarını kaşıdı. "Klostrofobik olduğumu hiç düşünmezdim ama tonlarca kayanın üzerimde olduğunu bilmek? Her an beni diri diri gömebileceğini... kahretsin."

"Ben de." Kaya -bugünden önce hiç konuşmadığım bir kız- başını salladı. "Çılgılık atarak kaçmamak için kendimi zor tutuyorum."

Caishen ona sempatik bir gülümseme verdi, yüzü solmakta olan meşale ve onun geceyi yok edememesi sayesinde neredeyse tekinsizdi.

"Sence ne kadar zamandır buradayız?" Catherine -tanımadığım diğer kız- titredi. "Çünkü kendimi kaybetmeme saniyeler kaldı."

"Kimse bir şey kaybetmiyor," diye mırıldandı Rachel.

Mollie koyu sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Kendinize hâkim olun çocuklar," dedi. "Eğer birimiz koparsa, hepimiz koparız."

Elimin tersiyle Peter'ın alnına bastırarak ateşinin yükselmesini tısladım. "Eğer yakında bir çıkış yolu bulamazsak, korkarım burada ölecek."

"Kimse de ölmüyor," diye tersledi Rachel. Victorun defalarca tekmelediği ağrıyan ortasını ovuşturarak derin bir iç çekti. "Ne zamandır burada olduğumuzu sormuştun, Cath?" Catherine'e bir bakış fırlatıp omuz silkti. "Sanırım beş saat kadar-"

"Beş *saat* mi?" Caishen ayağa fırladı, neredeyse kafasını bir sarkıt taşına çarpıyordu. İçine yuvarlandığımız küçük mağarada hepimize ancak yetecek kadar yer vardı. "Tamam, buraya kadar. Bunu daha fazla yapamayacağım. Gitmem gerek." Boğazını tırmaladı. "Artık nefes alamıyorum." Sanki gölgelerde onu takip eden bir şey varmış gibi sıçradı. "Bir şeyler görüyorum ve titremekten . Oyun artık bitmiş olmalı, değil mi?"

"Öyle olmalı." Kaya çömeldiği yerden fırladı. "Victor hepimizin hava kararmadan önce dönmemiz gerektiğini söyledi. Biz yola çıktığımızda muhtemelen hava kararmış olacak."

"Pekâlâ." Caishen başını salladı. "Yeni plan. Adımlarımızı geri takip edeceğiz ve-" "Peter'ın bilinci yerinde değil," dedim sessizce. "Peter'ı bırakmamızı mı öneriyorsun? onu?"

"Tabii ki hayır. Onu biz taşıyacağız."

"Tüm o dar çatlaklardan mı?" Başımı salladım. "Hiçbir yolu yok -"

"Onu burada daha uzun süre bırakırsanız, az önce söylediğiniz gibi... ölür." "Evet, ama belki de ileride bir çıkış yolu vardır. Sadece ihtiyacımız olan-"

"Peter kendisi söyledi." Caishen kollarını kavuşturdu, bir şey söylememek için elinden geleni yapıyordu.

Hepimizin kemiklerine yerleşen buzdan titriyordu. "Parlayan solucanlarla birlikte o mağaradan ayrıldığımızdan beri ne yöne gideceğine dair hiçbir fikri yoktu."

Omuzlarım çöktü.

Yaklaşık beş saat boyunca hep birlikte adanın derinliklerine doğru yol aldık. Bir noktada Peter doğrudan kalenin altında olduğumuzu söyledi. Zindanlardan mağara sistemine çıkan bir merdiven ve tünel vardı ama Victor iki yıl önce bu tüneli kullanmayı bırakmıştı çünkü bir kaya düşmesi Yüzler Tapınağı'na giden ana yolu kapatmıştı.

Peter bilgisinin sonuna geldiğini ve her seçimin artık tahmine dayandığını itiraf ettiğinde bile devam etmiştik.

Hepimize baktı, liderlik görevini devretmeye hazırды. Gözlerindeki hüznü özlüm, başka birinin ilerlemesini ve sorumluluk almasını istediğini söylüyordu ama... bu kadar yaralı birinin üzerindeki baskıyı sürdürmek ne kadar korkunç olsa da, hiçbirimiz öne çıkmadık.

Oybirliğiyle, sözsüz bir kararla, hepimiz biraz dinlendik ve Peter'ı ayağa kaldırmadan ve su birikintilerinden geçip daha küçük ve daha karanlık mağaralara doğru sürünmeye devam etmesine yardım etmeden önce ona biraz nefes aldırđık.

Meşalelerimizden biri ilk saatte bozulmuştu.

İkincisi sadece birkaç dakika önce.

Üçüncüsü giderse, burada kapana kısıılırız. Açlıktan ölme ya da boğulma korkusuyla tamamen kaybolurduk. Bu korku artık Efendilerin bizi bulacağı korkusunu bile gölgede bırakmıştı.

Rachel'ın perili mavi gözlerini yakaladım.

"Yapma." Başını salladı ve dişlerini gösterdi. "Sakın söyleme bile."

"Caishen haklı olabilir," diye fısıldadım. "Biz buradan çıkana kadar, gong çalacak ve güvende olacağız."

"Güvenli mi?" Kızın burnu kııştı. "Gerçekten Efendilerin Vic'e itaat edeceğini düşünüyor musun? Kaosla geçen bir günün ardından? Siktir et." Küçük alanda volta atarken Sonya'ya çarptı. "Oraya gidiyoruz ve onların merhametine kalıyoruz."

"Oylama yapalım derim." Caishen elini kaldırdı. "Korkusuz liderimiz . Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok ve bir çıkış yolu bulacak kadar yetenekli düşünmek aptallık olur. İzimizi takip edebileceğimizden bile emin değilim.

ama eğer deneyeceksek, şimdi gitmeliyiz."

Hepimizle göz teması kurarak, "Çıkmak isteyenler ellerini kaldırsın" dedi.

Rachel ve Mollie hariç herkes kollarını havaya kaldırdı.

Kendiminkini indirerek iki kıza baktım. "Victor ya da Roland'ın sizi bulmasını istemediğinizi biliyorum ama... burada kalamayız." Çenemi Peter'a doğru kaldırdım. Zar zor nefes alıyordu. Yanmış elleri ve ayakları kum ve kirle kaplıydı; esmer teni karanlıkta çok solgundu. "Onu Dr. Peter'a götürmeliyiz.

Belford... çok geç olmadan."

Mollie içini çekti, yeşil gözleri parladı. "Bir uzlaşmaya ne dersin? Bir ya da iki saat burada bekleyeceğiz. Peter umarım o zamana kadar uyanır ve onu sürüklemek yerine yürümesine yardım edebiliriz. Bir saat içinde akşam

olacak.

Birkaç saat sonra Victor muhafızları sayesinde herkesi toplamış olacak. Onlar tam bir manyak gibi davranırken dışarı çıkmak yerine Victor'un misafirlerini düzene sokmasına izin verirsek bu oyundan tamamen kurtulma şansımız daha yüksek olur."

"Peter'ın iki saati olmayabilir." Ben de ellerimi yumruk yaparak ayağa kalktım. "İly," diye mırıldandı Rachel nefesinin altında.

"Anlamak zorundasın.

Roland tam bir sürüngen. Yaptığının yanına kâr kalacağını bilirse ve Mollie'yi bulursa... onu öldürür."

"O bir nekrofil." Caishen ürperdi. "Onu daha önce öldürürken gördüm. Aynı odada bir ustayla birlikteydim. Yumeko hayatta kaldı çünkü Gardiyanlar çok geç olmadan Dr. Mel'i resüsitasyon setiyle birlikte içeri sürükledi."

Meşale sanki tartışmamıza katılıyormuş ve yeni bir panik katmanı ekliyormuş gibi karardı.

Caishen'in toleransı kırıldı. "Tamam, bu . Piller bitiyor.

Ben . Takip etmek isteyen herkes. Hadi gidelim."

"O kadar korkuyorsan git o zaman. Ben Pete'in uyanmasını bekleyeceğim." Rachel duvardan aşağı kaydı ve Peter'ın yanına oturdu.

"Ben de." Mollie onun yanına oturdu.

Nemli, soğuk bir mağarada durdum ve kesinlikle ikiye bölünmüştüm.

Neden canlanmasını beklemek istediklerini anlıyordum. Ben de bu plana -hiçbirimiz onu uzun süre sürükleyecek güce sahip değildik- ama... her dakika onun harcamayı göze alamayacağı bir dakikaydı.

"Sadece otuz dakika bekle, Caishen." Ona doğru bir adım attım. "Elbette, yapabilirsin-"

"O gitmiyorsa, biz gidiyoruz." Sonya meşaleyi Caishen'in elinden kaptı ve ışını mağaranın içinde zıplattı. "Benim işim bitti. Ya sen Citra?" Kaşlarını Endonezyalı kıza doğru kaldırdı.

Citra omuzlarını yuvarladı. "Kimseyi geride bırakmak istemiyorum ama..." Gözlerinden yaşlar süzülürken burnunu çekti ve burnunu ovuşturdu.

"Zorlanıyorum. Sanki panik atak geçirmeme ramak kalmış gibi hissediyorum ve... kalabileceğimi sanmıyorum."

Caishen saçını tuttu ve çekti. "Kahretsin, hava almam lazım."

Sanki gökyüzünün ve rüzgârın cazibesi çok gibi, mücevherler bir bütün olarak hareket etti.

"Üzgünüm, İly. Hazır olduğunuzda bizi takip edin." Caishen başını öne eğdi.

"Yavaş gideceğiz. Çıktığımızda bağıracağız, böylece sesimizi takip edebilirsiniz,

Tamam mı? Sen sahilde bizimle birlikte olana kadar bağırmanı kesmeyeceğiz." "Yakında görüşürüz çocuklar," diye fısıldadı Citra. "Lütfen bizi affedin."

Beş mücevher de özür dilercesine yüzlerini buruşturarak arkalarını döndüler ve az önce geldiğimiz çatlağın içine sıkıştılar.

"Tek ışık kaynağını alamazsınız!" Sonya'nın bileğini tutarak arkalarından kıvrıldım. "Çıkış yolumuzu bulmak için hiç ışığımız olmayacak."

"O zaman yürümeye başlamanı öneririm," dedi Caishen üzüntüyle. "Üzgünüm, Ily. Gerçekten... ama oylama yaptık ve herkesin ihtiyacı olan şey bu."

"Peter'ın oy hakkı yoktu."

"Peter hayatta kalmak için elimizden geleni yapmamızı isterdi ve şu anda... Burada bir saniye daha kalırsam aklımı kaybedeceğim." Çıplak iç çamaşırının arkasından bir şey kaparak

Facets Tapınağı'ndan aldığı bıçağı bana uzattı. "Al. Ne olur ne olmaz."

Bıçağı kabul ederken elim titredi. Ve sonra... gittiler.

Ben küçük mağaraya geri dönerken Rachel ve Mollie tek kelime etmedi. Taş üzerindeki çıplak ayak sesleri her kalp atışında azalıyordu.

Toprağın basıncı kemiklerimi ezdi ve biri baygın diğeri uyanık iki mücevherin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Kalın, nemli sessizlik.

Ağır, aç karanlık.

Ve sadece sığ nefeslerimiz bize eşlik ediyor.

* * * * *

Su.

Buz gibi, tuzlu su ayak parmaklarıma vuruyordu. "Rachel," diye tısladım.

"*Rachel*."

Peter'ın ateşli vücudunu okşarken, Rachel'in elini kalçasında buldum.

Geride bırakılmanın şokundan sonra, üçümüz bir saat dinlenmeye ve sonra ayrılmaya karar verdik. Peter'ı uyandırmak ve topallayarak eve dönmesine yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacaktık.

Planımız acımasızcaydı ve terör başaramayacağını fısıldıyordu ama... bir saat uyursa, Dr. Belford'un onu iyileştirebilmesi için kaleye dönecek gücü bulacağını umuyorduk.

Hepimiz ona en iyi iyileşme şansını vermek için arka arkaya oturarak ve Peter'in ölü ağırlığını ıslak taştan korumak için kucaklarımıza alarak anlaşıştık. Baş ve omuzları benim bacaklarımda, gövdesi Mollie'ninkinde ve kalçaları Rachel'inkinde olacak şekilde, zaten olduğundan daha hızlı ölmesini engellemek için elimizden geleni yapmıştık.

"Bunu hissediyor musun?" Ayaklarımı tekmeledim. Hafif bir şırıltı cevap verdi. "Su nereden geliyor?"

Mollie doğru kayarak vücut ısısının bir kısmını uzaklaştırdı. "Victor bazı mağaraların gelgit sırasında suyla dolduğunu söylemişti."

"Sanırım gelgit geliyor." Rachel iç çekti ve elini benimkini sıkmak için kaldırdı. Sesi bitkin, sönük ve sınırlarının sınırında geliyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, mutlak karanlığın kaybolmasını diledim. Parlayan solucanlar yok.

Diğer mağaralardan bazıları. Işıldayan yosun ya da herhangi ışık kaynağı yoktu. Kördük. Tamamen ve tamamen kördük ve kaçmamız gerekiyordu.

Peter'i kucağımda sallayarak elimi Rachel'inkinden çektim ve parmaklarımı terden ıslanmış saçlarında . "Peter. Uyanma zamanı, tamam mı? Gitmemiz gerek."

Akıllıca davranmıştık.

Oyun tamamen bitmeyecekti ama en azından batımına bir saat daha yaklaşmıştık. Çıkış yolumuzu bulduğumuzda Zümrüt Çürükler bitmiş ve Victor'un kuralları yeniden yürürlüğe girmiş olacaktı.

Peter'a toparlanması için birkaç saniye verdikten sonra Mollie'ye doğru baktım. "Söylediklerinde ciddi miydin Mollie?" Yükselen paniği çiğnedim. "Geldiğimiz yolu hatırladığına emin misin?"

Başını salladığında bir hışırtı duyuldu. "Seninle iki kez dönüşlerden geçtik. Gittiğimiz her yönü takip ettim. Bizi dışarı çıkarabilirim, hatta meşale."

"Mols kuantum fiziği alanında lisans derecesine sahip," dedi Rachel daha güçlü bir ses tonuyla. "Zekânın da ötesinde."

"Yine de bir partide kapılmamı engellemedi, mi?" Mollie ofladı pufladı. "Bir parçacığın aynı anda nasıl iki yerde birden bulunabildiğini biliyorum ama içkime atılan hapi göremedim."

Rachel, Mollie hiç konuşmamış gibi devam etti. "Mols ve ben ortak bilim sevgimiz sayesinde arkadaş olduk. Ben bir araştırma kimyageriyim.

savaş kimyageri, ama Mols? O bambaşka bir seviyede. Bizi buradan . Hiç şüphem yok."

Mollie alay etti. "Eğer elime biraz ev temizlik malzemesi geçerse, Victor'un sevgili Joyero'sunu havaya uçuracak kadar büyük bir bomba yapabilirim. O zaman *gerçekten* kurtulmuş olurduk. Özgür olurduk..."

Gelgit ayaklarımın üzerinde sürünürken bile.

Peter kucağında baygın ve zar zor yaşarken bile... kör edici bir umut beni yeniden buldu.

"Bekle. Bunu yapabilir misin?" Keskin bir nefesle sordum. "Bu yeteneklere sahip misin?"

"Rachel da öyle." Mollie hüznle güldü. "İkimiz bu adanın tamamını yok edebiliriz ama... bilgi olmadan değersizdir. içerik ve eylem."

"Harekete geçmekten bahsetmişken, Ily'ye katılıyorum," dedi Rachel. "Su hızla yükseliyor. Gitme vakti geldi."

Biraz organizasyon ve bir sürü ağrıyan, üşüyen kemik gerekti ama ayağa kalkmayı ve Peter'ı almayı başardık. arasında, onu titreyen kucağımızda sallandırdık.

Caishen'in bana verdiği bıçağı iç çamaşırlarımın arkasına sokarak, Tanrı'dan onu kullanmak zorunda kalmamayı umdum.

"Uyanmadığı için endişelenmeli miyiz?" Rachel fısıldadı. "Sistemi çöktü. Bir insan şokta sadece bir süre hayatta kalabilir. uzun." Mollie ona tutunduğu yeri değiştirdi. "Toparlanabilir de, de. Umarım siz kızlar kendinizi güçlü hissediyorsunuzdur."

Peter'ın hiç uyanmadığı bir senaryoyu düşünmeyi reddederek, "Bu adayı havaya uçurmak hakkında konuşmalıyız," dedim.

Rachel kıs kıs güldü. "Evet, tamam. Önce mağaralardan çıkabilir miyiz?" "Mağaralar bir ayaklanma planlamak için en iyi yer olabilir."

"Boğulursak olmaz, değil mi?" diye tersledi.

"Herkes hazır mı?" Mollie sordu. "Odaklanın."

Sesi zifiri karanlıkta çok yüksek çıkıyordu ama gücü onu destekliyordu.

Be

n. Hareket ediyorduk. Sonunda.

Güvende olacaktık. Umarım.

Bugün neredeyse bitti.

Ve yarın... bir bomba yapacağız.

"Yolu göster." Rachel burnunu çekti. "Sıcak bir duş için çok hazırım. Bu ayrıcalık için tecavüze uğrasam bile umurumda değil."

"Hadi gidelim." Mollie, Peter'a ait olan parçayı çekiştirerek bizi diğerlerinin kaybolduğu çatlağa doğru yönlendirdi.

Yavaşça, nazikçe, körlemesine
yürüdük. Bir asır sürdü.

Peter'ı yarı taşımak, yarı sürüklemek için azalan tüm gücümüzü
harcadık ama başaracaktık.

Hiçbirimiz pes etmeyecektik.

Tanıdığım en güçlü iki kızı bulacak kadar şanslıydım ve

-

"Oh kahretsin." Mollie çarparak durdu ve zincirimizde bir dalgalanma yarattı. "Kahretsin, ne?" Rachel sordu. "Bunu söylemeden hoşlanmadığımı biliyorsun."

Böyle şeyler, Mols. Hayal gücümün aşırı hızlanmasına neden oluyor."

Su ayak bileklerimden yukarı doğru süzülüp ayak parmaklarımı sinsî bir donmayla dondururken titredim.

"Su gitmemiz gereken yönden geliyor," diye mırıldandı Mollie. "Ve hızla geliyor."

"Peki... bu ne anlama geliyor?" Rachel
sordu. "Bu şu demek... o tarafa gidemeyiz."

"Ama tek çıkış yolu bu." Sakin kalmak için elimden geleni yaptım.
"Acele edersek, kesinlikle başarabiliriz. Gelgit o kadar çabuk gelmez."

"Belli ki denizle ilgili çok fazla deneyiminiz yok. Çok hızlı yükselebilir ve ben bu riski almak istemiyorum." Mollie döndü ve hepimizi yanına aldı.
"Lanet olsun."

"Burada kalamayız," diye soluk soluğa kaldı Rachel. "Eğer su bu kadar hızlı , o zaman..."

"Boğulacağız," diye tersledi Mollie. "Evet, farkındayım."

"Peki, ne halt edeceğiz?!" Rachel bağırdı. "Yapamam... burada öylece durup ölemeyiz!"

"Kapa çeneni ve bırak düşüneyim!"

"Düşünecek vaktimiz yok! Kaçmak zorundayız."

"Nereye kaçacağız?"

"Bilmiyorum ama-"

"Sessiz ol, Rach. Çılgılık atman hiç yardımcı olmuyor-"

"Çılgılık mı? Zamanımız tükeniyor ve sen bana sakın olmamı mı söylüyorsun?!"

Mollie yüksek sesle, "Belki de mağaralar tamamen dolmaz," diye düşündü. "Yüzebiliriz-"

"*Yüzmek* mi?" Rachel'ın sesi korkudan kırılganlaştı. "Planın bu mu? Lanet olası evreni inceliyorsun ve bulabildiğin en iyi şey-" Onları susturdum.

Dinleyemedim.

Onların enerjisi benimkini besliyor, paniğimizi canlı, kemirici bir şeye dönüştürüyordu. Ciğerlerim çalışmayı durdurmakla tehdit ediyordu. Her korku, her dehşet, her dehşet, acı, umutsuzluk ve kayıp beni bir canavar gibi boğdu.

Onlar kavga ederken

kulaklarım çınladı. Peter'ı

tutarken kollarım ağrıyordu.

Kopmaya çok ama *çok*

yakındım.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Ayak parmaklarımı soğuk taşa bastırdım.

Hızla yükselen su seviyesi baldırlarımı öperken ve daha yükseğe, daha yükseğe, daha *yükseğe* çıkarken görmezden geldim.

Ruhumun o sessiz, bilge kısmına kontrolü ele alması için yalvardım.

Okyanus bizi boğarken yüzdüğümüz ve tavanı tırmaladığımız görüntüler kapalı gözlerimin arkasında oynadı. Güneşi bir daha göremeden son nefesimizi aldığımız kabuslar.

Odaklan.

Tüm kaslarıma gevşemelerini emrettim.

Tüm içgüdülerime karşı geldim ve sinir sistemimi adrenalin yerine sakinliği seçmeye zorladım.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı.

Mağara, Rachel ve Mollie'nin tartışmasını bir megafon gibi yansıtıyordu. Ama yavaş yavaş...şükürler olsun ki...

Dikkatim içime döndü.

Işık ve kutsallık, bir huzur cebi buldum. Ben

bu formda değildim.

Bu form kesilebilir, kanayabilir, tecavüze uğrayabilir ve boğulabilirdi ama ben sadece içimdeki gözcüydüm. Panik, durumu kabullenememekten kaynaklanıyordu. Acı, kesin kadere karşı çıkmaktan geliyordu.

Ama kaotik zihnimi bir ömür boyu eğittiğim için gözlerimi huzurlu bir gerçekliğe açtım ve bu kurtuluğu sağlayan ışığın topraklayıcı kordonu ileride parlamaya devam ederken gülümsedim.

Zekice.

Zar zor.

Ama...

Bekle.

Donup kaldım.

Bu hayali değil.

Bu açıdan, bir diki in gölgesinin etrafını görebiliyordum.

Kurtuluğu en ufak bir ipucunun neden olduğu bir gölge.

"Başka bir çıkış yolu daha var," diye fısıldadım şok, dehşet ve inançsızlık içinde.

Peter'ı çekiştirerek ilerledim ve su inciklerimizin etrafında dalgalanmaya başladı. Kızlar da benimle birlikte tökezledi.

"Işık var." Kollarım Peter'ın ağırlığıyla titriyordu. "Yer yukarı doğru eğimli. Daha yüksek bir yer."

Mollie ve Rachel kavga etmeyi bıraktı.

Rachel gözyaşlarını burnundan geri çekti. "Ne sen? Ben bir şey görmüyorum."

  imi bir enerji dalgası doldurdu. Sonunda Peter'ın her zaman giydiği liderlik gömleğini giydim. "Biraz silik. Ama bana güvenin. Işte orada. ."

Mollie'nin karşı çıkmasını bekliyordum. Rachel'ın tartışması için gerildim.

Ama... ben koruyucu rolüme adım attığımda, onlar da beni takip etmeye başladılar. İki kız tek kelime etmeden benim adımlarımı taklit ettiler.

Küçük mağarada ıslak, yavaş bir geçit töreni yaptık.

Ayak parmaklarımı defalarca çarptım, kalbim payıma düşen insanı taşımaktan çarpıyordu.

Sonunda küçük uçurumun dışında durduk.

  eriye bakarken, ışığın daha parlak olmasını diledim. Ama olmadı.

Bu yolculuğun ne kadar zor olacağını görmek için yeterliydi.

şimdiye kadar gördüğüm en uzun tüneli taklit ederek dik bir şekilde yükseliyordu. Ama... kuruydu.

"dar ama bence genişliyor."

Rachel daha da yaklaştı. "Bunu başarabiliriz. Başka seçeneğimiz yok." Mollie yanağını yanağıma bastırarak talihsiz tırmanışımıza baktı.

İç çekti, ama sonra...
...hafif bir esinti. Bir
parça serinlik.
Bir tazelik öpücüğü.
Hıçkırarak nefes
aldım.
Nemli ve durgun bir mağara
değil. Ama canlı.
Çalılar, toprak ve ağaçlar.
Birbirimize baktık.
Tek kelime etmeden yarığın içine girdik.
Önce ben girdim ve Peter'ı da yanımda
sürükledim.
İkinci oldular ve ittiler.
Birlikte ışığa doğru ilerledik.

* * * * *

Henri beni hedef alıp buraya getirdiğinden beri korkunç şeylere
katlandım.

Aklımı başımda tutmak için derinlere inmek ve sahip olduğumu bilmediğim
güçten yararlanmak zorunda kaldım.

Ama o yolculuk... Tanrım, çok zordu.

Tırmandıkça, süründükçe, birbirimizi çekiştirip sürükledikçe zaman
anlamını yitirdi. Bir noktada, sanki kaya ve çakıl taşlarından yapılmış bir
merdivenden geçiyormuşuz gibi hissettik. Bir sonraki noktada taştan yapılmış
bir oluktaydık.

Her şey acıttı.

İki kız onu her seferinde biraz daha iterken tüm kaslarım Peter'ı arkamdan
çekmek için çalışıyordu.

Bıçak belime saplandı ve kesikler her yerimizi süsledi.

Mağara sanki kanımızın para birimiyle bedel talep ediyormuş gibi
seyahat ederken küçük dilimler.

Peter'ın bilinci gidip geliyordu.

Bir noktada, bir başlangıçla uyandı ve tutuşumuza karşı
koydu. Sonra çılgın atarak uyandı.

Şanslı ya da şanssız, bilinci uzun süre yerinde kalmadı. Ve
devam etmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Daha yükseğe tırmanıyorum.

Işık gittikçe daha hale geliyor. Hava
daha temiz ve daha temiz.

Sonunda özgürlüğe kadar.

* * * * *

"Seni öpmek istiyorum, Ily." Topallayarak, sürünerek ve neredeyse düşerek genişleyen çatlaktan çıkıp o kadarki en büyük mağaraya girdiğimizde Rachel saf bir baş dönmesiyle güldü.

Mağara olduğundan değil.

Ağır bir nefes vererek yüzümü yukarıda kararlanacakaranlığa doğru kaldırdım.

Martılar grileşen gökyüzünde uçuyor, günlük haberlerini ciyak ciyak bağırlıyor ve tünemeye hazırlanıyordu.

Yeşillikler yukarıdaki manzarayı muhteşem bir tablo gibi çerçeveliyordu.

Toprak bizi hapsetmişti ama tavan çökmüş ve harika bir tavan penceresi oluşturmuştu.

Bir daha *asla* temiz havayı hafife almayacaktım.

Yağmuru özledim.

Güneş için yalvardım.

Ayı ve yıldızları arzuladım ve-

Yumuşak dudaklar benimkilere çarpınca nefesim kesildi.

Mollie beni büyük bir şefkatle şapırdatarak öptükten sonra geri çekilip Rachel'ı öperken kahkahalar ağzımdan döküldü.

Rachel boştaki kolunu arkadaşına doladı ve onu öptü.

Bu romantik ya da şehvet dolu bir şey değildi, saf duygular bu şekilde açığa çıkabilirdi... sevgi ve minnettarlık.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, *teşekkür* ederim!" Rachel başını arkaya atmış, sanki en sıcak yaz günüyümüş gibi alacakaranlığın tadını çıkarıyordu. "*Lanet* olsun, oradan çıkmak çok güzel!"

Mollie kıkırdadı ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "İyi tespitti, Ily. Hayatımızı kurtardın."

Kızardım. "Sadece şans."

"Her , minnettarım." Peter'ı kollarında daha yükseğe kaldırarak, "Onu yere bırakalım, sonra ne yapacağımıza karar veririz," diye ekledi.

Bu garip doğal amfi tiyatronun ortasındaki en kuru kısma, çalılarla kaplı çalılıklara göz attık. Birlikte Peter'ı yarı taşıdık, yarı sürükledik ve elimizden geldiğince dikkatli bir şekilde indirdik.

Rachel, başını yosunun en kalın kısmına yaslamasını sağlarken ben de kollarını yanlarına koydum ve kömür gibi yağlı ellerini tutmaya dikkat ettim.

düşmekten kurtardı. Mollie onun bacaklarını düzeltti ve sanki sorun olmadığını söylermiş gibi dizini sıktı.

Boğa gözündeki boya izleri ve mağara lekeli derisiyle, bir ejderha tarafından yakılmış ve şimdi tersine çevrilmiş bir Uyuyan Güzel masalı gibi lanetli yatıyormuş gibi görünüyordu.

Uyanmasını bekleyerek yüzünü inceledim.

Uyanmayınca hepimiz ayağa kalktık ve gerindik.

Birçok kıvrımımızı çalıştırırken inlemelerimiz aynıydı.

Omuzlarım zonkluyordu.

Omurgam parladı.

Her kemiğim ve kasım binlerce yara bere içinde ağrıyordu ama Peter'ı günlerce taşıyabilirdim... birlikte ve hayatta kalmamız anlamına geliyordu.

"Sizi bilmem ama ben oraya geri dönmek istemiyorum." Mollie olduğu yerde döndü ve kendimizi içinde bulduğumuz çanağın her tarafına baktı.

Kenarları iki katlı bir bina kadar yüksekti, duvarlar bükülmüş bitkiler ve bodur, çirkin ağaçlarla kaplıydı. Tırmanacak sarmaşık yok. Uygun bir Halatla tırmanmak. Kaya tırmanıcısı olmadığımız sürece buradan çıkmak neredeyse imkânsızdı.

Ve Peter ile.

Sanki bu düşünce hepimizin aklına aynı anda gelmiş gibi, göz göze geldik ve kamburlaştık.

Çıkabiliriz... muhtemelen.

Zirveye tırmanabiliriz... belki. Ama Peter?

Tekrar uyansa bile, bırakın lanet olası bir dağı, hiçbir şeye tırmanmak için ellerini ve ayaklarını kullanamazdı.

"Kahretsin." Rachel yüzünü ovaladı. "Belki birimiz dışarı çıkar ve Victor'u bulur? Gong şimdiye kadar çoktan çalmıştır." Hızla kararan gökyüzünü işaret etti. "Alacakaranlığı geçti ve o kurallara çok bağlı. Üstatların yine en iyi davranışlarını sergilemeleri gerekecek."

"Gidebilirsin." Mollie çenesini bana doğru eğdi, omuz uzunluğu Sarı saçları sallanıyor. "Efendi Hyi bul. Victor'un son gözde projesi. Peter'ı dışarı çıkarmak için birkaç muhafız getirebilir."

Henri.

Adı kulaklarıma dolduğu anda, ölü kalbim yumruklandı ve tekrar canlandı. Yüzler Tapınağı'na girdiğimizden beri gümbür gümbür vurma isteksizliği şimdi yerini çok gerçek, çok sinir bozucu bir gümbürtüye bırakmıştı.

Özlemle tınlamasından nefret ediyordum.

Bunu düzeltebileceğini fısıldayarak hainlik ettiğini.

Kaşlarımı çattım.

Bunu düzeltemez.

Bunu daha da

kötüleştirecekti. Peter'dan

nefret ediyordu.

Hiçbir şeye ve hiç kimseye

tahammülü yoktu. Ağrıyan

kollarımı kavuşturdum.

Sana tahammül

ediyor.

Seni öptü.

Öpüşmemiz kafamın içinde patladığında

donup kaldım. Dudaklarım karıncalandı.

İçim eridi.

Basit bir öpücük nasıl oldu da paylaştığımız en ateşli şey haline geldi?

O lanet öpücük kanımı yaktı ve beni daha fazlası için bir bağımlıya

dönüştürdü. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Ily, ama Mols haklı. Eğer

Henri'yi bulursan

kurallara uyacak. Victor onun burada kalıcı olarak yaşamasına izin verdi, ancak bu nezaket sadece Efendi H'nin itaati kadar devam ediyor."

"Birinin Efendi H'den bahsettiğini mi

duydum?" Üçümüz de etrafımızda döndük.

Kalbim ağzıma sıçradı. Rachel

küfretti.

Mollie dondu kaldı.

Dört Efendi ortaya çıktığında içgüdüsel olarak bıçağı salladım.

Yaprak dalları ve yaprak döküntüleri, sanki bir sonbahar bahçesinden geçiyorlarmış gibi omuzlarını örtüyordu. Onların yanından geçip mağaranın duvarlarında gizli bir çıkış ararken gözlerim kısıldı.

Bizim geldiğimiz gibi gelmemişlerdi.

başka bir yol daha var.

Mollie ve Rachel bana daha da yaklaşarak Peter'ın önünde yerde bir duvar .

Ustalar kıkırdadı, gözleri kanlı ve kirli bedenlerimizde geziniyordu. Daha

yaşlı olanı, "Vay, vay, savaşlarda bulunmuşsunuz" dedi.

İnce çene kemeri ve yağlı kahverengi saçları olan daha genç biri kıs kıs güldü. "Bıçağı nereden buldun? Sana çok yakışmış."

Kolum titredi ama silahımı indirmedim. "Bizi yalnız bırakın."

Adamların hepsi güldü, eğlenceleri hastalıklı bir müzik gibiydi.

"Kılıcımı mağaralarda bir yerde kaybettim." Kahverengi saçlı Efendi bir çakal gibi sırıttı. "Bana bir tane verdiğiniz için teşekkür ederim. Ödülümü alma fırsatını kaçırmak istemezdim."

"Seni de arkadaşlarını da sikeyim." Dişlerini gösterdim. "Bitti artık. Oyun bitti. Kaybettiniz."

"Oh, ben asla kaybetmem, küçük mücevher." Başını eğdi. "Ayrıca, güzelce ısınmış gibi görünüyorsun. Daha ziyade... yumuşatılmış." Sessizce güldü. "Akşamları kan görmeye bayılırım."

diken diken oldu. Mollie sadece

bir kez titredi.

Dudaklarını yalayan Üstat gözlerini bizden ayırmıyor, yoldaşlarına bakmayı reddediyordu. Sanki partiye liderlik etmiş ama onu takip edenlerle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi tek başına duruyordu.

Paintball silahını eline alarak dilini şaklattı. "Partimize bıçak getirerek bana bir iyilik yaptığın için, ben de sana bir iyilik yapacağım. geri dön." Suratını astı. "Kötü haber veren kişi olmaktan nefret ediyorum ama... eğer

Usta H'yi arıyorsun ama gelmiyor. Senin değersiz efendin oyunun başında bir hava deliğinden dayak . Korkarım gitti. Duyduğuma göre kaleye dönmüş, şu anda bir biranın tadını çıkarıyormuş, bir yandan da sikini başka bir sürtüğe sokuyormuş."

O resmin bu kadar şiddetli acıtmasına hazırlıklı değildim.

Henri'nin bir başkasına dokunduğu düşüncesi içimi nasıl da dikenlere boğuyordu.

Böyle saçma bir tepkiye karşı kendimi hazırladığımda kıkırdadı. "Biraz sahipleniciyiz, değil mi? Onun tek oyuncuğının sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Başını salladı ve yine dilini şaklattı. "Seni zavallı kandırılmış küçük şey." Silahını kaldırarak doğrudan göğüslerimin arasına nişan aldı. "Bak ne diyeceğim, senin acına son vereceğim. Onun asla yapamadığı Efendi olacağım ve seni tüm bu acılardan kurtaracağım."

Çıplak renkli iç çamaşırı beni zar zor örtüyordu.

Tenimdeki hedef tahtası bozulmuş ve lekelenmişti.

Ama çizgiler hâlâ görülebiliyordu.

Kurşunu için yeri işaretliyor.

Mollie ve Rachel birbirlerine baktılar.

Aramızdaki yoldaşlık korkuyla sarsıldı. Birlikte bir Efendi'ye karşı savaşabilirdik. Hatta belki iki.

Ama dört?

Tanrım.

Bıçağım silahlı dört Usta'ya karşı tamamen işe yaramaz görünüyordu - sadece paintball silahları olsa bile.

Onlara hücum edersem, birini bıçaklayabilirim.

Yer değiştirdim, koşmaya hazırdım.

Korkunç ölü gözlü olanın arkasındaki diğer üç Efendi de silahlarını kaldırdı. "Bunu alabilirsin Kyle, ama diğerlerini biz alıyoruz."

Kyle hırladı ve onlara doğru döndü. "Başka kimse ateş etmeyecek. Diğerlerine istediğinizi yapabilirsiniz ama tek kazanan benim, duydunuz mu beni?"

Bir savaşın patlak vermesini bekledim.

Testosteron kokusu beni boğdu.

Ama Kyle'ın yüzünde gördükleri şey silahlarını indirmelerine ve başlarını sallamalarına neden oldu. "Tamam."

"İyi çocuklar." Kyle onlara bir öpücük verdi. Ve bu benim işaretimdi.

Ben kaçtım.

Sessizce ağrıyan ayaklarımın üzerinde, tüm hayatta kalma çabalarımı ilk saldırıyı yapmak için harcadım. "Kyle." Ustalardan ikisi çenelerini bana doğru eğerek geri çekildi.

Uçuş yönü.

Kyle bana doğru

döndü. Aramızda

metreler vardı. Çok

fazla metre.

Kyle şaşkın ve fazlasıyla neşeli bir kahkaha atarak silahını kaldırdı ve sırtıttı. "Biraz eğlence zamanı, küçük mücevher."

Yana doğru çalım attım.

Onu öldürecek kadar yaklaşmaya çalıştım.

Bang.

Paintball'un darbesi ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı.

Göğüs kafesimden yakıcı bir acı yayıldı.

Boğuluyordum, geri çekildim.

Bang.

Bu sefer karnımda. İki
büklüm oldum.

Bang.

Omzumda bir ağrı.

Yana doğru

tökezledim. *Bam.*

Bileğime bir darbe.

Bıçağı düşürdüm.

Bang.

Kalçamda acı vardı.

Ayağım takıldı.

Ve sonra... sayılamayacak kadar çok vardı.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Geriye doğru düştüm.

Ayaklarım Peter'inkilere

dolaştı. Yere yığıldım.

Kyle bir hız patlamasıyla bana doğru koştu, bıçağımı tekmeledi ve
yerde üzerime çıktı.

Şeytani bir gülümsemeyle tüm şarjörünü boşalttı. Acı.

Her yerde.

Acı.

Tamamdır.

Acı.

Acı.

Acı!

Çığlık attım-

Altıncı Bölüm

Henri

O ÇIĞLIK.

Kulaklarıma doldu ve karanlıkla ıslanmış kalbimde bir kibrit çaktı.

Koştum.

Artık kim olduğumu ya da orada neye dönüştüğümü

bilmiyordum. Ama o çığlığı biliyordum.

Ruhumun her parçası onu tanıdı, tıpkı ilk gece onu tanıdığım gibi.

Farklı.

Tanıdık.

Benimkini

.

Ayağım takıldı ve neredeyse devrilmiş bir ağacın üzerine düşüyordum.

Çıplak ayaklarım her keskin ve acı veren enkazı buldu.

Tortuların üzerinde koştum.

bastım. Ama

durmadım.

Çığlık tekrar duyuldu, ardından iki çığlık daha geldi.

Siktir!

Daha hızlı koştum, tepeye tırmandım ve sola, kayalıklara doğru yöneldim.

Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu.

Gece hızla çökerken bulutlar pıhtılaştı.

Yorgunluk, gerçekten nasıl hissettiğime

dokunmadı.

Bir saat kadar önce gelgitle mücadele ederek ve boğulmaktan korkarak mağaralardan yüzerek çıkarken zirveye ulaşmıştı. Ağır bir dalga çatlaktan içeri girip diğerlerinin çıkmasını engellemeden hemen önce başarmıştı.

Artık hava delikleri ya da kaya çukurları yok.

Kumsal ve deniz camı kumu yok olmuştu.

Ağaç sınırına kadar yüzdüm ve kendimi denizden çıkardım.

Ve sonra, tırmanmaya başladım.
Charles'ın paintball silahını geride bırakmışım.
Çıkmaz sokakta sıkışıp kaldığımda baltayı kaybetmişim- Bir
çığlık daha.
Bu, yürek parçalayan bir çağılıyla kısa kesildi.
Ağaçlar seyreldi; zemin genişçe açıldı.
Neredeyse üstü açık bir mağaraya düşüyordum.
Kayarak durdum, denge için budaklı bir dala tutundum ve aşağıya baktım.
Birisi cep telefonunu bir kayaya dayamış, el fenerini mağaranın bir
köşesinde parlatıyor ve duvarlara kocaman gölgeler düşürüyordu. Avının
üzerine çıkmış, on iki ayak yüksekliğinde bir şeytan gibi görünüyordu.
Altında, bir mücevherin çıplak bacaklarını zar zor
seçebiliyordum. Tepeden tırnağa kırmızıya boyanmış bir
mücevher.
Kan.
Onun kanı-
Her şey kapandı. Her özlem.
Her yalnızlık. Her
sevgi ihtiyacı. İşte o
andı. Son andı.
İnsanlığımın son anı.
Mağaranın ağzından aşağı düştüm ve cehenneme indim.

Yedinci Bölüm

Ily

TANRIM, *HER ŞEY* ACIYORDU.

Çok, çok
fazla.

Çok fazla.

Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Ya da hareket edemiyordum.

Eller vücudumda, kıpkırmızı boya bulaşıyor.

Yüzüme bir avuç pigment sürdüğü için gözlerime kırmızı boya bulaştı.

Bıçağı aldığı anda çıkardığı şangırtı. O ilk
acı-

"Bu da ne-"

Küfür eden bir Efendi cümlesini asla bitiremedi.

En iğrenç gümbürtüyü bir gümbürtü izledi.

Rachel çığlık atmayı kesti.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Yaralandığını bilmek mi yoksa ölüp ölmediğini bilmemek mi?

Mollie yakalayamadığım bir şey bağırdı.

Dizlerini kalçalarımın iki yanına koyarak karnımın üzerine oturan Kyle, ilk
kesişini durdurdu ve omzunun üzerinden baktı.

Bacakları etrafımda sıkılaşılarak beni aşağıda tuttu.

Bir kolunu kaldırmaya çalıştım -görmek için boyanın bir kısmını
kazıyacaktım ama Kyle yer değiştirdi ve beni yerden kaptı. Arkamdan
sürünerek kolunu zonklayan göğsüme doladı ve bıçağın ucunu boğazıma
bastırdı. "Siktir git, onu öldürmeyeceğim."

Yüzümü koluna sürterek kırmızının içinden göz kırptım ve donakaldım.

Henri.

Ya da en azından Henri gibi görünüyordu.

Lekeli kot pantolon, yırtık tişört, kirli çıplak ayaklar. Yüzünde turuncu
çizgiler ve kot pantolonunda turuncu leke kalıntıları . Koyu renk saçları alına
dökülmüştü,

Ara sıra okyanus damlacıkları damlıyordu.

Henri'ye benziyordu ama bu adam Henri değildi. Gri gözlerindeki ateş sönmişti.

Yakışıklı yüzündeki özlem... ölü.

Çenesi eğik, kirpikleri düşük ve yumrukları sıkılı, aşağıdaki mağaralar kadar soğuk ve acımasız görünüyordu.

Bana bakmadı.

Beni tanımış gibi bile görünmedi.

Odağı Kyle'a kilitlenmişti, sadece Kyle'a.

Kyle bıçağın ucunu boğazıma sapladığında yeni bir acıyla nefesim kesildi. "Siktir git, Mercer." Kalbi omurgama çarpıyor, Henri'de de benim hissettiğim akıl almaz vahşeti hissettiğini ima ediyordu. "Ben kazandım. Adil ve dürüstçe.

Her yeri benim boyamla kaplı. Victor'un onayıyla istediğim her şeyi yapabilirim." Gülmeye cesaret etti. "O açık bir oyundu. Bunu kendisi söyledi. Bir bok yapamazsın."

Henri'nin derisinin altında bir karanlık dalgalanıyordu. Kabuslar yüzünde titreşti.

Onun yanından geçerken Mollie ve Rachel'la göz göze geldim. Rachel'ın yanında, yaşlı Efendi başının yanına bırakılmış ağır bir kütükle kıpırdamadan yatıyordu. Diğer iki Efendi yan yana duruyordu.

Henri'nin ne kadar acımasız olabileceğini görmüştüm.

Hazine avının olduğu gece onun saf şiddete dönüşmesini izlemiştim. Üç adamla dövüşmüş ve kazanmıştı.

Ama... diğerlerini fark etmemiş gibiydi. İki adam Kyle'ın hafifçe başını sallamasıyla yaklaştı. "Dikkat et!"

Mırıldandım.

"Seni küçük sürtük." Kyle elini boynuma doladı. Henri sadece topuklarının üzerinde döndü ve iki Usta'ya baktı.

Sessizce, soğuk bir şekilde mırıldandı, "Gitmen için sana bir şans vereceğim. Sadece bir şans."

Parmaklarını büktü. Sesi tamamen yanlıştı.

Alışık olduğum tutkudan eser yoktu.

Ne olduğunu itiraf eden ve beni kendi düşüşümü kabul etmeye zorlayan adamın yankıları yok.

Kyle yere tükürdü, parmakları boğazıma sarıldı. "Bağırsaklarını deş Gary. Onun işini bitireceğim."

Henri omuz silkti ve kollarını kavuşturdu.
Tek kelime bile etmedi, gözlerini iki adamdan ayırmadı. Sessizliği kesinlikle tüyler ürperticiydi.
Buz gibi bir rüzgâr esti.
Kayalıklara çarpan dalgaların ağır sesi, dünyanın kalp atışları gibi geliyordu.

Katlîam için irkildim.
Savaş için gerildim.
Ama sonra... iki Usta hafifçe eğildi ve ellerini kaldırdı.
"Bu bizim kavgamız değil. Biz gidiyoruz." Beni kalkan olarak tutan Kyle'a hızlı bir bakış atarak mağaranın güney ucuna doğru ilerlediler, ölü çalılardan oluşan bir perdeyi kenara ittiler ve gözden kayboldular.

"Lanet olası korkaklar," diye tükürdü Kyle.
Onlar gider gitmez Rachel ve Mollie Peter'ın yanına koştular. Ellerini onun baygın halinin üzerine koyarak, Kyle ve bana doğru tek bir adım atarken gözlerini Henri'den ayırmadılar.
Hava almak için çırpındım. Bıçaktan ürktüm.
Henri gözlerini benden ayırmadı.
Karanlığa tamamen doymuş görünüyordu.
Kyle sinirlendi. "Bir adım daha atarsan boğazını keserim." Henri durmadı.
Ayak sesi üstüne ayak sesi. O. Yaptı. Durmadı. Durmadı.
Aramızdaki bağ koptuğunda gözlerim . Ondan boşluk akıyordu.
Boş duygular ve kemik donduran hiçlik. Kyle beni daha derinden kesti. ". Yapacağım amına koyayım-" Henri uçtu.

Bir saniye bizi takip etti. Sonra beni geriye doğru savurdu ve ağırlığımı kullanarak Kyle'ı yere yıktı. Soğuk, acımasız elleriyle Kyle'ın parmaklarını boynumdan kopardı, onu benden ayırdı, sonra tekmeleyerek ve çığlık atarak onu sürükledi.

Öksürerek ve boğularak ayağa kalkmaya çalıştım, çok fazla morluğun saldırısıyla biraz sallandım. Tenim kıpkırmızı boyayla parlıyordu ama kırmızı çamurun altında etim çoktan mor ve siyahla kaplanmıştı. Beni seçilmiş kişi olarak işaretleyen morluklardan oluşan hastalıklı bir gökkuşağı.

Rachel ve Mollie yanıma koşup beni . "Sen iyi misin? O-"
"Yapma." Onları iterek topallayarak ilerledim, gözlerimi Henri'den ayırmamam gerekiyordu.

Yanlış
hissediyordu.

Kayıp.
Kırılmış.

Kyle savurmaya devam ederken, Henri onu sırt üstü yatırdı ve bir ayağını göğsüne dayadı.

"Bırak beni, seni amcık." Bir avuç çakıl taşı kapan Kyle, onları Henri'nin suratına fırlattı.

Henri homurdanarak geriye düştü. Gözlerini pençeleyerek Kyle'a ayağa kalkması için saniyelik süre tanıdı.

Kendini Henri'ye doğru fırlattı.

İki adam geri döndü, yumruklar havada uçtu, vücutlar büküldü.

Kyle daha küçük olabilirdi ama öfkesi onu tutuyordu.

"Gitmemiz gerek." Rachel kolumu çekti. "Diğer efendilerin gittiği yeri takip edeceğiz. Onları tanıyorum. Hastalar ama Victor'dan korkuyorlar, bu yüzden oyun bittiği için bize dokunmayacaklar."

"Katılıyorum." Mollie elimi tuttu. "Peter'ı alalım ve-"

Kyle tekme atınca Henri böğürdü, sonra da yere düşen bıçağa saldırdı.

"Hayır!" Kyle'dan önce bıçağı almak çaresizce ona doğru koştum.

Birlikte vardık.

Eğildim.

Bana elinin tersiyle vurup beni uçururken acı çekiyordum.

Gözyaşları içinde, bıçağı yumruklayıp Henri'ye doğru fırlamasını izledim.

"*Dikkat et!*" Çığlık attım.

Ellerini bacaklarının arasından indirip gözlerini kırıştıran Henri, tam Kyle gökyüzünden fırlayıp onu bıçaklayacakken kendini hazırladı.

Bıçak Henri'nin pazusuna battı, ucu kolunun içinde kayboldu. Bir an için hiçbir şey olmadı.

Kimse kımıldamadı.

Ve sonra... Henri'nin içinde var olan ipler tamamen koptu. Gerçek gibi görünmüyordu.

İnsan değil.

Henri, sanki geçmiş yaşamında bir dansçıymış gibi en yumuşak kavisle bıçağı kolundan çekip aldı, Kyle'ı boğazından yakaladı ve şahdamarına sapladı.

Kyle çığlık attı.

Kırmızı bir fıskiye patladı ve Henri'nin tişörtünü kapladı. "Aman Tanrım," diye soludu Mollie.

Rachel yanıma geldi.

Henri, Kyle'ı neredeyse nazikçe yere bırakırken, Kyle' yaşam gücünün boğazından dışarı pompalanmasını izlerken bir dizinin üzerine çöktü ve sonra... bıçağı geri çekti, bıçağı Kyle'ın pantolonuna sildi ve doğrudan kalbine sapladı.

Sertçe bıçakladığında kaburgaların çatırdaması. Ölürlen Kyle'ın iniltisi.

Henri'nin bıçağı çekip tekrar ve tekrar ve tekrar saplarken kolunun bulanıklığı.

Durmadı.

Devam etti.

Bir insanı et yığınınından başka bir şeye dönüştürürken kanla kaplı bir vahşiydi.

Sekizinci Bölüm

.....

Henri

KATLIAM VE KAN.

Kan ve ölüm. Başka

hiçbir şey yoktu.

Sadece karanlık ve ölüm ve aşağılık bir katliam ihtiyacı. Bu pislik dünyasını yok etmek için.

Yaşamayı hak etmeyen tüm hayatları sona erdirmek için. *Kendimi* bitirmek için.

Onu kaç kere öldürdüğümün sayısını unuttum.

O bıçağı kaç kez etine sapladım. Meditasyona dönüştü.

Sakinleştirici.

Özgürleştirici.

Ben . Ölüm.

Ve yalnız.

Her zaman, her zaman yalnız.

Eğer bir ses beni geri çağırmasaydı bıçaklamaya devam edecektim. Tanıdığım bir ses ama beni bağlayan ses değildi. Kıskançlığa, kızgınlığa ve endişeye neden olan bir ses. Asla layık olamayacağım endişesi.

Hep kaybedecekmişim gibi bir korku.

"Usta H..."

Bir erkeğin

baritonu.

Onu görmezden

geldim.

Bıçağı başka bir parçaya sapladım. "Henri."

İstenmeyen dolayı başımı salladım. "*Henri!*"

Durakladım.

Sis yavaşça kalktı.

Gözlerimi kırptım.

"Henri..."

Bunu duyunca

yutkundum. Kadınsı,

yumuşak, korkak. *Ily*.

Dünya tekrar odak noktasına geldi.

Sebeğ olduğum karmaşa yüzünden

öğürdüm.

Kyle'in cesedinden uzaklaşarak ayağa fırladım ve elimdeki bıçağa baktım.

Parmaklarım bir başkasının kanıyla kalınlaşmıştı.

Ne kadar yoğun, soğuk, pıhtılaşmış bir

kan. "Bıçağı bırak, Henri."

Yine o ses.

Buna hakkı olmadığı halde bana emirler

veriyordu. "Bıçağı yere bırak ki ona zarar

vermesin."

Ily'nin eli titreyen ön koluma hafifçe indi. Başımı

kaldırdım.

Onun yanından Peter'a baktım.

çalılıkta dik oturuyordu. Kanlı eller , acı yüzünün derinliklerine kazınmıştı.

"Lütfen, lütfen ona zarar verme."

"Henri... iyisin. Her şey bitti." Ily bıçağa uzandı. "Bunu alabilir miyim?"

Parmaklarım gerildi ama sonra gevşedi.

Elimi açarak, kırmızı damlayan avucumu ona uzattım. Ama

konuşmadım.

Bir daha konuşabileceğimi sanmıyordum.

Hayvanlara kelime yeteneği verilmemişti. Ve

benim sadece bir hayvan yapabilirdi.

Rachel beynimdeki uğultuyu keserek, "Cesetten kurtulmamız gerek,"

dedi.

"Üzerine birkaç kaya bağlayın ve okyanusa atın," diye mırıldandı Peter, baygın ve sallanıyordu. "Gelgit onu denize sürükleyecek. Victor diğerlerinden de böyle ..." Sertçe yutkunarak gözden kayboldu.

Yumuşak bir nefesle geriye doğru düştü.

Ily ve iki kız ona doğru koştular.

Sessizce takip ettim, sanki bir ip Ily ile beni birbirimize bağlamış, şimdi bile beni ona bağlıyordu.

Ben onun
hayvanıydım.

Onun kabusu.

Peter'ın üzerinde yükselirken, kızların onun solgun yanaklarını okşamalarına ve birbirlerine endişeyle mırıldanmalarına izin verdim. Onu kaleye nasıl geri götürecekleri gibi şeyler. Ve Dr. Belford'a ne kadar ihtiyacı olduğu.

Fısıltıyla yaptıkları tartışmanın ortasında gözleri tekrar açıldı. Bana kilitlendiler.

Sanki karşısında şeytan yerine bir melek varmış gibi gülümsedi. "Şimdi ne yaptığını görüyorum." Neredeyse hülyalı ve tamamen ıstırap içinde gülümsedi. "Bizim için geldin. Bizi özgür bırakacaksın. Bunu biliyorum."
_"

Ve sonra, bayıldı.

Dokuzuncu Bölüm

.....

Ily

EĞER ESKİ İLY beni şimdi görebilseydi... eğer beni izleseydi tek silahını geride bırakıp asma Victor'un kalesine yürümek *isteseydi*, aptallığım yüzünden beni evlatlıktan reddederdi.

Çılgılık atar, bağırır ve bana koşmamı, yüzmemi ve buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak için ne gerekiyorsa yapmamı emrederdi.

Ama...

Ama.

Yanıma aldığım zavallı arkadaşlara bakarken derin bir iç çektim. Buraya yalnız gelmişim ama bir şekilde bağlanmışım.

Üç mücevher ve bir Efendi.

Hepimiz acı içinde

kıvraniyoruz.

Önden giden Henri çıplak ayakla ilerliyordu. Sol kolu Kyle'ın onu bıçakladığı yerden gelen kanla kaplıydı, tişörtü cinayetle ıslanmıştı.

Eşleştik, o ve ben. Hepimiz

eşleştik.

Kana boyanmış olabilirdi, ama zengin kırmızı beni kaplayan kırmızı boyayla eşleştirdi.

Yıldızlar yukarıdaki siyah kadife gökyüzünü iğneliyordu. Bir galaksinin puslu girdabı, sanki hüznü alayımızı inceliyormuş gibi ılık ılık parlıyordu.

Rachel yanımda yürüdü. Onun vücudu da benimki gibi kırmızı boyayla kaplıydı.

Henri, Kyle'ın silahını kapıp kutuda hâlâ boya topu olup olmadığını kontrol ettikten sonra Rachel ve Mollie'ye nişan aldığı anda, onun önüne atlamışım.

"Sakin onları vurayım deme." Ellerimi yumruk yapmış, verdiği zayıflatıcı acıyla mücadele ediyordum. Bir tepki vermek için onun kanlı yüzünü inceledim. Ama hiç tepki vermedi. Her duygusu bastırılmış ve her hissi gizlenmiş tamamen yabancı biriydi.

Benimle konuşmamıştı.

Ama onlarla konuşmuştu.

Çenesini iki mücevhere doğru eğerek kayıtsızca omuz silkti.
"Döndüğümüzde neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum ama Victor'un bir kazanan bekleyeceğini biliyorum. Hepinizi talep ediyorum. Sizi güvende tutmak için aklıma gelen tek yol bu."

Rachel ve Mollie birbirlerine baktılar.

Seni güvende tutacağım.

Böylesine koruyucu bir cümleyi kanlı bir ayazla söylemişti.

Bununla ne demek istemişti?

Kalbini değiştirmiş ve yaptığı hataları görmüş müydü?

Bize yardım edecek mi?

Peter kendinden bir halde kaldı ve öğüt veremedi.

Daha önce söyledikleri... Henri'de bir şey gördüğüne dair yorumu. Peter ne görmüştü?

Işık parçaları mı?

Henri'nin görevini gerçekten terk etmediğine dair umut kırıntıları mı?

İyimser bir nefes aldım; acı tam kaburgalarımına saplandı.

Eğilip morarmış göğsüme sarılma dürtüsü, Rachel karnını avuçlayıp yeni hamileliğini korurken azaldı.

O alt dudağını ısırırken ben sığ nefesler aldım. Omuzlarını destekleyerek başını salladı. "Haklısın. Victor psikopat olabilir ama garip bir şekilde kurallara takmış durumda. Eğer bizi de vurursanız, yakın mesafeden üç mücevheri vurmayı başaracak başka biri olduğundan şüpheliyim. Çürükleri toplayacak ve seni kazanan olarak ilan ediyorum."

Hiçbirimiz kazananın istediği her şeyi yapma hakkına sahip olduğundan bahsetmedik. Henri'nin ne kadar boş görüldüğüne bakılırsa, açıkçası ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum.

Kyle'ı kurdeleye çevirdi.

"Bu delilik." Kollarımı havaya kaldırdım, bu hareketin bedelini hemen acı içinde kıvranarak ve böğrüme saplanan o iğrenç bıçakla ödedim. "Hadi birkaç top açalım ve boyayı üzerine sürelim."

"Gerçek olmalı." Mollie bir adım öne çıkarak göğsünü çıkardı ve solmuş hedef tahtasını gösterdi. "Oyunun adı Bruises, hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Renk uyuşmuyor. Henri'ye turuncu boya verildi." Kot pantolonunun eskiden turuncu renkte olan bölgesini işaret ettim.

parlaklık ama sadece kan bulundu. Kyle'ın yaşam gücünün her damlasını taşıdığı hiçbir yerde turuncu iz yoktu.

"Fark edeceğini sanmıyorum." Rachel kollarını indirdi ve ellerini kavuşturdu. "Victor'un ona karşı yumuşak bir noktası var. Daha önce başka bir Efendi'ye karşı bu kadar hoşgörölü olduğunu hiç görmemiştim. Bunun bir anlamı olmalı."

"Peki ya Peter?" Komadaki arkadaşımıza baktım. "Ölüm sınırındayken onu vuramayız."

Mollie başını salladı ve kahverengi gözlerini Henri'ye dikti. "İly ile aynı fikirdeyim.

Sadece vur bizi. Her kurşunu say. Ama Peter'ı rahat bırakın."

Henri sadece başını salladı.

Ve sonra, ateş etti.

Teneke kutuda sayabileceğimden çok daha fazla mermi vardı. Her bir kızın bacaklarından aşağıya doğru ilerlerken ve sonra omuzlarına ve kollarına ateş ederken nişan aldı. Sonunda bir kez ateş etti... doğrudan hedefe. Acı içinde sendeleyerek geri çekildiler ama en azından yumuşak orta kısımlarına ateş etmemişti.

Ölüm katılaşmış gibi hareket ama gereksiz yere can yakmama basiretine sahip bu buz gibi adam kimdi?

Keşke Kyle da bu kadar düşünceli olsaydı.

Her organım zonkluyordu. Karaciğerim ve böbreklerim, midem ve rahmim. Mükemmel yuvarlak çürükler şişti ve gece derinleştikçe daha da ısındı.

Henri boş silahı Mollie'ye fırlatarak, "Onu da yanımızda getir," diye mırıldandı. Sonra eskiden Kyle olan içi boşaltılmış cesede doğru yürüdü ve onu ölü bir geyik gibi omzuna aldı.

Diğer Üstatların gittiği gizli çıkışa doğru yöneldiğinde gözlerim büyüdü.

Ortadan kayboldu ve üçümüzü yorgunluktan gözlerimizi kırpıştırıp bir sonraki adımımızı bulmaya çalışırken bıraktı.

Onu anlayamadım.

Ona aniden bizim tarafa geçmediğini sormaya cesaret edemedim.

Bir ceset eksilmiş olarak geri döndüğünde ve kafasına bir kütük indirerek gönderdiği diğer Usta'ya doğru yöneldiğinde, "Burada kal," diye emretti.

Bu iki kelime içimizde bir ateş yaktı.

Dinlemedik.

Üçümüz de yardım etmeye başladık.

Henri kendi yaraları ve yorgunluğuyla sendeledi ama Rachel ve Mollie ölü bir Efendi'nin kolunu tutarken durmamızı emretmedi, ben de Henri'nin bacaklarını tutmasına yardım ettim.

Sessizce, bir hamak gibi asılı duran Usta'yı medeni bir tünelden mağaranın dışına taşıdık ve vahşi görünümü aksini söylese de üstü açık mağaranın bilindiğini ve kullanıldığını ima eden kaba yontulmuş merdivenlerden yukarı çıktık.

Her adım bana pahalıya patladı.

Her sığ, acılı nefes, soluk soluğa kalmış, yaralı bedenime yetmiyordu.

Sadece adrenalinin uyuşturan şokunda var oldum.

Zirvede, seyrek ağaçların arasından geçip kayalıklara ulaştık. Aşağıda, öfkeli gelgit köpürüyor ve çarpıyordu.

Alacakaranlık iyice geceye dönüşmüştü ve yarım ay Henri'nin başını sallamasına yetecek kadar ışık veriyordu. Tek kelime etmeden hepimiz ritmik bir salınımla cesedi yan tarafa fırlatacak kadar ivme kazandık.

Ceset havada süzüldü. Sıçrama yok.

Düştüğüne dair bir işaret yok.

Henri iki elini kana bulanmış saçlarında , ağır bir nefes vererek aya baktı ve sonra bizi yavaşça mağaraya geri götürdü.

Peter ay ışığındaki küçük bir su birikintisinde yatıyordu, sanki burası sadece bir dinlenme yeri değil de yeni mezarıymış gibi görünüyordu.

Henri tökezleyip kendini toparladıktan sonra Peter'a doğru yönelirken hiçbirimiz tek kelime etmedik. Omuzları yorgunluktan çökmüştü; kolundan kan sızıyordu.

Ellerini yumruk yapmış ve okunamayan siyah bir bakışla Peter'ın üzerinde yükseliyordu.

Arkadaşımı o kadar uzun süre inceledi ki, onu orada bırakacağından korktum.

Endişe omurgamdan yukarı tırmandı.

Eğer onu öldürmek istiyorsa.

Hem Rachel hem de ben öne atıldık ve onun barikat kurduk. "Ne yapıyorsun?"

Konuşmasa da cevap belliymiş gibi gözlerini kırptırdı.

Bizi kenara iten Henri, kamburuna doğru eğildi, Peter'ın baygın uzuvlarını topladı ve onu kollarının arasına aldı.

Kalbim sıkıştı. Umut,
lezzetli bir .

Günün tüm baskısı, acısı ve korkusu, bu mücevhere isteyerek zorbalık eden bir adama tanık olduğumda çok fazla olma tehdidinde bulundu. Onu yargılayan, onunla alay eden ve onu kıskanan bir Efendi. sanki kardeşiymiş gibi yakındı.

Henri, Peter'ı göğsüne bastırmadan önce biraz sallanırken gözlerim yaşardı.

Peter'ın başı arkaya düşmüş, omuzları Henri'nin koluyla desteklenmiş ve bacakları diğerinin üzerine sarkmıştı.

Henri ona taktik ve yüzünden mi yardım ediyordu? Bunu Victor'un gözüne girmek için mi yapıyordu? Ya da yardım ediyordu çünkü bunların hiçbiri

Değil mi? Bunların hepsi yanlış. Çok, çok yanlış.

Ve... o da katılmıştı.

Peter'ı tünelden geçirip merdivenlerden yukarı çıkarırken sessizce onu takip . Bıçağı bir kayanın arkasına gizlice bırakmıştım. Muhafızlar kaleye adımımı attığım anda onu çalacaklardı.

Tüm içgüdülerim bana oraya geri dönmememi emrediyordu ama... başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Kazanan Henri ile birlikte girin ve bizi tutması için ona güvenin ya da... yüzerek hayatlarımızı riske atın.

Boğulursam Krish beni asla affetmez.

Ormanda sessizce ilerlerken kimse konuşmadı, daha yükseğe tırmandık, bu sabah koşarak indiğimiz patikaları takip ettik.

Buraya geldiğimden beri her gün, saatler güneşin etrafındaki normal bir yolculuğun olağan uzunluğuna meydan okuyordu. Sanki yıllardır tutsakmışım gibi hissediyordum, yine de ormandaki bu yolculuk sonsuza kadar sürmüş gibi geliyordu.

Kaslarım yanıyordu, kaburgalarım çok keskin hissediyordu ve ayaklarım acı veren şeylerin üzerinden geçerken çılgılık atmayı çoktan bırakmıştı. Ne kadar kötü kesilmiş olduklarını görmek istemedim.

Ormandan çıktığımızda hepimiz bitkin düşmüştük, çıplak ayak parmaklarımız Victor'un pistinin tatlı çimlerine batarken rahatlayarak iç geçirdik.

Rachel, mazgallı duvarları, keskin nişancı muhafızları, spot ışıkları ve yıldız delici kuleleriyle kale görüldüğünde dişlerini sıkı.

Işıklar yontulmuş her taşın üzerinde dans ediyordu. Ok yarıkları ve modern pencereler içeriden gelen ışıkla ateşböcekleri gibi titriyordu. Kafesli balkonları, gargoylları, melekleri ve sivri korkuluklarıyla Victor'un evi canavarlarla dolu bir yuva olabilirdi, ama... yıldızlı gecede oldukça güzel görünüyordu.

"Geç kaldınız," diye mırıldandı bir muhafız, ayaklarımız asma köprünün üzerinden ağır ağır geçip açık havayı durgun bir hapishaneyle değiştirirken.

Henri burnunu çekti. "Uzun bir gündü."

"Kuyumcu Usta herkesin balo salonunda sunum yapmasını bekliyor. Yoklama üç saat önce bitmiş olmalıydı."

"Ona beklemeye devam edebileceğini söyle." Henri kollarındaki Peter'a baktı. "Bu mücevherin bir doktora ihtiyacı var. Hemen."

Muhafız kaşlarını çatarak siyah ceketine bağlı bir telsizle konuştu. Bir şeyler gözleri geri taradı ve hepimizin ne kadar boyalı olduğunu fark edince daha da büyüdü.

Çatlak bir yanıt aldığında yüzü kızgınlığı saygıyla yer değiştirmişti ve Henri'nin önünde hafifçe eğildi. "Kuyumcu Usta sizinle fuayede buluşacağını söyledi."

Henri içini çekerek başını salladı. "Peki."

Hepimiz tekrar yürümeye başladığımızda tüylerim diken diken oldu.

Asma köprünün çınlayıp bizi içeri kilitlemesini bekliyordum ama geciken sadece biz değildik. Girişte nöbet tutan üç muhafız tekrar karanlık piste döndüler, gözleri gecenin içinde daha fazla kaçak var mı diye bakıyordu.

Rachel bana baktı. "Yoklama için hiçbir mücevherin gelmemesini mi yoksa hepsinin gelmesini mi umduğumu bilmiyorum."

Mollie başıyla onayladı. "Ya birkaçı atlarsa?"

"O zaman sanırım bizden daha iyi durumdalar." Rachel sendeledi.

Elini tuttum ve düşmesini engelledim. Acıma rağmen. Karşılıklı yorgunluğumuza rağmen... bu işte beraberdik.

Gittikçe şatoya dik dik baktım. Hayvan çitleri ve fiskiyeleriyle bakımlı bahçeler bizi daha da derinlere çekiyordu.

Daha derine. Kum saatimizdeki zaman hızla tükendi ve konuşma yeteneğimizi çaldı.

Nefesimin altında fısıldadım, "Mağaralarda bahsettiğin şey... bunun hakkında konuşmamız gerek."

Mollie kaskatı kesildi. "Yapamayız-"

"Mutfaklar. May -o nazik aşçı- orada konuşulanları kimsenin duymadığını söyledi-"

"Mutfakları savaş odamız olarak mı kullanmak istiyorsun?" Mollie tıslayarak karşılık verdi. Henri'ye bir bakış fırlatarak başımı salladım.

Peter'ı taşımaktan omuzları çökmüştü. Kanlı tişörtünün altında sırtı dalgalanıyordu. Ama bizi duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

"Kaçıp orada buluşabildiğimiz an... bir şeyler planlıyoruz," diye mırıldandım.

"Sen Peter'dan bile daha delisin ve onun kafası iyiydi." Mollie gözlerini devirdi.

"Deli misin yoksa sadece kararlı mı?"

Hüzünle gülümsedim. "Sanırım bu durumda aynı kelime."

"de susun," diye fısıldadı Rachel. "Mutfakta buluşana kadar kimse bundan bir daha bahsetmeyecek. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Hem Mollie hem de ben sessiz bir kabullenişle çenelerimizi indirdik.

Ve böylece savaş için asker toplamaya başladık.

Boş ve güzel bahçeleri erotik goblenlerle süslü fuayeyle değiştirdiğimizde omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Gözlerim Victor'a takıldığında tanıdık bir kötülük hissi üzerime yayıldı.

Sola doğru kıvrılan merdivenin yanında durdu.

Kollarını kavuşturmuş, bozulmamış lacivert takım elbisesi kristal damlayan avizenin yetersiz ışığını emerken, gülümsemesi timsah gibi görünüyordu.

Buraya uçtuğum geceden deja vu hissi, bu geceyle örtüşme tehdidinde bulunuyordu.

O gece hâlâ kaçabileceğime inanıyordum. Şimdi o kadar emin değildim.

Ama deneyeceğim.

"Ah, işte buradasın!" Victor sırttı, kırışmış sarı saçları yukarıdaki kristallerden gelen gökkuşaklarıyla dans ediyordu. "Hepinizin boğulduğunu düşünmeye başlamıştım."

Henri Peter'ı kollarının arasında kaydırıp ve tüm hayatlarımıza hükmeden adamın önünde durdu. "Vic." Biraz eğildi. "Muhafızlarınıza da söylediğim gibi, çok uzun bir gün oldu. Planladığınız sinir bozucu sorgulamaya katılmadan önce bir duş alıp biraz uyuyabilir miyim?"

"Gördüğüm kadarıyla dışarıda daha da fazla ego bulmuşsun." Victor kaşlarını kaldırarak onun arkasından baktı ve üçümüze sırtarak baktı, arkası kızarmış ve morarmıştı.

"Vay, vay, uzun bir gün oldu. Sana tek bir mücevher vurmanı söylemişim Henri. Hepsini değil."

Henri yorgun bir kıkırdamayı zorladı. "Şanslıydım."

Victor kaşlarını çatarak Henri'yi kırmızıya boyadı. "Ve sen de kendini mi vurdun?" Henri'nin kanlı pazusuna bulaşmak için elini uzattığında kaşlarını çattı. "Bekle, bu
-"

"Haklısın." Henri geri , Peter kollarının üzerinde sallanıyordu. "Bu boya değil. En azından hepsi değil."

Victor'un dostça karşılaması kutuplara dönüştü. "Açıkla."

"Mağaralarda bir Efendi tarafından saldırıya uğradım. Beni bıçakladı." Henri kolunu açarak pazusundaki yaraya doğru çenesini kaldırdı. "Ben de karşılık verdim. Ortalık... karıştı."

Victor ofladı pufladı. "Lütfen bana daha fazla misafirimi öldürmediğini söyle,
mon ami."

"Hayır." Henri soğukkanlı bir ifade takındı. "Sana itaatsizlik etmemek konusunda dersimi aldım. Ben... ben sadece kendimi savundum. Çabalarım yüzünden ama onu sağ bıraktım. Gelgit geldiğinde hâlâ mağaradaydı. Ondan sonra ne olduğunu görmedim."

"Bir misafirin boğulduğunu mu söylüyorsunuz? Kim boğuldu?"

Tehlikeli bir oyun oynayan Henri bir isim verdi. "Kyle."

"Kyle?" Victor ona dikkatli bir bakış attı. "Kyle boğuldu mu?"

"Adının Kyle olduğunu söyledi. Tam olarak kimlik sormadım."

"Onunla etkileşime geçtiğinizi bilmiyordum."

Henri homurdanarak Peter'ı yeniden düzenledi. "İlk tanıştığımızda Charles'la birlikteydi. Charles bizi sahilde tanıştırdı."

"Anlıyorum." Yalanları koklar biraz daha sert nefes aldı.

"Önden gittiler. Charles'bir daha görmedim ama Kyle'a rastladım. O... bir mücevher ve bıçakla biraz eğleniyordu."

Titredim ve Kyle'ın kesmeye başladığı boynuma dokunma isteğimle savaştım.

Victor yavaşça başını sallamadan önce bir süre konuşmadı. "Saldırgan bir adam olduğu doğru. Onu değerinden çok daha fazla eğitmek ve disipline etmek zorunda kaldım."

"Charles tüm kameralarınızın sebebinin o olduğunu söyledi."

"Öyleydi." Victor tekrar başını salladı. "Pekâlâ, gerisini anlat. Onun küçük fileto eğlencesini böldün ve o da sana gitmeni emretti. Sanırım

yapmadın mı?"

Henri omuz silkti, pazıları Peter'ın baygın halinin altında bükülüyordu. "Dürüst olmak gerekirse, uçurtma gibi uçuyor gibiydi. Mağaraya adımımı atar atmaz bana saldırdı çünkü çevirdiğini sana anlatacağımı biliyordu."

Victor, Henri'nin yarı doğrularını düşünürken Mollie, Rachel ve ben kıpırdamaya cesaret edemedik. "Tamam... diyelim ki bu konuda sana inandım. Sonra ne oldu?"

"Mağaralarda kayboldum ve gelgit başladığında zar zor dışarı . Yüzmeyi başardım ama kaçarken o kadar şanslı olmayan birkaç cesedin yüzdüğünü gördüm."

"*Birkaç tane mi?*"

"Üç belki?"

"Tüm Üstatlar mı?" Victor fazlasıyla sakın bir şekilde sordu.

"Emin olamıyorum. Ama etrafta kesinlikle birkaç ceset vardı." Henri, sanki Peter'ın ağırlığı çok fazla artmış gibi duruşunu genişletti. "Bak Vic, ne kadar istesem de-"

"Rachel." Victor gözlerini en sevdiği mücevhere ve doğmamış çocuğunun isteksiz annesine dikti. "Bana doğruyu söylemekte çok iyisin, evcil hayvanım. Bunlardan herhangi birini gördün mü?" Henri'nin kanayan koluna el salladı. "Bıçaklandığını gördün mü? Söyledikleri doğru mu?"

Nefes almayı bıraktım.

Henri omzunun üzerinden bakmadı ama sırtındaki kaslar gerildi. Bana ya da Mollie'ye bakmayan Rachel alt dudağını ısırıldı.

Henri'yi öldürecek gücü vardı.

İşbirliği yapabilir ya da inkâr edebilirdi ve Victor kime inanacağına karar verecekti.

"Zahmet olmazsa en başından başlayın." Victor sürüngen bakışlarını onun üzerinden hiç ayırmadı. "Bana en ufak bir ayrıntıyı bile anlatma."

Hedef tahtası üzerimize çizilmeden önce söyledikleri kulaklarımda yankılandı.

Bizim tarafımızda olduğunu söylemişti. Peter ve benim intihar görevine katıldığını söylemişti. Ama bu, duygularından defalarca şüphe etmesine neden olan adamın doğrudan sorgulaması karşısında cesaretini anlamına gelmiyordu.

Victor, "Cevap vermeden önce, tatlım, yalan söylersen ne olacağını söylememe izin ver." diye eklerken tüylerim diken diken oldu. Yüzü ölü ve korkunç bir hal aldı. "Eğer yalan söylersen ve benden bir şey sakladığını öğrenirsem, o çocuğu sen hâlâ hayattayken karnından çıkarırım,

Sonra da seni mümkün olan en uzun yoldan öldürmeden önce özel bir atıştırma olarak sana servis edecek." Kollarını kavuşturdu. "Şimdi, devam edin. Kendi kelimelerinizle. Orada neler oldu?"

Mollie bir titremeyle mücadele etti ama Rachel korkudan gözünü bile kırpmadı. Ya dehşetin sınırını aşmıştı ya da tıpkı Mollie gibi şoka girmişti. Peter. "Başından beri mi? Elbette, Sör V. Her zaman olduğu gibi dileğiniz benim için emirdir." Pratik olarak reverans yaptı. "Hep koştüğümüzü gördün. Kaleden ve ormanda koşmaya başladık. Bazı mücevherler yüzerek kaçmayı düşündü-"

Mollie'nin nefesi kesildi, Rachel'ın hikâyesini yarıda kesti ve söylediklerine ağırlık kattı.

Victor sırttı, Rachel'ın herkesin sırlarını dökmesinden zevk alıyordu. "Devam et." "Bu gece birkaç mücevheriniz eksikse, Sör V," diye mırıldandı Rachel. "Sen atlama teklifini istediğinden daha fazla kişinin kabul ettiğini ."

Omuz silkti. "Önemli değil. Burası biraz bayatlamaya başlamıştı. Ekibime avları sırasında birkaç tane daha toplamalarını söyleyeceğim."

Rachel başını salladı, hâlâ uyuşmuş, hâlâ boştu. "Faset Tapınağı'na ulaşana kadar birlikte kalmayı başardık."

Victor nefesini içine çekerek Peter'a bir bakış fırlattı. "Yaramaz çocuk. Görünüşe göre birileri ispiyonculuk yapıyor."

Rachel durmadı. "Çoğumuz orada gördüklerimizle başa çıkamadık, bu yüzden... ayrıldık. Mücevherlerin çoğunun nereye gittiğini bilmiyorum ama yanlış yönü seçtik ve sıkışıp kaldık."

Ona incelikli bir bakış attım.

Eğer tavan penceresi olan mağaradan bahsederse, Victor kolayca gidip ne kadar uydurduğunu görebilirdi. Bütün kanı görürdü. Cesetleri merdivenlerden yukarı taşırken ve kayalıklardan aşağı atarken damlacıkları .

Ama sadakatine dair tüm şüphelerim, "Geri dönmek zorunda kaldık Mağaralar dolarken suya girmek taşıyıcı." Dramatik bir şekilde titredi. "Kyle'ın kendi küçük partisini verdiği mağaraya girdik ve onun Üstat H.'yi bıçakladığına tanık olduk."

"Lütfen," dedi Victor yumuşak bir sesle. " et."

"Efendi K'nın zevklerinin farkındayım ve Efendi H'yi öldürmeyeceğini görmek için burada kalmadım. Deniz içeri dolmadan önce zar zor dışarı çıkabildik.

Ama..." Ögürme dürtüsüne direnir gibi sertçe yutkundu. "Efendi H'nin gördüğü şeyi gördüm. Birkaç ceset süzülerek geçerken gördüğüm manzarayı asla unutmayacağım ve-"

"Mollie," diye tersledi Victor. "Eğer bana yalan söylersen Roland'ın en büyük fantezisini seninle paylaşmasına izin veririm." Bu fantezinin ne olduğunu ve Mollie'nin ne kadar acı çekerek öleceğini çok iyi bildiği için gülümseyerek durakladı. "Senin versiyonunu duymak isterim."

"Evet, Sör V." Mollie derin bir nefes alarak eğildi. "Ben de cesetleri gördüm Sör V. Mücevherleri değil, ustaları. Üstat H'nin peşimizden geldiğini gördüm. Kolu o kadar çok kanamıştı ki suyun üzerinde kırmızı bir şerit bırakmıştı."

Victor gözlerini bana dikti. "Peki Peter tüm neresindeydi?" Sertçe yutkundum, ekibi hayal kırıklığına uğratmamayı umuyordum.

Henri'yi korudukları gerçeği mi?

Bir Usta'nın etrafında toplanmaları ve bizim tarafımızda olup olmadığını bile bilmeden onu savaş çabalarımıza dahil etmeleri, tüm sinir sistemimin korkuyla fokurdamasına neden oldu.

"Peter ." Arkadaşlarımı taklit etme ve Victor'un unvanını saygıyla kullanma dürtüsüyle savaştım. Böyle şeyler yapmayı reddetmişim. Eğer şimdi başlarsam... bu şüpheli görünmez miydi?

Bunun yerine azarlanmaya hazırlandım ve tersledim, "Ellerini ve ayaklarını yaktın, sonra da onu koşturmayla gönderdin. O gün hayatta kalamayacağını biliyordun. Onu bu kadar uzun süre hayatta tutmak için üçümüz uğraştık."

Victor Henri'ye bir bakış attı. "Onu nasıl taşıdın?"

Henri'nin sesi alçak ve sıkıcıydı, sanki tüm bu konuşma onun canını sıkmış gibiydi. "Gelgitin onları mağara sisteminden dışarı atmasını izledim. Yarı boğulmuş görünüyorlardı ve hava kararmak . Onları ait oldukları yere, evlerine götürmezsem kızacağını düşündüm. Onları da o zaman vurdum." Bir katil gibi gülümsedi. "Kaçamayacak kadar yorgundular."

Victor sırtıttı. "Peter'ı taşıman çok düşünceli bir davranıştı, *dostum*. Özellikle de kendiniz yaralıyken."

" değil. Peter senin işine yarar." Henri burnunu çekti. "Burada sana yardım ettiği ufak tefek işler için onu özleyeceğini düşünmüştüm."

Victor pürüzsüz çenesini okşadı. "Çok haklısın. Sahip olmak için kullanışlı bir çocuk. Ama sormam gerek... Neden umursuyorsun ki? Onun hayranı olmadığınızı açıkça belirttiniz."

Henri Peter'ı bir kez daha kaldırdı ve baygın mücevhere alaycı bir ifadeyle baktı. "Beni kızdırıyor ve haklısın, ondan hoşlanmıyorum."

Ama burası benim evim ve sen de benim arkadaşısın. O yüzden... işte buradayız."

"İşte buradayız" Victor ağır bir sessizliğe ve her birimizi korkunç derecede zeki gözlerle inceledi.

Duraklamayı uzattıkça tüylerim diken diken oldu.

Nefesim kaburgalarımın birine odaklanan kötü keskinliğe takıldı.

O bıyık altından gülerken neredeyse rahat bir nefes alacaktım. "Demek mücevherlerimi kurtardın, sonra da mücevherlerimi vurdun. Uygun, sanırım." Kırmızı boyamıza bakarak biraz kıpırdandı. "Hafızam bazen biraz bulanık olabiliyor ama... bu sabah turuncu mermi yememiş miydin?" Kalçama baktı Henri'nin beni vurduğu yerde.

Bir iz bile kalmamış, tamamen kırmızıya boyanmıştı.

"Haklısın, yaptım." Henri başını salladı. "Bir hava deliğiyle talihsiz bir olay yaşadım ve silahımı en başta kıldım. İşe yaramaz silahı sahilde bulacağını söyleyebilirdim ama gelgit onu sürükleyip götürmüş olmalı."

"Peki yenisini aldın?" Mollie'nin omzunda asılı duran silaha baktı.

"Kyle." Henri sıırttı. "Beni bıçakladı, kavga ettik, silahını aldım ve onu kendi haline bıraktım. Silahı kullanmadığını ve istediği mücevheri çoktan yakaladığını anladım, o yüzden..."

"Kimi kestiğini gördün mü?"

"Hayır." Henri başını salladı. "Üzgünüm."

"Oldukça anlaşılabilir. Bu yüksek riskli bir oyun. Bu yüzden ben oynamıyorum. Hakemlik pozisyonumu tercih ediyorum ve sizin aracılığınızla yaşıyorum."

"Eh, ." Henri ona bir kez daha iğrenç bir gülümseme verdi. "Eğlenceliydi."

"Kesinlikle öyle görünüyor, üç arkadaşımınla birlikte döndüğüne göre mücevherler ganimetiniz. Umarım sırf onları yara bere içinde bırakıp eve sağ salim getirdin diye üçünün de sende kalmasına izin vereceğimi düşünmüyorsundur?" Gözleri parlıyordu. "Ayrıca, sadece bir tanesiyle ilgilendiğini sanıyordum."

"Öyleyim," diye tersledi Henri. "Ben sadece... tetikte mutlu oldum. Bak Vic, Peter bir ton ağırlığında. Senin doktoruna ihtiyacı var ve ben-"

"Evet, evet, yorgunsun ve dinlenmek istiyorsun." Victor burnunu kırıştırarak yavaşça başını salladı. "Deniz yosunu koktuğunu kabul ediyorum ve Peter sanki onu martılara bırakmışsın gibi görünüyor." Eğilerek Peter'ın göz kapaklarından birini kaldırdı ve sonra tekrar indirdi. "Doktor kişisel odasında."

odalar, ameliyat değil. Uzun bir gün geçirdi ve aşağıdaki hasta odaları dolu. Üst kata, onun yanına çık. Ancak, onu geri taşıyarak enerjinizi boşa harcamış olabilirsiniz. Sanki ölüm onu çoktan bulmuş gibi kokuyor."

"Bunlar onun elleri ve ayakları, seni piç kurusu," diye tısladım.

Henri Fransızca kükreyerek bana döndü. "*Tiens ta putain de langue, Ilyana, ou je vais te la couper. J'en ai marre de ton attitude, tu m'entends?!'*" (Lanet dilini tut, Ilyana, yoksa kesip atacağım. Tavırlarından bıktım usandım, beni duyuyor musun?!)

Geri çekildim ve zonklayan ayaklarımın üzerinde geriye doğru sendeledim. Kalbim en keskin acıyla kasıldı.

Daha önce *hiç* bu şekilde konuşulmamıştım. Bu kadar sert azarlanmamıştım.

Hiçbir zaman tüm ruhum kuyruğunu kısıtırıp saklanmamıştı, böylesi bir şiddetten için çaresizce çırpınmamıştı.

Victor kıkırdadı. "En sevdiğini kesmeden önce gidip iyi Henri, ha? Öfken tavan yaptığında nasıl olduğunu bilirim." Mermer merdivenlerden kenara çekilen Victor, geçmemiz için kolunu salladı. "Dr. Belford'a önce seni tedavi etmesini söyle. Sepsisten ölmek istemezsin.

Daha sonra benim onayım la Peter'la ilgilenebilir." Henri'nin bize bakarak mırıldandı: "Rachel, Mollie, mücevher odasına dönün ve boyalarınızı temizleyin. Bana rapor verin ki çürüklerinizi sayabileyim."

Henri'yi alt basamağa doğru takip ederken Victor omzuma elini koyarak beni durdurdu ve sıırttı. "Ve sana gelince..."

Beni kendine yaklaştıırken kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. Çok yakın. "Bu

Görünüşe göre kurşunların çoğunu sen yedin çünkü Efendin sonunda yaptığın hataları görüyor." Korkunç mavi gözleri acıyan bedenimde gezinirken kıkırdadı. "Kesinlikle kendini tutmadın, Henri." Dilini gıdıkladı. "Etkilendim."

Henri nefesinin altından homurdandı. "Bunu hak etti." İçimdeki çok gerçek, çok korkunç hıçkırık dürtüsüyle savaştım.

Victor bir kahkaha daha atarak gitmeme izin verdi. "Onu daha fazla terbiye etmeden önce dinlenmeni öneririm. Çok ileri gittiğin için seni azarlamaktan nefret ederim."

"Anlaşıldı."

"Siz ikiniz hâlâ burada ne yapıyorsunuz?" Victor, Rachel ve Mollie'ye bakarak havladı.

İrkilerek bana bir bakış fırlattılar, sonra sola ve mücevher ahırlarına giden koridora koştular.

Koridor onları bütünöyle yuttu.

Onlarla gitmeyi arzuladım.

O bağırdıktan sonra Henri'nin yanında kalma düşüncesi...

Tanrım, kendimi dayak yemek üzere olan yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum.

"Sonra görüşüröz, Mercer." Victor hızlı bir selamla oyun odasına doğru .

"İyi geceler." Henri bana temkinli bir bakış atarak, ", " diye tersledi. Merdivenleri yorgun ve yavaş bir şekilde tırmanmaya başladı.

Ve onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Onuncu Bölüm

Henri

HER ŞEY ACIYORDU.

Kollarım.

Ayak

parmakla

rım.

Ruhum.

Şatoya döndüğüm yol boyunca aklımı başımda tutmakta zorlanmıştım. Peter'ı taşımak var olmayan rezervlerimi tüketmişti ve onları eve götürürken Ily, Mollie ve Rachel'ın arkamdan bakması beni zihnimdeki dipsiz kara kuyuya daha da yaklaştırdı.

Kyle'ı milyonlarca kez bıçakladığımda kendimi kaybetmişim. Charles'ı boğduğumda kendimi kaybetmişim.

O parıltılı solucan benekli mağarada kendi kendime kopmuştum, karanlıkta boğuluyordum - beni bütünüyle yutarken uçuruma doğru çığlık atıyordum.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Lanet olası bir köşeye çekilip içimdeki karmaşayı nasıl düzeltereceğimi bulmam gerekiyordu.

Bana kefil oldular.

Çürümüş kalbim yeniden yumruklandı.

Neden?

Neden kendilerini riske atsinlar ki?

Bu tür sorular için zamanım yoktu.

Cevapları önemseyecek kapasitem yoktu.

Her şeyi kapatarak, tırmanmayı bitirip koridorda Victor'un ölü hayvanat bahçesine ve Dr. Belford'un odasına doğru ilerlerken arkamda Ily'nin sessiz nefes alışını duymazdan geldim.

Kapıya bir yumruk indirirken Peter kollarımda inledi.

Soğuk bir hava akımı nemli giysilerimi kesti ve üşüyen kemiklerim işkenceye bir seviye daha ekledi.

Sinirlerim bozuldu.

Kendimi sınırda deli gibi hissediyordum. Peter'ı kendimden uzaklaştırma ve bugün yaptığım tüm hataları bir kenara itme ihtiyacıyla kaşınıyordum. "Aç kapıyı!" Kükredim. "*Şimdi*."

Kapı ardına kadar açıldı.

Artık görgü kuralları umurumda değildi. Victor'un köşeye sıkıştırması beni iyice kurutmuştu; verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Ellerini kâğıt havluyla kurulamayış bitiren doktorun yanından geçerken, duvarın dibinde beyaz çarşafla örtülü bir masa gördüm ve ona doğru yürüdüm.

Peter'ı üzerine yerleştirdiğimde kollarımda ve omurgamda oluşan rahatlama içimde karıncalanma ve iğnelenme dalgaları oluştu. Onu geldiğinde nazikçe yere yatırdım, ama sanırım yeterince nazik değildim çünkü doktor nefes nefese kaldı ve öne doğru atıldı, başının altına nişastalı bir yastık koymadan önce bacaklarını dikkatlice yeniden düzenleyerek düzeltti.

İki elimi kana bulanmış saçlarımda gezdirerek hırladım: "Ona ne yaparsan yap ama önce morluklar için bana ağrı kesici falan ver."

Ily.

Aklımı kaybetmeden önce Ily'i düzeltmem gerekiyordu.

Keskin gözleri kanayan koluma takıldı, açık yeşil önlüğünün altındaki bedeni gerildi. "Mücevherlerden önce ustaları tedavi etmek için emir aldım." Dişlerini sıkıp bana doğru adım atmadan önce Peter'a özlem dolu bir bakış attı. "Kötü görünüyor. Dikiş atılması gerekecek."

Bir elimi yaranın üzerine koyarak geri çekildim. "İlaçlar ve çürük merhemleri. Hazır başlamışken bana da biraz bandaj ve merhem verin." Ily'ye bir bakış attım ve onun parçalanmış ayaklarını fark ettim. En az benimkiler kadar kötü görünüyorlardı.

Siktir, özür dilerim.

Kapı açıldı ve arkamızdan kapandı.

Bu Allah'ın belası adaya ilk geldiğimde kanımı almaya yardım eden hemşire belirdiğinde arkamı döndüm.

Adını hatırlayamıyordum ama doktor parmaklarını şıklattı ve "Rose, Peter'ı dezenfekte etmek ve bandajlamak için ihtiyacımız olan her şeyi hazırla. Damardan antibiyotik ve-"

"Bana ihtiyacım olanı ver," dedim soğukkanlılıkla, sakince. "Bir daha istemeyeceğim."

Dr. Belford kaşlarını çatmış ve başını salladı. "Rose Peter'la ilgilenirken ben de seni ." Üzgün halim karşısında burnunu kııştırdı. "Bakıma ihtiyacın var

için."

"Dinlemiyorsun lan! Kendim umurumda değil. Bana istediğimi ver. ve gideceğim."

Saldırganlığım karşısında irkildi.

Tıbbi profesyonelliğinde bir çatlak belirdi. "Lütfen bana karşı sesini yükseltme." Gerçek duygularını ya da içinde barındırdığı nefreti saklayamıyordu. "Seks kölelerini iyileştirmek için tam zamanlı bir işim olmasının sebebi sensin, bu yüzden bu işi *yapmama* izin ver ve ağırlığını atmayı bırak."

"Malzemeler, kadın. Yoksa senden istemek yerine ben yaparım."

Her saniye, benim için önemli olan tek kişiyle ilgilenmemi engelledi. Ben.

Doktor nefretini içine atarken Ily akıllıca bir gıkını bile ve her biri beyaz etiketlerle düzgünce yazılmış dar çekmecelerle dolu bir dolaba gitti. İstedğim şeyleri çıkarıp böbrek şeklindeki bir tabağa yerleştirdi ve bana doğru itti. "Al bakalım."

bakma hatasını yaptı. Ily'nin yerinde sallandığını fark etti.

Kırmızıya bulanmış Ily'nin kafasında kırılacak kadar çürükler var ayak parmağı.

"Allah belanı versin," diye tısladı Dr. Belford nefesinin altından, beni sıkıştırarak morarmış gözlerle. "Hepiniz lanet olası canavarlarsınız." Yanımdan hızla geçerek Ily'nin elini tuttu. "Tatlım, gerek. Nasıl hala ayakta durabiliyorsun?"

Ily bana endişeli bir bakış attı -gerçek bir korku ve ihtiyat dolu bir bakış. Başını iki yana salladı. "Duş alıp dinlendikten sonra iyi olacağım. Sadece-" Hemşire Peter'ın elini antiseptik solüsyon kokan metal bir kaseye koyarken sertçe yutkundu. Sıvı her neyse, sanki etini asit gibi eritiyormuş gibi hemen köpürdü. "Ah..." Ily sendeledi. "Birden kendimi baygın hissettim."

"Hiç şaşırmadım." Doktor, Ily'yi kaplayan morlukların sayısı karşısında dehşetini gizleyemedi. "Siyah ve mavisin. İyi nefes alabiliyor musun? Yan tarafınızda keskin bir ağrı var mı?"

Ily zayıfça başını salladı. "Bir şey söylemek istemedim ama... kaburgalarımın bir hançer varmış gibi hissediyorum. Çok derin nefes almamak için elimden geleni yaptım ama çok acı veriyor."

Ne?

Neden hiçbir şey söylemedi?

"Burası mı?" Doktor, kadının hırpalanmış göğüs kafesine, tam da kötü bir renk cümbüşünün üzerine dokundu.

"Ow. Evet." Ily iniltiyi içine çekti. "Ama... lütfen benim için endişelenme. Ben iyiyim. Peter'ı düzelt-"

"Bir kırık olabilir," diye konuştu doktor onun üzerinden. "Uzanmanız gerekiyor."

İçimdeki öfke yeniden alevlendi.

O psikopatın onu yakın mesafeden vurma görüntüsü. Mermi izleri.

Sanki onu ziyafet için açmış gibi kırmızı bir patlama.

Ellerini koparmamak, gözlerini oymamak ve kokuşmuş bağırsaklarını dışarı çıkarmamak için her şeyimi verdim.

Ily tekrar başını salladı. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, sadece bir çürük.

Peter'ın sana çok daha fazla ihtiyacı var-"

"Eğer kaburgalarınızdan herhangi biri kırıldıysa, sizi tedavi etmezsem ciğerleriniz delinebilir." Ily'ye hızlıca bir göz attı. "Kırık başka bir şey var mı? Parmaklar, ayak , kollar, bacaklar? Göğsünüzde ya da karnınızda basınç hissi yok mu?"

Kulaklarım onun sorularıyla çınladı.

Ily gözlerini kapattı, sesi korkutucu derecede kısıktı. "Hayır, hayır. Ben iyiyim."

"Yiyecek bulamadığınız için mi başınız dönüyor, yoksa kafanıza darbe mi aldınız?"

Ily, Peter'a ve köpüren kâseye bakarken irkildi. "Lütfen yemekten bahsetme."

"Kaç parmağımı ?" Doktor elini kaldırdı. "Dört."

Belford bana bakarak tısladı: "Ona tam olarak ne yaptın?" Sinirlerim tepeme çıktı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Onun doktoru gibi. Onu mu? Kafasına vurdunuz mu? Üzerinde oyuncak kullandınız mı? Becerdiniz mi? Ona ne kadar sert davrandınız?"

Evet, geçirdiğim boktan günden sonra, bu sorular beni altüst etti.

"Seni de sorularını da sikeyim." Yeterince öfkeyle titredim odalarını kıymıklara ayırdı. "Canını yakmamak için *gerçekten* çok uğraşıyorum.

Ama bana ihtiyacım olanı vermezsen, beni rahat bırakmazsan ve çeneni kapatmazsan kendimi kaybederim. Ve sen beni sinirlendirmek istemezsin."

Karanlığı yuttum. Delilikte boğuldum.

Kendimi dizginlemek için elimden geleni yaparak tısladım, "Onu bana geri ver. Hemen şimdi."

Parmakları Ily'nin koluna kilitlendi. "Oturması ve muayene edilmesi gerekiyor

."

"Ahhh!!" Peter aniden çığlık atarak uyandı.

Sakat elini pamukla.

Ily çekilerek doktorun onu tutuşunu kırdı. "Burada kalamam. Yapamam-"
" değil. Seni odama koyabilirim-"

"O da benimle geliyor." Ily'nin bileğini tutmaya hazır bir şekilde elimdeki erzak kasesini kaydardım. "Onu burada bırakmayacağım."

"Her tarafı çürük içinde. Yumuşak doku nedeniyle iç kanaması olabilir." Dr. Belford öfkesi arttıkça neredeyse ayaklarıma tükürüyordu. "Onu bir hayvan gibi vurdun. Siz ucubelerden bıktım artık. Hepinizin. Keşke sadece-"

"*Melanie*." Hemşire katatonik haldeki Peter'ı bırakıp meslektaşının yanına gitti. "Nerede olduğunu, onun kim olduğunu hatırla ve sakinleş, tamam mı?"

Melanie nefesini içine çekerken burun delikleri genişledi.

Bir an için bana neşter saplayacakmış gibi baktı ama yavaş yavaş yaşlı ve güzel yüzündeki öfke bıkkın bir nefrete dönüştü. "Özür dilerim, Efendim.

H. Affet beni."

"Peter'a odaklan." Parmaklarımı şıklatarak kapıya doğru ve "Ilyana, gel. Bu yerden bıktım artık."

Gitmek

zorundaydım.

Kaybetmeden

önce.

Peter yeniden uyanıp halüsinasyonlar görerek mırıldanırken ve dezenfektan kasesini devirirken Ily'nin muhteşem altın gözleri benimkilerle buluştu.

Acı içinde çığlık attı.

Ily ona doğru kaydı.

Ve korkunç bir şey oldu.

Dudaklarında yumuşak bir çığlık.

Elini zayıf bir şekilde başına bastırdı.

Sonra sendeledi.

Ve düştü.

Buruşma, yuvarlanma-

Metal kaseyi fırlatıp attıktan sonra kendimi ileri attım ve kafatasını doktor odasının kaldırım taşlarına çarpıp kırmadan hemen önce onu yakaladım.

Ily'yi kollarımın arasına alıp bir şekilde ayağa kalkacak gücü bulduğumda kimse tek kelime etmedi.

Sırtım itiraz etti.

Kollarımın gücü kalmamıştı.

Ama ona yakın olmak, solan sıcaklığının içime işlediğini hissetmek Peter'ın yanlışlığından sonra onun ihtiyacım vardı.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim.

Görebildiğim, duyabildiğim ve tadabildiğim tek şey ölümken insan kalmak için ne kadar çaresizdim.

Gözlerim doktorunkilerle buluştu. "Eğer onu *almamı* engellemeye çalışırsan seni incitti."

"Tıpkı senin *onu* incittiğin gibi mi?"

Ily'nin durgun yüzüne ve kapalı gözlerine baktım. Onun hayatını ellerimde tutuyordum ve onun ateşli öfkesinin benimkiyle çarpışması yerine, sessiz teslimiyeti beni çözdü.

"Malzemeleri topla ve bana ver."

Melanie kollarını kavuşturdu. "Onu alamazsın. Sana izin vermem. Uygun bakım yapılmazsa ölebilir. Özellikle de iç kanama varsa."

"Onu daha sonra geri getireceğim."

"Sen doktor musun, yoksa aptal mısın? O *benim* hastam. Senin bütün günü senin ve lanet arkadaşlarının kırıldığı şeyi onarmak için elimizden geleni yaparak geçirdik. Bittiğini sanmıştım. Bu gece vahşice öldürölmüş bir insan daha görmemeyi umuyordum. Ama hayır! Artık iki bilinçsiz hastam var. ve size söylüyorum, Efendi olsun ya da , o bu kalenin sahibine ait ve onu düzeltmek bana düşüyor!"

"Yanlış." Ona doğru yürüdüm. "O *benim* ve ona ben bakacağım."

Gözleri kesik koluma kaydı. Yüz ifadesinden artık beni dikmek bile olmadığı anlaşılıyordu, ama bakımını üstlendiği mücevherler adına benimle savaşacaktı. Omurgası aptalca cesurlaştı ve elini salladı.

başını. "Eğer bu gece kendinden geçmiş, yara bere içindeki bir mücevherle daha fazla eğlenebileceğini düşünüyorsan, o bıçak yarasıyla ölmeyi hak ediyorsun."

Geriye doğru savruldu. "Onu bu halde becerecek bir erkeğe benziyor muyum?"

"Onu bu duruma sokan sensin!"

"Bana lanet olası malzemeleri ver ve geçmeme izin ver!" Kükredim, Ily irkildi ama uyanmadı.

"Git çatıdan atla!"

"Mel, *yeter!*" Hemşire hemen harekete geçti. Koşarak birçok raftan dolaba gitti ve renksiz bir sıvı şişesiyle birlikte birkaç şeyi daha aceleyle çıkardı.

"Özür dilerim Efendi H. Lütfen... onu affedin. Avdan getirilen mücevherlerle uzun bir gün geçirdik. Birçoğu

yaralı." Sesi . "Birkaçı öldü. Sadece... bizi affet." Sertçe nefes alarak, kendi acılarımı hissederek başımı salladım. "Affedildik."

Melanie dudak büktü ama bu kez dilini tuttu.

Rose sekerek yanıma geldi, düşürdüğüm kâseyi aldı, sonra da malzemeleri dikkatlice kollarımda uyuyan Ily'nin karnına yerleştirdi.

"Buradan iki kapı aşağıda bir misafir odası var. Lütfen burada kal.

Peter'ı stabilize ettikten sonra ikinizi de kontrol etmeye gelebiliriz, tamam mı?"

Beni izleme şekli. Annelik.

Lütfen.

Neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Dünyanın ağırlığı omuzlarımı eziyordu ve tek yapmak istediğim bu kadına her şeyi düzeltmesi için yalvarmaktı. tersine çevirmesi için. Ily'i iyileştirmesi ve beni iyileştirmesi için. Bir daha böyle olmamam için.

Boğazımdaki taşları yutarak başımı salladım. "Peki."

Melanie benim bu ani tavrıma şaşırılmış gibi nefesini içine çekti.

Rose bir adım daha yaklaşarak elini kirli koluma koymaya cesaret etti.

"Ona göz kulak olacağına dair bana söz veriyor ? Ona zarar vermeyeceğine artık?"

Onu incitenin ben olmadığımı söylemek istedim ama yapamadım. Taşıdığı her yara benim yüzümdendi.

"Annemin anısı üzerine yemin ederim ki sadece yardım etmek istiyorum."

"Bu durumda... izin verir misin?" Elini ön kolumdan Ily'nin yanağına götürerek bir kaşını kaldırdı. "Eğer yıkamayı ve yaralarını tedavi etmeyi düşünüyorsanız, acıya dayanacak bir şeye ihtiyacı olacak. Temizlenip dinlendikten sonra taşınabilir röntgen cihazıyla gelip birkaç fotoğrafını çekeceğiz.

Kırık olmadığından emin olmak için göğsünü ve karnını inceleyin. Siz onunla ilgilenirken baygın kalacağını umuyorum, ama... eğer uyanırsa Onu hala tedavi ediyorsun, kaçmaya çalışarak kendine zarar verebilir. Bu yüzden sana güvenmeye hazırım Henri."

Gözlerim onunkilere kaydı.

Bir tane daha mı?

Hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde bana güvenen bir kişi daha.

Ö

yl Peter'ın söyledikleri aklıma takıldı.

e *"Şimdi ne yaptığını görüyorum. Bizim için geldin. Bizi özgür bırakacaksın.*

mi I

?

biliyorum-"

Bunu yapmaya hiç niyetim

yoktu. Gidecek başka yerim

yoktu.

Eğer dışarı adımımı atarsam, ölürdüm. Ve ben , bencil bir adamdım çünkü Ily'yi serbest bırakmaya hiç niyetim yoktu.

"Peter bize Ily'nin kimyasalları iyi tolere edemediğini söyledi. Ancak, her zamanki reçetesiz satılan ilaçlar acısını yeterince dindirmiyor. Bu yüzden..." Doktora bir bakış fırlattı. "Sence GHB'yi tolere edebilir mi, Mel?"

Dr. Belford'un gözleri büyüdü. "Tecavüz ilacı mı? Delirdiniz mi siz? Metabolize edemeyen birine son derece güçlü bir ilaç mı vermek istiyorsunuz?"

"Onun sistemi zaten GHB üretiyor. Hepimiz yaparız. Çok küçük miktarlarda da olsa. Dozu doğru ayarsürece buna ters bir tepki vereceğinden şüpheliyim."

"Umarım doğru olanı yapmışızdır çünkü yanlış olan ölümcül olabilir."

"Ölümcül mü?" Geri çekildim ve Ily'ye daha sıkı sarıldım. "Hiçbir şekilde onu öldürebilecek herhangi bir şey vermek. Tanrım."

Hem hemşire hem de doktor aynı şüpheli ifadelerle bana baktılar.

Kamerada olmamız umurumda değildi.

Victor'un kendi doktorunun bana bağırdığını ya da benim Ily'nin durumuna verdiğim tepkileri görmesi umurumda değildi. Benimle alay edebilir ya da beni tehdit edebilirdi.

istiyordum ama hiçbir koşulda Ily'ye Ruby Tears'ta yaşadığı gibi bir deneyim daha yaşatamazdım.

Ve hayatımın en özgürleştirici anlarından biri olan o geceye bakabildiğim ve şimdi ondan sadece nefret edebildiğim gerçeği bir parçamı daha kırdı.

Hiç parça kaldı mı?

Bir adam toza dönüşmeden önce ne kadar kırılmaya devam edebilirdi?

Rose küçük cam şişeyi havaya kaldırdı. "Bu sıvı formda GHB. Neredeyse tatsız ve-"

"Hayır." Başımı salladım.

"Çok acı çekiyor, Henri." Rose yine ismimle oynamıştı. "Peter'ın tedavisi yüzünden bayılmış olabilir ama bence bu daha çok dayanma gücünün sınırlarına ulaşmış olmasıyla ilgili. Onun için yapabileceğin en nazik şey, sen onunla ilgilenirken uyumasına izin vermek. Ve bu" -şişeyi salladı- "muhtemelen içebileceği tek sakinleştirici."

Tekrar geri adım attım.

Rose beni takip etti. "Bu psilosibinle aynı şekilde çalışmıyor. Bu gama-hidroksibutirat ve önerdiğim dozda sadece yorgunluk hissedecek. Eğer uyanırsa, ağrı reseptörleri körelecektir. En kötü yan etkiler hafif inhibisyon ve sersemlik olacaktır. Hepsi bu kadar."

"Ona ilaç vermeyeceğim, tamam mı?"

Ily kollarımda inledi; gözleri biraz aralandı.

Rose onun puslu bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. "hoş geldin. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ağrıyor." Ily yüzünü buruşturarak kaburgalarına bastırdığım kolumdan kurtulmaya çalıştı.

Hemen yer değiştirdim, saçları bıçak yarama yapıştığında bir tıslama yuttum.

Melanie öne atılarak Rose'un elindeki şişeyi kaptı. "Artık uyanıksın... seçimini yapabilirsin." İnce bir gülümsemeyle ekledi: "Bildiğiniz gibi Peter'ın durumu kötü ve önce onunla ilgilenmemiz gerekiyor. Ama... siz de bir durumdasınız. Efendiniz ilk temizliği yapmayı ve çürüklerinizle ilgilenmeyi kabul etti. Acıyacak. Gerçekten hareket etmemelisin. Rose seni hareketsiz tutmak için mikro dozda GHB almanı önerdi ve... ben de ona katılıyorum."

Ily kaskatı kesildi. "Hayır, yapamam-"

"Geçen seferki gibi herhangi bir belirti göstermemelisin. Tek hissedeceğin uykulu olmak ve bir süreliğine ağrısız olmak. Kulağa iyi geliyor mu?"

Ily güldü, sonra inleyerek alt dudağını ısırıldı. "Bu hileli bir soru mu?"

"Tamam o zaman." Doktor şişenin vidasını açarak bir pipete az miktarda emdi.

"Bekle." Ily gözlerini kırptırdı ve daha tutarlı olmaya çalıştı.

"Halüsinasyon görmeme neden olmayacağından emin misin? Bunu tekrar yaşayabileceğimi sanmıyorum." "Hayır." Melanie başını salladı.

"Sadece biraz dalgın olmalısın.

Bununla birlikte, öfori hissine ve cinsel dürtü artışına neden olabileceğini de tavsiye etmezsem işimi olurum. Çok yüksek dozda, bu titreme, mide bulantısı, solunum güçlüğü ve ölüme neden olabilir. Bu yüzden düzenli olarak kullandığım bir şey değil-"

"Asla olmaz." Dişlerini gösterdim. "Uyuşturucu yok. Ona biraz Panadol verin." "Panadol onun çektiği acıyı dindiremez." Onun nefret dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Ve bu senin seçimin değil, öyle değil mi?"

Ily sanki bir an daha acı içinde var olma düşüncesi fazlaymış gibi titredi. Bana bakmadı. Onu yere bırakmamı istemedi. Sadece başını salladı. "Eğer bu bana bir süreliğine huzur verecekse... o zaman, evet Lütfen."

Nefesimi içime çektim. "Ily, hayır-"

"Ben seçimimi yaptım." Göz teması kurmayı reddetti.

Melanie nefesini içine çekti ve sadece birkaç damla kalana kadar pipetteki tüm sıvıyı sıktı. Pipeti Ily'nin ağzının üzerinde tutarak, "Aç" diye mırıldandı.

Ily tereddütle dudaklarını araladı ve ilaç verilirken yüzünü buruşturdu. Neredeyse hiçbir şey. Bir yüksük kadar. Minuet gerçekten.

Gözlerini yakalayan doktor, "Eğer bilinci tekrar kapanırsa, onu izlemenizi bekliyorum. Onu yan yatırın ve solunum yolunu açık tutun. Ily'nin maddeler söz konusu olduğunda hafif bir geçmişi olduğunu düşünürsek, ona göz kulak olmak ve bakımının aksaması durumunda bizden talepte bulunmak sizin göreviniz.

gereksinimler sizin kapasitenizi aşıyor."

" kısa zamanda uğrayacağız." Rose gülümsedi, gözleri çok daha nazikti. Ya gerçek düşüncelerini saklamakta çok daha iyiydi ya da benden Melanie kadar nefret etmiyordu.

"Tamam." Dişlerimi sıktım. "Sana söz veriyorum. Gözlerimi ondan asla ayırmayacağım."

"Yürüeyebilirim, Hen-" Ily sözünü kesti. "Lütfen beni yere bırakın, Usta H."

"Hayır. Ve bir daha sorma."

Melanie oflayıp pufladı ve şişeyi önlüğünün cebine soktu. "İki kapı Aşağı. Kendini evindeymiş gibi hisset. Ve Ily... etkilerle savaşıma, tamam mı? On ila yirmi dakika içinde kendini çok daha rahatlamış hissedecek ve acıyı görmezden gelebileceksin."

"Kulağa harika geliyor." Ily yüzünü buruşturarak başını salladı.

Topuklarımın üzerinde dönerek, doktor başka bir şey söyleyemeden odadan çıktım.

* * * * *

Doktorun emirlerine itaat ederek Ily'yi yedek misafir odasına götürdüm ve ışıkları yaktım. Aşağıdaki odamızdan biraz daha küçüktü, Bu oda sonbahar renkleriyle ışıldıyordu. Mat bakırdan yapılmış bir karyola, kenarları yanık turuncuyla süslenmiş beyaz battaniyeler ve bronzun koyu bir tonu olan perdeler. Bir şifonyer, çalışma masası, minibar ve televizyonun bulunduğu duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu. Yatak Küçük Juliette balkonundan bahçenin daha büyük bir bölümünü görebiliyor, uzaktaki ve spot ışıklarıyla devriye gezen böcek büyüklüğündeki muhafızlara bakabiliyorduk.

Banyo modern mozaik karolarla ışıldıyordu, sedefli beyaz ve yanık turuncu, her şeyi kristal bir mandalınanın içindeymişiz gibi gösteriyordu.

Farklı bir odada olmak tuhaftı ama Ily duşu açıp tercih ettiğı Hades sıcaklığına ayarlarken bunu umursamıyor gibiydi.

Artık kirle kaplı ve boyayla ıslanmış iğrenç çıplak renkli iç çamaşırını çıkardığı süre boyunca öfkemi kontrol etmeyi başardım. Onu duşa kadar takip ederken ve yıkanmak için sabuna uzanırken kendimden nefret ettim.

Ama sonra elini başını sallayınca tüm öfkem umutsuzluğa dönüştü. "Yapma... lütfen bana dokunma." Gözlerini yere indirdi. "Çürükler gittikçe kötüleşiyor. Acı neredeyse çok fazla. Sanırım... Sanırım bana dokunursan yine bayılacağım."

Ona o kadar çok şey sormak istedim ki.

Acılarının kapsamlı bir listesini ve bunları nasıl silebileceğimi öğrenmek istedim.

Dizlerimin üzerine çöküp alnımı onun kötü bir şekilde morarmış karnına bastırmak ve sadece *ona sarılmak* istedim.

Ama o kara uçurum beni . Bir sefalet barajı
boğazımı tıkadı.

Sadece başımı salladım.

Onu yıkaması için bırakıp, şişmiş, siyah-mavi tenine nasıl nazikçe dokunduğunu izlerken, sıcak spreyin altında durdum ve çığlık atma dürtüsüyle savaştım.

Bu sefer çok geç
kalmıştım. Onu
durduramadım.

O siyahlık dalgalanmaya, akmaya, boğmaya devam etti.

Derimden kıpkırmızı damlalar döküldü, ama su hiç dayanmadı.

İçimi temizlemek için bir şans. Ruhum *çürümüş*, kokuşmuş, *bozulmuştu*. Kırmızı su ayaklarımızın etrafında dönerek kanalizasyonda kayboluyordu. Her damla zihnimin üzerine akıyor, beni ele geçiren varlığın derin, karanlık derinliklerine doğru iten bir şelale gibi akıyordu.

Bıçak yaram sıcak spreyin altında parladı ve bana tutunacak bir şey verdi.

Acıyı
seviyordum.

Bunu hak
etmiştim.

Başka bir bıçak bulup bacağımdaki yarayı açma dürtüsü kömür karası zihnimde .

On dakika boyunca Ily ve ben sessiz bir duşu paylaştık, sırayla suyun altında durulandık. Bedenlerimiz temizlendi, ama ruhum? O ölümden daha karanlık oldu.

Saçlarını sıkarak, kırmızı değil berrak su sıkarak, Ily duvara sallandı.

"Oops." Kıkırdadı.

Kalbim duracak gibi oldu.

Daha önce hiç bu kadar neşeli bir ses çıkardığını duymamıştım.

Aksi halde sefil olan varlığımdaki en hızlı parıltıydı.

Vücudumdaki her atom, duştan sarhoş bir şekilde çıkıp havlu tutunurken uzanıp onun sallantılı adımlarını desteklememi istiyordu.

Kabarık havluyu okşarken yine kıkırdadı. "Özür dilerim."

Şimdi de mobilyalardan mı özür diliyor?

O lanet doktorun ona verdiği şeyin hafif olması gerektiğini sanıyordum.

Duştan çıkıp ıslak bir şekilde banyo paspasına bastım ve yansımanı yakaladım. Beyaz makyaj masasının üzerindeki cam buhardan buğulanmıştı, görüntüm puslu ve bulanıktı. Ama buğunun içinde bile gözlerim derin bir yorgunlukla dolu donuk bir gri yanıyor gibiydi. Sadece fiziksel aktiviteden ya da cinayetin zihinsel yorgunluğundan değil, çok daha derin bir şeyden kaynaklanan bir yorgunluk.

Daha iyisini bilmesem, bana bakan bitkin adamın tükenmeye doğru kaygan bir yokuşta olduğunu söyledim ve bunu gerçekten durdurmak istemiyordum.

Eğer tükenirsem... her şey biter.

Sonunda

dinlenebilirim.

Tek başına.

Havluya sarınan Ily dişlerinin arasından tısladı ve büyük bir dikkatle banyodan çıktı.

Raftan ikinci bir havlu kaparak saçlarımı ve vücudumu kuruladım. Acı her santimde feryat ediyordu. Kolumdaki kanama hiç durmadı, bu da baş dönmesinin sadece kalınlaşan depresyondan değil, aynı zamanda kan kaybından da kaynaklanabileceğine işaret ediyordu.

Havluyu belime sararak yatak odasına girdim ve yatakta dinlenen Ily'yi gördüm.

Havlusunun altında yıldız avına çıkmış gibi yatıyordu. Kollarını ve bacaklarını sanki hiçbir yerine dokunmak istemiyormuş gibi açmıştı. Kyle'ın onu vuramadığı yerde sırtüstü yatarken burnundan sığ nefesler alıyordu, belli ki hâlâ çok acı çekiyordu.

Onun üzerinde oyalandım.

Yanağını okşayıp her şeyi daha iyi yapacağıma söz verme dürtüsü neredeyse içimde kırılmamış ne varsa kırıyordu.

Dokunduğum her şey inciniyor.

Arkamı döndüğümde, gecenin içine doğru koşma ve kendimi içimde çalkalanan, pençeleyen uçuruma kurban etme dürtüsüyle savaştım.

Bu şekilde başa

çıkamazdım. Bu şekilde

olamazdım.

Çıkmak istedim.

Unutmak istedim.

İstiyorum...

Tanrım.

Burnumun kenarını sıkarak geri çekildim.

İstediğim şeye asla sahip olamazdım ve eğer deneseydim, onu daha çok incitirdim.

Titreyen ellerimle Rose'un bizim için topladığı tıbbi malzemeleri aldım ve banyoya geri götürdüm.

Aynayı silerek bandaj, arnika kremi ve diğer merhem paketlerini karıştırdım.

Kurtuluşu dikkatimi dağıtmakta buldum.

İçimde giderek büyüyen kara çeneye bakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Geceyarısının iplikçikleri sarmış, beni daha yakına, daha yakına çekiyordu...

İçinde sterilize edilmiş bir iğne ve ameliyat ipliği olan küçük bir paket bulduğumda nefesim hızlandı. Bıçak yarama baktım ve kendimi bir ayakkabıcı gibi deriyle diktiğimi hayal ettim.

Oda eğildi.

Nefesim kesildi.

Göğsüm, yan tarafımdaki çürük kirli renklerle parlayana kadar genişledi.

O acı girdabının içine düştüm.

Görüşüm kenarlarda bulanıklaştı.

Aşırı havalandırdım.

Siyahlık içimde patladı, beni boğdu, boğazımı sıkı-

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku tüm kemiklerime işlerken dizlerimin bağı çözüldü.

Lavaboyu tutarak makyaj masasının üzerine eğildim ve nefes nefese kaldım.

Çılgınca bir panik içime işlerken nefes nefese kaldım, titredim ve sarsıldım.

Göğsümü sardı, boğazımı tıkadı ve beni her kötü şey, yanlış dürtü ve aşağılık arzuyla öldürdü.

Onu neredeyse kaybediyordum.

Her şeyle yüz yüze geldim. Her kararla.

Her seçenek.

Kendimden *nefret* ediyordum.

Yaptığım şeyler-

Kusmuştum.

Boş mide asidi boğazımı yaktı ve lavaboya sıçradı. Siyah umutsuzluk kusuyor ve her boğulmada kusuyordu. Alnımı musluğa bastırıp spazmları geçirirken sırtımdan ter damlıyordu. Hayatım boyunca beni cezalandırmış olan o tanıdık kusma hissi beni sakat bırakır.

Ve bir kez olsun minnettar oldum.

O kadar şükrettim ki, içimdeki sinsi zehrin aşırı yükü kanalizasyona aktı. Yemek kusmadım. Kendi özümü kustum.

Durduğumda ayakta zor duruyordum.

Sana ihtiyacı var.

İnleyerek kaslarıma destek olmalarını ve omurgamı düzeltmelerini emrettim. Aynadaki bakışlarımı yakaladığımda, bana bakan yaratık karşısında irkildim. Derim bembeyazdı ve gözlerim bir mezarlık kadar periliydi.

Ama en azından karanlık tarafından yutulmamıştım...

Henüz.

Çekmecede kâğıda sarılı bir diş fırçası buldum, fırçaladım, duruladım, sonra tıbbi malzemelerdeki en büyük gazlı bezi aldım ve koluma yapıştırdım. Kanım makyaj masasına ve yere damladı. Onunla ilgilenirken kanımın Ily'nin üzerine akmasını istemiyordum.

Tüm vücudunu arnika ile kaplamak dışında onun için pek bir şey yapamadım.

Annem sayesinde homeopatik kreme aşınaydım.

Her zaman ürkekti. Beni duymadan bir odaya girdiğimde, arkasını dönüp beni fark ettiğinde genellikle bir dolaba ya da kapı çerçevesine çarpardı.

Benim yüzümden incindiğini görmekten nefret ederdim.

Taşıdığı her çürüğün, aile olmamıza rağmen sanki düşmanımıymışım gibi davrandığının sürekli hatırlatıcısı kabul etmiştim.

Ve şimdi, Ily yaralandı. Senin yüzünden.

Göğsümdeki pençe sesi geri geldi.

Dönen siyahlık ve sefil depresyon.

Her tarafı boyayla kaplı olduğu için çürüklerinin görmek zordu.

Ama şimdi?

, harika vücudunun her santimi yaptığım şeyi hatırlatıyordu.

Benden nefret ediyor.

Sertçe yutkunarak kalbimdeki kesici acıyı bastırmak için elimden geleni yaptım.

Uçurum tekrar saldırdı. Karanlığın içine battım.

On Birinci Bölüm

Ily

HAVADAR, KABARCIKLI, SÜZÜLEN...

Uh-oh.

Parmaklarım son derece yumuşak yatağa gömülürken gözlerimi kırptırdım, sanki yerçekimi her an beni bırakacakmış ve odanın içinde bağlı olmayan bir balon gibi sürüklenecekmişim gibi sıkıca tutundum.

Tavanda zıpladığımı ve perdeleri yuvarladığımı hayal etmek beni kıkırdattı.

Oh Tanrım-

Bir elimi ağzıma kapatarak, sesimin hızla yükselmesini durdurmaya çalıştım.

uygunsuz mizah. Kollarım dirseklerimden büküldükleri yerde zonkluyordu, bu da çürüklerin çoğumu kapladığını hatırlatıyordu.

Ne kadar kötü göründüğümü görmek için sisli aynaya bakmaya cesaret edememiştim. Yine de kafamın içindeki yumuşak döngü pek umurumda değildi.

Acının keskin vahşiliği gitmişti.

Güle güle... Seni özlemeyeceğim... Bir daha gelme.

Elimi bırakarak huzurun şekerli yumuşaklığına doğru iç çektim.

Bu odayı sevmiştim.

Tek boynuzlu atı öldüren o şeytani cinin resmi yok. Henri'nin beni kravatıyla neredeyse bağladığı poster yok. Beni öptüğü ve aptal, hain kalbime yumruk attığı duvar da yok.

Göğsümü ovuşturdum, bu ilk ve daha kötü çürüğü silmeye ihtiyacım vardı.

Tüm organ acıdan siyah olmuştu. Atardamarlar ve toplardamarlar öpücüğünden mosmor olmuştu. Her pompa, bana her baktığında ruhumdaki acıyı hatırlatıyordu.

Beni azarladı.

Aşağıda bana bağırma şekli... gözlerindeki boşluk... sesindeki iğrençlik.

Tanrı-

Tamam, yani ağrı tamamen geçmemişti.

Kyle'in eskiden hedef tahtının olduğu yere ateşlediği mermi kümesi, acısını doğrudan Henri'nin un ufak ettiği şeyle paylaştı.

Beni kestiğinde ve bana emrettiğinde bile, benimle daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştı.

Umarım iyidir.

Kaşlarımı çattım.

Kötü biriydi ve sen onun için endişeleniyor musun?

Ben başımı sallarken oda dönüyordu.

Krish bazen acı yerine huysuzluğu kullanırdı. Öfkesi, onu tüketen duyguları ifade edememesinden kaynaklanıyordu. Kelimeler yetersiz kaldığında, derinlere dalar.

Umarım Henri batmıyordur.

Bulanık gözlerim kapalı banyo kapısına kilitlendi.

Bir süredir orada. Belki de kontrol etmeliyim.

İrkildim.

Bana yine bağıracak.

Küçük bir topun içine kıvrılma dürtüsü hızla geldi ve bunu hastalıklı bir kıkırdama izledi.

Kendine gel, İl.

Kafamdaki bulanıklık biraz dağıldı.

İçimi çektim.

Tanrım, ne karmaşa.

Ne korkunç, acı verici bir karmaşa.

Kıkırdamalar geri gelmişti.

Homurdandım.

Her şeyin ne kadar saçma olduğuna kıs kıs güldüm. Nasıl biri değil de bir şey olduğumu. Bugün bir mağarada neredeyse ölüyordum.

Bir cesedin uçurumdan atılmasına yardım ettim.

Yüksek sesli bir kahkaha serbest kaldı.

Olamaz.

Henri banyodan çıktı. Sol tarafı karalanmış, soyut bir karmaşa gibi görünüyordu - sanki bir ressam üzerine mor ve mavinin her pigmentini fışkırtmış, sonra da boyamak için zahmete değmeyeceğine karar vermiş gibi. Diğer birkaç çıplak göğsünü işaretleyen lekeler, gözlerimi beyaz havluya doğru yönlendirdi.

dar kalçalarına cesurca yapışıyordu. Kesik kaslarının V kısmı doğrudan bacaklarının arasındaki çıkıntıya işaret ediyordu.

Aptal kalbim çırpındı.

Açgözlü bedenim mırıldandı.

O çok güzel.

Ruhuna yazık oldu ama.

Kaşlarımı çattım.

İçi çirkin değil.

En azından... hepsi değil.

Yastıklara karşı bayıldım.

Peter'ı eve kadar taşıdı. Benim için birini bıçakladı.

Mollie ve Rachel'ı korudu.

Ona sarılmak istedim.

Tüm bunları kanlar içinde ve acı çekerken yapmıştı.

Sonra bana bağırdı.

Ofladım ve saçlarımı gözlerimden üfledim.

Bakışlarım onun yüzüne takıldı. İçi boş, sert yanaklarına, sıkılmış çenesine ve kalın siyah kirpiklerine.

Bu hiç adil değil.

Sinek kapanı gibiydi.

Güzel yapraklarla süslenmiş ama derinlerde bekleyen zehirle.

Kendimi nektarından masum bir yudum almak için yapraklarına konan, ancak yutulan talihsiz bir sinek olarak hayal ederken güldüm.

Tanrım, bu şeyin bana halüsinasyon gördürmemesi gerektiğini sanıyordum. Henri yatağa doğru yaklaşırken bana sert bir bakış fırlattı.

Gözleri iyi olduğumdan emin olmak istercesine benimkileri aradı. Ama tek kelime etmedi. Tek bir

tek bir tane.

Söylenmemiş sorusu kulaklarımda yankılandı; yine de ona cevap verdim.

"Kendimi harika hissediyorum!" emin bir şekilde başımı salladım. Hafif bir sancı tüm

Ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Bir daha asla böyle hissetmek istemedim. Bir sürü çürüğün acısı. Yanımdaki iğneleyici acı.

Hayır, teşekkür ederim.

Henri dikkatle yatağa otururken bir yumuşaklık dalgası daha indi.

Yatak onun ağırlığıyla biraz sallandı ve sanki dev bir kabarık lokumun üzerinde yatıyormuşum gibi hissettirdi.

Çizilmiş yüzünü incelerken kalbim sıkıştı. Gözlerinde ışık yoktu. Canlılık, farkındalık ya da ihtiyaç yoktu.

O batmıyor... O boğuldu.

Kolumu kaldırdım, kendi kendine havada asılı kaldı. Çok hafifti. Tüy kadar hafif ve dayanıksız. Ona ulaşmaya çalıştım. Ona dokunmak için. Ona tutunacak bir şey vermek için.

Ama sanki ona vurmaya çalışmışım gibi geri çekildi.

Başka bir azara hazırlanırken yüzümü buruşturarak geri çekildim.

Hiçbir şey gelmediğinde -sadece bir kutu krema açıp yaklaştığında- aptal kalbimin beni yönlendirmesine izin verdim. Tıpkı her zaman yaptığım gibi. Muhtemelen yapmamam gerektiği gibi.

Hızlı bir nefesle elimi kalçasına bastırdım.

Parmaklarım onun gücüyle yandı.

Kalçalarının etrafındaki havlu hafif nemli ve serindi.

İçimde pek çok şey dalgalandı.

İhtiyaçlar, korkular, arzular, endişeler.

Güldüm çünkü böyle duygular yaşamak istemiyordum.

Kıkırdadım çünkü duygularım saçmaydı ve bununla ilgili her şey çılgıncaydı.

Seni kesti.

Seni çaldı.

Acı çekiyor.

Dörtlüsünü sıktım. " yok..."

Kaskatı kesildi ve kesik kesik bir nefes çekti.

Bacağındaki gerginlik granit döşemeye dönüştü.

Onu tekrar sıkarken kıs kıs güldüm. "Sen taştan yapılmışsın." Taş gibi sert karnını dürttüm. Soğuk. İnatçı. "Aslında bence sen bir buzdağsın."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, her hareketimi katalogluyordu. Yine konuşmadı.

Kafamda *Titanik*'in bir görüntüsü canlandı. *Titanik* bendim. Henri buzdağına ilk ben çarptım. Penguenlerin yüzdüğü, kutup ayılarının daldığı ve sevimli kürklü fokların yüzdüğü kristal mavisi suya battım.

Kes şunu.

Sertçe yutkunarak, parıldayan buz sarkıtlarına göz kırptım ve yeniden odaklandım.

Kafamdaki fantastik görüntüler gitti ama yumuşak şekerleme hissi kaldı.

Bu hissi

seviyorum.

Henri'nin biraz

ihtiyacı var.

Yardıma olur.

"Al." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip krema küvetinin üzerine koydum. "Mutsuz olman hoşuma gitmiyor."

Ayağa fırladı. "Merde, uyuşturucuyla pek iyi başa ."

Sonunda konuştu.

Gülümsedim ve başımı

salladım. Anahtar buydu.

Gözlerindeki gölgelerden geri dönebilmesinin tek yolu buydu.

"Geri gel." Kollarımı açtım. "Konuş benimle. Genelde çok konuşkan."

Kaşları yukarı kalktı; boynunu bir kızarıklık kapladı.

Sertçe yutkunarak küvetten biraz yapışkan madde aldı ve nazikçe yanıma oturdu. "Havlunu çıkar."

Titredim.

değildi.

Sıcak bir kırbaç.

İhtiyacın yıldırım çatalı.

Başımın tepesinden omurgamın tabanına kadar uzanan enerji hattından aşağıya . Çekirdeğimde istenmeyen bir şekilde kaydadı.

Hayır, hayır, hayır.

Dalgınlıkla başa çıkabilirim. Birkaç hayalle başa çıkabilirim. Ama sınır tanımayan arzu? Yüksek cinsel dürtü?

Mümkün değil.

Biraz kıpırdanarak başımı salladım. "Biliyor musun? Sanırım ben sarılı kalacağım. Burrito gibi iyiyim. Gördün mü? Burrito benim yeni kimliğim."

Bakışları göğsüme düşerken ve dişleri birbirine kenetlenirken sınırdaki aklı dengesi bozuk . "İyi değilsin. Hastalıklı bir Noel ağacına benziyorsun. Aç şu lanet havlunu. Bu bir rica değil."

Tanrım, *neden?*

Neden onun sert emri içimde en kötü türden bir afrodisyak gibi dolaşıyordu?

Olmamalı.

Gerçekten
olmamalıydı. Ama
oldu.

Her zaman da öyleydi ve eğer boşluk hissi bir anlığına kaybolursa, onun
kucağına sürünecek, havlularımızı çıkaracak ve
Öp onu.

İnledim ve dudaklarımı
yaladım. Bir öpücük.
Evet... Bunu isterdim.

Beni bu kadar acımasızca azarladıktan sonra bana bir borcu vardı.
"Neden bana bağırdın?" diye sordum, birden gözlerim doldu. "Daha önce
bana hiç bu kadar kızmamıştın."

Burun delikleri alevlendi.
Cevap vermesini bekledim.
Cevap vermedi.
Sessizliğinden
nefret ettim.
Acısından nefret
ettim.

Ulaşamadığım karanlık bir yere sürüklenmesinden nefret .

Keskin bir nefes alarak havlumun katlanmış uçlarına uzandı ve onları açtı.

"Hey." Ellerini . Artık çok geçti.

Serin hava son derece hassas tenimi yaladı.

Tuhaf bir uyuşukluk ve arzu hissi daha.

Rahatladım.

Vücudum doğru süzülüyor, karanlık, ipeksi bir dibe ulaşana kadar
gittikçe daha derine .

Uyku kirpiklerime yapıştı, ani ve muazzam, beni rahatlatarak gülümsetti.

Uyku daha iyiydi. Şehvetten çok ama *çok* daha

iyiydi. "İşte böyle, sadece... rahatla," diye

fısıldadı Henri.

Rahatlatıcı bir şey tenime işlerken iç çektim. En çıplak vuruşlar. En nazik
dokunuşlar. Bana dokunma şekli, annem unutup ona tercih ettiği plastik
bardak yerine cam bardak verdiğiğinde Krish'in akşam yemeğinde içkisini nasıl
tuttuğunu hatırlattı.

Sanki nefes alarak kıracakmış gibi tutardı.

Onu sanki en değerli, en harika şeymiş gibi kucaklardı. Onun için başka hiçbir şey yoktu. Sadece o ve o fincan... Kırmaktan yarı korkar, kırılğanlığı karşısında yarı şaşırırdı.

*Henri bana böyle dokunuyor. Sanki
bir fincanmışım gibi.*

Görünürde bir sebep yokken kıkırdadım.

"Tanrım, bu şey çok sert," diye mırıldandı nefesinin altında. Parmakları kaburgalarımın üzerinde gezinerek kalın bir krem tabakası ekledi.

Tüm vücudum gıdıklanmaya başladı.

Kıkırdamam kahkahaya dönüştü. "Dur. Tanrım, dur!"

"*Siktir.*" Ellerini üzerimden çekerek dehşetiyle yatağı salladı. "Ben..." demek istemedim. Derin bir iç çekti. "Özür dilerim. Tanrım, ben-"

"Ne için?" Kaşlarımı
çattım. "Seni incittiğim
için."

"mı yakıyorsun?" Omuz silktim. "Hayır, beni
gıdıkladın." Bu onu daha da kötüleştirmiş gibiydi.
Yüzü kızardı.

Nabızı boynunda atıyordu.

Döndü; ona doğru uzandım. "Hey... Sorun yok. Konuş benimle..." Bir inilti
yutarak çıplak ayaklarının üzerine sıçradı.

Volta atıyor ve bana bakmayı reddediyordu.

Bu adama karşı pek çok şey hissetmişim. Çoğu pek hoş değildi ve bazıları
çok ama çok yoğundu ama o anda tek hissettiğim panikti.

Mağaradaki yabancı, benden kendisiyle birlikte oynamamı isteyen adamı
boğmaya devam . Ruhumu titreten bardaki adam, kararmış bir katilin altında
boğuldu. "Henri..."

"*Yapma,*" diye tısladı.

"Ne oldu-?"

"Sessiz ol." Titremesini gizleyemeyerek bir elini saçlarının arasında
gezdirdi.

Gözlerini stres çizgileriyle dolduran bir çabayla tekrar yerine oturdu ve
kalçama bir çürük daha çizdi.

Gözlerini yaralarımın dikmişti. Dudaklarını büzdü. Göğsü kabarıyordu.
İçindeki çılgılık beni sağır edecek kadar yüksekti.

Onu konuşturmalısın.

Elimden gelenin en iyisini yaparak, elimden kayıp gittiği korkusunu
görmezden geldim ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. çekecek bir şey.
Bir şeyler

Savaştığı kabuslara doğru inişini durduracak bir şey.

Hiçbir şey bulamadım.

Zihnim kıvılcımlarla dans etti.

Evet, kıvılcımlar!

Ağzımda geveleyerek, "Asam" dedim.

Alnı çatıldı. Gri gözleri benimkilere kaydı. Ama konuşmadı.

Zihnim o günün anılarıyla doldu. Daha mutlu bir zaman. Daha güvenli bir zaman. Bu mutlu duygular kabardı ve kendimi tam da onun söylediği şeyi yaparken buldum: Onu bana geri getirmek için kim olduğumun bir parçasını isteyerek paylaştım. "Dövmemi yaptırdığımda on dokuz yaşımdaydım. Gemmoloji diplomamı aldıktan bir hafta sonra yaptırdım."

Daha fazla ayrıntı sormasını bekledim.

Sormadı.

Bunun yerine başka bir çürüğe, bir diğerine ve bir diğerine aşırı odaklandı. Sanki onları yok ederek olan her şeyi silebilecekmiş gibi onlara karşı kişisel bir kan davası güdüyordu.

"Bir asam var çünkü Krish sınavlara girerken bana bir resim çizdi. Kalemimi bir asa olarak hayal etmemi ve onun tüm doğru cevapları yazacağını söyledi." O kadar kocaman gülümsedim ki yanaklarım acıdı. "İşe yaradı. Bana şans getirdi. Ve ben de bu şansını sonsuza dek yanımda taşımaya karar verdim."

Yanıt yok.

Yine de dinlediğini hissediyordum... ona verdiğim her lokmaya yapışıyordu.

"Şansımın yaver gitmediğini söyleyebilirsiniz. Şansım tükendi ve bu buraya geldim."

Hiçbir şey.

Onun konuşmaması ve sessizliğinin yanlışlığı beni sessizliği doldurmaya devam etmeye zorladı.

"Ama şans gizemli yollarla işler..." Bir an için gözlerimi kapattım, içimdeki o sonsuz bilgiden yararlandım ve söylediklerimi yönlendirmesine izin verdim. "Sanırım... Sanırım şansım beni buraya çekti. Beni sana çekti. Mücevherlere. I düşün-"

"Yeter," hırladı. "Kesin şunu."

Bu sefer azarlamasından ürkmedim. Ne olduğunu anladım.

Acı.

Uyuşturucunun verdiği bağışlayıcılıkla
dolup taşım. Benim için öldürmüştü. İki
kez.

Onun sayesinde tecavüze uğramadım ya da sakatlanmadım.

O iyi.

Peter haklıydı.

O ışığı gördü.

Hâlâ orada.

Bileğindeki köstekli saati gösterdim, onu çıldırtmak istiyordum.

Gözleri parmağımı takip etti, omuzları sertleşti. "Saatine
baktığında neden üzülüyorsun?"

Dişlerini sıktı ve yatağın aşağısına ilerleyerek kalçalarımın krem sürdü.

Cevap yok.

Onun gizli fısıltılarını özledim.

Konuşması için can atıyordum.

"Anlat bana," diye

ısrar ettim. Hiçbir

şey söylemedi.

"Sana geçmişimden bir parça
verdim-" Hâlâ bir şey yok.

"Onu özleyor musun?"

Kaşları saçlarının arasına kaçtı. "Ne?"

Sonunda.

Kazmaya devam ettim, kasıtlı olarak onu anılarla bıçakladım.

"Annen. Onu özleyor musun?"

Boğuldu ve başını salladı. "Bunu bana onun verdiği nasıl... nasıl
bilebilirsin?"

Sistemimdeki ilaçlar beni yüzdürdü. "Benim sihirli güçlerim
kesinti?" Göz kırptım. Oda dönmeye başladı. Kalbim uykulu bir şekilde
gümbürdüyor, dilimi fazlasıyla gevşetiyordu. "O saati sana sevdiğin biri
verdi. Bunu söyleyebilirim çünkü ona baktığında aşkın gözlerinde yaşadığını
hissediyorsun. Baban olamaz ve sen de ilişkilerinde pek başarılı olamadığını
söylemiştin, o yüzden...
annen olmalı."

Dişlerini gösterdi. "Kapa çeneni, Ilyana, kendimi kaybetmeden önce."

Yap hadi.

Kaybet.

Ara vermelisin.

Her şeyi içine atmaya devam edemezdi.

Karanlığında boğuluyordu.

Kafamdaki yumuşaklık doğrudan onun rahatsızlığına yöneldi. İkinci bir tahminde bulunmaya çalışmadım. İçimdeki dürtülere güvendim. "Hayatın boyunca onu özledin, değil mi? Birini özlemekle onu özlemek arasında hiçbir fark yok.

ya da öldüklerinde onları özlemek."

"Lanet olsun." Sanki beni bir yastıkla boğmak istiyormuş gibi ters ters baktı. "Kapa çeneni-"

"Yoksa ne olur? Bana zarar mı vereceksin?" Kıkırdadım. Kulaklarıma bile biraz -çokça- deli gibi geliyordu. "Korkarım beklemek zorundasınız.

Yapabileceğimden emin değilim.

başka bir şeyle uğraşamam."

"Sana zarar vermeyeceğim," diye sıkılmış dişlerinin arasından tersledi.

Her şeyi acayip komik ve korkunç bularak tekrar güldüm. "Ama bana yine zarar *vereceksin*." Uyuşturucu beni sarmak için o anı seçmişti.

"Beni inciteceksin çünkü bu senin *aşk* dilin." Yakışksız bir homurtuyla omuz silktim. "Senin *aşk* dilin acı." Kıkırdama krizine girdim. "Acaba bir sadist için *aşk* incili var mıdır? Kölenize nasıl sevgi göstereceğinize dair bir numaralı ders: Sizin için inleyene kadar kırbaçlayın, sonra da aptalca öpün."

İhtiyaçla inledim, sonra güldüm, güldüm ve . Eğer gülmeseydim, onu baştan çıkarmaya çalışırdım.

Ve o kadar da ileri gitmemiştim...henüz.

Ne yazık ki Henri beni hiç komik bulmadı. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Çok işkence gördüm.

Çok güzel.

Çok yanlış.

"Yaklaş ve beni öp," diye mırıldandım.

Ily, kes şunu!

Umurumda değildi.

Dudaklarını dudaklarımda istedim.

Vücudunun dolmasına, esnemesine

ihtiyacım vardı- "Lütfen, öp beni."

Ayağa fırladı ve ellerini boynunun arkasında kenetledi. "Bu haldeyken senin yanında olamam."

Zavallı adam.

Zavallı işkence görmüş canavar.

"Seni öpeceğim ve her şeyi daha iyi yapacağım. Buna ne dersin?"
GHB'den yapılmış bulutunun üzerinde sürüklendim. "Çok umutsuzsun Henri."

Sendeledi.

Taş kesilmiş yüzüne odaklanmakta zorlandım.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, bekle. Umutsuz olan ben miyim?" Kafamın içindeki şuruplu girdapları çalıştım. "Ne de olsa tüm hayatımı çalan sensin. umarım." Rahatlamış ve mutlu bir şekilde içimi . "Güle güle

umut." Onun konuşmasını bekledim.

İtiraflarıyla gevezelik etmesine o kadar alışmıştım ki.

Ağrılı bir sessizlikle karşılaştığımda onu ne kadar özleyeceğimi bilmiyordum. Yine daldım.

Mollie aklıma geldi. Arkasında, bombalarından biri sayesinde Victor'un kalesi patladı. Sonra Rachel , sırtıyor ve dans ediyordu, hamile karnı neredeyse patlamaya hazırdı.

Sertleştım.

"Bebeğini burada doğuramaz."

"Ne?" Henri kollarını indirdi, sanki aklımı kaçırmışım gibi yüzünü panik kaplamıştı.

"Çocukların buraya girmesine izin verilmiyordu." Victor'un ondan Rachel'ı yok etmesini istediğini hatırladığım için ona bakamadım. "Ama şimdi, Victor'un onu tutmasını sağladığın için, muhtemelen hepimizi doğurmaya karar verecek."

Gözyaşları çiçek açtı.

Taze kahkahalar fokurdadı.

Hangisinin kazanacağını bilmiyordum -korku mı yoksa uygunsuz hezeyan çılgınlıkları mı?

Sonunda birbirlerini iptal ettiler ve ben de yan dönüp top gibi kıvrılmaya çalıştım.

Çarpmaya başladım-

Henri bir eliyle omzumu sıktı. "Sırt üstü yat."

Sinir sistemim orada bir çürük olduğu konusunda beni uyarmaya çalıştı ama ilaçların büyüü "*kimin umurunda?*" dedi.

Gözlerim yırtılarak açıldı ve onunkilere kilitlendi. "Sen... benim de bir bebeğim beklemiyorsun, değil mi?"

"Siktir, Ilyana." Yüzü bembeyaz kesildi. "Hayır, tabii ki değil." Benden uzaklaştı, yatak odasında volta atıyor ve krem bulaşmış parmaklarını saçlarında gezdiriyordu.

Bir süre onu takip ettim ama başımı döndürdü. "Oh, güzel. Çünkü eğer beni hamile bırakırsan, korkuluklardan atlarım."

Ayakları çarparak durdu.

Yatağa doğru yürüdü, bana doğru yaklaştı. Sanki dört günlük bir yarışta koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Tamamen parçalanmış görünüyordu.

"Çocuğumu taşımak yerine kendini mi öldüreceksin? Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Çocuğumuz korkuyu hiç bilmesin diye kendimi öldürürdüm." Yüzünü buruşturdu.

Başka bir uyuşukluk dalgası.

İçine battım.

Hafiflik hissi bana pencereden dışarı süzülme ve denizin üzerinden Krish'e kadar uçma yeteneği vaat etti.

Kalbimde bir sızı.

Hâlâ hissedebildiğim tek acı.

Krish.

Tanrım, ağabeyimi özledim.

Eskiden adımlı söyleme şeklini özledim. Bana ne kadar sevildiğimi hatırlatan o özel, harika şekilde söyleme şeklini.

Sevgiler.

Nefretin tam tersi.

Aşk... Buradaki en büyük canavar buydu.

Odadaki iri fil.

Senden asla nefret edemem Henri... Sorun da bu zaten.

"Ily-" Eli çenemi tuttu, parmakları sertçe kavradı. "Gözlerini aç."

Ily.

Ne zaman adımlı kullansa, içim kaşınırdı. Sincapça ve hırıltılı çünkü ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ses tonuyla istediği her şeyle alay ederdi.

Adımı her söylediğinde, aramızdaki laneti daha da büyüttüğüne dair korkunç bir his vardı içimde.

Oh, bu üzücü.

Kelimeleri her zaman söylemek ama karşılığında onları asla kazanamamakla lanetlendim. Kirpiklerim kırpışarak açıldı.

Bilmesi gerekiyor.

Yardımlı

dokunabilir.

Ya da onu yok edebilir.

Bana her Ily dediğinde ne dediğini bilseydi nasıl tepki verirdi bilemiyorum.

Komik bulur muydu yoksa kızar mıydı?

Bana bağırır mıydı?

Bana zarar vermek mi?

Gözlerim çok ağırlaşmıştı, bakışlarını yakaladım. Hâlâ ona benzemiyordu.

Umutsuzca aşık olduğum adamın daha soğuk, daha acımasız, daha ölü gözlü bir versiyonuna dönüşmüştü. Altın ışık birikintisi Başucu lambası onu görmezden gelerek odadaki tüm gölgelerin vücuduna izin verdi.

Gözlerinin altındaki karanlık. Çenesi boyunca siyahlık. Gölgeler, hareketli dövmeler gibi teninin üzerinde dönüyordu.

Dudaklarımı yalayarak çenemi sıkı sıkı tuttuğu yerden çekmeye çalıştım.

Gitmeme izin vermeyince, "Bana Ily mi yoksa Küçük Kabus mu demeyi tercih edersin?" diye mırıldandım.

Soruya cevap vermedi ama gitmeme izin verdi.

Ağır bir şekilde yatağa oturarak, sanki parmakları beni tutmaktan acımış gibi elini çarşaflara sürttü.

Onun ıstırabını hissettim.

Parmak eklemlerini şefkatle okşadım.

"Biliyorsun... Ily aslında bir isim değil." Kardeşime tüm sevgiyle iç çektim. "Krish, öz annemin bebek battaniyemin üzerine iliştirdiği notu yanlış okumuş." Sıcak gözyaşları tekrar sevginin altında kaybolmadan önce diken diken oldu. "Sadece kısa bir nottu. Aslında bir karalama."

Henri konuşmadı ama acı verici bir şekilde hareketsiz kaldı.

Avuç içi aniden yukarı kalktı ve parmaklarımı yakalayarak beni acı verici bir şekilde tuttu.

Beni durdurmak için mi sıkı yoksa

Çünkü bilmesi gerekiyordu. Her iki şekilde de, bu hikaye muhtemelen

Onu.

Özür dilerim.

Kalbime kazınmış kelimeleri okudum. "*Sen . Ama ben .
Ve sen mükemmelliği hak ediyorsun. I.L.Y.*"

Henri boğuldu.

Bir an için bu cümlelerin kendisiyle ilgili olduğuna inanmış gibi göründü -
öz annemin son veda cümlesi değil - ama sonra alnı kırıştı ve dudaklarını
yaladı. Sessizce fısıldadı, "I.L.Y?"

"Krish notu okudu ve altı yaşındaki beyniyle kısaltmayı birbirine ."

Gölgeler onun etrafında daha sıkı toplandı. "Kısaltma mı?"

"Annemin yaşını ele veriyor. Muhtemelen çok kötü bir yerde sıkışıp
kalmış bir genç olduğunu gösteriyor."

Sertçe yutkundu. Sesi cızırtılı ve çiğdi. "Ne anlama geliyor?"

Bilmediği gerçeği.

Muhtemelen çocukken bile bu üç küçük kelimeyi hiç duymamıştı.

Gerçekten trajik.

Kesinlikle korkunç.

Ama sonunda haklı çıktım.

Aşk onun en büyük zayıflığıydı.

Benim değil.

Benim olduğumu düşündü çünkü adımı her kullandığında onu dehşete
düşüren şeyden bahsediyordu.

Bir uyku dalgası. Sisli

bir gecenin pelerini.

Esnerken yatağa daha da sokuldum. "I.L.Y....it Seni Seviyorum demek."

Henri ayağa fırladı. "*Quoi?*" (Ne?)

"Seni seviyorum..." Uyanık kalmak için mücadele ettim, zihnimde ağır bir
çapa vardı. "Yani senin adını her kullandığımda *seni sevdiğimi* mi
söylüyorum?" "Evet." Başımı salladım, oda yüzüyordu.

Evet.

Ne garip bir kelime.

Kelimeler nedir ki zaten?

Birisi harfleri nasıl buldu ve sonra onları bir dil haline getirdi?

Dile ihtiyacımız var mı ki?

Henri'nin çoğu zaman onsuz da ne hissettiğini biliyordum. Onu hissettim. Bazı insanlar auralar bile gördüklerini söylediler. Belki de konuşma yeteneğimiz gerçeğimizin önüne geçti çünkü kulaklarımız yerine gözlerimizi açarsak gerçek herkesin görmesi için oradaydı.

Zaman aşımına uğradım.

Dinlenmenin etkisiyle savaştım ve bakışlarımı zorla açtım.

Zavallı adam.

Oldukça korkmuş görünüyordu.

Krema küvetini boğarcasına içişine kıkırdadım, gözleri çıldırmış, bacakları kenetlenmişti. "Sorun yok, Hen."

Şimdi *gerçekten* korkmuş görünüyordu. Çok sevimliydi.

"Tavuk mu?" diye öksürdü.

"Bilirsin... tavuk gibi."

Onu tüyleriyle, toprağı eşelerken hayal ettim.

Aman Tanrım.

Yeni kahkahalar yükseldi. Karnımda serbest kalmaya can atan bir basınç oluştu. "Benim *adım* Henri," dedi yavaşça, korkutucu bir şekilde.

"Hen." Başımı

salladım. "Hayır.

Hen değil-"

"Gıdak. Gıdak." Neşemi daha tutamadım. "Aww, kızma. Senden çok şirin bir tavuk olurdu. Bekle..." Kahkahalara boğuldum. "Erkek tavuk horozdur." Kıkırdamalarımın kontrolünü kaybettim. "Sen bir horozsun."

Sanki onu gerçekten mahvetmişim gibi inler gibi bir ses çıkardı. "Çük-çük-çük!" Kendimi kaybettim.

O kadar derin ve alçak sesle inledi ki tüm vücudum tepki verdi. İhtiyaç kükredi.

Desire döküldü.

Kahkahalarım pervasız, acımasız bir şehvetle karıştı ve paramparça oldum. Ya beni öpmesini ya da kırılabilmek için çok çok uzaklara gitmesini istiyordum. Artık neden güldüğümü bilmiyordum.

Her şey gülünçtü. Her şey çok komikti.

Gülmezsem ağlardım ve gerçekten ağlamak
istemiyordum. Ama işte gözyaşlarım aktı.
Bugün insanlar öldü.
Kan döküldü. Acı verildi.
Peter . Rachel hamile.
Ve ben kırık bir aşığım.
Güldüm.
Ve güldü.
Ağlayana kadar güldüm.
Nefes alamayana kadar hıçkırdım.
Ve sonra... Bayıldım.

On İkinci Bölüm

Henri

BENİ ÖLDÜRMÜŞTÜ.
Kalbimi durdurdu ve göğsümden kanlar akıttı.
Beni sadece kelimelerle katletti, sonra sızdı ve beni yalnız bıraktı.
Parçalarımı toplamak için *tek başıma*.
O parçaların kül ve kandan başka bir şey olmadığını *tek başıma* fark ettim. Derin bir uykuya dalarken öylece kalakalmıştım.
Yanaklarında tuzlu damlacıklar parlarken ağzım sulandı. Parçalanmış kalbim çok büyük bir acıyla çarpıyordu.
Adı ne?
Bir lanet.
Bana verdiği lakap mı? Panzehir.
İkisi de beni nasıl böyle sakat bırakabilir?
Neden aptal bir takma ad bana bu kadar acı verici şeyler yaptı?
Tavuk mu?
Dizlerimin bağı çözüldü. Kaya gibi sert. Üzerine düşüp onu aptalca öpmek için vahşi bir ihtiyaçla titriyordum.
Hepsi saçma bir evcil hayvan ismi için. Hiç öyle bir şeyim olmamıştı.
Hiç kimse zaten kısa olan ismimi kısaltacak kadar yakınlaşmamıştı.
Lakabı dünyamı sarsabilirdi... eğer bana lakabının kökenini .
Bu bilgi göğsümü binlerce bıçakla parçaladı. Gerçekten işlevimi yerine getiremiyordum.
Ona her İly ded'seni seviyorum' dediğimi bilerek nasıl hayatta kalacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.
Bunu bana nasıl yapmaya devam etti?
Üzerinde durduğum zemini yeniden düzenliyordu.

Gökyüzünü göremeyip düşüşle mücadele etmekten kadar beni uçurumdan uçurdu.

Başında dikilip komadan çıkmasını ve yine benimle alay ederek gülmeye başlamasını bekledim.

Ama yapmadı.

Yaktığı adrenalin gitmiş gibi görünüyordu. Kendime engel olamadım.

Kendime yardım edememekten *nefret* ediyordum.

Yatağa onun yanına oturarak, gevşek safır siyahı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım ve her dürtüyle savaştım.

Uyurken bile ağzını çizgiler kaplıyordu.

Stres, rüyalarında bile nerede olduğunu ve kimin sorumlu olduğunu unutamıyormuş gibi alnına kazındı.

Onu hamile bırakırsam kendini öldürecek kadar nefret ediyor benden.

Siktir, bu kadar acıtmamalıydı.

Henüz çocukları düşünmemiştim bile... ölmeyi tercih edeceğini bilmek bile... Gözlerim acıdı.

Öğürme dürtüsü geri geldi.

Başparmağımı yanağında parıldayan tuz izlerine sürterek, bunu yapmamayı kendime vasiyet ettim.

Bunu yapmamak için kendime *yalvardım*.

Başparmağımdaki damlayı emerken ve tadından ürperirken kendimi binlerce cehennem diyarına lanetledim.

Eğilip onu yanağından zarifçe öperken tüm kontrolümü kaybettim. Kameraların beni izlemesi umurumda değildi. Victor'un soracağı sorular da umurumda değildi. Dudaklarım gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına değdiği ve tatlı tadı dilime bulaştığı anda, daha önce hiç hissetmediğim bir acıyla ürperdim.

Bu umutsuzluğun kaynağını tam olarak belirleyemiyordum. Kalbimde miydi?

Kemiklerimde mi? Ruhumda mı?

Her nerede olursa olsun, beni daha da tükenmeye itti.

İçimdeki karanlık kutlama yapıyor, beni daha derine, daha derine çekiyordu. Geriye yaslandım ve başımı salladım.

Henüz değil.

Yakında kabuslarıma yenik düşebilirim.

Uyuyabilirim... yakında.

Ama önce çürüklerini silmem
gerekiyordu. Artık onlara bakamazdım.
Buna benim sebep olduğumu hatırlayamazdım.
Tıpkı anneme yaptığım gibi.
Ben sadece sevdiklerime acı verdim ve-
Sevdin mi?
Dondum kaldım.
Onu sevmiyorum-
Bir sahiplenme dalgası.
Damarlarımdan sıcak bir şekilde akan bir duygu seli. Aşk...
Hayır.
Yapamadım.
Yapamam-
Tuzlu, hüznü tadından dudaklarımı yalayarak dişlerimi sıktım ve her
düşünceyi bir kenara ittim.
Titreyen ellerimi onu arnika küvetinin tamamına bulama işini
bitirmeye zorlarken kolumdaki bandaj taze kanla ıslandı.
Göğüslerinde ve karnında dışa doğru kanayan küçük halkalar vardı. Siyah,
mavi ve mor çiçekler yayılıyordu.
Büyüleyiciydi.
Mahvolmuş.
Ily-
O üç küçük harfle boğuldum, temsil ettikleri üç kelimeyle öğürdüm.
Titreyen bir panik atak daha içimi girdaba çevirdi.
Nemli bir şeyin üzerinde uyumaması için havluyu altından çekip aldım
ve yatağı serip onu yatırmadan önce köşeye fırlattım.
Islak saçlarını toplayıp yastığın üzerine örterken titredim.
Kırdığım şeyi düzeltmek için başka yollar bulmaya çalışarak onun üzerinde
dururken titredim.
Ağır bir iç çekişle uzaklaştım ve bir iniltiyi yuttum. Her şey
acıyordu.
Her şey zonkluyordu.
Yine de hiçbir şey onun neden olduğu acıya dokunamazdı.

Dudağımı ısırarak sol tarafıma baktım.

Renkler daha da derinleşmişti. Her nefes alışında bahsettiği keskin acı beni de etkiliyordu. Kyle'ı öldürürken bunu görmezden gelmeyi başarmıştım. Peter'ı taşıırken buna odaklanacak zamanım olmamıştı ama şimdi... tek başıma, bacaklarım bükülmek için tam da o anı seçmişti.

Baş dönmesi.

Baygınlık.

Yere yığıldım, kalbim hızla çarparken ellerim ve dizlerimin üzerinde kendimi destekledim ve yeterince oksijen alamamanın verdiği hastalıklı his odayı kararttı.

Karanlık saldırdı, benimle işi bitmemişti.

Her günah beni şiddetle boğarken alnımı yere bastırdım.

Hastalık fişkırdı ama yuttum.

Ter derimin üzerinde akıyor, kana bulanmış bandajımı ıslatıyordu.

Çarpışmayı durduramadım.

Nefes alamıyor ya da Ily'nin bana Hen dediğini ya da benim ona her lanet adını söylediğimde onu sevdiğimi söylediğimi duymadan duramıyordum.

Seni

seviyorum

. *Seni*

seviyorum

. *Sikeyim.*

Parmaklarımı koyu bakır halının üzerinde kıvrarak bu olayın geçmesini diledim.

Daha da kötüleşti.

Grilik görüş alanıma sızdı.

Zayıflık her kemiğime işledi ve vücudum uyarıyla eğildi. Saniyelerim vardı.

Sadece birkaç saniye ve ben yerde bayılmak .

Sendeleyerek ayağa kalktım, başucu lambasını kapattım, sonra tökezledim, ayağımı sürüyerek karanlıkta yatağımın yanına düştüm.

Ily'nin yanına

yuvarlandım. Acı

içinde homurdandım.

Karanlık beni yakaladı ve derinlere çekti.

* * * * *

"Sorun yok, Hen. Gerçekten." Ily yanağımı avuçladı ve burnunu yanağıma bastırdı. "Söyleyebilirsin. İşte... Sana öğreteceğim." Gülümsedi ve bana

en tatlı, en yumuşak öpücük. "Kelimelerin ne anlama geldiğini düşünme ve sadece söyle... Seviyorum-"

"Yapamam." Dudaklarına karşı inledim.

"Yapamazsın demek istiyorsun."

"Hayır... Gerçekten yapamam." Geriye dönerek güneş ışığıyla parlayan gözlerini yakaladım. "Sevmeye layık değilken seni sevdiğimi söyleyemem."

Yüzü yumuşadı. "Buna benim karar vermem gerektiğini düşünmüyor musun?" Gözlerimi, yanaklarımı, alnımı öperek, "Şimdi ne olduğunu görüyorum. Bizim için geldin. Bizi özgür bırakacaksın. Bunu biliyorum-"

Tıkandım ve ayağa fırladım.

Rüya paramparça oldu ve beni zifiri karanlık bir odada göz

kırparken bıraktı. Tüm vücudum rahatsızlıkla çılgılık atıyordu.

Peter'ın sözlerinin Ily'nin sesiyle aklımdan çıkmamasından nefret ediyordum.

"Şimdi ne olduğunuzu anlıyorum. Bizim için geldin. Bizi özgür bırakacaksın. Bunu biliyorum-"

Hastalığın acelesi dilimi kapladı; yataktan fırladım.

Sağlam kolumu kötü kaburgalarımın dolayarak, yarı koşar, yarı sendeleyerek banyoya giderken ve tuvaletin kapağını açarken acımı bir arada tutmaya çalıştım.

Tenim terden kızardı. Buz

gibi bir ürpertiyle titredim.

Bu gece ikinci kez kusmayı bekledim.

O tanıdık lanetin bana istediğim şeylerin yanlış ve zehirli olduğunu ve onlardan arınmam gerektiğini tekrar hatırlatmasını bekledim.

Rüyalarımın karanlık ve çılgınlık yerine sevgi ve beraberlikle dolu olması ne kadar garipti. Sonunda birinin beni görmesi için yalvarmış olmam ve gördüklerinde bunu hazmedemem ne kadar trajikti.

Zorlukla nefes alırken, mide bulantısı yavaşça azaldı.

Tuvaletten geri çekildim ve havlu askısına çarptım.

Ow.

Lanet olsun!

Bunu daha fazla yapamazdım.

Bu kadar acı içinde var olmak istemiyordum ve uykumun bana eziyet etmeyeceğine güvenmiyordum.

Benden bu kadar.

Askıdan beyaz bir bornoz kaparak çıkışa doğru koştum. Omuz silkerek ödünç aldığımız yatak odasının kapısını açtım ve sağa sola bakındım.

Ray aydınlatması kaldırım taşlarının üzerinde parlıyordu. Silik ve zar zor var olan bu ışık, gölgelerin arasına girip kapıyı arkamdan kapatmama yetecek kadar aydınlatma sağlıyordu.

Kilitleyemezdim ama Victor'un burada yaşadığını ve diğer misafirlerin izinsiz girecek kadar aptal olmayacağını düşünerek risk aldım.

Bir kitaba

ihtiyacım vardı.

Binlerce kitaba.

Eğer sayfalarında kendimi kaybedebilseydim, o zaman yapabilirdim- "O nasıl?"

Aman Tanrım.

Tavşan gibi atan kalbimi tutarak arkamı döndüm ve yeni bir acı dalgası beni terletirken inledim. Karanlıktaki hayalet figüre gözlerimi kırıştırdım, sonra bir küfür savurarak yutkundum: "Bana kalp krizi geçirtme girişimin başarısız oldu."

"Ne yazık." Dr. Belford bana doğru geldi. Bir düğmeye bastı. Cereyanlı koridor aniden yumuşak apliklerle aydınlandı. "Ben de tam Ily'yi kontrol etmeye gidiyordum."

Ily.

Seni

seviyorum.

Kapa

çeneni.

"Uyuyor." Burnumu çektim. "Ona her ne verdiysen bayılmış."

Kalbimi yerinden sökmeden önce değil.

Doktor rahatlamıştı. "Bu durumda, onu rahatsız etmeden önce biraz dinlenmesine izin vereceğim."

Başımı salladım ve medeni olmak için elimden geleni yaptım. "İyi geceler."

Ben arkamı dönmeden önce yorgun gözleri sol koluma kilitlendi. Havlu kumaştan sabahlığı çoktan ıslatmış olan iğne ucu kadar kanı fark edince kaşları kalktı. "Hâlâ kanaman var."

"Ben iyiyim." Duvarı iterek aşağıya indim. Kütüphane boş olacaktı.

Raflara göz atabilir, kalın ve acımasız bir hikâye seçebilir, sonra da yatağa geri getirebilirdim.

Değişiklik olsun diye başka birinin talihsizliğine ortak olurdum.

Ancak koridor baş döndü, sonra tekrar öne döndü ve kendimi tekrar dizlerimin üzerinde buldum.

Orospu çocuğu.

Yumuşak eller kürek kemiklerimin arasına indi. "Benimle gel. Sana dikiş atacağım ve baş dönmesi için bir şeyler vereceğim."

"İyiyim dedim," diye tersledim.

Belki de bunu söylemeye devam edersem, gerçekleşecekti.

Belki buna inansaydım, yaralı bir kız, kırık bir kalp ve çürümüş bir ruh olmadan nasıl hayatta kalabileceğimi hatırlayabilirdim.

İnsanların beni önemsemesinden hoşlanmıyordum.

Nasıl davranacağımı, bunu nasıl kabul edeceğimi, bunu nasıl *hak edeceğimi* bilmiyordum.

Öfkesi ortaya çıktı. "Bana kalsa, seni bu buzlu zeminde kan kaybından ölmeye bıraktırdım ama... patron sen değilsin ve patron *olan* adam, misafirlerinden birine sağlayabileceğim en iyi tıbbi bakımı reddedersem beni öldürür.

so...." Kalçalarının üzerine çöktü ve gözlerimin içine baktı. "Getir kalk ve odama gel. Ben seni dikerken dilini tut, sonra yatağına dönebilirsin."

Ayağa fırlayarak beni beklemeden uzaklaştı.

Kapısını aralayarak, artık o kadar da beyaz görünmeyen beyaz spor ayakkabısına vurdu. "Yorgunum ve birkaç saat içinde çılgın bir gün geçirmeden önce yatmam gerekiyor. *Şimdi*, Efendi H."

Nefesimin altında küfrederek, bilmediğim nedenlerden dolayı ona itaat ettim.

Ayağa kalkmak için tüm gücümü harcadım; odasına girerken yalpaladım.

Hemen Peter'ı yerleştirdiğim yere baktım.

Beyaz çarşafı kaplı masa uğursuz bir şekilde boştu.

Sertçe yutkundum. "O... O öldü mü?"

"Kim?" Kaşları birbirine çatıldı. "Kim öldü?"

Sorduğum için nefret ediyordum. Önemsemiğimi gösterdiğim için.

"Peter. O gitti." "Ah, evet." Başını salladı. "Koridorun sonunda Rose'un odasında dinleniyor. I

Alt katta başka yatak yok.

Henüz ormana gitmedim. Ben biraz uyumaya çalışırken Rose ona göz kulak olmayı etti." Derin bir iç çekti ve hilelerle dolu dolabına doğru yürüdü. "İly şu anda mümkün olan en iyi yerde olduğuna göre

Sanırım bu, tedavi etmem gereken sadece bir hasta daha olduğu anlamına geliyor.

Bu berbat, berbat günde bırakıyorum. Şimdi otur ve seni dikmeme izin ver lanet yatağıma gidebileyim."

Tavrı tüylerimi diken diken etti ama... Onu reddedecek enerjim yoktu. Yine de masayı almadım.

Peter'ın elinin o antiseptik kabında fokurdamasının anısı zaten hassas olan midemi daha da bulandırdı.

Kanepeyi ve sehpayı geçip pencereye yaslanmış küçük yemek masasına yöneldim. Tahta bir sandalye çekerek ağır ağır oturdum ve manzaraya baktım. Bu açıdan daha çok okyanus kayalıklarına ve çok yukarıda parıldayan yıldızlara odaklandım.

bir yerlerde, Kyle ve diğer bazı Ustalar denize çekilmişlerdi. Belki de bir köpekbalığı tarafından bulunmuşlardır. Umarım Charles da gelgit tarafından yutulmuştur, böylece tüm suçlarım görünmez olur.

Doktor ihtiyacı olan işkence aletlerini toplarken arkamda sesler yankılandı, sonra masada bana katıldı.

Sabahlığı yaralı tarafımdan sıyırmam için bana işaret ederken ikimiz de konuşmadık. Rengarenk kaburgalarımı fark edince nefesini tuttu ama kendi elleriyle yaptığım bandajı açarken elleri sabitti, sonra da malzemelerimiz arasında bulduğuma benzer bir paketi açtı.

Ameliyat ipliğini son derece keskin bir iğneden geçirirken yüzü konsantrasyonla kazanmıştı. Kesik kolumu cimri bir sıvıyla sildikten sonra malzemelerinden bir kafa feneri aldı ve kafasına dayadı. Eğilip yarayı incelerken ışık beni kör etti.

Gözlerimi kapattım.

İzlemek istemedim.

Keskin bir şey beni birkaç kez bıçakladı.

Yine *mi o?*

"Lokal anestezi çabucak etkisini gösterecektir." Fark etmediğim boş şırıngayı masaya geri koyarken tavrı biraz düzeldi.

Birkaç dakika sonra kırmızı-çiğ tenime dokundu. "Bir şey hissediyor musun?"

"Sadece kalın bir uyuşukluk."

"Güzel." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Miden başka tarafa bak."

Kandan tahrik olan bir adam midesi bulanabilir mi?

Aslında kendimi hiç test etmemiştim ve o omuz silkip iğneyi ilk bölümden geçirirken inatla gözlerimi koluma .

Derimin delinmeye direnmesi ama sonra başarısız olup teslim olması. İpliği etime geçirip sonra tekrar saplarken hissettiğim o tuhaf kayma hissi.

Evet.

Yeni bir mide bulantısı dalgası hücum ederken dişlerim birbirine kenetlendi.

Midem bulanıyor.

Gözlerimi kapatarak burnumdan nefes aldım ve sahilde kullandığım tekniği kullanmak için elimden yaptım. Acımın bacaklarımdan Victor'un kalesine doğru aktığını hayal ettim. Nefesimden başka hiçbir şeye odaklanmadım, alıp verdim, alıp verdim, alıp-

"Hepsi tamam."

"Ne?" Gözlerim şak diye açıldı. "Şimdiden mi?"

Bana tuhaf bir bakış atarak saate baktı. "Yirmi dakika oldu."

"Yirmi dakika mı?"

Bu nasıl mümkün olabilir?

Kolumun üzerine yapıştırılmış, altında belli belirsiz siyah dikişler düzgün gazlı bezi inceledim.

Ily'ye dönmek için içimi panik kapladı.

Ily.

Lanet olsun, onun adı tüm sistemimi bozdu.

Artık kalbimin mi yoksa sikimin mi daha çok tepki verdiğini bilmiyordum.

Bildiğim bir şey vardı... Onun adını bir daha asla kullanmamak için elimden geleni yapacaktım.

Nasıl yapabilirim?

Artık ne anlama geldiğini bildiğime göre?

Sabahlığımın açık yarısını tutup silkelenerek tekrar giymek istedim ama doktor bileğimi yakaladı. "Bekle." Serin elleri kavrulan, zonklayan tarafıma indi ve hiç de nazik olmayan bir şekilde yokladı.

Tısladım ve irkildim ama uzaklaşmadım.

Yavaşça arkasına yaslandı. "Hiçbirinin kırıldığını sanmıyorum ama Ağır morarmışlar. Her ihtimale karşı kolunuz için antibiyotik vereceğim ve morluklarınızı hafifletmek için Ily ile birlikte biraz arnika tableti alabilirsiniz. Ayrıca sana vereceğim şeyi içmeni istiyorum.

Bugün kaybettim. Uyandığında bir tane de Ily'ye ver." Yorgun bir iniltiyle ayağa fırlayarak tıbbi dolabın yanındaki küçük buzdolabına doğru yürüdü ve iki şişe koyu mavi parlayan sıvıyla geri döndü.

"Elektrolitler." Bana yarım bir gülümsemeyle şişeleri uzattı.

"Oldukça fazla kan kaybettiniz ama bence baş dönmenizin sebebi besin eksikliğiniz ve bugün dışarıda her ne olduysa ondan kaynaklanıyor. Bunu içtiğiniz ve birkaç gün dinlendiğiniz sürece, kanı telafi edecek ve kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Vücut ısınız düzenlemekte zorlanıyor ve merdivenlerden düşmekten kurtulabileceğinizi düşünüyorsanız, gidip mutfaktan biraz yiyecek alın. Bu da yardımcı olacaktır." Lateks eldivenlerini çıkararak çenesini kapıya doğru kaldırdı. "Şimdi git buradan. Sabah Ily'yi kontrol etmek için uğrarım."

Artık kanamayan kolumu geceliğimin içine sokup kemeri sıkıca bağladıktan sonra gecenin karanlığına karışırken bir daha konuşmadı.

On Üçüncü Bölüm

.....
Ily

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM.

Bir şey kaybetmiş gibi hissediyordum ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Krish'in yankıları.

Peter'ın.

Henri.

Tanrım, Henri.

Uykulu halim saf ateşe dönüşürken inledim. Kanımdaki, kalbimdeki, özümdeki ateş.

Her parçam mırıldandı.

Rüyamın parçaları benimle alay ediyordu ve arasındaki ıslaklık bunun platonik bir fantezi olmadığını ima ediyordu. Dolduktan sonra kendimi boş hissediyordum. Sarıldıktan sonra üşümek. Kaybolmuş, kafam karışmış, yalnız ve-

Sadece bir rüya.

Boğucu battaniyenin altındaki bacaklarımı tekmeleyerek diğer tarafıma yuvarlandım.

Pamuğun bile afrodisyak etkisi yapmasından nefret ediyordum. Henri'yle tanıştığımdan beri ağırlı çaresizlikle iyice tanışmıştım ama bu çok çok daha kötüydü.

Bu sinsi bir duyguydu... gittikçe daha sıcak-

Görmezden gel.

Yan yatarak, en ufak bir rahatsızlık belirtisinde irkildim. Karnımın alt kısmındaki ısıyı ve göğüslerimdeki karıncalanmayı görmezden gelmek için elimden geleni yaparken en yumuşak acı sancıları.

Gözlerimi açmak gibi bir hata yaptım.

Dondum kaldım.

Onu.

Beyaz ışığın en küçük halesi, bir kitabın mis gibi kokan krem rengi sayfalarına vuruyordu. Gece lambası, kalın hikayenin içine sıkışmış, sadece

Karanlıkta küçük bir su birikintisi.

Kitap ışığının yarattığı gölgeler içinde bakışlarım, güçlü
Bağlamayı tutan erkeksi eller yayıldı. Damarlar morarmış parmak eklemlerinin
üzerinden fışkırıyor, tendonlar bronzlaşmış derinin altından geçiyordu. İnsan
formunun her iki harikası da güçlü ön kollarını yukarı kaldırdı.

Gözlerim onun çıplak göğsüne kilitlenince nefes almayı bıraktım.

Karanlıkla yontulmuş ve içinde canavar tarafından şekillendirilmiş göğüs
kasları onu incelerken seğirdi. Bu kıpırtı gözlerimi kirli sakallarıyla süslü
çenesine, sert yanaklarının çukurlarına ve yukarı, yukarı, yukarı, yanan, alev
alev yanan gri gözlerine sürükledi.

Zifiri karanlıkta, karanlığın bu kalesinde bile güzeldi.

Çok harika, *korkunç derecede* güzel.

Kanımdaki ateş bir cehenneme dönüştü.

Düşünmemek. Hissetmeden. Sadece bu şimdiki, kırılgan anda var
olarak, dik durdum ve battaniyelerin düşmesine izin verdim.

Yanıyorum.

Bakışları morarmış göğüslerime indiğinde keskin nefesi tüm bedenimi
titretti. Katlanmış yastıklardan destek alarak dik oturduğu yerde dondu kaldı,
çenesi aşağı eğikti ve yüzü soğuktu.

Biz birbirimize oda sakın bir dinlenmeden vahşi bir farkındalığa dönüştü.

Alt dudağını emip ısırırken tüylerim diken oldu. Ona bakmaktan
kendimi alamıyordum.

Elinde bir kitap tutması ne kadar muhteşemdi. *Okuyordu*. Sadece bir destek
değil, bir yaşam çizgisi olan bir kitabı boğarken ne kadar da çarpıcıydı.

Başparmağının altında kaç sayfa olduğuna bakılırsa bir süredir okuyordu.

Masalı sanki onu kendinden kurtaracakmış gibi tuttu ve onu masalın dışına
sürüklediğim için bana lanet okudu. Bu onun meditasyonuydu. Kelimeler onun
kurtuluşuydu ve bunu bildiğim için kendimi çok aşağılanmış hissediyordum.

Onu tanımak için.

Daha da

yaklaştım.

Sertleşti.

Komodinin üzerinde kırıntılarla kaplı bir tabak, ben uyurken bir şeyler
yediğini ima ediyordu. Bir sandviç başka bir tabakta bekliyordu...

Ben mi?

Ne zamandır uyuyordum?

Bunun bir önemi var mıydı?

Önemli olan tek şey buydu.

Bu adam.

Okumayı seven, işkence görmüş, korkunç bir adam.

Beni savunan bir intikamcı. Beni parçalayan bir canavar. Bir hayalet, bir kabus, yalnız bir çocuk.

Tekrar ürperdim, alevler tüm bedenimi yalıyordu.

Her zaman zekâyâ ilgi duymuşumdur. Tarih, gemoloji ve inanç üzerine kitapları tartışmayı her zaman sevmişimdir. Ailem on altıncı yaş günümde bana koca bir kütüphane hediye etmişti. Yaşamak, ölmek ve dengeli bir orta yol bulmakla ilgili gerçeklerle dolu kitaplar.

Var olmanın püf noktası, yaşamın ve ölümün her yönünün gelip geçici olduğunu kabul etmektir.

Burada hayatta kalmak için verdiğim mücadelede bunu unutmuştum.

Bu dünyadaki tek yasa değişim yasasıydı. *Hiçbir şey* kalıcı değildi. Her şey başlar, sürer ve sona ererdi.

Sonunda, bu korkunç derecede muhteşem kitap kurduyla aynı yatağı paylaştığım bu çalıntı sessiz an sona erecekti ve... bunun yasını tuttum.

Yaşadığım ve lanetlediğim, değer verdiğim ve değer görmediğim her an için yas tuttum.

Mağaraların hatırası hâlâ peşimi bırakmıyordu.

Peter'ı sürüklediğim kâbus hâlâ kol ve bacaklarımda ağrıyordu. Hayatımın en kötü günlerinden biriydi.

Yine de bitmişti.

Artık var değildi.

Ama *o* vardı.

Ben .

Ve bu anı bir daha asla yaşayamayacaktık.

Uzanıp kitabı onun donmuş parmaklarından alırken titredim.

Başlığa bakmaya zahmet etmedim.

Sadece saygıyla kapattım, kitabın ışığını söndürdüm ve her ikisini de terk edilmiş yastığımın üzerine koydum.

"Ne yapıyorsun?" Karanlıkta vırakladı.

Yüzünü zar zor seçebiliyordum. Belirsiz gözlerinin ışıltısı.

Kameraların yanıp sönen kırmızı noktaları bizi izliyordu.

Zifiri karanlıkta kayıt yapabilirler mi?

Umarım yapamazlar.

Çünkü yapmak üzere olduğum şey muhtemelen buranın var olduğu yirmi yıl boyunca başka hiçbir mücevher tarafından yapılmamıştı.

"Seni okurken mi görüyorum?" Sesim boğuk ve boğuk çıktı. Kalbimde kömürler kaynadı. Kanımda közler tutuştu. Alevler daha sıcak, daha açgözlü büyüdü.

Battaniyeyi kalçalarından çekince teninin belli belirsiz parıltısı ortaya çıktı. Üstünü açtığımda karnı esnedi. Bacaklarının arasındaki koyu renkli kesilmiş kıllar. Ve hızla şişen ereksiyon karnına doğru ilerliyordu. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri."

Öksürdü ve battaniyeye uzandı.

Dizlerine kadar yırttım, onu da benim gibi çıplak bıraktım. Göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Kabus, kes şunu."

Bana taktığı lakaptan ürperdim.

Onun için benimkini hatırladığımda

sırıttım. "Sana ihtiyacım var, Hen."

"Yapma." Başını iki yana salladı. "Bana öyle deme."

Kalbim küt küt atarken ve arzularım kabarıırken onun süründüm ve kucağına oturdum.

Sarsıldı ve tavana baktı. "Tanrı aşkına, bırak beni." "Hayır." Boğazına sokulup kokusunu içime çektim.

Kötü kokuyordu.

Antiseptik ve hafif bir taş kokusu.

Kolundaki beyaz bandaj izi doktora geri döndüğünü gösteriyordu. Kalede kendi başına da devriye gezmiş miydi? Tekrar kokladım, sabunun yumuşak kokusunu, denizin ve yıldızların vahşi notalarını içime çektim.

"Kabus-"

"Ben ily." Kıkırdadım, önceki yumuşak, baş döndürücü his kanıma pompalanan zayıflatıcı uyarılma ile karıştı. "Bunu biliyorsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Seni seviyorum-"

"Yapma," diye tısladı.

"Ne yapmayayım? Seni sevdiğimi söylemeyeyim mi?"

İnledi.

Onun işkencesiyle sarhoş
oldum. Gücümden zevk
aldım.

"Bana 'seni seviyorum' dedin, oh, ... benimle tanıştığından beri iki yüz
kez. Bu üç küçük harfin her biri. I.L."

"*Yeter.*" Beni üzerinden atmaya çalıştı ama dokunuşu çok dikkatli, çok
nazikti.

Vücudum, çürüklerimi hissetmediğim için hala orada oldukları konusunda
... canımı yakıyorlardı.

Umurumda değil.

Onu kalçalarımınla kavradım ve daha sıkı bastırdım. Göbeğime
kadar.

Kalp kalbe.

Onun cevap veren hırıltısı açlığını açlığa dönüştürdü. Ona
ihtiyacım vardı.

Sallanmaya, itmeye, boşalmaya ve patlamaya ihtiyacım
vardı. Bu uyuşturucu her neyse, hoşuma gitmişti.

Daha önce de korkmuştum.

Özlem, istekten ve *ihitiyaçtan* korkmak.

Ama şimdi... Kendimi ona teslim ettim.

Titredim, arzuladım ve kalçalarımı sallayarak kendimi Henri'nin sertliğine
daha da bastırdım.

"Siktir." Elleri kalçalarımın üst kısmına kenetlendi ve beni hareketsiz
bıraktı. "Dur!"

o."

"Hayır."

"Yaralanmışsın."

"

"Hissetmiyorum"

."

"Bunu yapmayacağım. Sen yaralıyken olmaz-"

"Sen de yaralısın." Sivri elmacık kemiğini ısırdım. Başını
geriye çekti.

Sessiz bir karanlığın içine düştü; takip edemediğim bir yere doğru
yuvarlanıyordu.

Hayır.

Geri gel.

"Öp beni." Ellerimi hafif nemli yanaklarına bastırarak
onu yakınına çekti.

Odamızdaki öpücüğün tekrarlanmasını istedim.

Dillerimiz birbirine değdiği anda olduğu gibi onun da paramparça olduğunu görmek istiyordum.

"Hayır-"

"Evet." Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dondu kaldı.

Elleri, sanki tüm keskin zekasını silmiş ve yerine statik-beyaz bir gürültü koymuşum gibi kalçalarımnda kasıldı.

"Öp beni, Hen," diye nefes aldım ağzına karşı, dolgun, biraz fazla sıcak alt dudasını yaladım.

Patlamasını istedim.

Kontrolü ele almasına *ihtiyacım vardı*.

Ama derinliklerinden gırtlaktan gelen bir inilti yükseldi ve neredeyse acınacak bir iniltiyle beni itti.

Konuşmadı ama onu hissettim.

İhtiyacını hissettim.

Kendimi ona çekilmiş, ona bağlanmış, ona dikilmiş hissettim.

Bu kadar uzun süre korku içinde yaşadıktan sonra, bu çalıntı an sonsuz derecede değerli ve harika hissettirdi.

Tekrar üzerine düşerek çenesi boyunca yolumu öptüm. Ona gerçeği ve kırılğanlığı verdim çünkü o anda her ikisine de ihtiyaç vardı. İkisi de hayat çizgileri onu mevcut tutmak için. "Sana içimde ihtiyacım var. Sana *ihtiyacım var*."

"Yüce ." Küfürlü bir Fransızcayı serbest bıraktı. "Sen bu haldeyken sana dokunduğumu öğrenirse doktor beni hadım eder."

"Sana söyledim, hiç acı çekmiyorum."

İnledi ama daha çok hıçkırık gibi geldi. "Kahretsin, öyleyim."

"Nerede? Bu acıya mı?" Islaklığımı sikiinin üzerine sürdüm ve ikimizin de titreyip ürpermesini sağladım.

Konuşma yeteneğini kaybetti.

Her molekül daha fazlası için uğuldarken kanım ışığa dönüştü.

Serbest bırakılmanın alaycılığı ateşime daha fazla yakıt döktü.

Onunla savaşmayı bıraktım.

Duygular, ihtiyaçlar ve bilgilerle savaşmayı bıraktım.

Elim aşağıya indi ve karanlıkta onu buldu. "Ah siktir."

Onu sertçe yumrukladığımda homurdandı. "Dur-"

"Hayır." Boyunu kavradım ve sıktım.

Aceleyle nefesini verdi. "*Yapma-ughhh*."

Şu ses.

O inilti, hırıltı ve homurtu.

Onu aşağı yukarı okşarken, ateşimi paylaşıırken, benimle birlikte yanmasını sağlarken ruhumu titretti.

Kendini kontrol etmesini engelleyen bir inilti daha duyuldu.

Hırıltısının tınısı; yankılanan, deprem yaratan sesi. İçimde titreşti, parçalarımı yeniden düzenledi ve beni güneşten daha yükseğe gönderdi.

Onun tabanını sıktım, uzunluğunu sürerken ikimizi de kızdırdım, onu arzumla kapladım.

Başı geriye eğildi. Tavana doğru hırlarken dudakları çekildi. "Yanıyorum, Hen." Ereksiyonunu küçük kıvrımlarla okşadım.

Hırladı. Yüksek sesle. "Şunu söylemeyi *kes-merde*." Başparmağımı tepesine bastırdım.

Sarsıldı ve tısladı, sesi siyahtan başka bir şey değildi. "Ve muhtemelen ateşin olduğu için yanıyorsun." Omuzlarımı kavradı, başparmakları acı veren çürükler bulmak. "*Bırak* beni. Bu gece bunu yapmayacağım. Beni istemiyorsun. Kafan güzel ve-"

"Hayır, seni istiyorum. Hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim." Parmakları beni sıktı, canımı acıttı.

Nefesimi içime çektim, acının zevkle iç içe geçmesinden nefret ediyordum. Bu acı sadece zevkime zevk kattı.

Bu acı ve zevk bir şekilde keyifli, kirli bir heyecana dönüştü.

Bana o iğrenç M'li kelimeyi söylediği anılar zihnimde pıhtılaştı.

Mazoşist.

Bugünden sonra bunun doğru olmadığını düşündüm.

Her anından nefret etmişim. Kyle beni kesmeye başladığı an paniğe kapılmışım. Beni o korkunç boya toplarıyla vururken acıdan neredeyse bayılacaktım.

Acıyı sevmezdim.

Aslında bundan nefret ettiğimi ve bana bir ömür yetecek kadarını yaşadığımı rahatlıkla söyleyebilirdim.

Ama ondan hoşlandım.

Oh Tanrım...

Bu gecenin erken saatlerine ait anılar aklıma geldi.

Uyuşturucunun beni sevgiyle şişirmesi ve dostlukla yakması.

Ondan sadece hoşlanmadım.

Bayıldım!

Yapamazdım. Mümkün değil. Onu arzuladığımı kabul edebilirdim. Beni savunduğunda onu takdir etmeye tahammül edebilirdim ama aşk?

Hayır. Asla olmaz.

Bu trajedinin sorumlusu olan adamı nasıl sevebilirdim?

Sevemezdim.

Hiç.

Ama ondan hoşlanabilirsin.

Durakladım, tekrar ihtiyacın içine

gömüldüm. Evet, ondan

hoşlanmak katlanılabilir bir şeydi.

Onun kendine has acısını sevdim. Duygularla ve korkularla aktarılmış-duygularını ve korkularını. Bana her dokunduğunda, şehvetinin küçük hatıralarını, arzusunun çürüklerini ve sevgisinin izlerini bırakması hoşuma gidiyordu.

Gelgitli bir arzu dalgası çok hızlı ve vahşi bir şekilde akıyordu. Kucağında titriyordum.

Tenim işaretlenme, kavranma, sıkılma ve imzalanma ihtiyacıyla yandı. Kendimin yüzleri karanlıkta açıldı, küçümsenmeden ya da endişelenmeden açıldı ve kucaklandı.

Doğru ya da yanlış, aşk ya da nefret kimin umurundaydı ki? Şu anda onu istiyordum.

Vahşetin yanı sıra mutluluk da vermesini istedim.

öpmesini, sonra ısırmasını, okşamasını, sonra da becermesini istiyordum. Hayır, mazoşist değildim.

Ben bir Mercerchist'tim... ya da bir Wardchist... artık hangi soyadını kullanıyorsa.

Nefesimin altında güldüm.

Ben bir Mercerchist'im.

Yeni bir slogan olabilir. Bir

tişörtün üzerine yazabilirim.

O tişörtü dişleriyle yırtabilirdi-

Aman Tanrım.

Omuzlarımı yuvarlayarak, zorlanan ereksiyonunun üzerine daha ağır oturdum. "Bu ateş değil." Görüşüm bulanıklaştı, kirpiklerim ağırlaştı.

"Yanıyorum."

"Antibiyotiğe ihtiyacın var."

"Kanım yanıyor, Hen." "Kes şunu-"

"Hayır, *sen* kes şunu." İnledim ve yüzümü güçlü boynuna şekilde üzerine düştüm.

Yatağı sarsan bir elleri omuzlarımdan kayıp kalçalarımın indi. Beni itmeye başladı-

"Bir rüya gördüm," diye ağzımdan kaçırdım.

Sıcak tenini öptüğümde tüyleri diken diken oldu.

"Rüyamda içimde olduğunu gördüm."

Aleti ellerimde sarsıldı. Kendi kendine dayattığı sessizlikten kelimeler boğuldu. "Seni becermeyeceğim."

"Neden?" Çenesini ısırdım.

Boğuldu. "Sana zaten söyledim. Yaralısın." "Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

Taş gibi sertleşti.

Kendini kapattı.

Aramızdaki her bağlantı siyah bir boşluğa çekildi ve... meseleyi kendi ellerime aldım... kelimenin tam anlamıyla.

Dizlerimin üzerinde yükseldim, ereksiyonunu yakaladım ve onu yukarı kaldırdım. Hiç tereddüt etmeden kendimi tepesinin üzerinde konumlandırımdım ve aşağı doğru eğildim.

"*Putain!*" (Siktir!) Henri onu tamamen kılıfına hırladı.

Uzun, kalın boyu kaygan bir kayışla içime girerken haykırdım.

Onun kalın istilası çok tehditkâr, çok rahatlatıcı, çok *tanıdık* geliyordu.

Hayallerim yeniden belirdi.

Henri, çan çiçekleriyle dolu bir çayırda içime giriyor. Mor hercai menekşelerle dolu bir çalılıkta beni öpüyor. Kırmızı, kırmızı güllerle dolu bir tarlada beni beceriyor.

Her kuru bir çürük rengindeydi. Her çiçek acıyla lekelenmişti.

Etrafımız ezilmiş ve yaralanmış şeylerle çevrili olabilirdi, ama içimdeki her pompa saf zevk, saf mutluluk, saf saadetti.

Son bir santim aşağı inerken kalçalarım onunkilere yapıştı.

Çekirdeğim biraz sıkışmıştı, erotik rüyama rağmen böyle bir istilayı tam olarak karşılamaya hazır değildim.

Vücudumun katlandığı şeylerin zayıf yankıları belki de Henri'nin haklı olduğunu ve bunu yapmamam gerektiğini ima ediyordu. Kaburgalarımdaki iğnelenme geri gelmişti. Çürüklerim ısınmaya başladı. Ama sonra siki içimde kıpırdadı ve... Düşünmeyi bıraktım.

Göğsüne doğru katlanarak karanlıkta ağzını buldum. Ve onu
öptüm.
Ona bindim.
Tersledi.
O yukarı doğru yükselirken ben inledim. Kendini derinlere, derinlere,
oturttu.
Acı ateşe dönüştü. Ben o
ateş oldum.
Ateş gibiydi.
Be Bedenimi delip geçerken ikiz alevlere dönüştük ve
n.
İkiz alevler.
İkiz alevler.
Bu iki kelime anıların domino taşını devirdi-
*"O bir mistik ve aynı zamanda bir Vedik astrolog, Khushi. Hazırlıklı ol
hem korkutacak hem de aydınlatacak."*
*Sevgili kardeşim bana lakabımla seslendiğinde kalbim pır pır etti.
Khushi... Mutluluk anlamına geliyordu. Altı yaşındayken bir hata
sonucu bana İly adını vermişti. Annem ve babam bu ismi genişletmişlerdi.
Google'da İly'nin kısaltmasının ne olabileceğini araştırmış ve güneş ışığı için
gözlerime uyan güzel bir Arapça isim seçmişti. Adımı seviyordum ama bana
Khushi demesini daha çok seviyordum.*
*"Ben iyi olacağım." Ona sarılmak istedim ama bu çok fazla olurdu. Tüm
gürültülü kokularına, seslerine ve insanlarına rağmen toplumun içine girmişti.
O
beni desteklemeye geldi. Gelecekti çünkü bugün, yıldızlar sayesinde
kaderimi öğrenecektim.*
*"Ilyana Sharma?" Beyaz saçlı ve bileklerinde yüzlerce güzel bilezik olan
yaşlı bir Hintli kadın masasından bize seslendi. "Şu anda sizin için hazır."*
*Krish nefesini içine çekerek bir yabancıyla aynı odaya girmek için kendini
güçlendirdi.*
*Onu teselli etmekten ya da ona dokunmaktan daha iyisini biliyordum.
Bunun yerine, kendi başa çıkma yöntemine gömülmesine izin verdim.*
*Ağır adaçayı kokuları ve pencere kenarında kuruyan bir demet halinde
asılı duran parlak sarı nergis çiçekleriyle dolu küçük bir ofisin kapısını
açtığımda, gözlerim masanın başında kibarca oturan yaşlı bir Hintli adama
takıldı.*
astrolojik çizelgeler, defterler ve post-it'ler.

Bakışlarımız karşılaştığı anda ayağa fırladı ve kaşlarını çatı.

Krish kaskatı kesildi. İyi olup olmadığını sormaya gittim, ama benim için korkum

Göksel enerjiler ve uzak gezegenlerle konuştuğu söylenen Vedik astrolog, yıpranmış ellerini masasına koyup, "Ruh eşlerinle kutsanmışsın çocuğum. Hatta bir tanesi yanı başında duruyor. O seni bu hayatta buldu ve akraba olarak tanıdı."

Kalbim ısındı.

Bu hikâyeyi daha önce de duymuştum. Annem sık sık Krish ve bana hepimizin birden fazla ruh eşi olduğunu söylerdi. Onlardan bir klan. Astral bir kabile.

yaşamımız boyunca kardeşlerimiz, ebeveynlerimiz ve arkadaşlarımız gibi.

Gülümsedim ama astrolog tekrar yerine oturup yıldız haritamı incelediğinde kayboldu, çünkü ona tam doğum tarihim ya da saatimi verememiştım.

Kaşlarını çatarak şöyle dedi: "Kutsanmışsınız ama sanki sıkıntılara katlanmayı talep gibi görünüyor. Karmanız bereketli bir yaşamı hak ediyor ama yakında bir seçim yapmanız gerekecek."

Her birimiz mistiğin karşı tarafına otururken Krish'e baktım.

"Bir seçim mi?"

Astrolog elimi gezegen haritalarıma götürdü ve sonraki haftalar boyunca rüyalarımı giren bir uyarıda bulundu.

"Bir gün ikiz alevinizle tanışacaksınız. Bu bir ruh eşinden farklıdır çünkü ruh eşleri geçmiş yaşamlar ve aşk tarafından birbirine çekilen bireysel ruhlardır. İkiz alev ise tek bir kaynaktan gelen iki ruhtur. Bir ruh iki bedene bölünmüştür.

Onlarla karşılaştığınızda anlayacaksınız. Onlar sizi nasıl tanıyacaksa, siz de onları tanıyacaksınız. Siz aynısınız. Siz birsiniz. Ama karmik olarak, kaderinizde birbirinizi yok etmek var. Tanıştığınız an, seçiminizi çoktan yaptınız. Bu maç uzun sürmeyecek. Yoğunluk ikinizi de yok edecek. Eğer bu birlikteliği kabul ederseniz, ikiniz de yanacaksınız-"

Henri boğazımı ısırp beni geçmişten kopararak daha sert itmeye başlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yan.

Tanrım,

evet.

Her şey yanıyordu.

Her sinir ucu, her kalp atışı.

Ama birleştiğimiz en sıcak yeri yaktım.
Saçlarımı bırakan Henri öne doğru eğildi ve tekrar ağzımı aramaya başladı.
Dudaklarımız birbirine değdiği an, yaşlı mistiklerin eskimişliğini unuttum
ve daha parlak alevlerle patladım.

Dili ağzımın içine dalarken beni küle çevirdi. Dudaklarımız
genişçe ayrıldı, güç ve şiddetle çarpıştı.

Tıpkı diğer öpüşmemiz gibi, bu da seks eyleminin ötesine geçti ve *daha fazlasını* yaptı.

Sanki birleşmiş, kaynaşmış, erimiş ve harmanlanmış
gibiydik. Karıncalanmalar kalbimden her hücreme
yayıldı.

Klitorisim zonkluyordu. İçim onun etrafında sıkıştı.

İri elleri vücudumu sardı ve yanaklarımı kavradı, beni öyle şefkatle, öyle
acımasızca kucakladı ki, tüm bunlar olurken ağzı benimkini yağmaladı ve
vücudu lezzetli bir şekilde derinlere saplandı.

Sertçe itti.

Acımasızca

sert.

Ben ona yukarıdan binerken o beni aşağıdan becerdi. Çılgına
döndük.

Homurdanarak ve nefes nefese, birbirimize nefes , birbirimizi emerek
düzgün bir nefes almak için mücadele ettik, tüm bunlar yanımdaki ağrı tıbbi
olarak bunun tavsiye edilmediğini ima ederken.

Sağduyunun canı cehenneme.

Eğer biraz beyin hücrelerim olsaydı, Paris'teki barda bu adamdan kaçardım.

Vedik astrologu dinlemiş olsaydım, Henri'nin yörüngesine asla .

Kollarımı boynuna dolayıp göğsümü onunkine bastırırken alt dudağımı
ağzına aldı.

"Siz aynısınız. Birsiniz. Kaderinizde yok etmek var."

Ön tarafımda morarmış acı dolu iğne izleri belirdi.

Mutluluk karnımın alt kısmında kıvrılıp bükülürken bile bir rahatsızlık
iniltisi.

Onu göremedim.

Görüşümüzün olmaması öpüşmemizi çok daha zengin, çok daha derin, çok
daha korkunç hale getirdi.

Dillerimiz bizim adımıza konuştu, birbirimize sessizce doğrularımızı
anlattı.

Dudaklarımız söz verdi, hatalarımızı bir araya getirdi.

"Bu maç uzun sürmeyecek. Yoğunluk ikinizi de yok edecek. İkiniz de yanacaksınız."

Her hamlesi beni onun üzerinde dönmeye ve eğilmeye zorluyor, ona daha sert, daha hızlı biniyor, karanlıkta bir kuyruklu yıldız gibi parlayan bitiş çizgisine doğru koşuyordum.

"İkiniz de yanacaksınız."

Çok geç.

Çok geç.

Yanıyordum

.

Yanıyor.

"Kaderinizde birbirinizi yok etmek var." Bir iniltiyle öpüşmemizi kestim ve dik oturdum.

Henri uzaklaşmama izin vermedi.

Beni kovaladı, yakaladı, acımasız kollarını bana doladı ve hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Bana *sarıldı*. Şiddetle, hınzırca.

Beni acı, sahiplenme ve zevkle ezdi.

Beni kendisine bağladı, dudaklarımı tekrar buldu ve beni öptüğünde... dünya sona erdi.

Beni yaladı. Beni becerdi. Beni boğdu.

Ahlaksız kucaklamasıyla tüm kaburgalarımı kırmaya niyetliymiş gibi beni kendine çekti.

Kolları tehlike çıgıllıkları atıyordu. İticileri mutluluk veriyordu. Öpücüğü beni tamamen mahvetti.

Hakimiyet ve bedenimi işgal ederken titriyordum. Ve... bir şey oldu.

Zihnim acı verici bir şekilde sessizleşti. Tüm önseziler ve uyarılar yok oldu.

Bizden başka hiçbir şeyin

önemi yoktu. Birlikte.

Tek olarak.

Son öpüşmemizdeki o tuhaf meditatif nitelik zihnimi yeniden kapladı. Kayan yıldızlar gibi. Şafağın sökmesi gibi. En iyi uyku, rüya ve fantezi gibi.

İçine daldım.

Her şey yumuşacık ve tül gibi olurken, bir şekilde yoğun bir cinselliğe dönüşürken rahatlardım. Enfes erotizm birleştiğimiz yerden tüyler ürpertti, damarlarıma sızdı ve saf ışık gibi kan dolaşımdan aktı.

Her itiş kemiklerimde minyatür depremlerle yankılandı. Artçı şoklar kalbimde tekrar tekrar dalgalandı.

İçime ne kadar uzun süre dalarsa, hisler o kadar . Benim nerede bittiğimi, onun nerede başladığını unuttum. Nefes alış verişlerimiz senkronize oldu,

Birbirlerinin ciğerlerine doğru nefes nefese ve vahşi.

Karınçalanan, parıldayan bir zevkle fiziksel formum kayboldu ve ruhlarımızın birbirine dokunduğuna yemin ettim.

Onu

hissettim.

Her şeyini.

Çocukluğunun karanlık noktaları. Şimdiki zamanının siyah gölgeleri. Hızımız arttıkça ve onun sarılması sıkılaştıkça enerjilerimiz kıvrıldı ve düğümlendi, bizi birbirimize bağladı ve ben yukarı ve yukarı spirallendim ve o kör edici şeye dokundum tüm coşkunun ortaya çıktığı süpernova.

Beni o kadar sert ve tamamen içine alırken haykırdım.

Gelmesi için yalvarırken alt dudağını emdim.

Ama... bu an ne kadar harika ve ne kadar coşkulu da... o son uçtan atlayamadım. Bir bariyer beni engelledi. Özgürce uçmadan önceki son engel.

"Gel," diye hırladı. "Daha fazla dayanamayacağım."

Tanrım, evet lütfen.

Ben de

istedim.

Çok, çok

kötü.

"Yapamam..."

"

Vücudumun çektiği acı mıydı? Sistemimdeki ilaçlar mı? Bir şekilde ikinci kez içine düştüğüm garip tantrik büyü mü?

Bunların üçünün de beni çılglık çılgılığa cennete itmesi gerekirdi. Yine de...

Yeterli değil.

Yeterli değil!

Kendimi onun üzerine bıraktım.

İçimde kalınlaşıırken homurdandı.

"Daha fazla," diye inledim. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Bana bunu söyleme." Beni vahşî bir canavar gibi öptü, dişleri takırdıyor, dilleri düğümleniyordu. "Beni durdurmalsın. Benimle savaş... sakın beni cesaretlendir."

Beni göğsüne doğru daha sert çekti ve dişlerini boynumun yan tarafına geçirdi.

Keskin. Korkunç.

Neredeyse

boşalıyordum.

Neredeyse.

Acıyı yalayarak uzaklaştırdı ve yıldızlara doğru uçmamı engelledi.

Dişlerini istiyordum. Acının o iğne uçlarına ihtiyacım vardı.

"Tekrar. Yine ısır beni."

"Ne?" Adımları tekledi.

"Canımı yak."

Karanlıkta parlayan gözleri gümüş rengi bir öfkeyle doluydu. "Hayır."

Öfke beni keskinleştirdi. "Beni bu sen getirdin ve şimdi de beni inkar mı ediyorsun?"

Cevap veremedi.

"Yap şunu." Öne doğru eğilerek boğazımı ağzına bastırdım. "Isır beni. Beni işaretle."

Sanki hayati bir parçasını daha koparmışım gibi inledi.

Nefesinin sıcak pufu. Dişlerinin vaadi.

"Lütfen..." Tekrar doğruldum, kendimi ona sundum ve yemi yutması için yalvardım.

Kalbi benimkine çarpıyordu. Kabile savaşıyla dolu bir davul sesi.

"Bu gece beni iki kez öldürdün," diye nefes aldı saldırmadan hemen önce.

"Kaderinizde birbirinizi yok etmek var."

Dişleri boğazıma batarken nefesim

kesildi. Isırığının baskısı.

Kesici dişlerinin delinmesi.

Çığlık attım.

Acı

çekmiyorum.

Ama coşku

içinde.

Kalçaları yukarı kalktı, beni kucağında zıplatırken bana sarıldı, beni becerdi, beni ısırdı ve beni sevdi.

O kör edici ışığın içine yuvarlandım.

Bedenim milyonlarca alevli parçayla patladı. Coşkulu dalgalarla dalgalanarak yaşamla, kayıyla ve aşkla bir oldum.

Henri altımda kükredi.

Orgazmı kalın, vücudu sarsan sarsıntılar halinde fişkırdı.

O yatağı, o odayı, o kaleyi aştığımızda zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve birkaç mikrosaniyelik özgürlük için kan ve kemik değıl, hava ve enerji olduk.

Ve sonra, her şey bitti.

Ve dünyaya geri dönüş her şeyden daha çok acı verdi.

Bugünkü her sakatlık beni karşıladı. Her korkunç şişlik ve çürük.

"Bu ma uzun sürmeyecek."

Yüzümü buruşturarak Henri'nin sıkı

kucağına gömüldüm. Beni neredeyse

boğacak olması umurumda değıldi.

Kucağında sıkışıp kalmış olmam ve vücudunun hâlâ benimkinin içinde olması umurumda değıldi.

Sadece biz vardık.

Karanlıkta birbirimize tutunarak.

"İkiniz de yanacaksınız."

Doğum kontrol hapı enjekte edilmiş, yakalanmış, kelepçelenmiş ve hapsedilmiştim.

, vuruldum, istismar edildim ve işkence gördüm ve yol boyunca bir yerlerde farklı bir yaratığa dönüştüm.

Hala o yaratığın kim olduğunu bilmiyordum.

Zevkimi patlatmak için bir tutam acıya ihtiyaç duymak konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Ama bildiğim bir şey vardı... Bu konuda uyarılmıştım.

Zorluklar beni bulmuştu ve eğer kadere inanıyorsam, Henri sadece beni hedef alan ve hayatımı cehenneme çeviren bir adam değıldi... O beni kendine çekmişti.

Tıpkı benim ona çekildiğim gibi.

Çünkü biz aynıydık.

Biz birdik.

Ve bu tüm acı verici ihtiyaımıyla kaderin ta kendisiydi. Belki sabah farklı hissederdim.

Belki de ikiz alevler gibi çılgınca şeylerle eğlendiğim için kendime gülerdim ama... vücudu benimkinin içinde kıpırdandığında ve bitkin bir sesle

nefes aldığında, başka bir umut balonu genişledi.

Eğer yoğunluğumuz birbirimizi yok etmekse, ya ben farklı bir seçim yapsaydım? Onun yerine onu *kurtarmak* için bir seçim?

Belki de Vedik astrolog bunu kastetmişti.

Onunla birlikte olmak bir seçim değildi, ama ona nasıl tepki bir seçim miydi?

Ya onun kâbuslarına girip belki, *sadece belki...* onu ışığa nasıl geri çekeceğimi bulursam?

Yavaşça dizlerimin üzerinden kaydım, ayrıldım, sonra tekrar kucağına oturdum ve bacaklarımı ona doladım. Ayaklarım üst üste yığılmış yastıklarının altına girdi ve ona sarıldım.

İçimde taze bir acı uyanırken ona bir koala gibi sarıldım. Üzerime düştü ve beni hayatımın en büyük ayı sarılmasıyla sardı.

Çok sıkı tutması.

Pazılarının bükülüğü ve yüzünün saçlarıma gömülüğü. Bu onun ilk gerçek kucaklaşması olabileceğini ima ediyordu.

Tüm vücudu sarıyor.

Ve eğer bu doğruysa, minnettar olduğum kadar üzgündüm de. Uykum geldi.

Dilimi fazlasıyla serbest bırakan bir tür uyuşukluk.

Kameralara karşı dikkatli olmak için aklımı yeterince koruyarak dudaklarımı kulağına bastırdım. "Eğer bana onunla birlikte oynamamı söyleyen adam hâlâ oradaysa, o zaman... benimle oyna, Hen."

Kalçaları sertleşerek sallanmaya başladı.

Sığ bir nefes çekti.

Gözlerimi kapattım ve benimkini kurtarmak için yakarışımı onun ruhuna akıttım. "Benimle birlikte oyna, tamam mı? Hâlâ oradasın. Orada olduğunu biliyorum.

Sen hâlâ iyisin. yok etmek zorunda değiliz." Gözlerim yaşlarla dolarken kulağını öptüm. "Bizi buradan çıkar, Hen. *Lütfen...*"

Ani bir baş dönmesi dilimi dolaştırdı. Böyle şeyler sorduğum için paniğe kapıldım.

Ve sonra derin, rüyasız bir uykudan başka bir şey yok.

Bölüm On Dört

Henri

VICTOR elleri siyah pantolonunun cebinde, öfkeli bir müdür edasıyla etrafta dolaşıyordu. Bizi azarlarken kurduğu sert cümleler balo salonunda yankılanıyordu. Tüm Ustalar kahvaltıya katılmak ve Zümrüt Çürükler'in kazananına tanıklık etmek için çağırılmıştı.

Bir ağız dolusu acı kahve daha yuttum.

Fasulyeler mükemmel bir şekilde kavrulmuştu. Köpürtülmüş süt ipeksi ve kaymak gibiydi ama yine de *onun* sayesinde tadı toprak gibiydi.

Benim kabusum.

Hayır

Yine de söyleyemedim.

Dün gecenin anıları beni yalnız bırakmayı reddediyordu. Hangisinin beni daha çok kırdığına karar veremiyordum. Onun adı.

Lakabım.

Onun

gözyaşları.

Onun seksi başlatması.

Onunla birlikte oynamamı istemesi...

Öpüşme şekli-

Sikeyim.

Boğazım . Beni

mahvetmişti.

Beni tamamen ve muhteşem bir şekilde *mahvetti*.

Seni en çok neyin kırdığını biliyorsun.

Kahve fincanımı boğdum.

Yapma,

Ri.

Yapma.

Dokunuşunun anısı.

Yakınlığının sıcaklığı.

Ona *sarılmanın* verdiği enfes his-

Çok geç.

Sikim tepki verdi. Kalbim gümbürdedi. Ona tekrar sarılma dürtüsü, yorgun ve ağrıyan kollarımdan sıcak bir şekilde aktı.

Adrenalin ve endişe, açgözlülük ve minnettarlık tüm sistemimi ıslattı ve dizlerim masanın altında titredi.

Şu sarılma.

Şu *lanet olası sarılma.*

Benim

ilkim.

Sadece

benim.

Ve lanet olsun, ne kadar aç kaldığımın farkında değildim. Açlığı geçtim.

İhtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir şey için bir deri bir *kemik kaldım.*

Bu sabah yara bere içinde uyandığında ona bir kez daha sarılmamak için gereken güç. Ona sarılmamak için harcadığım irade gücü.

Banyodan topallayarak çıkarken onu kollarıma aldım, göğsü topraksı, acımasız pigmentlerden oluşan bir kaleydoskopla boyanmıştı. Dişlerimin boğazındaki izi neredeyse beni uçurumun kenarına itiyordu.

Yüce İsa.

"Sizinle ilgili ciddi bir hayal kırıklığı yaşadığımı söylemeliyim beyler." Victor'un görkemli konuşması düşüncelerimi böldü ve bana bir erteleme verdi.

Birkaç Usta meyveli hamur işlerinden dolayı homurdandı.

"Size kazananın ne isterse yapabileceği söylendi. Bu cümledeki anahtar kelime, dostlarım, *kazandı*. Ancak sevgili Dr. Belford'dan duyduğuma göre, bazılarınızın benim iznim *olmadan* kendinizi kazanan olarak ilan etmeniz sayesinde şu anda yedi mücevherinin hepsi de çeşitli bakımsızlık durumlarında."

Bir muhalif homurtu daha.

Victor yürüyüşü durdurdu ve hepimize ters ters baktı. "Yedi mücevher öngörülebilir bir gelecek için hizmet dışı. Bu yedi mücevherden üçünün parçaları eksik. Ve bir diğeri de bunu başaramayabilir."

Ily ayaklarımın dibinde kesildi, şüphesiz Peter'ın başaramayacağını merak ediyordu.

Oldukça berbat görünüyordu.

Bir insan vücudunun yıkılmadan önce ne kadar dayanabileceğini bilmiyordum ama... çok yaklaşmıştı. Onu tepeye taşıırken, birkaç kez nefes almayı bıraktığına yemin edebilirim. Onu sıkıca , yaşamadığını arkamda bitkin bir şekilde tırmanan üç mücevherden sakladım. Ona bir mezar kazmayı ya da birinin onu hayata döndürmesi için olabildiğince hızlı koşmayı düşündüm.

Ama ne zaman öldüğünü düşünsem, sığ bir nefes daha çekti ve hayatta kaldı.

Ily sert meşe zemin üzerinde bir kez daha kayarken sessizce inledi.

Çürük bacakları üzerinde diz çökmesinden nefret ediyordum.

Victor'un onun için sipariş etmeyi uygun gördüğü giysinin, kışını zar zor sıyıran kısacık bir sundress olmasından nefret ediyordum. İç çamaşırı değil G-string vermişti ve sütyen de yoktu, bu yüzden dolgun göğsü korsajı geriyor, bebek pembesi bir elbiseyi günahkâr bir şeye dönüştürüyordu, özellikle de sert meme uçlarının dikenleriyle.

Üşümüştü. Tıpkı benim gibi.

Kot pantolonum ve siyah tişörtüm hava akımını engelleyemedi. Balo salonunun köşeleri. Erotik heykeller ve duvar halıları hastalıklı ve asık suratlı görünüyordu; yeni gün kapalı ve yağmur tehdidi altındaydı. dün işlenen zulümler.

Kyle'ı bıçaklama anları.

Charles'ı boğma anları.

Ily'nin sabahın üçünde uyanıp beni kitap okurken bulduğu anın en önemli sahnesi. Altın rengi gözlerinin karanlıkta avcı ayları gibi parlaması, şehvetle ışıldaması. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı. Bana hiç binmemiş, hükmetmemişti-

"Hepinizi terbiye etmek için iyi bir fikrim var!" Victor birden o meşhur öfkesinin kontrolünü kaybetti. "Biraz stres atmanız için oynamanıza izin verdim ama siz benim faydalandınız. Her kendi ihtiyaçları olduğunun farkındayım ama burada bir toplum oluşturduğumuzu sanıyordum. Kuralların hoş karşılandığı bir ütopya. Ama..." Elini ağzına götürdü. "Artık aptallar ve nankörlerle yaşadığımı görüyorum ve bu tür şeylere katlanmaktan bıktım.

lanet mülkümü açıkça hiçe sayıyor!" Birkaç

Usta irkildi.

Ferdinand cesurca sordu: "Kyle ve Gary nerede? Onları görmedim."

"Öldü," diye tükürdü Victor. "Gördünüz mü beyler? Denge. Her zaman bir yolunu bulur."

"Öldüler mi?" Birkaç Usta ayağa fırladı. "Onları kim öldürdü?"

Birkaç göz bana doğru döndü.

Victor bakışlarımı karşılayınca
kaskatı kesildim.

Benden şüphelendiyse, şu anda rahatsız edilmeden kahvemi yudumluyor olacağımı sanmıyordum. Tabii elinde başka bir numara yoksa. Beş gardiyanın kafama silah dayadığı başka bir televizyon gösterisi ya da pembe dizi.

Yine de, içinde bulunduğu ruh haliyle... kutsal kurallarına uymayan birkaç adamı göndermiş olmamı umursamayabilirdi.

Şakağımdaki şişlik zonklıyor, dikişlerim kaşınırken sürekli baş ağrımı artırıyordu. Kıpırdamadan oturmak ve masum davranmak çok disiplin gerektiriyordu.

Sanki Victor'un layık olduğuna inandığı tek kişi benmişim gibi bana bıkkın bir gülümseme vererek derin bir iç çekti. "Kyle henüz bulunamadı ama Charles ve Gary şafak vakti kurtarıldı. Onların kadavraları balıkçı ağlarım ve mağara sistemi içinde dair kanıtlar gösterdi. Sizi uyarmıştım!" Victor her birimizi işaret etti. "Sizi adamdaki tehlikeler konusunda uyarmıştım. Yine de hepiniz beni görmezden geldiniz, tıpkı sizin gibi

Ne kadar ileri gitmenize izin verildiği konusunda beni görmezden geldi." Lacivert gözleri yine öfkeyle doldu. "Size avlanmanızı ve ateş etmenizi söyledim. Demokrasinin ve sportmenliğin bir kazananı taçlandırmasına izin vermenizi. Ama hayır! Çoğunuz ateş etme zahmetine bile girmediniz! Sadece bir mücevher kaptınız ve canınız ne isterse onu yaptınız!"

Victor bana el sallayarak ekledi, "Kurallara uyan tek kişi en yeni üyemdi! Ve o bir değil üç kişiyi vurdu! Kaç çürüğe sebep olduğunu saymaya bile yok, açık ara kazanan o çünkü geri kalanınız cahil ve küstahsınız ve benim de *sabrım* hızla tükeniyor." Tekrar volta atmaya başladı, giderek daha da sinirleniyordu. "Henri, Ilyana üzerindeki sahipliğini sürdürme hakkını kazandı ve lanet olası oyunu oynayan başka kimse olmadığı için benim Rachel'ımı ve Roland'ın Mollie'sini de aldı. Ve ne var biliyor musunuz? Bu iddiayı onurlandıracağım çünkü birilerinin iyi davranışları için ödüllendirilmesi gerekiyor ve bu kesinlikle siz değilsiniz!"

Ah, kahretsin.

Ily'nin omuzları gerildiğinde nabzım hızlandı. Bu ne anlama geliyordu?

Rachel ve Mollie'yi onları güvende tutmak için
vurmuştum. Başka bir şey için değil.
Onları istemedim.

Victor'un bana onlara ne yaptıracağını ve bunu nasıl reddedebileceğimi
düşünmek istemiyordum...

Victor'un konuşmasının çoğunu duymazdan gelen Ferdinand burnunu
kırıştırdı. "Charles ve Gary'nin boğulduğunu mu söylüyorsun?" Kollarını
kavuşturdu. "Otopsi istiyorum. Eğer ciğerlerinde su yoksa, o zaman-"

"Otopsi mi?" Victor kıs kıs güldü. "Evet, tabii, hemen morg müdürünü
arayacağım." Esprisi kayboldu. "Lanet bir *otopsi* mi? Sen nerede sanıyorsun?
Cinayetin soruşturulduğu bir toplumda mı? Burası *benim* dünyam. *Benim*
adam. Size kuralları ben verdim. Sizi tehlikelere karşı uyardım. Bazılarınız
dinlemedi ve şimdi öldünüz. İyi ki kurtuldunuz." Nefesini içine çekti. "Bir
otopsi!" Gözlerini devirerek ekledi, "Oh, ve ben
Dikkatinizi *çekerim*, çünkü kimse bana ne istediğimi sormadı, dün
kaybettiğim beş mücevherden sorumlu olanlardan lanet olası bir özür
istiyorum! Ama her zaman istediğimizi alamayız, değil mi?"

Bekle... beş mi?

Donup kaldım.

Ily bir inilti yuttu.

İkimiz de balo salonuna göz gezdirdik.

Başka hiçbir mücevher efendisinin ayaklarının
dibinde beklemiyordu. Ondan başka köle yoktu.

Yedisi tıbbi bakım görüyorsa ve beşi öldüyse geriye on sekiz kişi kalıyordu.

Sayı zihnimde parıldarken ve Ily bakışlarımı yakaladığında bile, bunun
nereye gittiğini hissettim.

Victor olsa ne yapardı?

Onlara atlama seçeneği sunmuş ve tasmalarını o gün için kapatmış olsa
bile, değerli oyuncaklarını kaybetmeye nasıl tepki verirdi? Kaçı atladı ve kaç
öldürüldü?

Onları değiştirecek.

En kısa zamanda.

Victor volta atmayı bıraktı ve ellerini birbirine kenetledi. Kirk denen
adamla Suri denen bir kızın porno gösterimi yaptığı podyumda durdu.

Hâlâ hayatta mıydılar?

Kimler ölmüştü?

Ve ben buradan çıkmayı başarana kadar kaç kişi daha ölecekti?

Huh.

Garip.

Freudyen bir hata mıydı bu? Gitmek istemiyordum. Buranın artık kalıcı evim olduğunu kabul etmiştim. Bu adadan adımımı attığım anda Q'nun beni katledeceğini biliyordum.

"Benimle birlikte oyna, Hen."

Ily'nin fısıltıları kalbimi boğdu.

Bunu bana nasıl sorabilirdi?

Daha önceki kalp hastası, mide bulantısı içindeki aptala geri dönmemi nasıl bekleyebilirdi?

Onunla birlikte oynayamazdım çünkü onu buradan çıkaramazdım. Eğer onu serbest bırakırsam, gidecekti.

Yine yalnız

kalacaktım. Ya o

sarılmadan sonra?

O mucizevi, muhteşem sarılma mı?

O derin kucaklaşmada bir yumuşama, bir hızlanma, bir *mahvediyor.*

Merde...

Hayır.

Sadece...

hayır.

"Bugün şöyle olacak." Victor sakın ve ağırbaşlı bir şekilde konuştu. "Kötü bir şey yapmadan önce sizden biraz uzaklaşmam gerektiğine karar verdim. Şu anda benim adıma avlanmakta olan ekibime katılacağım. Stoklarımın siz soysuzları eğlendirmek için kabul edilebilir bir sayıya ulaştığından emin olmak için ilk mücevher siparişimin iki, üç katına gerekecek."

"Tanrım, bize gerçekten ne düşündüğünü söyle." Koyu tenli Efendi

burnunu çekti. "Öyleyim." Victor sıkıca gülümsedi. "Bazılarınız vatana ihanet etti.

değerli mücevherlerimi öldürdüğünde. Senin için iyi bir şey yapmaya çalıştım. Bana saygı duyacağına güvenmiştim." Kollarını kavuşturdu. "Ama yapmadın. Bencil ve çocuksu olduğunu kanıtladın ve eğer sana ulaşabilmemin tek yolu buysa, öyle olsun." Dudakları geri çekildi. "Hepiniz evimi derhal boşaltın ve neden olduğunuz karmaşayı düşünün. Benim

Joyero *benim*, senin değil. Benim lütfum ve davetimle buradasınız ve davetiniz iptal edildi."

"Ne?" Her Efendi ayağa . "Ama-"

"Ah, ah, daha bitirmedim." Victor elini kaldırdı. "Bir ay geri dönmene izin verilecek. Bu, mevcut mücevherlerimin iyileşip sizin zevkiniz için güçlenmesini ve sizin gelişinizle birlikte ıslıl ıslıl parlayacak yeni mücevherler bulmamı sağlayacak. Eve uçacaksın ve

Yeni davetiyenizi her zamanki gibi şifreli mesaj panosundan alabilirsiniz."

Gülümsedi ve bir elini mükemmel saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ancak, birkaçınızın geri dönmesine izin verilmeyecek. Bu duyuruları özel olarak yapacağım. Başka bir davetiye alanlara gelince, bu süreyi kendi geleceğinizi düşünmek için kullanmanızı öneririm.

Çünkü bu sizin tek şansınız. Bizler yırtıcıyız beyler, akılsız hayvanlar değiliz. Dürtülerimiz var, evet. Elbette besin zincirinin tepesindeyiz. Ama yine de bir düzen olmalı. Kurallar olmalı. Ve bu kurallara uymaya istekli değilseniz, artık hoş karşılanmıyorsunuz."

"Peki ya o?" Victor'un emriyle Ily'ye neredeyse tecavüz edecek olan Efendi Ian bana doğru işaret etti.

Evet, peki ya ben?

Victor beni Paris'e geri uçurursa, ölmek için yaptığım tüm planlar boşa gidebilirdi.

Bir saat hayatta kalabileceğimi tahmin ediyordum. Q benim için gelmeden önce belki iki kez... "Henri Mercer benim daimi misafirim. test etti ve hayal kırıklığına uğrattı,

ama... yasalarımı sadık kaldı ve ayrılmaktan muaf tutuldu." Hayal mi görüyordum yoksa Ily rahat bir nefes mi almıştı?

Parmak uçlarımı bal rengi teninde gezdirmek istedim. Çenesini yukarı kaldırmak için.

Öpmek için-

"Bu tam bir saçmalık," diye hırladı Roland. "O bir muhbir, Vic. Bunu hepimiz biliyoruz!"

"Evet, öyle." Victor başını salladı. "Ama o *benim* muhbirim. Kardeşini ispiyonladı ve ben istediğim zaman bana ailesi hakkında bilgi vermeye devam bekliyorum. Ama şimdilik o kalıyor, sen gidiyorsun ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Ellerini çırparak sırtıttı. "Şimdi, cennetteki son kahvaltınızın tadını çıkarın beyler. Avrupa'da yaşayanlar, buradan kalkan ilk uçakta bana katılabilirsiniz. Daha uzakta yaşayanlar için ise

Kaptanım dönene kadar bekleyin." Dudaklarını bükerek eğildi. "Elveda dostlarım. Umarım bir dahaki sefere birlikte oynadığımızda bu anı hatırlar ve uslu *durursunuz*. Aksi takdirde, kendimi aniden birkaç daha fazla mücevher vereceğim."

Bir kraliyet mensubu gibi odadan çıktı.

Ustalar hararetli konuşmalara başladılar.

Küçük kabusumun omzuna vurdum ve onu oradan çıkardım.

* * * * *

KAN VE KARANLIĞIN LANETİ

tarafınd

an Henri

Mercer

Bunun kurgu mu yoksa kurgu dışı mı olacağına karar veremiyorum.

Eğer bunu kurgu olarak kaleme alırsam, o zaman en iyi yanlarımı süsleyip en kötü yanlarımı küçümsemekten kurtulabilirim. Kan ve gözyaşını seven canavarın, olması gereken şeyleri arzulayan hasta bir ucube olmadığını iddia edebilirim.

asla arzulamayan, ama kadının özü dilindeyken kendini ona en yakın hisseden berbat bir adam.

Eğer bunu kurgu olarak tutarsam, o ilk sıçramanın nasıl gerçekleştiğine dair bir hikaye örebilirim.

Acı, kanlı şarap ağzımda kırmızı, kırmızı bir portakal gibi patlıyor. Nasıl da her sinapsımı sadece onun yaşam gücüyle değil, onun ruhuyla dolduruyor. Onun kanının bu özel durumu ne kadar zorlaştırdığını cesurca yazabilirim.

karakter. Tek bir yasak yudumla nasıl da vahşileşiyor. Ruhuna yerleşen karanlık depresyondan bahsetmesine gerek yok.

Kalbinin yerini alan o uçuruma bakmak zorunda değil.

Bu hikaye kurgusal olduğu sürece... bu adam, çok ileri gitmeden önce sona erdirmek için sürekli artan fısıltıları dinlemek yerine yaşamaya devam edebilir.

Ama...

Bunu kurgu olarak yazamam çünkü bu gerçek.

Ben gerçeğim.

Canavar benim.

Ben artık Ily'nin adını söyleyemeyen ama onun kanını akıtma fantezileri olan bir adamım.

Ben sürekli arafta yaşıyan bir canavarım çünkü bu dürtülerden uyanamıyorum ve onlardan kaçamıyorum da-

Anı/fantezi ilk sayfasını yüzüncü kez yeniden yazarken başımı kaldırıp parmaklarımı uzattım ve iç çektim.

Victor veda etmeden uçup gideli bir hafta oldu.

Son Usta'nın eşlerine, ailelerine ve işlerine dönmek üzere yola çıkmasının üzerinden beş gün geçti.

Dr. Belford'a kontrole gittiğimden ve dikişlerimdeki ısrarlı kaşıntının beni öldürmesinden korktuğum (öldürmek isteyen) bir enfeksiyon iyiye işaret olduğunu öğrendiğimden bu yana üç gün geçti.

Başım artık o kadar kötü ağrıyordu. Hafif beyin sarsıntısı geçip gitmişti ve Victor enseme solumadığı için her zamanki kadar keskin olmama gerek yoktu. Rahatlayabilmenin verdiği rahatlama beni buldozer gibi ezdi ve içeri çekildim.

Kapattım.

Kapattım.

İşler çok zorlaştığında her zaman yaptığım şeyi yaptım ve teselliyi sözcüklerde buldum.

Elbette, Victor beni kameralarından izleyebilirdi. Elbette, Ily'yi görmezden geldiğimi ve ona dokunamadığımı görebilirdi. Ama... Oynamak istemeyişimi sorgulayacağını sanmıyordum. Kaburgalarım ve kolum hâlâ fena halde ağrıyordu ve Ily'nin morlukları yuvarlak kenarlarını kaybedip korkunç lekeler. İkimizin de aldığı arnika tabletleri, her gün bir elektrolit içeceği ve ayaklarımızdaki kesikler için bazı antibiyotikler sayesinde yavaş da olsa iyileşiyorduk.

Bu Tanrı'nın unuttuğu kaledeki herkes iyileşiyordu.

Tüm hava canlılıktan ölüme dönüşmüştü. Mobilyaların üzerine, efendileri şehri terk ettiğinde terk edilmiş malikânelerdeki gibi beyaz çarşaflar atılmamıştı ama atılmış olabilirdi de.

Çok sessizdi.

Ürkütücü bir sessizlik.

Zihnimdeki karmaşa için çok ama çok sessizdi ve bu yüzden yazmak benim koltuk değneğim haline gelmişti. Dizüstü bilgisayarım olmasaydı, bunu başarabileceğimden şüpheliydim. yalnızlığın ilk günü.

Ily yanımda kaldı ama ona her baktığımda içimdeki karanlık sesimi kısıyor, konuşmama izin vermiyordu.

Mücevherlerin geri kalanı ya topallayarak ya da aksayarak gölgelerde kaldı ve odalarından dışarı çıkmadı.

Enseme masaj yaparak, Zümrüt Çürükleri'nden beri peşimi bırakmayan yorgunluğu atmaya çalıştım. Tıpkı Ily ve benim bu lağım çukuruna ilk girişimizden sonra üç gün boyunca çöktüğümüz gibi, ikimiz de içe döndük ve uyuşuklaştık.

Bir hafta boyunca neredeyse hiç konuşmadık ve birbirimize *hiç* dokunmadık. Aramızda bir şeyler değişmişti ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ne zaman bana baksa, parlak alaca bakışlarında hüzünlü sırlar dans ederdi. Öfkelenmek yerine gülümsedi. Emirlerimi yerine getirmeye hevesliydi.

Ağır yaralı vücudunun acısına rağmen. Enerjisi yumuşamıştı, benimkine karşı bir yatıştırıcı gibi davranıyordu.

Ve acıttı.

Lanet olsun, acıttı.

Böyle bir şeyi hak etmediğim halde onun iyiliği beni kanayan parçalara ayırdı.

Sertçe yutkunarak dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım. Güneşin parıltısı kafatasımda zonkluyordu. Batı bahçelerindeki bir başka havuzun kenarında bir şemsiyenin altına oturmıştım.

bir hafta önce katledilmemiş mücevherler.

İki kız yan yana koşuyor, çok ama çok uzaklara kaçma dürtüsünü kovmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Kolumu bıraktığımda, karanlık bir kez daha çökerken irkildim. İğrenç ve yoğun, nefes aldığım tek şey siyah olana kadar kalbimin üzerinde damarlanıyordu.

Şu onları değiştiriyor.

Victor nerede avlanıyordu?

Şimdiye kadar kaç tane yakalamıştı?

Peter'ın ve Ily'nin sesleri kafamın içinde birbirine karışıp o lanet cümleyi tekrarlarlarken suçluluk duygusu morarmış göğsümü ezdi.

"Şimdi ne olduğunuzu anlıyorum. Bizim için geldin. Bizi özgür bırakacaksın. Bunu biliyorum-"

Dizüstü bilgisayarımı kapattıktan sonra bacaklarımı şezlongdan aşağı salladım ve bilgisayarı yanıma fırlattım.

İki elimi saçlarımda gözlerim birkaç metre ötede egzersiz yapan Ily'ye kaydı. Dikkatle, yavaşça, acı çekerek ve iyileşerek, cennet kuşu, kartal, kedi-inek ve ağaç gibi aptalca isimleri olan bir dizi pozdan geçti.

Ağrısına iyi geldiğini ve kaslarını söyledi. Ben de bunun tam bir işkence olduğunu söyledim.

Onu her türlü lezzetli pozisyona girerken izlemek? Tanrım, dayanılmazdı.

Onun tarafından tamamen büyülenirken zaman parmaklarımın arasından kayıp gitti. Güneşin onun inanılmaz siyah saçlarında parıldaması.

Yaşadığı onca şeyden sonra bile vücudunun plank, şınav, hamle ve tek ayak üzerinde dengede duracak kadar güçlü olması. Sık sık bu gücü nereden aldığını merak ederdim.

Artık biliyordum.

Son güneş selamlamasında ellerini dua eder gibi birleştirdi ve çenesini eğdi.

Her zaman yaptığı gibi çimlere uzanıp meditasyona dalmasını bekliyordum ama derin bir nefes aldı ve kollarını indirdi.

Gözleri benimkilere kaydı.

Dondu kaldı.

Donup kaldım.

çatırdamayla hiç durdurmamayan tüm o heyecan verici farkındalık bin volta yükseldi.

Onu öptüğümü hayal ettikçe sertleşiyordum.

Çok ileri gitme düşüncesi beni titretti.

Kalbim gerçek bir acıyla sıkıştı.

I.L.Y.

Seni seviyorum.

Yapma.

Adının anlamını ne kadar çabuk unutursam o kadar iyi.

"Hâlâ oradasın. Öyle olduğunu biliyorum. Hala iyisin-"

Bir inilti yuttum.

Benden onunla birlikte oynamamı istedi.

Şimdiye kadar yaptığım her şeyin rol olduğuna inanıyordu. Ama anlamadı.

Benimle oynarken ayaklarıma kapanarak yalvarmasını istemiyordum; gözlerini oymasını ve bana durmamı söylemesini istiyordum.

Onu avlamak istedim. Ama ölü taklidi yapmasını ve beni bırakmasını istemiyordum; çılgılık atmasını ve beni öldürmeye çalışmasını istiyordum.

Sikeyim.

Ekşilik ağzımı doldurdu.

Dört adamı öldürdükten sonraki ahlak anlayışım geri dönmüş gibi görünüyordu ve şimdi ona bunun bedelini ödeyeceğimin gerçek bilgisi altında beni boğuyordu.

Özgürlüğünü kazanmak için benden sadece oyun oynamamı istedi. Başımı eğdim ve burnumun kenarını sıktım.

Beni öptü, bana *sarıldı*, bana karşı bir şey hissettiği değil, çok cesur olduğu ve beni nasıl manipüle edeceğini bulduğu için.

Tek yapmam gereken beni ona aşık etmekti- Derin bir iç çektim ve ayağa kalktım.

Nefesini içine çekerek gözlerimi onunkilere dikti.

Kitaplar ve el yazmaları her gün hayatta kalmamı sağlayabilirdi ama onu orada, öğleden sonra güneşinin altında ıslıl ıslıl dururken görmek... Benim roman denemem onun yanında sönük kalıyordu.

Hiçbir kurgusal karakter onunla boy ölçüşemez.

Tanrım, insanlar bunu nasıl yapıyor?

Birine bakacak ve karşılığında eşit ilgiyi kabul edecek gücü nasıl buldular?

Artık kaotik düşüncelerimin içinde kalamazdım. Dizüstü bilgisayarımı kaptığım gibi şezlongdan uzaklaştım. Ily itaat etmek yerine savaşımaya hazırmış gibi ellerini kavuşturdu.

Bu tek meydan okuma hareketi beni taş gibi sert ve aç bıraktı.

Eğer bana küfrederse. Bana en *ufak* bir meydan okuma gösterse, kendimi durduramazdım. Onu boğazından yakalar ve söğüt ağacına yaslardım. O bana izin vermeden önce içine girerdim.

Ama yavaşça, bir hafta önce verdiği sözleri hatırladı ve zarifçe dizlerinin üzerine çöktü.

Çürüklerinden dolayı yüzünü buruşturdu.

Mükemmel bir itaatkârlıkla başını eğdi. "Çok sertsiniz Efendi H. Beni istediğiniz gibi kullanmaktan çekinmeyin." Sesi sahtelikle alay ediyordu ama teklifi gerçekte.

Ona sahip olabilirim.

Ona istediğim gibi sahip olabilirdim. İçimi korkunç bir korku dalgası kapladı.

Bu benim Ily'im değildi.

Bu itaatkâr, uysal mücevher bana çok fazla kırılmış olanları hatırlatıyordu. İradeleri paramparça olmuş ve güçleri parçalara ayrılmıştı. Artık ateşini hissedemediğim için asla dokunamadığım bir mücevhere dönüşmüştü. Artık onunla diri diri yanamazdım.

Bunu yapamam.

"Öğleden sonra serbestsiniz," diye tersledim. "Ne istersen yap. Kimi istersen ziyaret et. Gün batımına kadar beni aramaya gelme."

Etrafında diğer Efendiler olmadan güvendeydi.

Bu karanlığı atlatabilirim güvende olabilirdim.

O cevap vermeden sinsice uzaklaştım.

On Beşinci Bölüm

.....

Ily

HENRI hışımla uzaklaşırken kalbim acıyordu. Neyi yanlış yapmıştım?
Bir anlamaya vardığımızı sanıyordum.
Benimle oynaması için fısıldadıktan sonra bana sarılma şekli. Tüm vücudunun beni böyle bir koruma, böyle bir umutla sarması.
Cevabının bu olduğunu sanıyordum.
GHB'nin etkisiyle, bunun bir evet olduğunu düşünmüştüm. Evet, birlikte oynamaya.
Evet, beni kullanma, taciz etme, diz çöktürme ve çılgılık attırma eylemine - bu lanet yerdeki herkese onun en kötüsü olduğunu kanıtlamaya. Oyun oynar ve buradaki en iyi eğitilmiş mücevher olurum. Onun için ne gerekiyorsa yapardım.
Herkesi Henri'nin onlardan biri, benim de ondan biri olduğuma ikna ederse... belki, sadece *belki*, Victor gitmesine izin verirdi. Ona adanın yerini söyler, Henri de kardeşine söyler ve takviye birlikler gelir ve-
Kambur durdum.
Bu bir evet değildi.
Henri uzaktaki kalenin içinde gözden kaybolurken midemde korku dolu kelebekler uçuşuyordu. Beni daha önce hiç yalnız bırakmamıştı. Sanki yanımda olmaya dayanamıyormuş gibi hiç kaçmamıştı.
Çürüklerim ve kaburgalarım hala acıyor.
Kemiklerim iğrenç kurşunların izleriyle ağrıyordu ama bu yaralar kafa karışıklığının verdiği acının yanında hiçbir şeydi. Kurduğumuzu sandığım bağın .
O gece her ne hissettiysem - tüm o aptalca, *aptalca* duygular... saçma bir fanteziden başka bir şey değildi.
Yeterli.

Ayağa kalkarken vücudum itiraz edince inledim.

Endişelenmem gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Peter.

Rachel.

Mücevherler.

Sonunda onları ziyaret etmek için özgürdüm.

Siyah egzersiz şortum ve su rengi spor sütyenimdeki birkaç çimen parçasını fırçalayarak Henri'nin bakımlı çimenlerdeki ayak izlerini takip ettim.

Güverteye tırmanıp boş masaların etrafından sırtımdan bir ürperti geçti.

Bu kale canavarlar varken cehennem gibiydi ama boşken -göze çarpmayan personel ve siyah giysili muhafızlar dışında- ürkütücüydü.

Gölgeli köşelerden acı sesleri gelmiyordu. Bir Efendi bir mücevheri kırbaçlarken hastalıklı kahkahalar yok. Bahçelerde korkunç dayaklar yok.

Her çığlığın ve iniltinin midemi ne kadar bulandırdığını fark etmemiştim. Kuş sesleri ve sessizlik sayesinde istismar seslerine karşı kalbimin etrafındaki kireçlenme biraz olsun azaldı.

Yemek odasına doğru yalınayak ilerlerken keskin gözlü bir gardiyan beni izledi. Beni durdurmadı ve başka bir gardiyan da ben yemek odasını keserken Fuayeden geçip Dr. Belford'un zemin kattaki muayenehanesine giden taş koridordan aşağı indi.

Her bir muhafızı kafamda süregelen çeteleye ekledim.

Şimdiye kadar zemin katta on iki, bahçelerde de dağınık halde beş tane saymıştım.

Üst katlarda ya da mazgallarda kaç kişinin devriye gezdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son birkaç gündür muhafızların ve personelin kaydını tutmaya başlamıştım, kafamdaki şemalara konumlarını ekliyordum.

Henri'nin garip sessizliğini bozmasını ve derinlerde bir yerde hâlâ iyi olduğunu göstermesini umsam da, oturup beklemek benim doğamda yoktu.

Ustalar dönmeden önce üç haftamız vardı. Victor'un eve ne zaman döneceğini ve şansımız olup olmadığını kim bilebilirdi ki... Bu bizim en iyi fırsatımızdı.

Mağaralarda ve ormanlarda koşarken oluşan sık kesiklerden iyileşen ayaklarım muayenehanenin oymalı kapısının önünde yavaşladı.

O ilk günün anılarıyla ürperdim. Peter'ın doktor ve hemşireyle flört edişi. Sahte mutluluğu, ne kadar korktuğunu ve incindiğini gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

Tanrım.

Kapıyı çalarken kalbim ağrıyordu.

Suçluluk duygusu ağır basıyordu.

Onu son gördüğümünden beri bir hafta geçti. Yeterince iyi değildi.

Kapı açıldı. Melanie Belford soğuk soğuk baktı. " ." Onun sıcak

karşılması karşısında irkildim. "İçeri girebilir miyim?"

geçerek boş koridoru taradı. "Umarım Efendin seninle değildir. Pek hayranı sayılmam."

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "Bu bir ilk. Etrafta kendi başına dolaşmana izin vermek."

Omuz silktim. "Sanırım diğer Üstatlar kalmadan yeterince güvende olduğumu düşünüyor."

"Güvenli mi?" Dilini şaklattı ve beni içeri almak için kenara çekildi.

"Bunun senin güvenliğine bir ilgisi olduğunu sanmıyorum Ily, daha çok onun sana sahip olmak için duyduğu çılgınca ihtiyaçla ilgili."

Ily.

Adım beni hazırlıksız yakaladı.

Henri, ondan zevk aldığım geceden beri benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Sırlarıyla beni kırıp geçiren o konuşkan adam, zar zor homurdanarak cevap veren bir heykele dönüşmüştü. Ve benimle konuşmaya tenezzül ettiğinde de... asla adımı kullanmadı.

Omurgamdan aşağıya bir endişe sızdı.

Bunun anlamı yüzünden miydi?

Aşka o kadar alerjisi mi vardı ki, bu lanet kelimeyi bir kısaltma olarak bile söyleyemiyordu?

"Peter uyandı mı?" Yorumunu bir kenara bırakarak sordum.

Derin bir iç çekerek bir çift lateks eldiven çıkardı ve beni takip etmem için işaret etti. "Öyle."

Ruhum rahatlayarak sıçradı. "Yani... o iyi mi?"

ikinci bir kapıya yönlendirirken sert bir bakış attı ve başka bir koridora götürdü. "Tamam tanımla."

"İyileşmek mi? Beklenebileceği kadar mutlu

mu?" "Korkarım mutlu olmaktan çok uzak."

"Ama ölmeyecek, değil mi?"

"Bu olay yüzünden değil."

Karamsarlığı içime işledi.

Diğer tüm sorularımı boğdu.

İlerledikçe dışlerim birbirine kenetlendi. Uzun ve dar bir galeriye girdiğimizde dezenfektan kokuları daha da arttı. Victor'un planlarını çaldığı eski kale, bu tür bir alanı sanat sergisi veya gezinti yolu olarak kullanırdı. Ama şimdi, bu modern cehennem çukurunda, hepsi birbiriyle bağlantılı pencerelere bakan uzun bir sıra tek kişilik yatak bulunuyordu. Her pencere ardına kadar açıktı ve güneş ışığı ile temiz havanın dolaşmasına izin veriyordu.

Tanıdığım birkaç mücevher bir yatağın etrafında toplandıkları yerden başlarını kaldırıp baktılar.

Hizmet edecek efendileri ve onlara komuta edecek bir galipleri olmadığından, gerçekten saygı duydukları tek liderin etrafında toplandılar.

Rachel gülümsedi ve el .

Mollie bana başıyla selam
verdi.

Citra ve Caishen, Nancy ve Corinne. İçlerinden bazıları mağaralarda kendi yollarına gitmeyi seçtiler ve diğerleri de panikle bizi terk ettiler. Kin gütmедim. Sadece bu kadar çok yüz gördüğüm için rahatlamıştım.

"O halde sizi yalnız bırakayım," dedi Dr. Belford. "Rose'un Yumeko'nun bandajlarını değiştirmesine yardım etmem gerekiyor."

Adımlarını geri çekti ve beni yalnız
bıraktı. İleriye doğru sürüklenirken
nabzım hızla atıyordu.

Her ne kadar aynı yaka ve kelepçelerle onlardan biri olsam da, Henri'nin köle odasında uyumama izin vermemesi sayesinde yine de uzaklaştırıldım.

Ya güvenilmez olduğumu düşünürlerse? Ya artık beni hoş karşılamazlarsa?

Yatağın ucuna ulaştığımda korku boğazımı sıktı ve gözlerim arkadaş formundaki bir ruh eşine takıldı. Onun bir ruh eşi olmadığı konusunda yanılmıştım. Ailemin bana öğrettiklerini unutmuştum. Ruh eşleri her şekilde olabilirdi. Kardeşim ve ailem ruh eşiydi.

Ve bu adamı da.

Şüphesiz.

Ya Henri? O ne?

"Kaderinizde birbirinizi yok etmek var..."

Derin bir iç çektim.

Eğer Peter da Krish gibi benim ruh eşimse, bu Henri'yi ne yapıyordu?
Astrologun dediği gibi ikiz alevim miydi?

Henri son birkaç gündür dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken, ben de o gün eve geldikten sonra yaptığım araştırmaları hatırlamak için elimden geleni yaptım.

Krish bana yardım etmişti ve birlikte korkunç uyarılarla dolu metinler bulmuştuk. Şöyle şeyler: *İstemediğiniz halde birbirinize çekiliyorsunuz. Tanıştığınızda, sadece bilirsiniz. İkiz aleviniz diğer herkesten farklı hissedecek.*

Dayanılmaz cinsel kimya. Karanlık ve yansıması. Zor ve acı verici. Yalnızlık ve kayıp duygularını güçlendirebilir. Uyumsuzluğa neden olur ve incitmek. Sadece sevgili olabilirler ve çoğu zamaneğer karmik model buysa, birbirlerini mahvedebilirler.

İkiz ateşini bulmak hiçbir zaman iyi sonuç vermedi.

Kafamı gereksiz düşüncelerden silkeleyerek gözlerimi kıırtım ve Peter'a odaklandım. Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, esmer teni acıyla çizilmişti.

Çıplak göğüslü ve beyaz yastıklarla desteklenmiş bir halde bacaklarını çarşafın altına kaydırıp ve bana titrek bir gülümseme verdi. "Merhaba..."

Her endişe. Her endişe. Gitti.

Anında gözyaşları patladı ve dizlerim çökmekle tehdit etti. "Aap theek hain." (İyisin.)

Tek omzunu silkti. "Ben hayattayım."

"Pekâlâ, çocuklar." Rachel aniden ayağa kalktı ve ellerini çıırttı. "Onlara birkaç dakika verelim."

Yumuşak gülümsemeleri ve yanaklarıma kondurdukları tatlı öpücükleriyle her mücevher Peter'ın yatağının yanından ayrılıp sıranın aşağısında iyileşmekte olan diğer mücevherleri ziyarete giderken bana hızlıca sarıldı.

Rachel bana son kez sarılırken gözlerimi Peter'dan ayırmadım.

Dudaklarını kulağıma bastırarak fısıldadı, "İşin bittiğinde benimle mutfakta buluş. Konuşmamız gerek."

Elini sıktım ve başımı salladım. "Orada olacağım."

"Mollie ve ben bekliyor olacağız." Peter'a bir öpücük göndermek için dönerek, "Sonra görüşürüz Pete," diye ekledi.

"Evet, sen de." Sanki konuşmak çok fazla enerji gerektiriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Dediğimi yap ve Mel'den sana doğum öncesi vitaminleri sipariş etmesini iste." Sertçe yutkundu, şu anda bile kendisi yerine başkalarını önemsemek için kendini zorluyordu. "Onun olması senin de olmayacağıın anlamına gelmez."

Rachel sanki bunu daha önce duymuş gözlerini devirdi. "Önce sana odaklanalım, tamam mı?"

Bana bir kez daha gülümseyerek Mollie'nin elini sıktı. Benim geldiğim yöne doğru gittiler.

Diğer mücevherler dağılana kadar hareket etmedim.

O korkunç oyundan kimin sağ çıktığını görmeye çalıştım ama çarpıyordu ve Peter'ın ne kadar zayıfladığını gözümün önünden ayıramıyordum.

Vücudunda canlılık kalmamıştı. Elleri yatağın üzerinde beyaz mezar taşları gibi duruyordu, kalın dolgular ve bandajlarla sarılmıştı. O *lanet* olasıca tasma nasıl da ekstra ağır ve ekstra zalim görünüyor, boynunu kesiyordu.

Yaklaşarak dikkatlice kalçasının yanına oturdum ve onu çektim. Gülümsemeye zorlarken gözyaşlarım aşağı döküldü. "Ölmediğine ."

Güldü, sonra yüzünü buruşturdu. "Meh, bu konuda kesinlikle karışık hissediyorum."

Kendimi onun üzerine atma ve ona aptalca sarılma dürtüsü çok güçlü bir şekilde geldi.

Fırlatmamayı başardım ama yine de ona yaklaşıp kollarımı ince omuzlarına doladığımda onu incittim. Eskisinden bile daha zayıf hissediyordu. Artık güçten sıırım gibi değil, hastalıktan incecikti.

"Hey." Kolları yukarı kalktı, kalınca sarılmış elleri sırtıma . "Ben iyiyim, *jaanu*."

Bu isim karşısında gözyaşlarına boğuldum. Sevgililer ya da karı-kocalar için ayrılmış bir isim. Buraya ya da ilişkimize ait olmayan bir isim ama onu durduracak gücü kendimde bulamadım. "Çok ama çok özür dilerim. Seni görmek. Denedim. Ben istedim. Her gün her saniye seni düşündüm ve-"

"İly... sus." Gözyaşlarımdan birkaçını yastığının üzerinde parıltılı bir şekilde bırakarak sıkıca kıkırdadı. "Ben iyiyim. Sorun yok. Neden gelemediğini anlıyorum."

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" Birdenbire boşalan galeriye baktım. "Ağrı kesici? Biraz su ister misin? Sana yiyecek bir şeyler getirebilirim-"

"İly..." Sırıttı. "Ciddiyim. Kes şunu."

Ağır bir iç çekişle kamburumu çıkardım. Sonunda onu görebilmenin verdiği heyecan biraz azaldı ve bıyık altından güldüm. "Özür dilerim. Sadece... seni gördüğüme *gerçekten* çok ."

"Aynı." Titreyen bir kolla uzandı ve sargılı elini yanağıma bastırdı. Onu bir mendil gibi kullanarak gözyaşlarımı sildi, sonra da yorulup mendili tekrar yere bıraktı. "İyi misin?"

İrkildim. "Bunu sana benim sormam gerekmiyor mu?"

Kaşlarını çattı. "Geçtiğimiz hafta son on yılın en iyi haftasıydı." Çenesini yataklardaki diğer mücevherlere doğru eğdi. "Bizi çağıran efendiler yok. Çalan gonglar yok. Katlanılması gereken oyunlar yok. Bu lanet olası bir tatil."

Kolalı çarşafı toplayarak sessizce sordum. "Kim... kim dönmedi?"

Sertleşti. "Bilmek istediğine emin misin?"

Kaş çatma sırası bendeydi. "Sizinle yatmama izin verilmemesi sizden biri olmadığım anlamına gelmez. Elbette bilmek istiyorum."

"Özür dilerim... demek istemedim." Sertçe yutkundu. "Sadece isimlerini ve nasıl öldüklerini öğrendiğin anda aklından çıkmayacak demek istedim."

O

başka tarafa baktı. "İçimde o kadar çok hayalet var ki, Ily... o lanet tapınakta öldüğünü gördüğüm o kadar çok hayalet var ki. İsimlerini bilmek, *onları* tanımak daha da kötüleştiriyor. Sana söylediğim anda unutamayacaksın."

Sesini alçaltarak ekledi, "Şu anda tek bildiğiniz öldüğü. Ben olsaydım, o yerde kalmak isterdim.

çok gerçek oldu."

Omuzlarım gerildi. "Söyle ki gerçek olsun. Yaslarının tutulmasını hak ediyorlar. Hatırlanmayı hak ediyorlar. Ailelerinin onlara ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Onların hatırasını taşımak bize düşüyor."

"Haklısın." Yastıklarını karıştırarak yükselirken sesi neredeyse soğudu. "Benimle birlikte iyileşen altı mücevher Yumeko, Morgan, Harper, Gail, Jo ve Kirk. Yaralanmalarımızı anlatmayacağım ama şunu söyleyeyim.

birkaçı diğerlerinden daha kötü yaralandı. Geri dönmeyen beş kişiye gelince..." Sertçe yutkundu ve pencereden dışarı baktı. "Suri, Dane, Kirk, Rebecca ve Nancy yüzmeye çalıştılar. Muhafızlar sürat teknesiyle peşlerine düşmeden önce ne kadar ilerlediklerini bilmiyorum. O şeyi nereye bağladıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama gelecekteki denemeler için bunu öğrenmeliyiz. Rebecca ve Nancy'yi sudan çıkardılar. Kirk'ü bir balıkçı ağıyla yakaladılar ama Suri ve Dane kaçtı. Ördek dalışı yaptılar. Muhafızlar ateş açtı."

Nefesimi içime çektim, ağrıyan kaburgalarım ciğerlerime batıyordu.

"Cesetleri tekrar havalandı ve Kirk..." Peter ürperdi. "Kirk kendini kaybetti. Dayak yedi ve... o zamandan beri tek kelime etmedi." Perili gözleri benimkilerle buluştu. "Suri'ye karşı hislerinin bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim. Bunu saklayarak iyi bir iş çıkardı, ama şimdi... şimdi, bir şey yapacağından korkuyorum. aptal."

Sıra sıra dizilmiş yataklara bakarken, bir tanesinde iri yarı sarışın bir adamın top gibi büzülmüş ve yüzünü başka dönmüş olduğunu gördüm. Tanrım... Aşık olduğun kızın vurularak öldürüldüğünü görmenin acısı. Bunu durduramamanın dehşeti-

Gözyaşlarımı ovuşturarak fısıldadım, "Yani Suri ve Dane öldü. Kim... başka kim?"

"Sonya, Phillipa ve Bet. Dedikodulara göre Sonya'nın boğazı kesilmiş, Pip de-" Ürperdi ve sözünü kesti. "Bet her zaman sessizdi. Buradaki ikinci haftasında akli dengesi bozuldu. Herhangi bir yarası yoktu, yani... muhtemelen atladı diye tahmin ediyorum."

Sertçe yutkundum.

Keşke bekleseydi.

Keşke mücevherler bize güvenseydi de onları dışarı çıkarabilseydik.

Keşke gerçekten yapabilseydik.

Peter'ın sargılı elini tutarak kucağıma yerleştirdim ve acı ve endişe dolu düşüncelerini uzaklaştırmak için geleni yaptım. "Bunlar okuyacağın son isimler, tamam mı?" Sesimdeki kararlılık karşısında ürperdim. "Burada başka kimse ölmeyecek."

Burnunu çekti. Yaralarının verdiği yorgunluk, ateşi ve son beş Cehennem yılları onu yastıklarına daha da bastırdı. "Hâlâ yapabileceğimize inanıyor musun?"

Üzerimizdeki kameralara bakmaya zahmet etmedim.

Kirpikleri düşerken ve nefes alış veriş yavaşlarken bakışlarımı arkadaşımın üzerinde tuttum. "Neredeyse bitti, Paavak." Sargılı eklemlerini öptüm. "Bunu hissediyorum."

"Bu çok hoş." Bana bir gülümseme verdikten sonra içini çekti ve ağır bir uykuya daldı.

Ona iyileştirici ışık ve güç gönderdim.

Sonra da savaşa başlamak için kızları bulmaya gittim.

* * * * *

Mutfağa adımıımı attığım anda Rachel, "Bu kesinlikle çılgınlık," dedi.

Zümrüt Çürükler'den önce bize müsli çubukları veren nazık aşçı May, çenesini otlar, baharatlar ve bir yığın makarna kutusuyla dolu büyük kilerdeki gölgeli bir köşeye doğru eğdi.

"Gidin orada konuşun kızlar." Bizi bir çay havlusuyla kovaladı.

"Kameranin görüş alanında ölü bir nokta var. Ama... Yaratıcımız aşkına, lütfen sesinizi alçaltın."

May'e itaat ederek, üçümüz kilerin gölgesinde birbirimize sokulduk, başlarımızı mümkün olduğunca yakın tuttuk ve en sessiz fısıltıyla konuştuk. Tüm o kaynatma, buharlama, doğrama, küp küp doğrama ve çıkarma fanlarına rağmen kameraların ne kadar hassas olduğunu kim bilebilirdi ki?

Misafirler kalmasa da mutfak, muhafızları ve Henri'yi beslemek için büyük bir hızla çalışmaya devam ediyordu. Personelin de aynı yemekleri alıp almadığını bilmiyordum ama yine de yiyeceğe ihtiyaçları vardı ve geçen hafta yaptığım sayıma göre en az yirmi kişiydiler, bahçıvanları da sayarsak bu sayı muhtemelen daha fazlaydı.

kaleye gelmeyen bakım ekibi. "Siz iyi misiniz?"

Fısıldadım.

Rachel yine başını sallayarak, "Bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi.

"Rahminde bir geri sayım saati büyütmeye başlayan sendin." Mollie sırtarak sarı saçlarını bir kenara fırçaladı. "Dokuz ay ve geri sayım demiştin. Bu yavru doğmadan önce beni dışarı çıkar... Birkaç gece önce fısıldadığın şey bu değil miydi?"

"Biliyorum, ama-"

"Denemek zorundayız, Rach." Ona yumuşak bir gülümseme verdim.

"Ama bunu tercih edersen anlarım-"

"Hayır. Ben . Ben ." Omuzlarını destekledi. "Yine de bu çılgınca olmadığı anlamına gelmiyor."

"Oh, bu çılgınca." Başımı salladım. "Ve tehlikeli."

"İşte bu yüzden eğer bunu yapıyorsak... yavaş, akıllı ve istikrarlı olmalıyız," dedi Mollie. "Hiçbir şey bizim lehimize değil. Sayıca, silahça ve güççe bizden üstünler. Ama... eğer iyi planlarsak ve şans yüzümüze gülerse, o zaman bu mümkün."

"Katılıyorum." Gülümsedim. "Zorluklar bizi sadece daha güçlü kılar."

"En yüce savaş sanatı, düşmanı savaşmadan alt etmektir. Sun Tzu."
Mollie sırtıttı.

Babamın en sevdiği şairden alıntı yaptığı anılar hızla döküldü.
"En zorlu tehlikeyi aşmayı başarabilirsek mucizeler gerçekleşir. Rainer Maria Rilke."

"Tanrım, siz ikiniz tampon çıkartması sloganları atmayı keser misiniz?"
Rachel gözlerini devirdi.

Mollie ve ben kıs kıs güldük, Peter'ın bana anlattıklarından ve kaybedilen onca hayattan sonra gülebildiğimiz için minnettardık.

Kısa bir sessizlikten sonra hepimiz nefes aldık ve oybirliğiyle işe koyulduk.

"Peki... geçen hafta kaçırdığım bir şey var mı?" diye sordum.

Mollie başını salladı. "Hiçbir şey. Burada geçirdiğim en sıkıcı haftalardan biri oldu. Muhteşemdi. Victor etrafta olmayınca muhafızların biraz tetikte olacağından korkuyordum ama... umursuyor gibi görünmüyorlar." Mutfak çıkışında uzanmış olanlardan birine göz ucuyla baktı. "Dr. Mel ve Rose için ayak işleri yaptığımızda kimse bizi durdurmadı. Biz

hastalara çorba getirdikleri için azarlandılar. Sanki biz gibi."

Rachel rahatlayarak iç çekti. "Mols haklı. Geçtiğimiz hafta biraz rüya gibiydi. İyileşmeyenlerimiz için tabii... ya da ölmeyenlerimiz için."

Hepimiz irkildik.

Gitmiş olanlara bir düşünce gönderdim.

Boğazımı temizleyerek sessizce, "Peter da kalenin yavaş ve muhafızların gevşek olduğu konusunda aynı şeyi söyledi. Bu iyi bir şey. Eğer etrafta dolaşmamızı umursamıyorlarsa ve hizmet edecek bir Efendi yoksa... o zaman bunun için mükemmel bir zaman-"

"Evet, o konuda." Mollie araya girdi. "Rachel'la konuşuyorduk da... küçük hediyelerimizi yapmak için elimize temizlik malzemeleri geçse bile, onları kalenin etrafına nasıl yerleştireceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok.

Mümkün olan en iyi sona ulaşmak için yeterince büyük bir 'hediye'yi nasıl inşa edebileceğimizi düşünerek geceler boyu oturduk ve gerçek şu ki... yapamayız."

Kalbim çırpındı. Çürüklerim sızladı. Bir ayaklanmanın nasıl planlanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama... ailem bana her zaman gücün çokluktan geldiğini öğretmişti. Toplumumuz her zaman birbirine yardım etmek için bir araya geldi. Bu

Yaşlılar bilgilerini paylaştı ve gençler yaşlılara yardım etti.

İhtiyacımız olan şey bu.

Mollie, Rachel, Peter ve ben bunu tek başımıza yapamazdık.

Yardıma

ihtiyacımız

var.

Bu riskli-

O korkulu sesi susturarak, "Küçük savaş çabamızı genişletmeliyiz," diye fısıldadım.

"Sen ne?" Rachel'ın kaşları koyu renk saçlarına çarptı. "*Daha fazla* insana söylemek mi istiyorsun? Delirdin mi sen? Ne kadar çok kulak bilirse, o kadar çok konuşan ağızlar."

"Diğer mücevherler zaten biliyor," dedim. "Çoğu biz kaçarken Peter'ın atıp tutmalarını duydu."

"Evet, ama kimse gerçekten deneyeceğine inanmıyor." "Eğer onlara planımızı gösterirsek inanırlar."

"Planımız yok," diye mırıldandı Mollie. "Bilgi birikimimiz var ama malzeme ve dağıtım olmadan-"

"Aynen öyle." Başımı salladım. "Diğer mücevherlerin de bu işe dahil olması iyi hoş ama onlar da yapabilecekleri ve yapamayacakları şeyler konusunda en az bizim kadar kısıtlılar."

"Yani... en başından mahkûm muyuz?" Rachel sordu. "Hayır. Sadece kutunun dışında düşünmemiz gerekiyor."

Mollie gözlerimi yakaladı ve ne demek istediğimi anladı. "Ciddi olamazsın."

"Ne? Ciddi olne ?" Rachel bir kaşını kaldırdı.

Kolunu sıkarak fısıldadım: "Kendin söyledin, malzemelerimiz için temizlik malzemelerine ihtiyacımız var. Bu nedenle... bir temizleyiciye ihtiyacımız var."

İki kız da hareketsiz kaldı.

"Bizden çok daha özgür hareket edebilecek birine ihtiyacımız var. İhtiyacınız olan kimyasallara erişimi olan biri."

"Victor'un hizmetçilerinden birini askere almamızı mı söylüyorsun?" Rachel tısladı. Mollie'ye bir bakış fırlattı. "Bizimle asla konuşmazlar. , çok uzakta durmaları konusunda uyarıldılar. Bir keresinde Victor'un onları, mücevherleriyle konuşurlarsa anında bizden biri olacaklarını söyleyerek tehdit ettiğini duydum."

Karnımda bir gerginlik hissettim. "Yani burada bir sınıf sistemi mi oluşturmuş?"

"Kimse altın tasma takmak istemez, Ily." Rachel iç çekti.

"İyi noktaya değindin. Başka kimsenin bunu yapmamasını sağlamak için üç haftamız var."

May kulak misafiri olduğu yerden yaklaştı. Bir karıştırma kabına sarılmış, tahta bir kaşıkla bir çeşit ıslak hamuru karıştırıyordu. "Az önce bir temizleyiciye ihtiyacın olduğunu mu söyledin?"

Ben kaskatı kesildim ama diğer kızlar başlarını salladı, May'e duydukları güven çok açıktı. "Ders dışı etkinliklerimizde bize yardımcı olmak isteyecek birini tanıyor musunuz?"

May sırtıttı ve elinin tersiyle yanağını silerek un bulaştırdı. "Faiza."

"Faiza?" Mollie sordu.

"Yaklaşık altı ay önce geldi. Abu Dabi'de beş yıldızlı bir otelin baş kahyası olduğunu söyledi. Temizlik için Victor'un odasına gitmiş. Onun ayrıldığını düşündü. Ne yazık ki onun için, adam hala Orada." May ürperdi. "Muhafızlarından birine onu uyuşturttu ve buraya kaçırdı. Hizmetçileriyle birlikte çalışıyordu -onların ilgi kalitesini daha yüksek bir seviyeye çıkarıyordu- ama birkaç hafta önce bir Efendi onun ne kadar güzel olduğunu fark etti ve rol değiştirmesini istedi."

Rachel ürperdi. "Ona gümüş bir tasma mı taktılar?"

May başını salladı.

"Gümüş tasma nedir?" diye sordum.

Mollie, "Bu bir tür şartlı tahliye," dedi. "Victor'un Efendi'nin talebini dikkate aldığını ve temizlikçiyi kararını verirken soruyor. Ona hala bu şekilde dokunulamaz, ancak eğer birisi ondan hoşlanıyorsa, genellikle bir personelin rolünü değiştirmeyi kabul eder. onları."

"Demek ki teşvik edici bir yanı var," dedim.

May başını salladı. "Bana baldıran otu ve diğer bahçe otlarından nasıl zehir yapılacağını sorup duruyor. Onu fark eden Üstadı zehirleyebileceğini ve fark edilmeden geri dönebileceğini düşünüyor. Ne yazık ki gümüş tasma onun herkese açık olma potansiyelini ilan etti. Tecavüze uğramasının an meselesi olduğunun farkında. Ama bir şeyler planladığınızı bilirse, yardım edecektir."

"Tamam." Peter iyileşirken kadınlara bakarak iyi bir lider olmaya çalıştım. "May, Faiza bir daha mutfağa geldiğinde ona bizimle buluşmasını söyle. Mollie, ne kadar ve hangi kimyasallara ihtiyacın olduğuna karar ver. Rachel, bahçıvanları ve diğer personeli nasıl çekebileceğimizi . Ne kadar geniş bir alana ulaşırsak, hediyelerimizi o kadar çok yere saklayabiliriz."

"Bütün şatoya şimdi mi söylemek istiyorsun?" Mollie burnuna dokunurken Rachel fısıltıyla tısladı. "Akıllıca. Nereye gittiğini anlıyorum."

Sırıttım. "Tek bir büyük hediye yapamayacağımızı söyledin... o yüzden... bir sürü küçük hediye yaparız. Bu işe yarar mı?"

Mollie Rachel'a gülümsedi ve Rachel da May'e bakakaldı.

Mollie, "Eğer onları yerleştirmemize yardım edecek biri, patlamayı geciktirecek bir yol ve paniğe neden olacak zehirli bir şey olsaydı, ciddi sorunlar yaratabilirdik," dedi.

"Mükemmel." Ellerimi çırttım ve dışarı bakma hatasını yaptım.

Güneş gökyüzünden aşağıya doğru kayıyor, pembe, altın ve kırmızı renklerde parlıyordu. Alacakaranlık.

Kahretsin, zaman çok hızlı geçti.

"Gitmem gerek." çekildim. "Yarın bu saatte burada buluşalım mı?"

"Herkes söyleyemeyiz," diye tersledi Rachel. "Birileri ispiyonlar."

İçimi çektim, omuzlarım çöktü. "Bak, eğer yapacaksak, yarım yamalak yapamayız. Ya Victor planımızı anladığı için öleceğiz ya da bizden sıkıldığında mağaralardaki o sunakta öleceğiz." Ürperdim. "Hangisini tercih edeceğimi biliyorum."

"Ben de." Mollie başını salladı. "Daha fazla insan gücü elde etmek kumar oynamaya hazırım. Kim bilir... belki bir ya da iki muhafız bile bana yaklaşabilir."

"Boktan bir kraker." Rachel yüzünü ellerinin arasına gömdü. "İkiniz de en az birbiriniz kadar delisiniz."

"İhtiyacımız olan şey de çılgınlık," diye mırıldandı Mollie.

Kollarımı Rachel'a dolayarak kulağına fısıldadım. "Bebeğini burada doğurmana izin vermeyeceğim, tamam mı? Akıllı olacağız. Sadece içimizde iyi hisler olanlara söyleyeceğiz ve... sadece umut etmeliyiz ki Karma bizim tarafımızda."

Bana yaslanan Rachel isteksizce başını salladı. "Bu işe girerken riskli olacağını biliyordum. Şimdi geri adım atmayacağım."

Kendimi geri çekerek iki kıza da baktım. "Victor bizi sorguya çektiğinde Henri'yi koruduğunuz an, şansın yana olmasını sağladığınız andı. Bunu biliyorum. Buradan . Herkesi dışarı çıkaracağız. . Ya çıkamazsak? Ben sonuna kadar savaşacağım."

On Altıncı Bölüm

Henri

KAN VE KARANLIĞIN LANETİ

tarafınd

an Henri

Mercer

Okumayı hep sevmişimdir.

İlk kitabımı hâlâ dün gibi hatırlıyorum.

Okulda yanımdaki sırada oturan bir çocuk, zil çalar çalmaz her şeyi sırt çantasına tıktırırken kalın fantezi kitabını unuttu.

Cuma öğleden sonra. Tüm çocuklar hafta sonuna doğru yola çıktı. Çoğu evlerine, ailelerine ve arkadaşlarına, macera ve eğlence dolu günlerine koştu.

Ben... Ben acele

etmedim. Hafta

sonlarından nefret

ederdim.

Sessiz evimden ve sessiz annemden nefret ederdim. Sessizlik fazla geldiğinde köyde dolaşırdım ve genellikle yatma vakti geçene kadar kendimi sahilde bulurdum.

Bana hiç ceza vermedi.

Sonunda kapıdan içeri girdiğimde nerede olduğumu sormayı bile umursamadı.

Ama tüm bunlar o kitabı ödünç alıp eve götürdüğüm gün değişti.

Sayfaların arasında kayboldum ve hayatımı, beni tanımayan bir adamla takas ettim.

onun bir Arayıcı olduğunu biliyordum. Bazı İngilizce kelimelerle boğuştu, zihnim yavaş yavaş Fransızca'yı farklı bir dille takas etti. Salyangoz hızımda bile pazartesi günü bitirdim ve saklamayı çok rağmen çocuğa geri verdim. Onu bulduğum için bana bol bol teşekkür etti ve onu ağabeyinden çaldığını çünkü onun Confessor adında bir kadının seksi olduğunu söylediğini duyduğunu ağzından kaçırdı.

Şimdi geriye bakıyorum ve on üç yaşındayken neler kaçırdığımı görüyorum.

Bir ağabeyden bahsettiğinde bedenimdeki en garip sızı. Aynı hızla kaybolmadan önce tanıdık gelen kardeşlerin en hızlı anısı. Onun sayesinde hafta sonlarımla başa çıkmanın bir yolunu buldum ve o itibaren her saatimi yerel kütüphanede geçirdim. Terry Goodkind'in Doğruluk Kılıcı serisindeki tüm kitapları okudum ve kelimelere aşık oldum çünkü asla sessiz ya da soğuk değillerdi. Dağınık ve kaotiktiler, bana dostlar, düşmanlar, sevgililer ve evlerle dolu sayfalar sunuyorlardı.

Göze çarpmayan bir personelin kütüphanede yazı yazdığım yan masaya benim için bıraktığı buz gibi biraya uzandım ve ekşi bir lokma yuttum.

Bu kısa molayı bile.

Gerçeğe döndüğüm bu mikro duraklama bile - her şey uludu, hırladı ve beni esmesi durmayan kasırganın gözüne bıraktı.

Ne zaman şimdiki zamana geri dönsem, karanlık beni hızla yakaladı.

Tüylerim diken diken oldu.

İçimde bir uçurum açıldı.

Düşüyormuşum gibi hissettim,
düşüyordum-

Ağzımdaki lokmayı bitirdiğimde parmaklarımı klavyeye uzattım ve farklı bir zamana, farklı bir yere geri dönmek için elimden geleni yaptım.

Bu hikâyenin bir otobiyografiye dönüşmesini istememiştim ama bir şekilde... İly'e söyleyemediğim tüm kelimeler sayfaya döküldü.

İçimdeki karanlık beni sandalyeye sıkıştırdı.

Kitap rafları üzerimde yükseliyor, belki de bunun Sayfalarındaki karanlık beni lekeledi. Kara büyü ve karanlık büyücülerle dolu kitaplar. Fantastik ve tarihi karakterlerin acı ve ıstırapları-

Ama gerçek çok parlak bir şekilde ortaya çıktı.

İçimdeki bu sonsuz pisliğin nedeni tek bir şeydi, sadece tek bir şey.
Genetik.

Etrafında hiç olmama rağmen babadan oğula geçen bir lanet.

Ama bu doğru değil.

İçimi çektim.

Parmaklarım sanki ele geçirilmiş gibi , arşivlenmiş anılara erişiyor, klavye geçmişimden çok fazla geri dönüşün kilidini açıyordu.

Canavar ona Quincy diyordu.

Onunla daha önce tanışmıştım.

Malikânede ve dokunmama izin verilmeyen paha biçilmez şeylerin yanından geçerken onu gözetledim. Adam kapı aralığında uzanan genç delikanlıya hırladı. "Defol, seni değersiz çocuk. Ben meşgulüm."

Bize yemek getiren ve uslu durmamızı söyleyen önlüklü kadınlardan çok farklı olan Fransızca konuşması kulaklarımı çınlattı.

Quincy bana baktı, açık yeşil gözleri soğuk ve okunaksızdı. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Yapmayı reddettiğin şeyi yapmak için."

"Ne? Aile mesleğini öğrenmek mi?" Soğuk sesi taşı bile kesebilirdi. "En azından oturup izlemeye istekli, bir köpek gibi kaçmaya çalışmadan.

dehşete düşmüş

sıçan." Quincy

burnunu çekti.

Cevap verecek gibi oldu ama üst dudağını kıvrarak kapıyı itti, ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve uzaklaştı.

Her zamanki gibi gidişini izledim.

Yaşlı adam beni, ağzı tıkanmış ve bilekleri bağlanmış bir kadının ortada asılı durduğu bir odaya sürüklerken bile gözlerimi ondan ayırmadım.

"Otur ve öğren, belki geri kalanıyla seni öldürmem." Beni yana fırlattı. Bir büfenin üzerine yığıldım.

Ve benim için her aynı şey korkunç bir netlikle ortaya çıktı.

Onun her çığlığı. Her hıçkırığı. Her damla kanı.

Yavaş yavaş, o öğleden sonraları beni kirletti. geçtikçe, o dehşet rüyalarım girmeye başladı.

Ve yapabileceğim tek şeyi yaptım.

O günleri kutuladım.

Bütün o geceleri sildim.

Onlara da bulaştırmamak umuduyla kendimi kardeşlerimden ...

Derin bir nefes alarak kafamı kaldırdım ve biramın yerinde olmadığını fark ettim.

Alacakaranlık çökmüştü.

Benim için bir gece daha yaklaşıyordu.

Ily hangi cehennemde?

Her öğleden sonra Peter'ı ve mücevherleri ziyaret ederdi ve ben de ona minnettardım.

Sadece daha da kötüleşen ezici umutsuzluk ve sefaletin acısını çekecek alan için minnettardım.

Artık nefes alamıyordum.

Savaşmadan var olamazdım, savaşırdım, o etrafımdayken *her zaman* gerçek doğamla *savaşırdım*.

Çocukken içime aşılanmış olan tüm o kara, korkunç dürtüler. Boğduğum ve sildiğim tüm o şeytani özellikler, kendime hafıza kaybı vererek birlikte yaşadığım kardeşlerimi unuttum.

annelerimizle o odada neler olduğunu hatırlamak zorundayız.

Ellerimi saçlarımin arasında gezdirirken titredim.

Hafıza kaybı çatırdıyordu.

Karanlık beni ne kadar çok ele geçirirse, geçmişim o kadar hızlı geri geldi.

Victor gideli iki hafta olmuştu ve ben her gün yeni bir şey hatırlıyordum. El yazması bir kanallık aracına dönüşmüştü. Başka bir tecavüze tanıklık etmek için sürüklenirken ağabeyimi gördüğüm anların parçacıkları şimdi uyumda beni rahatsız ediyordu.

Hatırlamak *istemedim*. Bu

şekilde olmak istemedim.

uyanık yatmak, içimdeki aynı karanlıktan öğürmek istemiyordum.

Geçen hafta bir gece rüyamda kanla yıkandığımı gördüm. Kırmızı, kırmızı, kırmızının ipeksi kaygan hissi. Uyanmak ve çürümüş bağırsaklarımı çıkarmak için banyoya koşmak yerine, kaya gibi sertleşmişim ve Ily'yi karnına yuvarlayıp onu almaktan birkaç dakika uzaktaydım.

Kahretsın... Çok yaklaştım.

tüm baskıcı pisliği dışarı atmaya çok *yakındım*. Kendimden *nefret ediyordum*.

Kafamdaki her düşünceden nefret ediyordum.

Bir canavar tarafından yetiştirilmiş ve lanetini her gün içime akıtmış olabilirdim ama ben bunu istemedim.

Ruby Tears'ı oynadıktan sonra anladığımı sanmıştım.

Sonunda özgür olabilmek için başkalarının hayatlarını
çiğneyebileceğimi düşünmüştüm, ama gerçek neydi?

Kahretsin, gerçek şu ki, onu bitirmeye çalıştığım gece doğru
olanı yapmıştım. Bacağımdaki yara izi tekrar denemem için
benimle alay ediyordu.

İçimdeki nefret ağabeyimi de kapsayacak şekilde dışarı taşı.

Artık ondan neden bu kadar nefret ettiğimi biliyordum. Neden bu kadar
öfke uyandırdığını. Onu evlatlıktan reddetmekten neden bu kadar sapkınca bir
zevk aldığımı.

Babamıza dönüştüğüm için değildi.

Çünkü beni hayal kırıklığına uğrattığı için kardeşimi suçladım.

Beni o yaratığın merhametine bıraktığı onca gün.

Sırtını dönüp tüm o anlar. O zamanlar kapana kısılmıştım.

Şu anda kapana

kısılmıştım. Buradan

ayrılmazdım.

Kalamazdım.

Ölüm gerçekten de tek cevaptı.

On Yedinci Bölüm

Ily

Dikkatimi Faiza'da tutmak için elimden geleni yaparak Mollie ve Rachel'ı dinledim. Üç hafta geçmişti ve Faiza'yla buluşmayı başarmıştık. çoğu gün. Gardiyanlar umursamadı, aşçılar sadece gözlerini devirdi ve ilerleme kaydettik... ama ihtiyacımız olduğu kadar değil.

Kalbimdeki inatçı yarayı ovuşturdum. Vücudumdaki diğerleri gibi iyileşmeyi reddeden bir çürük.

Üç hafta geçti ve Henri bana tek kelime bile etmedi. Ne zaman göz göze gelsek bakışlarını kaçırıyordu.

Yatağa her girdiğinde, titreyen elleriyle bir kitap kapıyor ve başa çıkamadığını ima eden vahşi bir çaresizlikle kendini sayfalara atıyordu.

Onunla konuşmaya çalıştım.

Ona geçmişimden parçalar vermeye çalıştım. Kraliyet Mücevherleri ile çalışma hayalimi fısıldadım. Londra Kulesi'ndeki işimden. Hatta ona biraz Krish'ten ve onun dünyaya bakışındaki eşsiz, harika yönteminden bile bahsettim.

Ve...hiçbir şey.

Çıt yok.

Tek başına düş aldı.

Çabucak giyindi.

Öğleden sonra ve ben mücevherleri ziyaret etmek için ayrıldığımda gözle görülür bir şekilde rahatlardım.

Akşam ona döndüğümde yüzünde o kadar çok şey vardı ki Gölgele ve gözleri o kadar çok hayaletti ki onu nasıl geri getireceğimi bilemedim.

önünde ölüyor.

"-ama Willem'in bana yavaş salınımlı gübre peletleri vermesini sağladım, bu yardımcı olacaktır, değil mi?"

Başımı sallayarak korkuları Henri'nin üzerinden dağıttım ve tekrar Faiza'ya odaklandım.

Rachel, Mollie'yle birlikte başını sallamadan önce bana tuhaf bir bakış attı. "Bu inanılmaz, Faiza. Seni iç mekân bitkilerinin yemini çalarken yakaladıktan sonra yardım etmeyi kabul ettiğine inanamıyorum."

Faiza sırıttı. "Buraya on dört yaşında bir çocuk olarak getirildi. Evde yetiştirdiği sebzeleri sergilediği yerel bir şenlikte yakalanmış. Eve dönmek için her şeyi yapar."

Parlak siyah saçları, parlak abanoz gözleri ve muhteşem karamel teniyle kısa boylu ve minyon olan bu kız, hedef haline getirilip insan ticaretine maruz kalmasaydı bir sosyal medya süperstarı olabilirdi. İlkel bir hizmetçi üniforması giymişti, gömleğinin kolalı beyaz yakasının altında gümüş bir gerdanlık parlıyordu.

O yakayı ilk gördüğümde kendimi çok kızgın hissetmiştim. Boğazında saatli bir bomba taşıdığı için, Victor'un her an gümüşü altınla değiştirebileceğini ve iş tanımının bizimki gibi olacağını bildiği için kesinlikle öfkeliydim.

Bunun verdiği eziyet, sadece yardım etmeyi kabul etmekle kalmayıp, tüm bu girişimde kilit noktamız haline gelene kadar yukarıda ve öteye gitmesini sağladı.

Faiza biraz daha yaklaştı. "Sana verdiğim çamaşır suyu ve sirkeyle birkaç hediye yaptığını biliyorum ama... eğer bunu gerçekten yapıyorsak, Tüm kulübelerini, Efendi'nin yatak odalarının çoğunu ve mümkün olduğunca çok sayıda büyük ortak alanı hedef almanız gerekecek."

İçime bir hüznün çöktü. "Kaç tane bu?"

Faiza dudaklarını büzdükten sonra ofladı, "Elli kadar. Aşağı yukarı." "Elli mi?" Fısıldayarak kameraya bir bakış attım. Objektif

Taş duvara dayalı duran bıçak ve tencere sırasını işaret etti. "Hepsinin büyük olması gerekmiyor," diye fısıldadı Mollie. "Şuradakiler

Ana odalar daha küçük patlamalardan oluşabilir... sadece karışıklık ve duman yaratmaya yetecek kadar. Ama nöbetçi kulübelerinin ve ortak alanların yakınındakiler

alanların makul miktarda yıkıma neden olması gerekecek. Benzin ya da mazot bulabilir misin Faiza?" Mollie yüzünü buruşturdu.

kaş. "Eğer biraz strafor bulabilirsek, yapabilirim-"

" olmaz," diye tısladı Rachel. "Foo gazı mı yapmak istiyorsun? Ev yapımı napalm mı? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Son derece dengesiz ve tehlikeli olduğunu biliyorum ama-"

"Ama hiçbir şey. Biz onu saklayıp patlatamadan sen kendini öldürürsün. Bu ölümcül, Mols." Rachel kollarını kavuşturdu. "Elli tane daha küçük yaparız ve en iyisini umarız."

"Elli tane yapabilir misin?" Kalbim hızla çarpıyordu, onların bilimselliğine hayret ediyordum.

Basit malzemeleri böyle bir kargaşaya dönüştürme bilgisi. "Bu ne kadar sürer? Yeterli konteyner ve malzemeniz olacak mı? Nasıl yapacağız odalara yerleştirir misiniz?"

Üç yeterli olacağını düşünmüştüm. Meğer hiçbir şey değilmiş.

Rachel düşünmeden karnını avuçladı. Nasıl olduğunu sormak istedim. Sabah bulantıları başlamıştı, bu yüzden mutfaklarda buluşmak bazen onu aceleyle tualete götürüyordu.

Bakışlarımı yakalayınca yüzünü buruşturdu ve elini bıraktı. "May yine geri dönüşüm kulübesini yağmalamış. İşe yarayacak tüm şişeleri seçti. Kulübe ayda sadece bir kez boşaltılıyor, bu yüzden yeterince Bu kadar çok konteyner yapmamız için."

"Bize mümkün olduğunca çok kimyasal madde sokman gerekiyor Faiza," Mollie sessizce konuştu. "Çamaşır suyu konusunda harika iş çıkardın ve ben Napalmin olabileceğine katılıyorum ama amonyak, böcek ilaçları, fırın temizleyicileri, hidrojen peroksit, boya incelticiler, çözücüler, klor ve küf sökücüler gibi başka şeyler bulabilirseniz. Birkaç ekleme ve değişiklikle, bazı önemli silahlar yapabilirim." Gülümsedi ve sesini daha da . "Çamaşır suyu ve sirke karışımı öldürebilecek zehirli bir gaz oluşturacaktır. Birkaç Efendi ve muhafızı odalarında kısıtırırsak, sayılarını oldukça azaltabiliriz. Hardal gazı da yapabilirim. Yeterince yapabilirsek ve hepsinin aynı anda patladığından emin olursak kaos."

Rachel kendine sarıldı, bakışlarında şiddetli bir renk vardı. "Şato yanar ve herkes ciğerleri hasar görmüş ve gözleri yanmış halde etrafta koşuştururken, biz buraya koşabilir, tüm bıçakları kapabilir ve kesmeye başlayabiliriz."

Aklıma gelen görüntüden irkildim. Birini Henri'nin Kyle'ı bıçakladığı gibi acımasızca bıçaklamak.

"Her şeyin aynı anda patlamasını nasıl ?" diye sordum.

"Pamuk, potasyum ve şekerden fitil yapacağım," diye cevap verdi Mollie. "Fitilleri yeterince uzun yaparsak ve Faiza daha fazla temizlikçi bulabilirse,

sabah temizlik turlarını yaparken bunları yaktırabiliriz ve bir saat kadar sonra...
bum."

Zihnim bunun nasıl işe yarayacağını anlamaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Peki ya tasmalarımız? Etrafta koşuşturduktan sonra hâlâ aktif olduklarından şüpheliyim. ada?"

"Evet, Vic gitmeden önce gelip bizimkileri tekrar açtı." Mollie dişlerini gösterdi. "Ama hepimizi aynı anda şok edemeyeceklerini düşündük. Ayrı kaldığımız ve bir araya gelmediğimiz sürece bize bir şey olmaz. Ayrıca gaz patladığında kaleden çıkmamız gerekecek. Aksi takdirde onlarla birlikte kendimizi de zehirlemiş oluruz ama... eğer bir mücevhere elektrik veriliyorsa, bir başkası da umarım bunu yapan Üstadı öldürecek kadar yaklaşabilir."

"Yani... bazıları yem olarak kullanılırken diğerleri suikastçıya mı dönüşecek?" Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Rachel sordu.

Durdum, düşündüm. "Kimse tasmamı açmadı. En azından ben öyle düşünmüyorum. Belki hâlâ özgürsem, bunu kendi avantajıma kullanabilirim."

Herkes çok ama çok hareketsiz kaldı. "Usta H'nin seni zaptlamak için bir nedeni var mıydı? Bunu test etmelisin... Eğer haklıysan, o zaman *vay canına.*" Mollie'nin gözleri parladı.

"fırsat bu olabilir. Gizlice ve elektrik sınır hattını geçebilirsiniz. Yapabilirsiniz-"

"Nereye ?" Faiza fısıldadı. "Uçağa bindiğimde kilometrelerce öteden görebildiğim tek şey okyanustu."

"Bekle." Gözlerimi kısıtım. "Nerede gördün mü? Victor pencereleri kapatmadı mı?"

Faiza başını salladı. "Hayır, ardına kadar açıktı." Titredi. "Bana verdiği ilaçlardan dolayı hâlâ biraz sersemlemiştim ama yeterince gördüm."

"Başka ne gördüğünüzü tarif edebilir misiniz?" Ben sordum. "Adanın yerleşimi, kalenin şekli... Belki bir şeyler anlatabilirim. nerede olduğumuzu ..." Omuzlarım çöktü. "Muhtemelen yardımcı olmayacak ama... her bilgi iyi bilgidir."

"Elbette, bu gece hatırlayabildiğim kadarını hatırlayacağım ve size mümkün olduğunca net bir tarif vermek için elimden geleni yapacağım."

Ona yorgun bir gülümseme verdim. "Bunun için tek şansımız var." Karamsar olmak istemedim ama....

"Anlaştık." Mollie başıyla onayladı. "İşte bu yüzden, bu lanet yerde bir çentik bile açmak için yaklaşık elli bombaya ihtiyacımız olmasına rağmen, ben

60, 70, 80'i hedefleyeceğim... Yedek istiyorum. Bazılarının bahçelere saklanmasını istiyorum. Kimsenin beklemeyeceği bir yerde istiyorum." Gözleri parladı. "Eğer daha fazla bahçıvanı işe alabilir ve daha fazla ürün elde edebilirsek, gerçekten değerli bir şey yapabilirim. Tüm muhafızları siperden çekecek ve bize birkaç keskin nişancı silahı çalma şansı verecek kadar büyük bir şey."

Rachel nefesini içine çekti. "Onlardan birini vurabilir misin?"

"Hayır, ama denemek isterim. Ya sen?"

Ellerimi birleştirdim. "Her şeyi yapmaya hazırım."

"Aynen." Rachel başını salladı.

"Ben de," diye fısıldadı Faiza.

Küçük grubumuzun üzerine bir ciddiyet çöktü.

"Yani... hala ilerliyoruz, öyle mi?" Mollie sordu. "Victor her an dönebilir."

"Biliyorum." Rachel tekrar karnını kucakladı. "Mümkün olduğunca çok şey yapmamız gerekiyor."

Hepimiz başımızı salladık.

Sertleştım, bilim derecelerim ya da yardım edecek başka bilgilerim olmadığı için nefret ediyordum. "Senin kadar katkıda bulunamadığım için üzgünüm. Seninle birlikte köle odasında uyumama izin verilmemesinden nefret ediyorum.

Eğer yapabilseydik bu çok daha kolay olurdu-"

"Senin yapabileceğin *bir şey* var," diye mırıldandı Rachel, Mollie'ye kaçamak bir bakış fırlatarak. "Hiçbirimizin başaramayacağı bir şey. Sadece senin."

"Tabii ki." Daha da yaklaştım. "Ne istersen."

"Rach." Mollie yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmak istediğimizden emin miyiz? Potansiyeli olduğunu söylediğimizi biliyorum ama o hâlâ-"

"O gece bizi korudu. O öldürdü-"

"Bekle... Henri'den mi bahsediyorsun?" Kalbim küt küt atarak fısıldadım.

Rachel dudaklarını büzdü. "Seni incittiği için Kyle'a kendini nasıl kaybettiğini. Bizi güvende tutma şekli-"

"O hâlâ bir Efendi, Rach." Mollie kollarını kavuşturdu. "O hâlâ bir düşman."

"Evet ama... ya gerçekten de Victor'un onu neredeyse vuracağı gün o videolarda söylediği gibi davranıyorsa?" Rachel ürperdi. "Ya üçlü bir haçlı gibiyse? Bir polis, kötü adam oldu ama aslında hâlâ bir polis?"

"Çok fazla aksiyon filmi izlemiştin." Mollie gözlerini devirdi. "Ve sen de bir alaycıya dönüştün." Rachel karşılık verdi.

"Bir nekrofilî tarafından tecavûze uğramak insana bunu yapar," diye tersledi Mollie.

Elimi kaldırdım. "Henri'den bize katılmasını istememi mi istiyorsun?"

İki kız da kamburunu çıkardı. "İstemek güçlü bir kelime. Ama... ihtiyacımız olabilir

Her kuralın üstünde olan biri. İstedîği her yere gidebilir. Belirli bölgelerde yakalanırsa varlığını bizim yapabileceğimizden çok daha kolay açıklayabilir."

"Victor hâlâ ondan şüpheleniyor." Gerildim. "Düşündüğün kadar göze çarpmıyor olabilir."

"O zaman sen söyle." Mollie beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Onunla yaşıyorsun. Onunla yatıyorsun. Akıl hocası uçup gittiğinden beri nasıl? Yine sana fısıldamaya başladı mı? Onunla birlikte gitmeni mi istiyor?"

Kalbim sıkışmıştı, sorusunun kendi umuduma bu kadar yakın olmasından nefret ediyor ve Henri'nin evet dememiş olduğunu bana tekrar tekrar hatırlatıyordu.

"Son üç hafta içinde seni incitti mi?" Rachel usulca sordu.

Gözlerini yakaladım. "Bana tek bir parmağını bile sürmedi."

Rachel elimi tuttu. "Bu iyi bir şey, görmüyor musun? Victor gittiği anda durdu. Bu hala senin tarafında olduğu anlamına geliyor. Hâlâ bir-"

Bir elimle ağzını kapattım. "O kelimeyi bir daha söyleme. İki kere zaten çok fazla." Victor'un video kayıtlarını gösterip anlatması sayesinde kendi sesimin 'polis' kelimesini yankıladığını hatırlayarak ürperdim. "O polis değil. Hiç öyle biri olmadı. Ve bence..." Sertçe yutkundum. "Onu dahil etmenin bir risk olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?" Rachel elimi çekti. Keşke farklı olsaydı.

Henri'nin çok geç olmadan iyiliğe ve ışığa dönmesini diledim ama... Bu konuda akıllı davranmalıydım. Kalbimin aklımın önüne geçmesine izin veremezdim. Kalbim aptal olabilirdi ama aklım bu mücevherleri çıkarmaya karar vermişti.

Benden önce geldiler.

Henri'ye olan karmaşık duygularımdan önce geliyorlardı. Hiçbir şey ya da hiç kimse için onları tehlikeye atmazdım.

Kollarımı indirdim ve başımı salladım. "O farklı. Peter'ı buraya taşıdığı gecedan beri bana zar zor bakıyor. Çok kötü

kabuslar. Okumadan ya da yazmadan baş edemiyor. O... beni hedef alan ve sahiplenilen adamla aynı kişi değil."

Mollie başıyla onayladı. "Gördün mü Rach? Bu, Ily'nin bile almak bir risk ve ikimiz de onun almaması gereken duygulara kapıldığını biliyoruz."

İrkildim ama inkâr etmeye çalışmadım.

Mollie devam etti. "Bizi ispiyonlayabilir. Sabaha kadar hepimiz öldürülebiliriz-"

"Ama o mağarada yaptıkları," diye mırıldandı Rachel, Mollie'nin sözünü keserek. "Sana bakış şekli, Ily. Victor bana *hiç* bakmamıştı. Aslına bakarsan, başka birinin mücevherine dokunduğunda tamamen çılgına dönen bir Efendi görmedim. Çoğu zaman sadece gülüp izliyorlar. Sana karşı sahiplenici ve bence... bence eğer onu ikna edebilirsen

dramatik bir kaçış yapmayı başarsak bile seni tutabilir... yardımcı olabilir."

"Beni tutmak mı?"

"Biliyorsun... eğer nereye giderseniz gidin onun yanında kalmayı kabul edersen."

Kaşlarımı çattım ve yakama dokundum. "Bu çıkar çıkmaz bir daha hiç kimseye olmayacak."

"Yapacağını söylemiyorum." Rachel kaşlarını çattı. "Sadece onu buna inandır diyorum."

"Buna inansa bile. Dünyanın en iyi oyuncusu olsam ve onu buranın dışında birlikte bir geleceğimiz olduğuna ikna etsem bile, buna inanmayacak ve yapmayacaktır." Başımı salladım. Bu gerçekten nefret etmek dilimi yaktı.

"Neden? İsteddiği tek kişi sensin. Başka bir mücevhere dokunmadı _."

"O gün onu duydun. Eğer buradan ayrılırsa, kardeşi onu avlar. Aşağı. Kendi hayatını bizimkine değişmez. Hiçbir yolu yok."

"Belki bizim hayatlarımızı değil ama sizinkileri..." Rachel fısıldadı.

Kalbim yerinden fırladı.

"Ayrıca," diye devam etti, "o ve kardeşi isteseler de istemeseler de bir aile. Ve aile birbirini affeder. Henri'yi ona aşık olduğuna, ne olursa olsun onun yanında olacağına ikna edersen. Onu kardeşinden koruyacağına... belki yardım edebilir. *Bize* yardım etmek için değil ama seni kendine saklamak için. Diğer efendilerden nefret ediyor. O gün gözünü bile kırpmadan ikisini katletti. Bizi vurdu, çünkü bir oyun kazanıp

kendi sapkın zevki için birkaç mücevher daha aldı, ama diğerleri bize dokunmasın diye."

Henri'nin her ikisini de kırmızı boyayla kapladığı kolundaki soluk morluklardan birine bastırarak ekledi: "Peter onda iyi bir şey gördüğünü söylerken haklıydı. Ben de gördüm. Sadece bir saniyeliğine olabilirdi ama... başka hiçbir Efendi Peter'ı tedavi için geri götürmezdi." Rachel elimi sıcak bir şekilde sıktı. "Başka hiçbir Efendi seni korumak için bu kadar ileri gitmezdi. O seni seviyor, Ily-"

"O ne?" Tökezleyerek geri çekildim. "Hayır, o-"

"Henüz kendisinin de farkında olduğunu sanmıyorum ve aksini kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağından eminim ama... bence onu özgür kalmak için kullanabiliriz... eğer güvenilir olduğunu düşünüyorsanız."

*Beni
seviyor
mu?
Ha!*

Bu düşünce içimi karmakarışık etti.

Henri birçok şeydi. Tehlikeli bir şekilde nazik. Koruyucu bir şekilde korkunç bir şekilde. *Her* yönden berbattı. Artık adımları bile söyleyemiyordu. Bana bakamıyor, benimle konuşamıyor, bana dokunamıyordu.

Yanılıyorlar.

Zaten burada olmasının nedeni de aşkla ilgili hiçbir şey yapmak istememesiydi. Dış dünyada onunla birlikte kalma teklifi bile onu yeniden dünyaya döndürmeye yetmeyecekti.

"Ya kabul etmezse?" Sessizce sordum. "Ya Victor' sadıksa ve sadece onun dönmesini bekliyorsa?"

Rachel başını salladı. "Bence o sana sadık."

"Bu çok fazla düşünmek demek, Rach." Mollie derin bir iç çekti. "Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Bence çok fazla aşk romanı okumuşsun."

"Hayır. Sadece gözlerim var." Rachel burnunu çekti. "Bu yerde duygulara karşı bağışıklığım yok. Kahretsin, bir yıldır Victor'ın gözdesi olarak

ona aşık olduğumu düşündüm. Evet, kabul ediyorum, karakter tahlilinde pek iyi olmayabilirim. Ve Henri'yi küçük operasyonumuza getirmek geri tepebilir, ama... ikiniz de mümkün olduğunca çok ele ihtiyacımız olduğunu söylediniz. Ben de katılıyorum. İş yükü çok fazla. Yetmiş beş yaşına gelmeden buradan gitmek istiyorum, o yüzden... elimizden gelen her şeyi ve *herkesi* kullanmaya hazır olmalıyız."

Tüylerim diken diken oldu.

Başımı eğdim, bir itiraf serbest kaldı. "Ona sormanın aklımdan geçtiğini itiraf ediyorum. Her gece o kadar ıstıraplı ve trajik görüldüğünde dilimin ucuna geliyor ama... Zümrüt Çürükler gecesinden beri bana pek bir şey söylemedi. Onunla her konuşmaya çalıştığımda beni görmezden geliyor ve sanki bana katlanamıyormuş gibi davranıyor. Aramızda gördüğünü düşündüğün her ne ise bitti ve-"

Boğazım . Tanrım, bu
acıttı.

Tüm o soğuk reddedişlerin ve yakınlık eksikliğinin Benim gidemediğim yerlere battığı için değil, belki de artık bana karşı bir şey hissetmediği için.

"Onu bu gece test et," diye mırıldandı Rachel.

"Onu test etmek mi?" Ciyakladım. "Nasıl?"

"Onu baştan çıkar." Rachel daha yakına eğildi. "Ona ne isterse ver ve senin hakkında ne hissettiğini itiraf etmesini sağla. Cevabına bağlı olarak, ona ne planladığımızı söyle ya da söyleme. Karar verme konusunda sana güveniyoruz."

Titredim. "Peki ya umduğumuz gibi tepki vermezse? Ya bizi korumaya çalışan adam artık yoksa?"

Mollie omuz silkti. "O zaman o da birlikte ölecek." Tüm vücudum irkildi.

Hepimiz uzun bir süre durakladık ve ayrı ayrı görevlerimizi düşündük.

Sonunda fısıldadım, "Victor ve Ustalar burayı havaya uçurmaya çalışacağımızı söylediğimizi biliyorum ama... henüz hazır değiliz, değil mi?"

Mollie başını salladı. "Ne yazık ki hayır." Gözleri parlıyordu. "Ama... Noel burada her zaman sakın geçer. Üstatların çoğu tatillerini aileleri ve ilgisiz küçük çocuklarıyla geçirmek için geri dönerler. Victor muhtemelen burada olacak ve ben de onu öldürmeyi çok ama çok istiyorum... Kuşatmamızı o zaman için planlarsak en iyi şansa sahip oluruz."

Aklım başımdan gitti.

Bir aydır buradaydım.

Sam ile Paris'e gittiğimde Haziran ayının sonuydu.

Yani Ağustos ayındayız.

"Yani dört ayımız mı var?" Bu yerde bir *dört ay* daha geçirme düşüncesi boğazımı düğümledi.

Yine de Peter beş yıl dayanmıştı. Rachel üç. Mollie kim bilir ne kadar dayanmıştı.

Dört ay idare edebilirim.

Yakalanmadığımız sürece sorun yok.

Her şey plana uygun giderse, 16 hafta içinde özgür olacağız. Peki ya olmazsanız?

Bu düşünceyi hemen kapattım.

Başarısızlık bir seçenek değildi.

Bu Noel'Victor hiç beklemediği bir hediye alacaktı. Tüm adayı yakacak kadar patlayıcı bir havai fişek gösterisi. Ve eğer şans bizden yanaysa ve karma bizi güvende tutarsa, asla avlanmaya gitmeyecekti.

Yine mücevherler.

* * * * *

"Ona sordun mu?" Peter mırıldandı.

Dört gün sonra kilerin gölgesinde toplandığımızda May'in bize verdiği bir parça kayısıli keki kemirdim. Bugün sadece Rachel, Peter ve ben vardık. Mollie köle odasında, yorganının altına gizlenmiş fitil yapmakla meşguldü. Faiza, bahçıvan Willem'in izniyle üç şişe çamaşır suyu, biraz havuz kloru, iki şişe böcek ilacı ve hatta bir torba gübre topağı sokmayı başarmıştı.

Erzaklarımız kilerdeki makarna, un ve şeker kutularının arkasına özenle saklanmıştı.

Peter duvara yaslanmıştı, bandajlı elleri ilk günkü kalın değildi ama yine de baş belasıydı. Bandajlarını koruması için ona bir peçete uzattım ve kekimden kalanını verdim.

Bana yumuşak bir gülümseme verdi.

Henri'nin yanında geçirdiğim soğuk birkaç günün ardından bu dostluk için minnettar olan kalbim sıcaklıkla doldu.

Onu baştan çıkarmaya çalışmışım.

Bilerek banyodan çıktım ve 'kazayla' havlumu düşürdüm.

Boğuldu ve gözlerini kaçırdı.

Yanına uzanmış ve o lanet olası dizüstü bilgisayarda yazmasını izlemiştim. Hatta koluna dokunup doğruldum ve GHB ile kafayı bulduğum gece gibi ona doğru eğildim.

Dişlerini sıktı ve yataktan fırladı.

Dizüstü bilgisayarını kucakladı ve taht koltuğuna oturarak çılgınca yazmaya devam etti.

Gri gözleri neredeyse manikti.

Cildi uykusuzluktan ince çizgilerle kazınmıştı.

Dört korkunç gün boyunca, beni tekrar görmesini sağlamaya çalıştım. Benimle konuşması için.

Dokun bana.

Hay sikeyim.

Ve hiçbir

şey.

Beni dışlamıştı.

Kes beni.

Gözümün önünde öldü.

Eğer daktilo kullanmıyorsa, burnu bir kitapta ya da bakışları uzaklarda bir yerde olurdu. Geceleri sık sık beni uyandırır, dönüp durur, uykusunda mırıldanır, sonra da bir hayalete saldırmaya hazırmış gibi şiddetle uyanırdı.

Ter içinde uyandığı geceler kapıdan sızıyıyor ve sabaha kadar geri dönmüyordu.

Dün gece onu takip etmişim, kütüphaneye doğru ilerlerken ve rastgele bir kitap alıp sayfalarına dalarken kalbim sıkışıyordu aklını zehirleyen her şeye karşı bir panzehirdi.

Endişelerimi bir kenara iterek başımı salladım. "Hayır, ona sormadım."

"Neden olmasın?" Peter keki bitirdi, teni biraz parlıyordu.

Ateşi düştüğüne ve iyileşme süreci ilerlediğine göre artık daha sağlıklıydı. Rachel onun yanında duruyordu, kendi cildi hamilelik hormonlarıyla parlıyordu, koyu renk saçları ekstra tatlıydı. Her gün işkence görmekle üç haftalık normallik arasındaki fark göz kamaştırıcıydı.

Peter'a dönüp baktığımda derin bir iç çektim. "Artık beni fark etmiyor bile."

Henri kilo verirken, Peter kilo . Gözlerinde herkese bakmak için duyduğu umutsuz ihtiyaç kayboldu. Hâlâ koltuk değnekleriyle dolaşıyor ve mümkün olduğunca sandalyeye ya da yatağa bağlı kalıyordu -ayakları iyileşmeye devam ettiği için doktorun emirleri böyleydi- ama sargıları en son değiştirildiğinde ben de oradaydım ve mağaradaki günle şimdiki arasında tabanlarında ve avuç içlerinde oluşan fark kıyaslanamazdı.

"Seni fark ediyor, buna emin olabilirsin," diye fısıldadı Peter, duymamalarına rağmen kameralara dikkat . "Sana dokunmadığını söylemiştin.

ve bu çok açık. Onu her gördüğümde ölüm hücresindeki bir adam gibi görünüyor."

Rachel, Peter'ın listesine ekledi. "Kâbuslar gördüğünü ve seninle zar zor konuştuğunu söylüyorsun. Bunların hepsi suçluluk belirtisi, Ily."

Peter araya girdi, "Yaptıklarından utanıyor çünkü uyandı ve ışığı gördü." Sesini alçaltarak mırıldandı, "Ona tekrar savaşıması için bir sebep vermelisin. Doğru tarafta savaşıması için."

"Peter haklı," dedi Rachel. "Onu öldüren utanç. Kendini değerli hissetmek için bir yola ihtiyacı var."

"Kendini affettirmesi için ona bir yol verin." Peter kollarını kavuşturdu.

İkisine ve görünüşte planlı olan saldırılarına baktım. "Birdenbire onun hayran kulübünün başkanı olduğuna inanamıyorum." Peter'ın karanlık bakışlarıyla karşılaştım. "Onun kötünün de kötüsü olduğunu söylemiştin."

"Öyle." Peter başını salladı. "Ve bizim tarafımızda en kötüsüne ihtiyacımız var. Ayrıca..." Omuz silkti. "Ne gördüğümü açıklayamam. Ama *bir şey gördüğümü* biliyorum. Kyle, Victor'un beni yakmasına yardım etti. Kyle, Suri ve Dane'in vurulmayı seçmesinin ve birçoğumuzun oyulmuş ve eksik parçalara sahip olmasının nedenidir. I

O pisliği durduran herkese minnettar olurdum ama Henri onu bıçaklarken ? Onun lanet olası bir melek olduğunu sanıyordum."

İçim da gülümsemeye zorladım kendimi. "Ölümün kapısındaydın Paavak. Melekleri görmene şaşırmadım."

Başını salladı. "Sonunda biraz halüsinasyon gördüğüme katılıyorum. Bir ara beni diri diri gömdüğünü sandım-"

"Sana söylemiştik, Pete. Seni topraktan *çıkartıyorduk*, içine itmiyorduk." Rachel sırtarak gözlerini devirdi.

Peter bandajlı ellerine baktı. "Uyanıp sana yardım edemediğim için özür dilerim."

Rachel sırttı. "Yalan söylemeyeceğim, yardımı olurdu. Sıskasın ama adamım, çok ağırsın."

Kıs kıs güldü.

Kalbim, Henri'nin iyi olmamasına dair bir kafa karışıklığı denizine batarken bile arkadaşlarımin iyi olmasından dolayı büyük bir minnettarlıkla dolup taşı.

Arkadaşlarımin çoğu iyiydi. Beş mücevher hayatını kaybetmişti.

Bunun bilgisi beynime işlemeyi reddetti, sanki sistemim beni onların ölümünün dehşetinden koruyordu.

Ne zaman özgür olursak, o zaman yas tutabiliriz.

Şimdilik ölümlere değil, yaşayanlara odaklanmamız gerekiyordu.

En azından iyileşmekte olan yedi köle şimdi birlikte yatakhaneye geri dönmüştü. Peter çobanlık görevine yeniden başlamıştı ve Efendilerin uzak kaldığı her gün, mücevherler yiyecek aramak için mutfaklara girme konusunda biraz daha cesur davranıyorlardı.

Peter gizli toplantılarımızı gizlediği için onları durdurmadı. May ve diğer birkaç aşçı mutlu bir şekilde taze pişmiş kruvasanları ve lezzetli Hevesli ellere lokmalar.

Gardiyanlar tembelleşti ve kimseyi durdurmadılar. İzlediler. Bazen takip ettiler. Ama kimse bize hayır demedi. Bahçede yürüyüşe çıktığımızda ya da diğer personele yardım ederek meşgul olduğumuzda kimse bize elektrik vermedi. Hatta Nancy ve Rebecca'nın tavuklara bakmayı devraldıklarını ve bütün günlerini orada geçirdiklerini duymuştum.

Ölmeye kararlı görünen tek kişi Kirk'tü. Suri ile olan savaşı sona ermişti.

Hiçbirimizle tek kelime konuşmadı.

Tek başına kaldı, balkonda uyudu ya da oturdu, siyah parmaklıklılı kuş kafesi onu hapsedti ve atlayıp Suri'ye katılma şansını engelledi.

Gözlerinde Henri'aynı boş bakış vardı. Dondum kaldım.

Henri.

Kalbi kırık bakışı bu ? İçindeki paramparça olmuş parçaların bir yansıması mıydı?

Ölmek mi istiyor?

Daha önce bir kez denemişti.

Bacağındaki yara izi bu çaresizliğin kanıtını ortaya koyuyordu.

Tekrar yapabilir miydi? Acil

korku. Korkunç bir önsezi.

Tanrım, bunu nasıl görmedim?

Önceleri burası şeytanlar için bir oyun alanıydı. Şimdi ise mücevherler için cennet gibi bir tatildi.

Aralarında kalan tek iblis Henri'ydi ve bu da belli oluyordu.

Herkes onu görmezden geldi.

Muhafızlar ona yaklaşmadı, asa uzak durdu ve mücevherler yaklaştığında uzaklaştı. Bu kadar bariz bir şekilde istenmeyen biri olmak onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyordu ama... her gün biraz daha geri çekiliyor, biraz daha batıyor, eskisinden biraz daha az canlı hale geliyordu.

"Gitmem gerek." Geri . Panik

kanıma karıştı.

Ya o yapmış olsaydı?

Ya ben kaçmaya odaklanmışken, onun kendi hapsine düştüğünü fark edemeyecek kadar kendine zarar verdiyse?

"Ona soracak mısın?" Rachel bir kaşını kaldırdı.

"Zamanımız tükeniyor," diye fısıldadı Peter. "Efendiler geri döndüğünde bu şekilde buluşmaya devam edemeyeceğiz. Victor oturup da mutfaklara ne kadar sık geldiğimizi gördüğünde muhtemelen başımız belaya girecek. Umarım sadece domuzluk yaptığımızı ve kendisi burada olmadığı için smoothie kuralını uygulayamadığımızı düşünür ama... her şeyi kilit altına almalıyız ki hepimiz işimizi bilelim ve birbirimizi kontrol etmeden çalışmaya devam edebilelim."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Peter içime girerek mırıldandı: "Onu kendi amaçların için kullanmaktan korkma, *jaanu*. Senin hakkında ne hissettiğini bilmelisin. Bunu kendi yararına kullan. İyiliğinin onu manipüle etmene engel olmasına izin verme."

Birinin duygularını kendi çıkarlarım için kullanacak kadar zalim olduğum düşüncesiyle ürperdiğimi gizledim.

Ama bu sadece benimle ilgili değildi.

Omuzlarım yuvarlandı ve kendime rağmen dürüstlüğüme ortaya döküldü. "Bence Kyle'ı öldürdüğü gece gördüğün şey de o mağarada ölmüş olabilir. Artık bana zar zor bakabiliyor ve...ve gerçek şu ki." Göz temasını koruyamayarak yere baktım. "Emerald Bruises gecesi ondan benimle istedim. Uçurtma gibi havadaydım ve gardımı düşürdüm. I pratikte beni seçmesi için ona yalvardım. Bana onunla birlikte oynamamı söyleyen adam hala orada olsaydı şimdi benimle oynardı dedim."

Peter nefesini içine çekti. "Ne dedi?"

"Hiçbir şey söylemedi." Yukarı baktım ve geri çekildim. "İşte sorun da bu."

Peter gözlerimi inceledi. Kendisi çok fazla şey verdi. Benden Henri'yi baştan çıkarmak onu incitti. Bana olan sevgisi arkadaşlığın sınırlarını aşmıştı. Ve her geçen gün daha da güçleniyordu, çizgiyi aşacağından ve beni onu kardeşim kadar derinden sevdiğimi itiraf etmeye zorlayacağından korkuyordum, ama... birlikte yattığım işkence görmüş canavar farklı bir tür-

Aşk değil.

Asla.

Henri için hissettiklerimin ne bir adı ne de bir tanımını vardı. Sadece...*ugh*.

Peter'ın yanağını öptükten sonra kızlara gülümsedim ve geri çekildim. "Bakın, bu gece tekrar deneyeceğim. Henri'ye güvenilip güvenilemeyeceğini öğrenmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Sonra görüşürüz."

Mutfaktan çıkıp koşmaya başladım. Henri büyük olasılıkla kütüphanede çalışıyor olacaktı.

Bu bana, çok geç olmadan ona nasıl bulmam için zaman kazandıracaktı.

On Sekizinci Bölüm

Henri

KAN VE KARANLIĞIN LANETİ

tarafınd

an Henri

Mercer

*Damarlarımızdaki ortak kana rağmen ASLA kardeşim OLMAYACAK O
ÇOCUK, tutulduğumuz evin kanadında belirdi.*

*Kanlar içinde ortaya çıktı. Elinde bir silah ve gözlerinde cinayet vardı. Bize
sanki ayakkabısından kazıyıp çıkardığı bir şeymişiz gibi baktı. Bir yığın
Babasının doğurduğu çocuklar, onun malı olan kadınlardan oluşan bir harem.
Quincy aramızda dolaşırken küçük kız kardeşlerimden ikisi kollarıma girip
feryat figan etmeye başladı. Bizi saydı, başını salladı, sonra topuklarının
üzerinde döndü ve gitti.*

*Bir gün sonra kapılardaki kilitler ve pencerelerdeki parmaklıklar söküldü.
Annelerimizle görüşüldü ve onlara odalar verildi. Çocukları da onlarla
birlikte gitti.*

*Annem ve ben yeni lord ve efendinin önüne sürüklendiğimizde, annem
korkudan altına işemişti ve babamızın yaptığı gibi ona tek bir parmağını bile
sürerse onu öldürmeye hazırdım.*

*Bunun yerine ona bir zarf uzattı ve evine göndermeyi teklif etti
Çok çok uçmuştuk.*

Yarım kan kardeşlerime veda edemedim.

İşte o zaman yalnızlık başladı.

*Amnezi, anılarımı daha önceki bilinç kayıplarından çok daha güçlü
unutkanlıkla sardı.*

*Babamın o kadınlara ne yaptığını bilerek unutmuştum, böylece laneti kız ve
erkek kardeşlerime aktarmamış olacaktım.*

Ama şimdi o kardeşleri zihnimden sildim, böylece acı çekmek zorunda kalmadım.

Bir zamanlar bir ailem olduğunu ve şimdi hiç ailem olmadığını her kalp kırıklığı

Parmaklarımı gözlerimin içine sokarak, o ana kadar yazdığım her kelimenin altını çizdim ve sildim. Her virgülü, paragrafı ve anıyı. Saatlerce süren yazıya dökme işi bitti.

Anlamsız.

Çok saçma.

Acı verici.

Artık hatırlamak istemiyordum.

Huzur istiyordum.

Ily beni baştan çıkarmaya çalıştıkça ve kale sapkın değil de akli başında olduğumu fısıldadıkça daha da derine battım.

Her parçam ağırdı.

Uyuşukluk bataklığa dönüştü, hareket etmeye, düşünmeye, konuşmaya çalıştığım her seferinde uzuvlarıma yapıştı. En son ne zaman yüksek sesle konuştuğumu hatırlayamıyordum. Tüm konuşmamı parmaklarımın yapmasına izin vermiştim ve zihnim-

Yetti artık.

Dizüstü bilgisayarı kapattıktan sonra ayağa fırladım ve kütüphaneden dışarı çıktım.

Geçmişle işim bitmişti. Her

şeyle işim bitmişti.

Çıkmak istedim.

Aklımı kaçırmadan önce kaçmam gerekiyordu.

Merdivenlerden çıkarken saran zenginliği görmezden geldim.

Basamakları ikişer ikişer çıkarken ve koridorda adeta koşarken parmaklarım neredeyse dizüstü bilgisayarı deliyordu.

Odama dalan Ily ciyaklayarak gardırobunu karıştırdığı yerden geriye sıçradı. Victor'un kendisi için sipariş ettiği tek önemli şey gibi görünen bol, bej bir kazağı kucaklayarak, gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Onun giysilerinin benimkilerle birlikte asılı olduğunu görünce. Haftalardır birlikte yaşadığımız gerçeği. Şu anda bile hâlâ onu incitmek istiyordum.

Tanrım!

Dizüstü bilgisayarı yatağın üzerine fırlatarak banyoya girdim ve kapıyı çarptım.

Lavaboyu tutarak zor nefes aldım.

Babamın şimdiki kadının taciz ederken attığı çığlıklar.

Kırbaçlamalar, kanamalar, tecavüzler-

Panik boğazıma yapıştı. Görüşüm

bulanıklaştı.

Bu benim içimde.

Bu lanet asla durmayacaktı.

Öldüğüm güne kadar, onun içinde yaşayan delilik benim içimde yaşayacaktı ve bunu durdurmanın tek yolu ev sahibini öldürmektir. Tıpkı Q'nun o zamanlar yaptığı gibi. Babamızı soğukkanlılıkla vurmuş, sonra da sırf bildiği için bizi miras kalan malikânesinden kovmuştu.

Eğer kalırsak bizi öldürmek zorunda kalacağını *biliyordu* çünkü hepimiz enfekte olmuştuk-

Öğürdüm.

O lanet mide bulantısı geri gelmişti.

"Henri?" Kapı belli belirsiz çalındı. Başım

öne eğildi.

Suçluluk duygusu içimdeki çürümüşlükle birleşti.

buradan, küçük kabus.

Sana yalvarıyorum.

"Sen... sen iyi misin?" Kapı bir açıldı. Dişlerimi

sıktım ve onunla yüzleşmek için döndüm. "*Çık*

dışarı!"

Yüzü kızardı ve geri .

Gözlerindeki korku.

Tüm o tatlı itaatinin altındaki nefret.

Ah kahretsin.

Tuvaletin yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde öğle yemeğim yeniden ortaya çıktı. Gözlerimi kapattım ve bedenim arındığı anda utancımın sifonu çektim.

Sendeleyerek ayağa kalktım, diş fırçamı aldım, asla söyleyemeyeceğim tüm saçmalıkları temizledim, sonra lavaboya nane köpüğü tükürdüm.

Yüzüme buz gibi su çarptığımda atak hafiflemiş, beni gergin, suçlu ve *sikik* bir halde bırakmıştı...

Ona bağırdım.

Haftalardır ona ilk sözdü ve şiddetle söylenmişti.
İrkildim.

Onu neden azarladığımı sormuştu. Victor beni sorguya çektiğinde, Kyle'ın soğuk kanına bulanmış bir halde dururken ona neden böyle kesici şeyler söylediğimi sordu.

O zaman bile Victor'a karşı geldiği için sinirlenmiştim.

Ona haddini bildirirdim çünkü o benden çok daha cesurdu, benden çok daha *iyiydi* ve eğer Victor da benim gibi onun direncini öğrenirse, bunu kırmak için elinden geleni yapardı.

Onu burada koruyamayacağım tek şey buydu. Onu almasını engelleyemeyeceğim tek adam.

Tek silahım Ily'yi onun gözünde tamamen istenmeyen biri haline getirecek kadar küçültmekti. Eğer onu bir hiç haline getirebilir ve tüm ilgisini kaybedecek kadar küçük düşürebilirim, *o zaman... güvende olacaktı.*

Uzun saçlarımı düzelttim, derin bir nefes aldım ve oraya geri dönmeye hazırlandım. Özür dilemek için. Olanları açıklamak için elimden geleni yapmaya.

İçimde açıklanamaz bir bok var.

Sadece...

Ağır bir drone.

İnişe geçen bir uçağın motorunun hırıltısı.

Hayır.

Banyodan Ily'yi pencerenin yanında gördüm.

Yüzü batan güneşin etkisiyle kırmızı ve altın rengi metalik pigmentlerle yaldızlanmıştı, gözleri duvarın ötesine inen Victor'un özel uçağından hiç ayrılmıyordu.

Yanına gittim, ama uçak kalın çimenlerin üzerinde taksi yaparken, motorları alacakaranlıkta çığlıklar atarak tekrar görüş alanına girdiğinde tek kelime etmedik.

Derin bir iç geçiren Ily, bej örgü kazağına sarıldı. Daracık siyah elbisesinin altında tüyleri diken diken olmuştu. Titremesine neden olan şeyin sonbaharın erken soğuğu değil de canavarların gelişi olduğunu sanıyordum.

Efendiler günah ve sadizmle şımarmak için geri dönmüşlerdi - arkalarında saf eşlerini bırakarak ve geldikleri anda hayvanlara dönüşerek.

Asma köprü yavaşça tıngırdayarak açılıp hendeğin üzerinde bir yol oluştururken ürperdim.

Gün batımının son ışıkları parlıyor, adamları içeri girmeye ve kötülüğün metamorfozuna uğramaya davet ediyordu.

"Birkaç gün erken geldiler," diye fısıldadı Ily, altın rengi gözleri endişeyle doluydu. Bana bir bakış fırlatarak bir aylık sessizliği unuttu ve "Sence Victor seni bu gece çağıracak mı?" diye mırıldandı.

Geri çekildim.

Kalbimi bir panik duygusu daha kapladı.

Ona cevap veremedim.

Varlığımı talep ederse, geçen seferki gibi performans gösterecek gücüm olup olmayacağını bilmiyordum.

görürdü. Kırıldığımı görürdü.

İçini çekti ve beni takip etmek için döndü. Kazağını daha sıkı sararak fısıldadı, "Henri, ben... sana sormam gereken bir şey var.

."

Ayaklarının dibindeki halıya yumuşak bir vuruş.

Donuk ve plastik bir şey, tıpkı o berbat hazine avındaki mücevherler gibi şekillendirilmiş.

Ayağının yanında yuvarlanarak durdu.

Aşağıya bakarak kaşlarını çattı, gözlerini kırıştırdı ve ardından dehşet içinde nefesini tuttu. "Hayır... Tanrım, hayır." Dizlerinin üzerine çökerek kazağını fırlattı.

ve bulutlu mücevheri kaptı. "Lütfen bu düşündüğüm şey olmasın." Yüzlü kabı bir el bombasıymış gibi açarken elleri titriyordu.

Kalbim sanki pimini çekmiş de her an patlayacakmış gibi çarpıyordu.

"Bunu nereden aldın?" İçindeki kâğıt parçasını yırttı. "Sakladın mı? Ne yazdığını biliyor musun? Neden *söylemedin* bir şey var mı?"

Kaşlarımı çattım, kulaklarım çınlıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bunu unutmuştum.

Bir hizmetçi onu dolaba koymuş olmalıydı çünkü Ily'yi duşa götürüp her yerine dokunduktan ve o piçlerin ona yaptıklarından sonra sağlam olduğundan emin olduktan sonra onunla ne yaptığımı hatırlamıyordum.

Cevap vermeyince, bez parçasını açtı, sendeleyerek ayağa kalktı ve yana doğru takıldı.

İçgüdüsel olarak dirseğini yakaladım ve onu ayakta tuttum. Ona dokunduğumu fark etmedi bile. Yüzü bembeyazdı, tüm vücudu titriyordu. Onun üzerinden okuyarak küçük parşömeni taradım.

Bu, Victor'un ünlü konuklarından birine nadir ve özel bir Elmas Öpücüğü hakkı . (Şartlar ve koşullar hangi mücevherin seçileceği ve öpücüğün ne zaman verileceği konusunda tartışılacaktır).

Keskin bir çığlık atarak iki eliyle tuttu ve yırtmaya başladı- Parmaklarımı kelepçeli bileğine dolayarak onu durdurdum. "Ne yapıyorsun?"

Bakışları sanki konuşmama şaşırmış gibi dudaklarıma kaydı. çırpındı. "Bunu yok etmeliyim. Sende olduğunu bilmemeli." "Victor?"

"Evet!" Elindeki kâğıt parçasını kaptığım gibi bana karşı koyarak haykırdı. "Henri...yapma. Yapamazsın. Ondan kurtulmalısın. Hemen şimdi."

"Neden?"

Bu küçücük şey neden onu böyle bir kuyruk dönüşüne sürüklemişti?

Onun paniği bir kez olsun benimkini böldü ve bir türlü kurtulamadığım derin, karanlık depresyondan hızlıca kurtulmamı sağladı.

"Peter'ın fırtınada bulmaya çalıştığı ödül bu," diye fısıldadı sanki kameralar duymamış gibi. "Victor bunun sende olduğunu öğrenirse..." Başını salladı ve her zaman kayıta olan kırmızı noktaya bir göz attı.

Çok geç.

O da aynı sonuca varınca omuzları çöktü. Gözyaşları altın rengi bakışlarını parlattı. "yüzden mi sakladın?" Sallanıyordu. "Onu... onu... benimle kullanmayı mı planlıyorsun?"

Kalbim onun korkusu ve nefreti karşısında tekmelendi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ağzımı ovuşturarak omuz silktim. "Victor'un daha önce Elmas Öpücük'ten bahsettiğini duymuştum ama ne tür bir oyun olduğunu bilmiyordum.

İçerir."

"Bu bir cinayet, seni aptal," diye tısladı, kâğıt parçasını geri aldı ve saklamaya çalıştı. "Elmas Öpücük *cinayettir*."

"*Cinayet* mi?" Geri çekildim.

Yanağından sıcak bir gözyaşı süzüldü.
Onu içmek için duyduğum insanlık dışı dürtü beni felç etti.
Kontrolsüzce ona doğru adım attım, dilim yalamak için çaresizdi.
Gözleri büyüdü. Gözyaşları durdu. Yanıma doğru koşmaya başladı ama ben onu ortasından yakaladım, dudaklarımı yumuşak yanağına bastırdım ve o tuzlu damlayı yakaladım.
Keskin bir nefes aldı.
Onun şokunu kullanarak mendili yakaladım ve elinden aldım. Onu bırakarak uzaklaştım. Kanım onun tadından şarkı söylüyordu.
"Henri..." Peşime takıldı, beni bu gece zaten bir sürü utancı sifonladığım banyoya kadar takip etti.
Kâğıt parçasını milyonlarca küçük kareye benzeyene kadar yırttığım sırada yanımda durdu. Tek kelime etmeden sifonu çektim.
Birlikte, parçaların kaybolmadan önce etrafta dönüp durmasını izledik.
İkimiz de uzun bir süre konuşmadık.
İly boğuk bir ses çıkardı, geriye doğru takılıp havlu askısına çarparken bakışlarımı ona çevirdim. "O gitmiş olsa bile kameralar..."
Başımı salladım. "O biliyor."
Bu kadının Victor'la tartıştığını, Masters'a karşı çıktığını ve yüzlerce korkunç şeye katlandığını görmüştüm ama yüzünde saf dehşeti hiç görmemiştim.
Şimdiye kadar.
Nefes alamıyormuş gibi boğazını sıkarken dizleri büküldü-İleri atılarak onu yakaladım.
Bir anlık delilikle kollarımın arasına aldım ve her zamankinden daha yakın bir şekilde kucakladım.
Dünyam düzeldi.
Karanlığım durdu.
Tanrım, iyi hissettirdi. Çok, çok iyi.
yatak odasına götürüp yatağına yatırırken zorlukla nefes alabiliyordum. Göğsü inip kalkıyor, gözleri panikle parlıyordu.

Bir an için benden nefret ettiğini, rahatlık ve güvenlik için bana bakarken benden korktuğunu unuttum.

Siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak ona doğru eğildim ve fısıldadım,

"Bütün ay boyunca etrafımda yumurta kabuklarının üzerinde yürüdün. Senden istemediğim halde benim için diz çöktün. Seni rahat bırakmak için elimden geleni yaptığım halde beni baştan çıkarmaya çalıştın. *Onlardan* birine dönüştün - kırılmış itaatkâr bir mücevhere - ve şimdi... şimdi bana seni öldürme hakkı veren bir kuponu seve seve nakde çevireceğimi düşünüyorsun." Onun mükemmel kokusunu içime çekerek, "Benden nefret ettiğini biliyordum, kâbus, ama bu nefretin bu kadar derin olduğunu bilmiyordum."

Elimi tutarak başını salladı. "Öyle bir şey değil. I-"

"Uyu artık." Parmaklarımı onun elinden çekerek bir başka karanlık dalgasını daha yuttum. "Bana dokunma, benden korkma. O ödülü ben kazandım ve onu kullanmayacağım, tamam mı? Hepsi bu kadar."

Hayatta kalamayacağım bir şey söyleyemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve oradan ayrıldım.

* * * * *

Bıçaktan simsiyah kan damlıyordu.

Benim kanım.

Onu düşürdüm ve gölgeye yuvarlandı.

Bacağımdaki yara büyümeye devam etti.

Gölgeler sürünmeye devam etti, yerde biriken yaşam gücümünden sürünmeye devam etti. Her kalp atışında gölgeler daha da ve uzuyor, odadaki tüm ışığı emiyordu.

Bir uçurum, oda değil.

kaya, soğuk ve bir mahzen gibi mezar. Benim mahzenim.

Biri bana doğru yürüdü.

Kanı ışık, gözleri güneş ışığı gibi parlayan biri.

"İly..." Ona doğru bir adım attım, gölgeden yapılmış prangalar beni durdurdu.

Işıltılı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, gittikçe daha bir şekilde parlıyordu. "Beni serbest bırakmalısın Henri. Tamamen yutulmadan önce gitmeme izin ver."

Beni engelleyen gölgeleri tekmeledim ve ona doğru yürüdüm. Ona dokunamadan siyah parmaklar beni geri çekti.

"Bana yardım et," diye fısıldadım. "Öp beni."

Daha sert ağladı. "Beni öpmek mi istiyorsun? Zaten aldığın onca şeyden sonra bana sunabileceğin tek şey bu mu?"

"Bir öpücük benim için şeyden çok daha değerlidir."

"Senden gelen bir öpücük ölümdür." Başını öne eğdi. "Ama belki de... bu Senden kazanacağım tek özgürlük. "Teni parlamaya devam etti - tüm karanlığımı aydınlatan mükemmel bir yıldız. Bana doğru adım attı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Hadi o zaman. Öp beni. Öldür beni."

Karanlık de sardı. Eğer onun ışığı olmasaydı, gecem bizi kör edecekti.

"Seni asla öldürmem, Ily."

I.L.Y.

Seni seviyorum.

"İçtin." Yanardöner bir gözyaşı daha yuvarlandı; onu içmek için can atıyordum.

Boynum büküldü.

Burunlarımız

sürtündü. Çok

yakındık.

Çok

yaklaşmıştım.

Durun!

Geri çekildim.

Onu öpmek onu öldürmez ama beni öldürür.

İstemekten, ihtiyaçtan, her şeyi çok zorlaştıran kalp kırıcı çaresizlikten ölebilirdim "Bekle-"

"Hayır." Işıltılı elleriyle yanaklarımı yakalayarak başımı aşağı çekti.

"İkimize de bir iyilik yap ve buna bir son ver."

"Ily, yapma-"

Beni öptü.

Bir şimşek çaktı. Çıglık

attı.

Ayaklarımın dibine düştü, gözleri açık ve...

ölüydü. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı beni ezdi.

Her anı. Her korku. Her yalnızlık. Gölgeler

boğazımdan aşağı vurdu.

Aşk beni parçalara ayırdı.

Ily'nin cesedi ışık saçan parçalara ayrılarak yıldız tozuna dönüştü.

*Dizlerimin üzerine
çöktüm. Kalbim kömüre
döndü. Uludum-*
"Henri! Henri!"
Gözlerim fal taşı gibi açıldı.
İly üstüme oturdu, kalçaları belime yapıştı, elleri omuzlarımı sıkıyordu.
Hâlâ hayatta.
sorumlu değildim.
Kabaran şükran duygusu ve gözlerimin arkasına saplanan lanet olası
gözyaşları için.
Sadece bir kabus.
Şükürler olsun, sadece bir kabus.
Hızla kalkarak onu belinden yakaladım ve yatağa fırlattım. Üzerine
yuvarlandım. Onu altına hapsettim. Onu ait olduğu yere hapsettim. *Her zaman*
ait olacağı yere.
Aklım tamamen gitmiş ve kalbim tamamen kırılmışken, boynuna
sokuldum, yanağını öptüm ve sonra ağzımı onunkine yapıştırdım.
Dondu kaldı.
Haykırdı.
Beni durduramadı. Bir
öpücük daha.
Hangimizin öleceğini bilmediğim bir başka çalıntı an. Acı içinde nefesi
kesilene kadar kollarım onu sardı.
Onun narinliği, sıcaklığı, gücü - onunla ilgili her şey depresyondaki sakat
kalbimin etrafındaki güç alanını paramparça etti ve ben bunu yapamadım.
O benden nefret ederken bu kadını sevmeyi kaldıramadım.
Benimle mücadele yerine tacizimi kabul ettiği sürece bu kadını öpemedim.
Onu sarmaladığım gibi aniden kendimi uzaklaştırdım.
Zorlukla nefes alarak yataktan fırladım ve gözlerimden uykuyu ve
kâbusları sildim. Titreyen ellerimle komodini açtım.
Şurada.
Tam bıraktığım yerde.
İki kuş kafesi kol
düşmesi.
Onları avucumun içine alıp kapıya doğru koştum.

İly'nin nereye gittiğime dair keskin sorusunu duymazdan geldim. İçimdeki hastalığı bastırmak için elimden geleni yaptım.

Merdivenleri hızla inerken, akşam geri geldi. Diamond Kiss'i yırtmıştım.

Parçalanmadan önce İly'den ayrılmıştım ve birkaç eski Üstat odalarıyla yeniden tanışırken kalenin etrafında dolanıyordum.

Victor dönmemişti.

Çağrılmamıştım.

Ona geri dönmeden önce gece ikiye kadar bekledim, İly'yi yatağımızda uyurken bulduğum için minnettardım.

Benim tarafıma geçmişti.

Yastığımı göğsüne bastırdı.

Yorganın altına girdim ve ona baktım. Her kirpiğini ezberledim, sonra uykuya daldım...

Ürperdim.

Diğer kâbuslarım kurtaramadığım kız kardeşlerimle ilgiliydi. İstismar ettiğim anneler.

Kesinlikle acı vericiydi ama bu ? Bu beni lanet olası parçalara .

Benim yerime ölümü seçti.

Benden nefret ediyor.

Havayı içime .

Oksijene boğuldum.

Kaleden dışarı fırlayarak doğru koşmaya başladım. Ay ışığı öyle parlaktı ki, bahçeleri gümüş bir öğle vakti gibi aydınlatıyordu. Ben daha hızlı koştukça kalaylı gölgeler ve tek renkli çimler bulanıklaşıyordu.

Benden nefret ediyor.

Benden nefret ediyor.

Zihnim dedi.

Onu seviyorsun.

Seviyorum.

Kalbim dedi.

Durdur şunu.

Durdur şunu.

Ruhuma yalvardı.

Bunu sadece bir kişi yapabilir.
Beni bitirmeye söz veren tek bir kardeş vardı.
Barışa hazırdım.
Bitmesini istedim.
Duvara ulaştığımda büyük bir oksijen dalgası emdim ve kameraları .
Yanıp sönen kırmızı ışık yok.
Muhafızlar ve keskin nişancıları yok.
Tüm gücümle kol düğmelerini duvardan aşağı fırlattım.
Victor'un uydusu muhtemelen tüm adayı kapsıyordu.
Kol düğmeleri büyük olasılıkla koordinatlarını asla göndermeyecekti.
Ama eğer bir şans varsa.
Ufacık, mikroskobik bir şans.
Denemem gerekiyordu.
Çünkü *ben bittim*.
Gel bizi bul, kardeşim.
Kurtar onu.
Öldür beni.
İkimizi de bul.
Dizlerimin üzerine çökerek ay ışığını yudum yudum içime çektim.
Bu dünyadaki son eylemim Ily'yi buradan götürmek olacaktı. Ve
sonra... Ölebilir ve sonunda özgür olabilirdim.

On Dokuzuncu Bölüm

.....

Ily

VICTOR DÖRT GÜN SONRA GELDI.

Dönmelerine izin verdiği arkadaşları, sanki bu kadar uzun süre uzak kalmaya tahammül edememişler gibi, ondan önce uçarak geldiler. Uslu durdular ve herhangi bir soruna yol açmadılar. Mücevherlerle bile oynamadılar, havuzların kenarında dinlenmeyi ve gece boyunca içmeyi tercih ettiler.

Peter, Faiza, Mollie ve Rachel ile bir kez daha görüşmeyi başardım. Hepimiz bir kez daha dolu bir evle çok riskli olacağına karar vermeden önce. Görevlerimiz vardı. Zaman çerçevemiz vardı.

Malzeme toplamaya, hediyeler yapmaya ve onları çok geç olana kadar kimsenin bulamayacağı şekilde kalenin etrafına saklamaya devam edecektik. Faiza, Mollie'nin hediyelerini çamaşır yüklerinin ve yeni çarşaf ve havlularla dolu arabaların altına gizlemeye yardım eden üç temizlikçiye daha işe almıştı. Her Efendi'nin odasına en az bir patlayıcı saklanması için talimat almışlardı.

Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu. Henri dışında.

Yatak odamızın penceresinin önünde oturup aşağıdaki bahçelere bakarken dudaklarıma dokundum.

Birkaç gece önceki kâbus şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Beni sık sık çırpınarak uyandırırды ama ilk kez çığlık atmıştı.

Sesi çatlamıştı.

Elleri gölgeleri yakalamıştı.

Ondan saf bir umutsuzluk akıyordu ve onun böyle bir sefalet içinde kalmasına izin veremezdim.

Onu

uyandırmıştım.

Beni öpmüştü.

Sonra kaçtı ve bir daha geri dönmedi.

Elmas'ı nasıl parçaladığını hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.
Öpücük. Bu jest kalbimi yerinden . Çenesini sıkması beni umutla aydınlattı.

Ona o anda sormak istemiştim.

Sonunda bizim tarafımızda olup olmayacağını test etmek için, ama... o zamandan beri benden kaçtı.

Hiç uyumuyor gibiydi. Daha fazla kilo kaybetmişti.

Gri gözleri her zaman kâbuslarla kararırđı.

Ona her uzandığımda, sanki dokunuşum onu fiziksel olarak incitiyormuş gibi geri çekildi. Ne zaman konuşmaya çalışsam, kendini kapattı.

Gözlerimin önünde kaybolurkenki çaresizliği beni çılgına çevirdi. Eğer yakında ona ulaşmayı başaramazsam.

Gözlerim ceketinin astarında sustalı bıçağı takıldı.

Yatağının başucundaki masanın üzerinde beğenmiş bir şekilde duruyordu, bıçağı saklanmıştı, sapı metalik ve pürüzsüzdü.

Dün onunla dönmüştü.

Bir noktada, Victor'un ölü hayvanat bahçesine gitmiş, orada kanımı çekmiş ve beni germişti. O keskin küçük bıçağı geri almıştı... Ne için?

Yine koridorlarda dolaşan Efendilerden korunmak için mi?

Karanlıkta çığlık atarak uyandığında zihnindeki canavarları öldürmek için mi?

Yoksa başka bir şey için mi?

Benimle konuşması gerek.

Çok fazla şeyi içine atmıştı.

O ipe asılıp yavaşça boğulana kadar her duygu boğazına düğümlenmişti.

Ama konuşmanın bu kadar tehlikeli olduğu bir yerde onu nasıl konuşturabilirdim?

Bu, aradaki havayı temizlemek gibi basit bir mesele değildi.

Biz.

Aralarındaki sorunları hiç konuşmayan çiftlere çok sinirlenirdim. sorunlar. Samimi ve kabul edici bir konuşma ile pek çok sorun çözülebilir.

Ama burada, kameraların sürekli gözetimi altında?
Benim söylemem gereken her şey hainceydi ve onun her şey de muhtemelen bir izleyici için fazla kişiseldi.
Dilimin ucunda dolaşan kelimeleri durdurmadı.
Ondan nefret etmediğime, onu önemsemiğime, aramızdaki karmaşaya rağmen ona güvendiğime dair güvenceler-
Kapı çarparak açıldı.
Sanki onu düşünerek çağırmışım gibi, Henri ortaya çıktı.
Siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, darağacında çoktan asılmış bir adama benziyordu ve şimdi sadece hayaleti beni rahatsız ediyordu.
"O burada," diye mırıldandı.
Gündüzleri sessizliğine, geceleri çığlıklarına alışkın olduğum için kulaklarım çınladı. Bu iki kelimeyi anlamam biraz zaman aldı. "O burada mı?" "Hepimizi çağırdı. Balo salonunda toplanacağız."
"Victor." Ürperdim ve kollarımı kavuşturdum.
"Victor." Başını salladı.
Banyoya girip kapıyı kapattı. Victor geri dönmüştü.
Yaşasın.

* * * * *

Balo salonunun vitray pencerelerinden içeri süzülen güneş ışığı, gölgelere ve kötülüğe saklanacak yer bırakmamaya kararlıydı ve onları açığa çıkmaya zorluyordu.

Henri'nin beni burada beslediği diğer tüm zamanların aksine - mücevherler porno oynarken ve Ustalar yüzlerini doldururken ayaklarının dibinde diz çöküp sessiz kalmak için elimden geleni yaptığım tüm gecelerin aksine, burada ne yemek kokusu vardı ne de

köleler bir gösteri için
giyinmiş.

Sahne boştu.

Odanın havası beklentiyle gerildi.

Bir masa ötedeki iki usta bize bakınca kulaklarım diken diken oldu. Onların Fısıltılar deşifre edilemiyordu ama Henri'ye aval aval bakmaları ne hakkında konuştuklarını ima ediyordu.

Hâlâ onun ya polis ya da katil olduğunu düşünüyorlardı.

Aradan haftalar geçmişti ama şüpheleri hâlâ odayı sarmaya devam ediyordu.

İçkiler servis edildi ve Henri bira bardağını yumruklayarak oturdu, gözleri bazıları ayaklarının dibinde bir mücevherle, diğerleri

birlikte oturup, sessizce sohbet ediyorlardı. Birkaç korkunç kahkaha. Azarlanan bir kölenin hızlı ciyaklaması.

Mücevherle göz göze geldiğimde irkildim. Corinne. Başını eğerek, yüzünü perdelemek için saçlarını kullandı.

Nefesimi tutarak odayı taradım. Yirmi iki misafir.

Victor'un daha fazla üyeliği iptal etmeyi uygun göreceğini . Görünüşe göre bir ay boyunca bu yerden uzak durmak istekli bir kalabalığı garantilemişti.

Sonra muhafızları saydım.

Balo salonunun etrafındaki kapılarda on iki halka vardı.

Mollie haklıydı.

Sayımız oldukça azdı. Umarım dört ay içinde, elimizden geleni yaptığımızda ve Noel yaklaştığında, bu sayının yarısı kadar müşteri olur. Dörtte biri. Efendilerden ve onların elektrik kumandalarından korkmadan muhafızlarla savaşmak için tüm gücümüze ihtiyacımız olacaktı.

Yakamı okşarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Hâlâ etkin olup olmadığını test etme fırsatım olmadı. Öyle bile... bir zamanlar kapalı olan kapıları aniden açmıyordu. Asma köprüden elimi kolumu sallayarak geçip taksi çağıramazdım. Telepatik mesajlar gönderemiyordum.

Kardeşime mesaj atıp adresimizi ver.

Telepatik.

Krish ve benim araştırdığımız birkaç ikiz alev notunu daha hatırlayınca kaskatı kesildim: *İkiz alevinizle aranızdaki yoğunluk bazen Telepati ve psişik bağlantılar gibi fenomenlere neden olur. Yoğun bir aidiyet ve özlem bağlantısı. Görmezden gelinemeyen veya durdurulamayan içsel bir çekim. Bağınız o kadar derin olabilir ki, diğerinin acısını, arzusunu ve stresini hissetmeye başlarsınız.*

Henri'nin çözülüşünü hissetmemin nedeni bu muydu?

İkimiz de buna karşı mücadele ederken bile birbirimize bu kadar bağlı mıydık? Derin bir iç çekerek parmaklarımı yakamdan indirdim.

Gözlerim balo salonunun karşısındaki Peter'a kaydı. Kalbim anında sıkışmıştı.

O da hepimiz gibi gür kahverengi sakallı bir Usta'nın yanında diz çöktü. Başka bir Usta'nın söylediği bir şeye kıkırdarken adamın koca göbeği kalçalarının üzerine oturmuştu.

Gözlerimiz buluştuğunda Peter bana yarım bir gülümseme verdi. Elmacık kemiğindeki morluğun gölgesi ellerimin öfkeyle dolmasına neden oldu.

Henüz bandajları bile çıkarılmamıştı ve biri ona çoktan vurmuştu.

Kalbim sadece acımadı. Yırtıldı.

Lanet olası piçler.

Hepsini.

Ölecekler.

Emin olacağız-

Balo salonuna açılan çift kapının ardında herkesin dikkatini çeken bir patlama sesi ve tiz bir çığlık duyuldu. Ustalar sessizleşti. Jewels irkildi.

Peter yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

Ağızından yakalayamadığım bir şeyler kaçırdı, sonra içini çekti ve kaçırdı.

"İyi günler, sevgili dostlarım!" Victor aniden ortaya çıktı, kolları Geri dönen bir fatih gibi havada, siyah takım elbisesi kusursuz, adımları dans pistini istekli, güçlü adımlarla yiyip bitiriyor. "Evde olmanın ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

Bir hoşgeldin mırıltısı.

Birkaç adam elini sıkmak için ayağa kalktı.

Henri sertleşti, dizi omzuma değdi. Victor ona doğru başını salladığında gülümsedi ama diğerleri gibi el sallamadı ya da alkışlamadı. Elindeki birayı boğazından aşağı atarak bardağını masaya çarptı ve bir tane daha içmek için parmaklarını şıklattı.

Victor podyuma doğru geçit törenini bitirip merdivenlerden yukarı sıçradığı sırada bir servis görevlisi önüne buzlu bir bardak daha koydu.

Saçlarındaki gri cicili bicili saçlara rağmen yaşına göre zayıf ve dinç görünüyordu. Lacivert gözleri parlıyordu ve cildi hayatının en güzel tatilinden sonra uçaktan inmiş gibi ışıldıyordu.

Hasta piç.

Farklı masalara dağılmış ustalara ve mücevherlere bakarak sırttı ve bir işaretle eğildi. "Hepiniz tekrar hoş geldiniz. Evinize hoş geldiniz."

"Davet için teşekkürler, Vic!" Birkaç usta ona kadeh kaldırdı. "İkinci şans için minnettarım." Bir diğeri çenesini eğdi.

"Evet, evet, rica ederim." Victor doğruldu ve ellerini önünde kavuşturdu. "Eminim hepiniz talimatlarımı ciddiye almışsınızdır,

ve bir daha aksilik yaşamayacağız, değil mi?"

"Kesinlikle." İki Usta başlarını salladı.

"sonra kurallar dahilinde oynayacağız, asla korkmayın." Bir diğeri güldü.

"Güzel, sevindim." Victor ayaklarının üzerinde zıplıyor, enerjiyle dolup taşıyordu. "Bu durumda... size hediyelerim var. Ama önce... Herkes nasıldı?"

"Şimdi hepimiz döndüğümüze göre daha iyiyiz Vic!" dedi birisi.

", bize yeni stokları göster, dostum!" Bir diğeri kıs kıs güldü. "Siz geldiğinizde onlara bir göz attım ve birkaç tanesi tam bana göreydi. sokak!"

Aman Tanrım.

Tenim buz ve ateşle çakıllı. Kaç tane?

Bu sefer kaç kişi bu cehennem çukuruna kaçırılmıştı?

Daha kaç kişiyi kurtarmamız gerekiyor?

Antrede bir patlama daha ve ardından acınası bir çığlık. Hastalık boğazımda düğümlendi.

Henri sertleşti.

Peter ne olacağını benden daha iyi için omuzlarını odanın diğer ucuna doğru yuvarladı.

Ben artık yeni kız değilim.

"Çok sabırsızsın." Victor güldü. "Ama... hepiniz size ne getirdiğimi görmek için bu kadar hevesli olduğunuza göre, tamam. Daha sonra yemekte sohbet ederiz." Parmaklarını şıklatarak sesini yükseltti. "Onları içeri getirin."

İki muhafız sekiz yeni yüzü balo salonuna götürürken dizlerimin altındaki zemin kutup tundrasına dönüştü.

Sekiz mi?

Oda yüzüyordu.

Tanrım, *sekiz*

mi?

Peter nefesini içine çekti, bakışları aynı dehşetle benimkilere takıldı.

Altı kız ve iki erkek silah zoruyla sahneye doğru itilirken, hapishaneden kaçmak için geçen ay yapılan hazırlıklar tamamen anlamsız görünüyordu.

Dört ay içinde özgürlüğümüzü elde etmeyi başarsak bile, bu zavallı ruhlar ne kadar kötü muameleye maruz kalacaklardı. Hissedecekleri dehşet. Acı-

Keskin bir soluk bakışlarımı Mollie'ye çevirdi. Roland'ın cilalı ayakkabılarının yanında diz çökmüş, ellerini çıplak kalçalarının üzerinde birleştirmişti. Birbirimize başımızı salladık. Planımız işe yaramak zorundaydı. Başka bir seçenek yoktu.

Victor gibi adamların İnsanları kullan at oyuncaklar gibi. Dışarı çıksak bile, onun gibi başkalarını avlamaktan asla vazgeçmeyecek, başkalarının bu korkunç, *korkunç* kabusu yaşamasını önlemek için elimden *geleni* yapacaktım.

Henri keskin bir nefes aldı, sanki bana dokunması gerekiyormuş gibi dizini omzuma daha sert dayadı. Kötü bir şey yapmaması için bu bağlantıya ihtiyacı vardı.

Ona bakarken irkildim.

Çenesi öylesine ki, boğazındaki tendonlar derisinin altındaki ipler gibi patladı. Şakaklarında ter parıldıyordu. Biraz daha uzun saçları alnının üzerinde biraz kıvrılmış, çukur yanaklarını daha da sertleştirmişti.

"Ve işte , beyler. Başarılı bir av olduğunu söylemeliyim." Sekiz yeni mücevher, silah zoruyla balo salonuna doğru sürülürken Victor kıkırdadı ve burnunu çekti.

Gergin adımlar, ıslak yanaklar, vahşi gözler.

Yeni takılmış yaka ve kelepçelerin parıltısı.

Korku ve dehşetin pis kokusu.

Hepsi çıplak.

Ellerini tekrar çırpın Victor, takdir sesleri ve kurt düdükleri susana kadar bekledikten sonra muhafızlara yürüyüşe geçmelerini işaret etti. sahneye yeni mücevherler.

"Ne kadar kıymetliler, değil mi?" Victor parmaklarını en yakınındaki kızın sarı gezdirdi. "Çok güzeller. Çok genç."

"Onları nereden buldun Vic?" diye sordu şu anda parmaklarını Peter'ın kambur omzunda gezdiren kahverengi sakallı adam.

"Her yere baktım *dostum*," diye cevap verdi Victor, muhafızlar onları titreyen bir sıraya sokarken her yeni mücevhere bakarak. "Umarım onları beğenirsiniz."

"Birini buraya uzat, beğenip sana söyleyeyim." Tonsuz, koyu tenli bir adam güldü.

Kemiklerimdeki soğuk buza dönüştü.

Kalbim donarak delik deşik oldu.

O ölecek.

Ve o da.

O da

ölecek.

Ve o.

Hepsini.

"Evet, evet, hepiniz oynamakta özgürsünüz elbette. Ama önce." Victor sırttı. "Size Mücevher Kutumun en yeni üyelerini tanıtmama izin verin. Umarım onları hoş karşılayacağınızı hissedersiniz."

Birkaç adam kıkırdadı. "Evet, onları hoş karşılayacağız. *Hem de çok iyi.*"

Victor adama sıkı bir gülümseme verdikten sonra sıra boyunca ilerledi ve ellerini en küçük kızın omuzlarına yerleştirdi. Arkadan kıza doğru yaklaşan adam, yırtıcı hayvanların en kötüsü gibi görünüyordu. "İlk olarak, bu... adın neydi tatlım?" Kız irkilip gözlerini kaçırana kadar onu sıktı. Siyah saçları ve zayıf bedeniyle, bırakın buraya kaçırılmayı, liseden mezun olacak yaşta bile görünmüyordu.

İçimi korku

kapladı.

Ardından

umutsuzluk geldi.

İçim ürperirken Henri sandalyesinde kıkırdandı.

"Bir parça istediğin için mi , yoksa rahatsız mı oldun Henri?"

Gözlerim bizimkinin yanındaki masaya kaydı.

Henri homurdandı ve sertçe yutkundu. "Ne?"

Başından beri etrafta dolaşan kızıl saçlı yaşlı bir adam sırttı. Yanında diz çökmüş olan Nancy'nin başını okşayarak sırttı. "Seni buralarda gördüm. Fırtınanın koptuğu gece o ufaklığı becerirken seni izledim. Bir polis olarak mesleğinle ilgili ufak tefek yanlış anlamalara rağmen, hemen uyum sağlayacağını düşünmüştüm."

Henri ona sıkı bir gülümseme verdi. "O zaman senin ne?"

Adam daha yakına eğildi, gözleri acımasızdı. "Demek istediğim, sen çok sıkı birisin. Kalmasına izin verilen tek kişi sen olduğun için tam tersini beklerdim. Topluma geri dönmek için kendini evcilleştirmek zorunda kalan sen değilsin. Bunca zamandır buradaydın, mücevherini beceriyordun, gerçekte kimsen o oluyordun." Henri'ye doğru gevşek bir bilek salladı. "Peki neden bu kadar...

ürkeli?"

Henri kaskatı kesildi. "Hâlâ bir parça empati kurabiliyorsam beni bağışlayın. Onlar yeni. Bu çok zor olacak. İlk günümün nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum ve ben de yakanın diğer tarafındaydım."

"Bir tanesini de senin boynuna zincirle bağlayabiliriz, değil mi? Neler yaşadıklarını ilk elden hissetmenizi sağlar?" Kıs kıs güldü. "Belki de sen bir polissin ve bu yüzden yeni mallar karşısında dudağını büküyorsun."

"Benim tipim değilse yapacak bir şey yok."

"Hayır." Adam gözlerini bana dikti. "Görünüşe göre o senin tipin ve sen paylaşmayı seven biri değilsin."

Henri dehşet verici bir şekilde hareketsiz kaldı. "Haklısın. Ben ."

"Yazık." Üstat kıkırdadı. "Ama neyse. Denemek için sekiz yeni ikram. Anlat bakalım." Çenesini ovuşturdu ve sahnedeki mücevherlere baktı. "Gözünüze çarpan oldu mu, çünkü sarışına ilk ben talibim ve onu elimizden kaçırmak için can sıkıcı davranıp bir servet daha ödemekten nefret ederim."

"Hayır. O tamamen senin," diye mırıldandı Henri.

"Seni lanet olası piç," diye tısladım nefesimin altında, öfkem serbestçe akıyordu. Peter'ın kafası balo salonunun öbür ucuna doğru kalktı. Rachel bana geniş bir bakış fırlattı. sahnenin yanında diz çökmüş Victor'u beklerken gözlerini dikmiş bakıyordu.

Oops.

Bunu söylemek istememiştim.

kişi Henri değildi. Mesele buydu.

Bu hastalıklı enerji burada süzülüyor. Korkunç adamların kokuşmuş şehveti ve tutsakların taşlaşmış korkusu.

Omuzlarımı yuvarlayarak, "Özür dilerim, öyle demek istemedim-" diye fısıldadım.

"Evet, yaptın." Henri ateşime tepki vermeyerek bıkkınlıkla içini çekti.

Tepki vermemesinden nefret ediyordum. Eğer terslerse. Hırlasa. Eğer beni yakarsa... hala bir şansım olabilirdi. Hâlâ orada olma ihtimali... Hâlâ istemeye dayanmadığım tek kişi ve her şeyden çok ihtiyaç duyduğum tek adam.

"Ben bir piçim." Başını salladı.

Monotonluktan, ölü tondan nefret ediyordum.

Ona bakmak için döndüğümde, kaybın ve yalnızlığın etkisiyle öfkem yeniden alevlendi. "Biliyor musun? Sen bir piçsin."

Dondu kaldı.
Gri gözleri parladı.
Diğer Usta oflayıp pufladı ve sahneye geri döndü.
Tanrım, Ily... Şimdi ne yaptın?
Ama bir şey beni itti, iğneledi.
Bir şekilde kendine gelmeliydi. Onu uyuşturan sefaletten uyanması .
Yavaşça, inanılmaz bir şekilde, kapanmış bakışlarında gümüş bir ışık parlaması belirdi. "Şimdi benimle aynı fikirde misin? Bütün ay üzerime gelmeye çalıştıktan sonra mı?"
Üzerime eğilerek kulağıma doğru nefes aldı: "Piçin teki olabilirim ama hayatta kalmanı sağlayan tek kişi benim."
"Nasıl? Beni görmezden gelerek mi?"
"Senden uzak durarak," diye hırladı. Sonunda.
Tutku.
Acı, tutku ve kıvılcım.
Çenemi kaldırdım. "Yani sen bir piç değilsin... sadece bir pisliksin."
Tanrım, Ily!
Mantıklı bile değildi.
Henüz ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu.
Henri kıpırdandı ve parmaklarını gevşek saçlarımın arasından geçirdi.
Beni daha yakına sürükleyerek, "*Kahretsin*, bana isimler takmanı özlemişim," diye inledi.
Nasıl titrediğini.
Kalbimin *çarpma* şekli.
Her şey hayatla dolup taşıtı.
Gözleri ağzıma kaydı.
Aptallığımın ve içgüdülerimin beni yönetmesine izin verdim. "Siktir git."
Ürperdi. Gözleri kapandı. Tekrar açıldıklarında alev alev yanıyorlardı. "Ne kadar kötü olduğumu bilemezsin-"
"Ah, Henri." Victor kıkırdadı, alevlenen kimyamızı bir garotte gibi kesti.
"Fısıltılarına geri dön, hmm?"
Sanki nerede olduğunu hatırlamış gibi. Sanki geçen ayın ağırlığı ve karanlığı bir hamlede üzerine çökmüş gibi Henri sandalyesine çöktü ve beni bıraktı. "*Je suis désolé*, Vic." Zorla sırtıttı. "Lütfen... devam et."
"Sınıfın geri kalanıyla paylaşmak ister misiniz?" Victor bana gülümsedi.
"Ilyana... sana ne söyledi?"

Peter'ın, Rachel'ın ve Mollie'nin korku dolu gözlerini görmezden gelerek alay ettim. "Tek bildiği, sen lafı gevelemeyi bitirir bitirmez beni sikmeyi planladığı."

Bir an için Victor hiçbir şey söylemedi. Gözleri sanki söylediğinden daha fazlasını biliyormuş gibi . Sonunda nazikçe güldü ve Henri'ye baktı. "Bu gece görüşürüz, *dostum*. Konuşacak çok şeyimiz var."

Victor dikkatini tekrar yanındaki sarışına verdiğinde Henri başını salladı.

"Adın, tatlım. Bir daha sormayacağım."

Zavallı kız titreyerek sarsıldı. "L-Laura." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Victor onun omuzlarını okşadı. "Aferin kızıma. Gördün mü? O kadar da zor değildi, değil mi?

Bu mu?"

Kızın elini sıkarak kendi elinin içine aldı. "Herkes, lütfen çok Sevgili Laura'ya sıcak bir karşılama."

"Lütfen!" Laura Victor'un onu tuttuğu yeri çekiştirerek yalvardı. "Bu bir hata olmalı. Burada olmamam gerekiyordu. Erkek arkadaşımdan sadece beş dakikalığına ayrıldım. Beni arıyor olacak. Bu bir hata olmalı. Lütfen, *lütfen* beni geri götürün."

"Tatlım, bir hata yok." Victor onu . "Hoşuna gitse de gitmese de artık evindesin."

Onun yanından geçerek bir sonraki kıza dokundu; iri meme uçlu, kıvrımlı, esmer bir sarışındı. "Beyler, bu Chloe." Nazikçe gülümsedi. "Çok güzel yüzünüze çok yakışan bir isim olduğu için sizi hatırlıyorum."

Chloe kaçtı ama Victor onu azarlamadı.

Üçüncü kıza doğru ilerleyerek ellerini kızın tirbuşon kahverengi buklelerinin üzerinde gezdirdi. "Ve bu da Tanya." Aşağıya baktı. "Tanya, değil mi? Korkarım hafızam beni yanıltmaya başladı."

"Ben Talia." Onun okşamasından ürkererek geri çekildi.

"Güzel bir isim daha." Victor kızın alnına babacan bir öpücük kondurdu. Kalabalıkla yüzleşmek için döndüğünde gülümsedi. "Talia'ya merhaba deyin, sevgili dostlarım!"

"Bekle. Lütfen. Burada olmak istemiyorum," diye yalvardı Talia. "Sadece bir erkekle yatmam gerekiyordu. Eskort servisinin söylediği buydu. Evde bir kızım var-"

"Ahh, Vic." Victor'un misafirlerinden homurdanan bir ses duyuldu. "Bir anne mi? Siktir et. Ne oluyor lan?"

"Sıkı olduğuna dair teminat aldım beyler." Victor elini kaldırdı. "Bir oyun oynamadan önce verdiğim hediyeleri küçümsemeyin, tamam mı?"

Sıraya bakarak, "Sondan başlayın" diye emretti. Lütfen Bize söyleyin, sonra dinlenmenize izin vereceğim. Uzun bir yolculuk oldu ve hepinizin yorgun olacağının farkındayım."

Onlu yaşlarının sonlarında görünen yeni yakalanmış iki adam Victor'a nefretle .

"Ben Carlos," diye tükürdü İspanyol görünümlü olan.

"Jayden." Koyu tenli olan dişlerini gösterdi.

"Ve şimdi siz dördünüz, eğer ." Victor kalan kızlara gülümsedi. İki egzotik güzel ve iki faremsi İngiliz gülü. "Ben Devi," diye fısıldadı küçük olanı.

"Ben Jin." Koreli afet burnunu çekti.

"Ben Ava ve bu da Sadie. Biz... biz kardeşiz." Birbirlerine baktılar. "O partiye gitmek için gizlice çünkü babamız çok sıkıcıydı. Santorini'deki son gecemizdi."

Uzun boylu olan ağlamaya başladı. "Sadece eve uçmadan önce biraz eğlenmek istemiştik. Lütfen... bu . Sadece eve gitmek istiyoruz."

İkinci kız kardeş gözyaşları ona sarıldı. "Kimseye söylemeyeceğiz, söz veriyoruz. Sadece gitmemize izin ver ve-"

"Sikerim böyle işi." Laura kaçtı.

Sahnedan fırlayarak masaların etrafından dolandı, ancak bir Usta bacağını uzatarak ona çelme takınca yüzüstü düştü.

Victor içini çekti ve iki çocuk ona katılırken gözlerini devirdi.

Hızla patladılar, sahneden atlarken çıplak ayakları meşe zemine çarpıyordu.

Victor parmağını kaşının üzerinde gezdirdi. "Kaçmanın gerçekten bir anlamı yok. Denemekle sadece kendinize zarar veriyorsunuz."

" cehenneme." Talia Chloe'nin elini tuttu ve merdivenlerden aşağı atladı. Neredeyse çift kapıya varacaklardı ki, vahşi bir elektrikle sarsılarak karınlarının üstüne düştüler.

Sahnedan inen Victor, başparmağını siyah tabancasına saplamıştı. mücevherlere doğru yürürken bir cihaz kullandı. Muhafızlar diğerlerini topladı ve silahlarıyla onları yerlerine geri itti.

Talia ve Chloe ayaklarının dibinde kıpırdandılar.

Victor o lanet düğmeye basmayı hiç bırakmadı.

"İlk ders, yeni hayvanlarım. izin verilmezse konuşmayın. Sana söylenmedikçe savaşıma. Zorla tutulmadıkça kaçmayın. Becerilmediğin sürece çılgılık atma."

Kızlar tasmalarının neler yapabileceğini ilk elden öğrenirken birkaç Efendi güldü. Diğer altısı sadece izledi, kendi tasmalarını çekiştirdiler, çaresizlik ruhlarını tırmaladı.

Sıcak, kabarcıklı gözyaşları gözlerimi haşladı. Başka tarafa bakamadım.

Nefes alamıyordum.

Kendi damarlarım bunun nasıl bir his olduğuna dair anılarla kesildi.

Hayalet ağrılar vücudumda dalgalanırken kendi içime doğru yuvarlandım. Henri omzuma dokundu. "Sorun yok, küçük kâbus."

Ondan gelen ilk istekli evcil hayvan. Uzun zamandır ilk nazik sözü. Ona bakamadım.

Odanın diğer ucunda Peter kontrol edilemeyen bir öfkeyle titriyordu. Yemekte bulunan her mücevher şiddetli bir enerjiyle titreşiyordu. Diz çöktüğümüz yerden dalga dalga yayılıyordu. Eşleşen nefretimiz ve umutsuzluğumuz dişlerimde kaşınıyor ve kafatasıma baskı yapıyordu.

Tüm mahkum arkadaşlarımdan gelen umutsuzluk ve tiksinti dalgası, her türlü eğitim ve itaat yanılsamasını kesti.

İçimizde hâlâ hayat

vardı. İçimizde hala

cesaret vardı.

Hala içimizde *savaş var*.

Buradan siktir olup gitmeliyiz.

Peter gözlerini kaldırdı ve benimkilerle buluştu.

Son derece cesur bir hareketle sargılı yumruğunu kaldırdı ve kalbinin üzerine vurdu.

Tek bir damla gözyaşı kabardı ve yanağımdan aşağı döküldü. Elimi kaldırdım ve kalbimi de güm güm vurdum.

Henri ayağa fırlarken sandalyesi geriye düştü.

Ani davranışı Victor'un cezasını kısa kesti.

Yeni kızların nefesleri kesildi ve vücutları yorgunluktan sarsılırken ağladılar.

Victor'a saygıyla başını eğen Henri beni pazumdan yakaladı ve dışarıdaki güverteye açılan kapılara doğru sürükledi. Birini kırarak açtı, beni eşikten içeri çekti, sonra koşmaya başladı ve beni de yanında sürükledi.

Yirminci Bölüm

Henri

BU DA NEYDİ BÖYLE?

Kod mu?

Övgü mü?

Peter sargılar içindeyken bile isyanını gizleyemiyordu ve Ily...

Sikeyim.

Yanında koşan kıza bakarken zihnime siyahlık çöktü.

Be

n. Ne yapmaya çalışıyordu? Kendini öldürtmeye mi?

Kolu parmaklarımın arasında çok hafif ve serindi. Vücudu

Bej rengi kazağının altında olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Elmas Öpücük'ün beklediği aynı kazak. Onu daha hızlı çektiğimde etek ucu kalçalarının üst kısmını öptü, onu çimlerin üzerinde çekerken beyaz bir G-string'in parıltısı görünüyordu.

Bir ay boyunca bana pandik attıktan sonra cevap verdiği an.

Bana kendimi becermemi söylediği anda tüm vücudum kükreyerek canlandı.

Onu tekrar masaya fırlatmak ve hazine avı gecesinde olanları tekrarlamak için duyduğum çaresizlik kemiklerimi parçaladı.

Çok uzun zaman olmuştu. Onun içine girmeyeli çok, çok uzun zaman olmuştu.

Yeni mücevherlerin acısına ve onları kurtarmak için hiçbir şey yapamamanın verdiği dehşete rağmen tek düşünebildiğim onu öpmekti. Gözlerimiz buluştuğu ve onun ateşi benimkine karıştığı anda, onun ağzından dökülenler kanımı yaktığı anda... tüm Özdenetimim paslı bir toza dönüştü.

Sadece o.

Sadece o.

Başka hiç kimse içimde böyle bir sıcaklık uyandıracak güce sahip değildi.

Böyle bir

Umutsuzluğumu yakıp kavuran, tüm karanlığımı tutuşturan ve bana bir an için rahatlama sağlayan kontrol edilemez bir yanma.

Peki ya o gözyaşı?

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Alevleri geçtim, doğrudan yangına gittim.

Kalenin doğu köşesine varana kadar koşmayı bırakmadım. İly yanımda yavaşlarken ben de başka bir kapıyı çevreleyen, saksılı, bakımlı ağaçların bulunduğu büyük revağa baktım. Balo salonu ve yemek salonuna açılan modern sürgülü kapıların aksine bu kapı çok eski görünüyordu. Ağır ahşap, sanki uzun zaman önce bir istilacı baltayla kesmeye çalışmış gibi çukurlaşmış ve yontulmuştu.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yalnız kalmak istiyordum. İly'e yalnız ihtiyacım vardı.

Şimdi.

Kapıyı çekip açtığımda tek kelime etmedi ve tökezleyerek bir odaya girdik.

Tonozlu tavanlar, arkaya doğru süpürülen bronz perdeler, metalik iplikli duvar halıları ve dev bir ametist jeotu, iki büyük avizenin yumuşak ışıltısında parıldıyordu.

Ve en iyi kısmı... boştu.

İly'yi odanın derinliklerine çekerken dış kapı çarparak kapandı ve bizi taşın sessizliği, pelüş taba rengi deri koltuklar, üzerinde taştan tilkiler olan kocaman bir şömüne ve üzerinde uyunacak kadar kalın halılar sardı.

Onu kanepelerden birine yönlendirerek aşağı ittim ve dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın oturdum.

Konuşacaktım ama çenesini kaldırdı ve gözleri altın rengiyle parladı. "İlk defa beni bir köpek gibi ayaklarının dibine oturtmak yerine normal bir insan gibi bir sandalyeye oturttuğunu biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım,

tartışmaya hazırdım.

Tartışmaya *ihtiyacım*

vardı.

Tartışmak, kendimi içine düştüğüm bataklıktan çıkarmak için bir can simidi olabilirdi.

Söylemek istediğim her şey boğazımda düğümlendi ama gölgenin prangaları yavaş yavaş geri geldi, zihnimden süzülerek bana daha fazlasını hediye etti engellediğim anılar.

Ayaklarımın dibinde diz çökmesini kabul etmişim - Victor mücevherlerinin böyle itaatkâr bir pozisyon almasını beklediği için değil, çünkü... ben öyle yetiştirilmişim.

Babamın parmaklarını şıklatmasını izledim ve annelerimizin onun için nasıl süründüğüne tanık oldum. Sık sık onun emriyle bir köpek kabını doldurur, yüzüstü ve kış üstü yemeleri gereken çökmekte olan yiyecek parçalarını keserdim.

İnledim ve gözlerimi ovuşturdum.

O anıların artık unutulmadığını ona nasıl söyleyebilirdim? Travma-amnezinin beni koruması sayesinde mi? Artık kafamın içinde ısıt ısıt ve merkez sahnede olduklarını? Burada ne kadar uzun süre kalırsam, geçmişimin bugünümle o kadar çok örüldüğünü ve tüm bunları benim için o kadar *normal* hale getirdiğini nasıl itiraf edebilirdim?

O kadar normaldi ki, bu da kederimi daha da arttırıyordu. Çünkü ben bu normal *istemiyordum*.

Ily'nin yerde yatmasını istemedim.

Her emrime atlamasını istemedim.

Ona hükmetmek istiyor olabilirdim ama onun da bana hükmetmesini istiyordum. İnatçı, cesur ve harika bir şekilde korkusuz olarak içimdeki aşağılık karanlığı dizginlemesini istedim.

Ve sonra onu ağlatmak için elimden geleni yapardım-

Ah, Yüce İsa.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek dirseklerimi dizlerime dayadım ve başka tarafa baktım.

Kol düğmeleri kardeşimi uyarmayı başarmış mıydı?

Geliyor muydu yoksa onları duvarın üzerinden daha uzağa mı fırlatmam gerekiyordu?

Belki de onları geri alıp yatak odamızın dışındaki oyma çirkin heykellerin üzerine tünleyen güvercinlerden birinin bacağına bağlamanın bir yolunu . İnternetin olmadığı ağın üzerinde uçabilir ve bir SOS gönderebilirler.

Çünkü bu şekilde daha fazla var olamazdım.

Ve Ily güvende olana kadar ölemezdim.

Eğer geliyorsan, kardeşim, acele etmelisin.

Kafatasımı sıkarken, beynimi yarma ve geçmişimin tüm parçalarını sistematik olarak dilimleme dürtüsü baskın hale geldikçe titredim.

"Henri..." Ily'nin kırılgan eli kalçama indi. "Sen... sen Başın mı ağrıyor? Sana bir şeyler getirebilirim-"

"Bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?" Ellerimi bıraktım ve onun endişeli bakışlarını yakaladım.

Dudağını ısırarak elini geri çekti. "Evet, şey, ısınmış ölü gibi görünüyorsun."

Bu kelimeyle irkildim.

Birinin böyle bir şeyi arzulaması normal miydi? İyi bir gece uykusunu ya da tatili özler gibi ölümü özlemek mi? Huzur Bu bedenden, bu zihinden, bu ruhtan özgür olmak. Sadece karanlığın içinde eriyip gitmek ve bu işi bitirmek istedim.

Sürüngen, günahkâr bir parçam ses kutumun etrafını sardı. Her bir molekülüm yardım için yalvarırken sesim küstah ve acımasız çıkıyordu. "Merak etme. Ben iyiyim."

"Beni kandırabilirdin."

Tanrım, onunla *konusmak* için neler vermezdim. Her şeyi ortaya dökmek için.

Muhtemelen neden böyle olduğumu ve bir tedavisi olmadığını anlatırken bir kedi gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım.

Onun benim tedavim olmasını umuyordum.

Kalbimdeki cızırtılı, yakıcı karmaşanın ne anlama geldiğini anladığım anda bu kara hastalıktan mucizevi bir şekilde kurtulacaktım.

Ama hayır.

Umutsuzluğuma rağmen hâlâ onu incitmek istiyordum.

Babamın sayısız çılgılık atan, hıçkıran kadına aynı lanet şeyi yaptığı kâbuslarıma rağmen hâlâ onun kanını dilimde istiyordum.

Sadece durumda değildim.

Ne olduğumu anlatan bir kelime yoktu.

Çok geç olmadan yok edilmem gerekiyordu.

Kanepeye yaslanıp havayı içime çektim. Hâlâ yeni mücevherlerden gelen zehirli dehşetin tadını alıyordum. Daha önce yara almamış deride yeni izler parlıyordu; olanlara inanamayan yüzler hızla kapanarak boş kabuklara dönüşüyordu.

Ily'nin bu şekilde kırıldığı bir görüntü aklımdan çıkmıyordu.

Diğer mücevherlerin hiçbiri benimle göz teması kurmadı. Rachel ya da Mollie bile.

Peter bana bakmaya cesaret etti, ama bakışları yargılama ve tam olarak çözemediğim bir şey kokuyordu.

"Bizim için geldin. Bizi özgür bırakacaksın. Bunu biliyorum-

" Siktir!"

O korkunç yankıyı zihnimden uzaklaştırarak ayağa fırladım ve şöminenin önünde volta attım.

Ily kanepede oturmuş, izliyordu.

Aramızdaki gerilim, cırtlak bir keman teli gibi tıngırdayana kadar uzadı.

"Beni neden buraya getirdin Henri?" diye sordu sonunda.

Durdum ve ellerimi birleştirdim.

Gözlerim onun kuru yanağına odaklandı. "Ağlamışsın."

Omuzları geri çekildi. "Ve ne yapacağını düşündün? Beni buraya getirip daha çok ağlatabilecek misin diye mi gördün?"

Bu düşünceyle inledim. Hayal edince sertleştim.

Onu bu cehennem çukuruna getirmeyi ben seçmiştim. Geçmişimin suçunu üzerimde taşıdım.

Yine de içimdeki aptal çocuğun dizlerinin üzerine çöküp beni *düzeltilmesi* için ona yalvarmasına engel olamadım. Bu fırtınada kurtuluş bulabilmem için gözyaşlarını bana vermesi için. Benim için ağlasın ve bana bağırsın. Benim için diz çöküp beni lanetlemesi için.

Lanet olsun.

Midem sıkıştı.

Tanıdık bir ekşilik dilimi kirletti.

Yakınlarda bir tuvalet vardı çünkü bira midemde ekşimişti. Ustaların geri dönmesinden nefret ediyordum.

Victor'un geri dönmüş olmasından nefret ediyordum ve korku hissetmek yerine aslında bir parça rahatlama hissettim. O her köşede pusuya yatmışken, ben aklımı korumak zorundaydım. Nasıl davranacağımı hatırlamam gerekiyordu. Her kelimeyi işe yaramaz taslağıma vermek yerine gerçekten konuşmak zorundaydım. Ama asıl sebep şuydu.

O beni tımar ederken ve itip kakarken, artık odadaki en kötü kişi ben olmadığım için kendime lütufta bulunabiliyordum.

Öyleydi.

Bir başka gündüz odasına açılan çift kanatlı iç kapı aniden aralandı ve düşüncelerimin çağırıldığı adam içeri girdi.

"Ah!" Victor kollarını açtı; sol elinde siyah ve gümüş bir çanta, sağ elinde ise tanıdık bir deri tasma sallanıyordu. Rachel uysal bir şekilde arkasından geliyordu, tasmaında pırıl pırıl, iyi dinlenmiş Efendisi vardı. "İşte buradasın! Neden kaçtın, sevgili Henri? Söylediğim bir şey yüzünden mi?

Kanepeleri ve eğlenceyi kaçırıyorsunuz." Ily'ye

bir bakış fırlattım.

Yüzü okunmaz hale geldi; gözleri kısıldı.

Bakışlarında beni her zaman yakan o ateş kıvılcımını aradım. Keşke zamanı geri sarabilseydim ve benden onunla birlikte oynamamı istediğinde ona gerçekten bir cevap verebilseydim. Keşke ona nefretten başka bir şey hissettirebilseydim.

Victor'un onunla aynı odada olmasını istemiyordum ama yorgundum. Bu kara akıntıya karşı yüzmekten çok yorulmuştum ve her türlü çabayı göstermem gerekiyordu. Sefalet ve kargaşayı yutmak ve beklenen rolüme geri dönmek için tüm öz kontrolümü kullandım.

"Vic. Özür dilerim, ben... Ben-" diye kestirip attım.

Bana ne anlama geldiğini söylediğinden beri onun adını söylememiştim. Hâlâ da söyleyemiyorum.

Victor o yokken kamera kayıtlarını izlemiş miydi? Şimdi de kötü bir gündüz pembe dizisi gibi izler miydi? Beni kontrol etmeyeceğini düşünecek kadar aptal değildim. Bir ay boyunca refakatçi olmadan mı? Merak ederdi ve beni eksik bulacağını zaten biliyordum.

"Gel. Otur, otur." İly'nin oturduğu kanepenin karşısındaki ikinci kanepeye geçti. üzerinde.

Yer yerine kanepede oturan kıza gözlerini kısarak baktı. sinsice sıırttı. "Terfi aldığından haberim yoktu, İly tatlım." Başını eğdi. "Söylesene, hâlâ efendine karşı mı geliyorsun yoksa mobilyalarımın üzerine tünemen için sana izin mi verdi?"

Yanına geri dönerek , elimi kalçasına koydum ve zorla sıırttım. "Onu oraya oturttum. Erişim daha kolay."

"Oh, evet. Ne demek istediğini anlıyorum." Victor yanındaki taba rengi deriyi ve Rachel'a gülümsedi. "Gel buraya, benim küçük kuluçka makinem. Henri haklı. Sen yanımdayken sana daha iyi dokunabileceğim ve... sanırım sen de

Şu anda varisimi pişirdiğiniz için bazı imtiyazlar talep ediyorum." "Evet, Sör V. Teşekkür ederim." Rachel zarif bir şekilde otururken İly'ye bir bakış attı.

Victor'un yanında. Ellerini kucağında birleştirerek karnının alt kısmını avuçladı. Giydiği transparan beyaz tulum, karnındaki en ufak bir sızıyı bile gizleyemiyordu. yumrularının gölgesi.

Victor ceketinin düğmesini çözdü ve inledi. "*Mon dieu*, evde olmak güzel." Bir esnemeye Rachel'ın göğsünü avuçladı ve başparmağını meme ucunda . Anında çakıldı.

Mutlu bir gülümsemeyle iç çekti. "Sen de beni benim seni özlediğim kadar özledin mi sevgilim?"

Rachel kızardı ve kirpiklerini kırıştırdı, baştan çıkarıcılığı her tarafını sarmıştı. "Siz olmadan geçen her gün berbattı Sör V. Eve, yanıma döndüğünüz için çok mutluyum."

Victor parmaklarını keskin bir hareketle çevirerek, kız irkilene kadar göğsünü sıktı. "Biraz fazla , evcil hayvanım." tutarak hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı. "Günlerin olduğunun farkındayım Bana gerçekten değer verdiğin bir yer. Bir zamanlar beni sevdiğine yemin edebilirdim ama... gözlerindeki gerçeği saklayamıyorsun ve bu gerçek bir gün seni öldürtecek."

Kirpiklerini indirerek dudaklarını yaladı. "Evet, Sör V. Özür dilerim. Ve... ve size karşı bir şeyler hissettiğim konusunda haklısınız. Yaşamama izin verdiğiniz için minnettarım."

"Evet, şey... fikrimi değiştirmek için her zaman bir yarın vardır, değil mi?" Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu bıraktı. Uzun bacaklarını tekmeleyerek bana doğru gülümsedi. "Söyle bakalım Henri. Evimin tamamen sana ait olması hoşuna gitti mi? İyi bir çocuk oldun mu? Kimseyi öldürmedin mi ya da arkamdan başka sırlar çevirmedi mi?"

Nabzım atmaya başladı. "Hayır." Yumuşak deriye yaslandım. "Kusursuz bir şekilde uslu durdum."

"Ya Ilyana?" Victor ona baktı, mavi gözlerinde bir parıltı belirdi. "Uslu durdun mu?"

Victor'a bakmadan Rachel'a bir gülümseme gönderdi ve cevap vermedi. Küstahça bir tavır takındı.

Özlem kanımda hırıldadı.

Merde, onun bu yanını kaçırmışım.

Onun gücünün beni ne kadar sertleştirdiğini unutmuştum. Avuç içim seğirdi.

Asi olmaya devam etmesi için yalvarırken onu cezalandırma düşüncesi...

Kahretsin, sen sapıksın.

Boğazımı temizleyerek, "Korkarım bugünlerde pek konuşkan değil," dedim.

"Ah?" Gözleri Ily'ye kaydı. "Nedenmiş o? Sonunda şu itaat eğitimlerinde ilerleme kaydettiniz mi? Ne kadar ilerledin?"

disiplini?"

Yalan söyleme dürtüsü yoğun bir şekilde geldi.

Ama gerçeği kameralarda görecekti.

"Dürüst olmak gerekirse, oldukça meşguldüm. Çok fazla yazıyorum ve bu durumdayken zaman akıp gidiyor, anlıyor musunuz?"

Kaşlarının arasında bir tutam belirdi. "İşi sevişmeye tercih ettiğini mi söylüyorsun? Hayır, hayır, Henri, bu hiç olmaz. Hep çalışıp hiç oynamamak mutlu bir ortam yaratmaz. Ben de çok çalışıyorum ama yine de oynamak için zaman ayırıyorum. Dürtülerimize boyun eğmemek kutsallığa saygısızlıktır."

Ily tek kelime etmedi.

Victor burnunu çekti. "Elbette başka ilgi alanlarının peşinden gitme şansın olduğu için mutluyum ama mücevherimizle ilgili daha fazla ilerleme kaydedememiş ya da kendine bakamamış olman beni üzüyor."

Bizim mi?

Sertleştin.

, değil mi?

Artık evde olduğuna göre Ily ile bir tur atmaya isteyeceğini düşününce sırtından aşağı buz gibi sular döküldü.

Cevap vermediğimde-veremediğimde ekledi, "Konuştuğumuz sahiplenme seviyelerine ne oldu? İyi davranışlar aşılacak mısın yoksa bunu ben mi yapmak zorundayım?"

Onu tatmin edecek bir cevap bulmaya çalıştım.

Onun kırılma düşüncesinin beni çok ona söyleyemezdin.

Ben.

İstediğimde onu nasıl disipline edecek ve ona nasıl hükmedecektim? onu olabildiğince canlı ve vahşi tutmaya çalışıyorsun?

Onu paramparça etmek için açık bir pas olurdu.

Cildindeki sarı ve yeşilin solan tonlarına bakarak, "İyileşmesi biraz zaman aldı," diye mırıldandım. Omuz silktilim. "Çürükleri çok fazlaydı. Benim pazumun da kaynaması biraz zaman aldı ve kaburgalarım hâlâ ağrıyor. Kısa süreli perhizin iyi geleceğini düşündüm." Gülümseyerek dizini sıktım ve sıçramasına neden oldum. "Ama şimdi döndüğüne göre, oynama isteğim beklediğimden daha hızlı geri dönüyor."

Bunun doğru olmasından nefret ederdim.

Seks yapmadığımız uzun bir ay olmuştu.

Ve şimdi... bedenimin derinliklerinde bir açlık homurdanıyordu. Bacaklarımın arasında sıcaklık zonkluyor ve midem sadece hastalıkla değil, başka hislerle de burkuluyordu.

"Çünkü hâlâ kendine güvenmiyorsun." Victor dilini şaklattı. "Ben senin hâlâ almaya cesaret edemediğin özgürlüğü temsil ediyorum. Hadi ama Henri. Bilinçaltındaki o küçük engeli aşmış beklerdim." Neredeyse üzgün bir şekilde iç çekti. "Mücadele ettiğin düşüncesi hoşuma gitmiyor. Tek başına yalnız kalman fikri hoşuma gitmiyor.

Bak ne diyeceğim. Bu akşamı birlikte geçireceğiz, sadece . Ne dersiniz?" Nazıkçe gülümsedi. "Arayı kapatırız, birkaç kadeh içeriz, belki bir kaç sikiş. Evde olduğum için mutluyum ama o nankörlerle takılmak için acelem yok. Onlara hala kızgınım ama sen..." Çenesini eğdi. "Sen -en büyük düşmanımın kardeşi- bir şekilde benim dostum oldun."

Kaşları havaya kalktı. "Arkadaşın mı?"

"Biliyorum. Benim için de şok edici." Kıkırdadı. "Uzaktayken düşünecek zamanım oldu ve... vardığım sonuçlar beni şaşırttı. Gerçek bir dosta ihtiyacım olmadığını sanıyordum. Bu etikete sahip olanlar etrafımı sarmış durumda. Dünyanın dört bir yanında pek çok tanıdığım var ve bazıları yaşadığım hayatı sürdürebilmemi sağlayan çok güçlü pozisyonlarda ama..." İç çekti. "Sen gelene kadar o ilişkilerin ne kadar boş olduğunun farkında değildim."

Göz kırptım.

Söyleyecek bir şeyim yoktu.

Zihnim tamamen kapandı, bunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum.

"İşte." Victor yanına koyduğu siyah ve gümüş renkli çantayı kaptı.

"Bunu senin için aldım." Bana doğru fırlattı.

Yakalayınca başımı eğdim. "Avlanırken alışveriş mi yaptın Vic?" Gözlerini yakalayıp yanımdaki Ily'yi görmezden gelerek kendimi sormaya zorladım, "Nerelerdeydin? Yeni mücevherlerini nereden buldun?"

Gizemli bir gülümsemeyle omuz silkti. "İşlerin iyi olduğunu kabul ediyorum. Ve sadece yeni mücevherler için yaptığım safaride değil. Her açıdan iyi bir ay oldu."

"Paylaşmak ister misin?"

Kıkırdadı. "Her zaman çok meraklısın."

Bu oyunun nasıl oynandığını hatırlamak için elimden geleni yaptım. Zorla kıkırdadım. "Sanırım meraklı demek istedin."

Daha yüksek sesle güldü. "Evet, burnunuz kesinlikle oldukça büyük." "Görünüşe göre misafirleriniz sizi özlemiş." Biraz daha havadan sudan konuşmaya zorladım. "I

Dün gece kaç mücevherle döneceğinize dair bahse girdiklerini duydum."

"Öyle mi? Peki hangi rakam üzerine bahse girdin?" "Bahse girmedim."

"Utanç verici." Parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Misafirlerimin beni özlediğini söylüyorsun, peki ya sen?"

"Kanal tedavisini özlemiş biri gibi," diye takıldı Ily nefesinin altından. Sanki hiçbir şey söylemek istememiş gibi irkildi.

Rachel boğuk bir ses çıkardı.

Ily'nin şoku benim kırılğan ruh halimle birleşince dudaklarımdan yarı , yarı kıkırdama çıktı.

Hiç komik değil, seni aptal. Sikeyim.

Ily bana bir bakış attı.

Aramızdan kabarcıklı, *yakıcı* bir şey geçti.

Victor burnunu çekti. "Eğer beni bu kadar özlediysen, Ilyana, belki de sevgini bir gezintiyle ödüllendirmeliyim, ha?"

Nefesini içine çekti.

Kalbim durdu.

Victor kıpırdamadı ama gülümsemesi keskinleşti. "Sanırım ikiniz de benim yokluğumda biraz fazla rahat ettiniz. Hep iş, hiç oyun eşittir asi, yaramaz mücevherler."

Ellerimi birleştirerek, fazlasıyla gerçekçi bir şekilde homurdandım.

"Tam istediğim gibi biri."

Ily bakışlarını dizlerine indirmeden önce bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Victor kaşlarını çatı. "Görüyorum ki tartışmacı benliğin hâlâ geliyor, *dostum*. Bir elmanın iki yarısı gibisiniz."

O lanet hastalık gırtlığıma kadar geldi. "Üzgünüm Vic. Demek istediğim o

."

"Her zamanki gibi baharatlı." Victor aklından geçen her neyse omuz silkti.

"Önemli değil. Onun alıştım artık. Sonunda bu aleni kabalığı ondan söküp aldığınızda üzücü bir gün olacak. İtiraf ediyorum... Onun ruhu hoşuma gidiyor."

Bir kez daha sesim beni terk etti.

"Devam et, Henri." Elimdeki unutulmuş çantaya bakarak çenesini kaldırdı. "Aç onu. Bu sadece benim favorilerim için küçük bir şey."

"Favori mi?"

"Tabii ki. Sen ve küçük kabusun burayı çok güzel bir yer yaptınız. eğlendirici." Gülümsemesini Rachel'a kaydırarak, yumuşak bir sesle emretti. "Şimdi diz çökebilirsin, evcil hayvanım."

"Evet, Sör V." Rachel anında koltuktan kalktı, göğüsleri ayakkabısının altında biraz zıplıyordu. Baş döndürücü bir kadındı ama itaatkârlığıyla ilgili her şey beni benden alıyordu.

Ily'nin bu tür özellikleri benimsemiş olmasından nefret ediyordum.

Beni baştan çıkarmanın yolunun onlar gibi olmak olduğunu düşünmüştü, oysa tam tersi doğrudu. Benim için diz çökmek yerine bana tokat atsaydı? Yanlışlıkla havlusunu düşürmek yerine bana tekme mi attı? Kahretsin, geçen ay çok farklı bir hikaye olurdu.

Ily ve Rachel bir kez daha bakıştılar ve Ily tek kelime etmeden zarıfçe halının üzerine çöküp çenesini eğdi. Ben emretmeden gitti. Rachel gittiği için gitti.

Onu kanepeye sürüklemeye dayanılmazdı.

İstedigimi düşündüğü teslimiyetten onu tokatlayarak uyandırma arzusu dişlerimi sıkmana ve sikimin kotumun içinde seğirmesine neden oldu.

Keşke zamanı tersine çevirebilseydim ve kafasının güzel olduğu gece ona hiç sarılmasaydım. Onu hiç öpmemeyi. Onunla asla kulüpte buluşmamayı çünkü onun yanında geçirdiğim her gün biraz daha ölüyordum. Nefes alamadığım için öldüm. Nefes alamadım çünkü o her şeyimi çalmıştı.

Victor, ağırbaşlı bir şekilde diz çökmüş olan Ily'ye baktı, hımbıl kazağı kalçalarının etrafında toplanmıştı. Öfkelendi. "Senin kadar güzel bir kadın için her zaman saklanmaya bu kadar kararlısın. Yazık."

Dikkatini ondan uzaklaştırmasını istiyordum ama Ily kendi mezarını kazmaya devam etti. "Senin gibi hasta bir adam için, bir şekilde hayatta kalıyorsun. Yazık."

Rachel öksürdü.

Victor kaşlarını çattı.

Vahşi şehvet şimşekleri bacaklarımın arasında çaktı. İşte yine oradaydı.

Parlayan kız.

Beni diri diri yakan mücevher.

Kahretsin, öfkesini serbest bıraktığında başka bir dünyadaydı.

Kendimi ona kadar bağılı hissediyordum ki, kalbime köz dövmesi yaparken onun kaynayan enerjisinin içine sürüklendim.

"Görüyorum ki yokluğumda dilin terbiye edilmemiş." İki bira, iki su ve büyük bir kâse patates kızartması taşıyan bir tepsiyle bir personel içeri girdiğinde Victor içini çekti. Biraları bana ve Victor'a, suları da Rachel ve Ily'ye dağıtan adam, patates kızartmalarını sehpanın üzerine yerleştirdi ve bizi gergin bir sessizliğe terk ederek kapıdan çıkıp gitti.

Ily alaycı bir tavırla sözünü kesti. "Ve dediğim gibi, hala nefes aldığını görüyorum... ne yazık ki."

Victor bir ağız dolusu patates kızartmasının etrafında kıs kıs güldü. Biraz bira içtikten sonra sırtıttı. "Oh, Ilyana... benimle dövüşmek istediğinden bu kadar emin misin?" Gözbebekleri ilgiyle büyüdü.

Soğuk, gevrek IPA'yı yudumlamak gibi bir hata yaptım. Boğuldum.

Sikeyim.

Bu tam da kaçınmayı umduğum şeydi.

Onun itaatkâr olmasını istediğim onca an varken, bu o andı.

Titreyen ellerimle birayı masaya koydum ve poşeti yırtarak açtım. Konuyu değiştirmek ya da gidermek için her şeyi yapardım. "Hediye beklemiyordum Vic."

Victor neredeyse isteksizce bakışlarını bana çevirdi. Duruşu yumuşadı ve birasını tekrar yudumladı. "Dediğim gibi, bu sadece önemsiz bir şey. Enfiye kutusunda bir seans yapmamızı önerip ve artık evde olduğuma göre bunu gerçekleştireceğiz. Yarına ne dersin? Yeni arkadaşını kullanabilirsin."

"Yeni arkadaş mı?" "Aç şunu."

Rachel aniden başını kaldırdı ve bakışlarımı yakaladı. Buz mavisi gözleri parlıyor, çözemediğim şeylerle daralıyordu. Bakışları benimkilerden Ily'ye kaydı. İki kız gözlerini halıya dikmeden önce bakıştılar.

Bu da neydi böyle?

Ne kaçırıyordum, çünkü kesinlikle bir şey kaçırıyordum. Her neyse, Peter da bu işin içindeydi.

Yumruğunu kalbinin üzerine vurması bir tür onaylama olmalıydı.

Neyin ?

Ben çantayı yumruklayıp içine bakarken Ily dizlerinin üzerinde kaskatı .

İçgüdülerim beni uzaklaştırdı.

Yılan.

Daha yakından bakarken, aptallığıma gözlerimi deviriyordum. Hayır, yılan değildi.

Bir kırbaç.

Nefesimi tutarak uzandım ve parmaklarımı deri örgülü sapın etrafına doladım. Çok yumuşaktı. Pürüzsüz. Sanki Victor avucumun ölçülerini almış ve bunu benim için özel olarak yaptırmış gibi elim için mükemmel genişlik ve uzunluktaydı.

Çekip çıkardığımda, uzunluğuna düğümlenmiş siyah kurdele sayesinde sıkı bobin düzgün bir daire içinde kaldı. Koyu kahverengi tanenler meşemsi, topraksı bir koku yayıyordu. Burnumu, onu sallamak ve şarkısını duymak için binlerce dürtüyle doldurdu.

Çatallı bir kirpikle biten ucunu okşayarak ağırlığını kaldırdım ve Victor'un bir kez daha bir zayıflık görüp onunla oynamasından nefret ettim. "Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim. "Çok çarpıcı."

"Ve çarpıcı sonuçlar da verecek." Ily'ye gülümsedi. "Şimdi de sen. Çantaya uzanın ve hediyenizi çıkarın."

Karşılığında aşağılayıcı bir şey söylemesi için gerildim ama o sadece dizlerinin üzerinde yükseldi, elini kucığımdaki çantaya daldırdı ve cam kapaklı bir kutu ile siyah kadife içine yerleştirilmiş iki eşya çıkardı.

Victor'a nefretle bakmadan önce gözlerini şimdiki zamana dikti. "Yine sevdiğim bir şeyi alıp mahvetmenin bir yolunu buldun."

"Kabul ediyorum... bu bir yetenek." Victor kıkırdadı.

"Alabilir miyim?" Kaşlarımı çattım ve kutuya uzandım.

Bana uzattı. "Neden sorma zahmetine giriyorsun ki? Bu benden çok senin için."

"Tam tersine." Victor sırtıttı. "Bu için."

Cam kapağı açarak parmak uçlarımı iki uzun, kalın kristalin üzerinde gezdirdim.

Damarlı falluslar şeklinde oyulmuş olan her ikisi de cafcaflı bir şekilde müstehcendi.

"Gül kuvars ve obsidyen," dedi Victor. "Küçük olanı onu germek için kışında kullanmanı öneririm, *dostum*." Bana komplocu bir bakış fırlattı. "Hazırlık çok önemli, değil mi?"

Ily'yi yere yatırıp onu bu şekilde ele geçirme görüntüleri zihnimde patladı.

Bir kere düşündüm mü, lanet olsun,
istedim. Hem de çok.

"Neden iki?" Sertçe yutkundum.

"İki deliği de aynı anda germek için tabii ki. İster ikisiyle birden sik, ister biriyle sik. Seçim her zamanki gibi sizin."

Victor aniden ayağa kalkarak bir avuç patates kızartması daha aldı.

"Pekâlâ, bu kadar geyik muhabbeti yeter. Seyahatlerimden sonra duş alacağım, sevgili Rachel'ım tarafından hızlı bir masaj yaptıracam ve sonra... seni bulması için uşağımı göndereceğim. Yorgunum ama azgınım, o yüzden özel odamda özel bir akşam yemeği yiyeceğiz.

emekli olmadan önce." Mutlu bir şekilde ofladı. "Oraya kimsenin çıkmasına izin vermem, bu yüzden umarım davetimi takdir edersiniz. Dürüst olmak gerekirse, kendimi çok memnun hissediyorum. İşlerim iyi gitti. Evimdeki enerji dengeli. Ve babacan bir rehberliğe ihtiyacı olan gerçek bir dostum var." Rachel'ın tasmaını çekiştirerek gülümsedi. "Bu geceyi dört gözle bekliyorum Henri. Yarın bütün gün enfiye kutusunda oynayabilmemiz için ikimizin de iyi bir sevişmeye ihtiyacı var."

"Yakında görüşürüz." Rachel'ı da alıp giderken ona elimden geldiğince gülümsedim.

Kapı kapandığı anda Ily nefesini bıraktı. Gözlerimiz buluştu.

Ve karanlık depresyon beni yeniden yakaladı.

Bölüm Yirmi Bir

Ily

En üst kattaki VICTOR'UN KİŞİSEL SUİTİNE adım attığımda sanki şeytanın yatak odasına girmişim gibi hissettim. Duvarlar alevlerle eridiği ya da zemin fokurdayan bir yanardağa dönüştüğü için değil. ruhlar sonsuzlukta yanacak ama onun varlığı yüzünden.

Burada uyudu.

Burada duş
aldım.

Burada savunmasızdı ve eğer bir şekilde dört direkli devasa yatağının altına bir bomba sokup onu havaya uçurabilirsek, duvarların içinde hapsolmuş milyonlarca ruhu serbest bırakabilirdik. Burada zarar verdiği mücevherler. Taciz ettiği ve işkence ettiği kadınlar ve erkekler.

Altın halı kaplı ofisinin iki katı büyüklüğündeki yatak odası çok genişti. Sağdaki cam kaplı sehpadan bir striptiz direğinin çıktığı bir oturma alanı, ayın altında bekleyen jakuzili bir veranda ve başka bir dairesel salona giden zemini kirleten zürafa derileri. Duvarlarda daha fazla efsanevi korkunç sanat eseri asılıydı. Eros'un üzerinde katledilmiş şeytanların mızrakları. Çatal dilli adamlar bakireleri yalıyor ve askerlerin cesetlerden bir halı gibi uzandığı devasa bir tuval, tüm bunlar olurken bir fatih kan sıçramış beyaz atıyla üzerlerinden geçiyordu.

Victor kendini böyle mi görüyordu?

Kendi ülkesinin belediye başkanı mı? Kendi savaş alanının galibi mi?

Henri uzun bacaklı adımlarla ilerlerken, "Etkileyici," diye mırıldandı.

Bana sesi hırıltılı ve kesik kesik geliyordu. Onu ellerini ovarken yakalamıştım.

Bu akşam duş almak için banyoya girdiğimde diş fırçasıyla dilini karıştırıyordu. Gözlerini kaçırmıştı ama biliyordum.

Daha önce de kustuğunu duymuştum.

Gözlerinin altındaki siyah gölgelerin ne anlama geldiğini öğrenmiştim. Mide bulantısı ona sık sık eziyet ediyordu.

Tıpkı Victor'un Henri'yi neredeyse öldüreceği gün hepimize izlettiği videodaki gibi... Karnı o zaman da hassastı ve hâlâ onu cezalandırıyor gibiydi.

Neden böyle zayıflatıcı bir durum yaşadığını bilmiyordum ama daha da kötüleşmişti.

yüzden mi kilo verdi?

Hiçbir şeyi zapt edemediği için mi yoksa söylenmemiş şeyler onu yiyip bitirdiği için mi?

Victor, Henri'nin milyonlarca farklı şeyle titreştiğini umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi. Üç cam bardağa kristal berraklığında sıvı doldurduktan sonra sırtarak verandaya açılan kapıların yanındaki özel bardan çıktı.

Siyah ipek pijama altları, çıplak yağsız göğüs ve uzun, gevşek kuşaklı kırmızı ipek sabahlık giymişti, ya çok fazla porno izliyordu ya da kendini bir mafya patronu olarak hayal ediyordu.

Saçları duştan parıldıyordu ve adımları gevşek ve durgundu. Bunun nedeni Rachel miydi? Ondan masaj istediğini söylemişti.

Gözlerim sol taraftaki başka bir oturma alanında diz çökmüş olan Rachel'a kaydı. Uzun bej kanepenin yarım daire şeklinde kıvrılmıştı, ortasındaki beyaz yuvarlak halı o kadar mükemmel, o kadar saftı ki cennete açılan bir kapı gibi görünüyordu.

Bana titrek bir gülümseme
verdi. Ben de karşılık verdim.

Gözlerimi kaçırarak, Victor'un gözlüklerden birini Henri'ye uzatmasını ve ardından cesaretlendirici bir şekilde sırtını sıvazlamasını çevresel görüşümle izledim. "Hoş geldiniz. Rahatına bak." Victor alaycı bir selamla elimi tuttu ve parmaklarımı ikinci bardağa doladı. "Sen de, Ilyana. Bu gece hepimiz için, o yüzden iç. Hep birlikte kendimizi şımartabiliriz.

Rachel dışında tabii ki. Belli nedenlerden dolayı içki içemiyor." O Ona bir öpücük , küstah neşesi kötülüğün aurası olmasa neredeyse bulaşıcı olacaktı. "Uzaktayken çocuk sahibi olma fikri aklıma geldi. Şu anda oldukça heyecanlıyım."

Henri cevap vermedi, verilen berrak alkol her neyse ondan bir yudum aldı.

Victor kıkırdarak kendi yudumunu yuttu. "Aslında evimde çılgılık atan bir bebekle karşılaşacağım günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Ancak, bu benim gözlerimi başka iş girişimlerine açtı."

Henri kaskatı kesildi.

Kalbim durdu.

Hayır... ..

Henri'nin ölüm sessizliğinde kalması Victor'un mutlu sesini daha da müstehcen hale getirdi. "Biliyorsun *dostum*. Otuz yılı aşkın bir süredir deri ticaretiyle uğraşıyorum. Kaç tane kız ve erkek kaçırdığımı sayamadım ama... Çocuklardan her zaman uzak durdum çünkü dağınık ve gürültücüler ve zahmete değmiyorlar ama..." Kuzu derisi terliklerini tekmeleyen Victor, yalınayak Rachel'a doğru yürüdü ve geriye, kanepenin üzerine düştü. "Gel, gel. Oturun. Bazı yemeklerin getirilmesini emretme cüretini gösterdim, bu yüzden beklerken dinlenmekten başka yapacak bir şey yok."

İçkisinden bir lokma daha yutan Henri gülümsemeye zorladı ve Victor'a doğru yürüdü. Siyah mokasenleri, siyah pantolonu ve siyah gömleği Victor'un daracık yatak kıyafetine kıyasla fazla şıktı. Victor'un karşısına oturan Henri başını bana doğru eğerek beni yanına çağırdı.

Tek kelime etmeden, çenemi eğip gözlerimi haliya dikerek gittim.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde kimse kıpırdamadı. Siyah dar elbisem

Tül dantelli ve kurdeleli askılı sabahlığım çakıllı meme uçlarımı ve ona uygun siyah G-string'imi gösteriyordu.

Rachel hâlâ beyaz transparan ayakkabısını giyyordu ve ikimizi de incelenecek, parçalanacak ve sahiplenilecek bir şey olarak işaretliyordu.

"Ah, bu çok hoş." Victor kanepenin diğer tarafından bize kadeh kaldırırken parmakları Rachel'ın siyah saçlarında geziniyordu. "Ne diyordum ben? Ah, evet."

İçkisini yudumlarken dudaklarını şapırdattı. "Karanlık ağdan bahsettiğimi hatırlıyor musun Henri? Her milletten, her yaştan ve inançlar?"

"Hatırlıyorum." Henri gülümsedi, dış görünüşü hiç bozulmamıştı ama ben onun enerjisinin pürüzlü, gergin bir karmaşa olduğunu hissediyordum. "Ne olmuş ona?"

"Vietnam'daki bir arkadaşım sayesinde gözlerim açıldı. Orada safir madenimi kontrol ediyordum. Bir sonraki ziyaret ettiğimde, varisimi de yanımda getirebilirim. Bu da bizi bebekler konusuna getirdi." Öne doğru eğilirken gözleri kısıldı. "Görünüşe göre, karanlık ağ ve çok özel çevrelerde gizlice deri ticareti konusunda biraz dinozor sayılırım. Yeni bir tür insan taciri var. O kadar cesur ve umursamazlar ki, ana akım platformlarda açıkça ticaret yapıyorlar."

Kar omuzlarımın tozunu aldı.

Rachel dizlerinin üzerine çöktü.

Ve Henri, enerjisi hızla yükselen bir tiksintiyle çatırdarken, ses tonunu küstahça sıkıcı bir şekilde korudu. "Oh?"

"Her şey emoji ve kod diliyle ilgili." Victor bilgeliğiyle övünerek arkasına yaslandı. "Üçgenler, spiraller ve bir sürü başka şey. Görünüşe göre bu kodlar çok iyi biliniyor. Anlamalarını incelemem gerekiyor ama asıl ilgimi çeken popüler satış sitelerinin kullanımı oldu."

Henri bir ağız dolusu içkiyi öksürerek içti. Benim el değmemiş bardağım elimde unutulmuş bir şekilde sarkıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Henri ağzından kaçırdı. "Artık insanları yüklüyorlar ve online teklif mi alıyorlar?"

"Kesinlikle!" Victor kıs kıs güldü ve başını salladı. "İnanılmaz, değil mi? Hem de göz önünde. Tam orada, insanların burnunun dibinde!"

"Nasıl?" Henri kaşlarını çattı. "Nasıl yakalanmadıklarını anlamıyorum bir *kişiyi* yükledikleri anda. Elbette bu siteler izleniyordur. Kayıp bir kişi aniden fiyat etiketiyle ortaya çıkarsa polis derhal haberdar edilir."

"Çünkü bir insan yüklemiyorlar." Victor burnuna vurdu. "Yükliyorlar-"

"Efendim?" Victor'un yatak odasının kapısı yumuşak bir sesle açıldı. "Akşam yemeğiniz geldi. Personele getirmesini söyleyeyim mi?"

"Evet, teşekkür ederim Tim." Victor başıyla onayladı. Gözleri parlayarak, bu korkunç bilgiyi vermeye hevesli bir şekilde, her biri tabak ve çanaklarla dolu büyük tepsiler taşıyan birkaç servis elemanının içeri girmesini sabırla bekledi.

Mutfakta çok fazla bulundukları için birkaçını tanıyordum. Adamlardan geçen hafta yemek dolu bir el arabasıyla dışarı fırlarken bana gülümsemişti.

Görevliler tepsileri gümüş kapakları kaldırırken grubumuza bir sessizlik çöktü. Cam sehpa boşken lezzetli görünen lokmaların altında inlemeye başladı. Sebze kebapları, safranlı pilav, mükemmel fileto edilmiş biftek, tavada kızartılmış balık, kalın ev yapımı patates kızartması ve çok daha fazlasından oluşan tabaklardan buhar kıvrıldı.

Peçeteler, tabaklar ve çatal bıçak takımları yerleştirildikten sonra görevliler dışarı çıktı ve bir uşak öne çıktı. Victor ve Henri'nin bardaklarına biraz daha likör doldurdu. Büyük kristal sürahi, üstünden damlayan avize sayesinde gökkuşaklarını hapsediyordu.

Ancak tekrar yalnız kaldığımızda ve Victor tabağını her tabaktan bir şeyle doldurduktan sonra arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve sırıttı.

"Kıyafet yüklüyorlar."

"Kıyafet mi?" Henri biraz yiyecek yaslanırken alını çatıldı. Fazla bir şey almadı ve aldıklarını da yemeyeceğini, yese bile midesinde kalmayacağını hissediyordum.

Karnım biraz guruldadı ve Rachel'ı yiyeceklere özlemle bakarken yakaladım ama kimse bize ziyafete katılma fırsatı sunmadı.

Derin bir iç çekerek el değmemiş bardağımı masaya bıraktım ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

Bu uzun bir gece olacak.

"Evet." Victor başını salladı, kelimeleri yemekle karışmıştı. "Kendi gözlerimle gördüm. Güzel bir elbiseyi listeliyorlar ve 'Çarpıcı Gracie Doğum Günü Elbisesi' gibi bir başlık kullanıyorlar, sonra açılır kutuda bedenler yerine yaşlar var. Altı yaş, sekiz yaş." Çatalını salladı. "Vesaire."

"Ve arkadaşınız bunların çocuk satın almak için bağlantılar olduğunu mu düşünüyor?"

"Oh, o düşünmüyor, biliyor. Onları yükleyen kişi o. Ya da en azından bir tanesini. O link sarışın, zayıf bir kız içindi. Gracie kelimesinin ince ve küçük olduğunu, diğer isimlerin ise farklı milletlerden ve şekillerden olduğunu söyledi. Dediğim gibi... hepsi şifreli."

Henri zorlukla yutkunarak, "Ama basit bir kız elbisesi nasıl oluyor da birdenbire onu giyecek gerçek bir kızı satın alma koduna dönüşüyor?" diye sordu.

"Basit." Victor kalın bir kızartmayı Rachel'a uzattı.

Aldı ve yedi, iştahı iğrenç yemek sohbeti yüzünden azalmamıştı.

Henri, Victor'u kopyaladı ama bir adım daha ileri gitti. Bütün tabağını bana vererek mırıldandı: "Ne istersen ye. Ben aç değilim."

Victor burnunu çekti. "Yemekler hoşuna gitmedi mi Mercer?"

Henri avuçlarını dizlerine sürttü. "Öğle yemeğini geç yedim. Bizi burada çok iyi besliyorsunuz. Kendimi şımartmamak için dikkatli olmalıyım." Kıkırdadı ve düz, oyulmuş karnını sıvazladı. "Eğer bu şekilde yemeye devam edersem, sonunda

Roland."

Victor bir süre daha bakmaya devam etti ama Henri irkilmedi.

Eğer Victor kamera kayıtlarına baksaydı, Henri'nin öğleden sonra odamızda bir sandviç yediğini, benim ise tatlı patates ve mantarlı dürümün tadını çıkardığımı görürdü. Görmeyeceği şey ise Henri'nin hepsini geri kusmasıydı.

Victor'un kamera koymadığı tek yerin tuvalet olduğunu itiraf etmesi sayesinde.

Henri'nin iyiliği için Victor'un midesinin onu ne kadar sık cezalandırdığını bilmediğini umuyordum çünkü ben bile sistemi ne kadar bozulursa düşüncelerinin de o kadar çözüldüğünü biliyordum.

Victor bir parça etli balık saplayarak Henri'nin cevabını kabul etti. "Yarın sana ne demek istediğimi göstereceğim. Bu siteler bunun gibi satışlarla dolu. Onları öne çıkaran tek fark fiyatları."

"Fiyat mı?" Henri soğuk bir tavırla sordu.

"Sekiz yaşında sarışın bir kız çocuğunu çirkin bir elbiseyle aynı fiyata satamazsınız, değil mi? Açık artırma genellikle otuz bin civarında başlar ama bir arkadaşımın ilanı benim orada olduğum gece sona erdi ve son fiyat elli dört bindi."

"Elli dört *bin* mi?" Henri başını salladı, enerjisi bir kez daha kıvrılıp pıhtılaşıyordu. "Elbette bu siteler bu işlemleri işaretleyecektir. Akli başında hiç kimse bir elbiseye bu kadar para harcamaz."

"Bundan nasıl kurtulduğundan emin değilim. Ama yapıyor." Göz kırptı. "Banka da yapar. İhtiyacı olan tek şey malları saklamak için bir depo ve onları yeni evlerine göndermek için bir yol." Göz kırptı. "Ben de son kullanma tarihleri geçtikten sonra çıkararak iyi para kazandığımı sanıyordum."

Rachel sertleşti.

Kalbim durdu.

Ne?

Henri öne doğru eğildi ve benim dehşete düşmüş sessiz sorumu tekrarladı.

"Ne?"

Yani..."

"Organ ticareti mi?" Victor ağzına bir çatal dolusu daha attı. "Tabii ki! Kazançlı. Çok kazançlı."

Henri burnunun sıkarak bir nefes aldı ve elini bırakıp sordu:

"Mücevherlerinizin organlarını oyup *sattığınızı* mı söylüyorsunuz?"

"Oops. Kulaklarını kapat Rachel. İly." Victor kıs kıs gülererek, mükemmel beyaz dişleriyle bir parça bifteği parçaladı. "İsraf , istemeyelim." Henri'nin gevşemiş yüzüne bakarak kıkırdadı. "Oh, özür dilerim. Her şeyi duymaya hazır olduğunu sanıyordum.

operasyonumun yönleri, dostum. Gözetmenim, ben yokken mülkümün nasıl işlediğini öğrenmek için çok gayretli olduğunu söyledi."

"Gözetmeniniz mi?" Henri kendini tekrar rahatlamaya zorladı ama enerjisi karıştı ve hırladı. "Yani, birkaç işleminizi denetledim." Bana bir bakış fırlattı. "Ve birkaç personelle konuştum. Ayrıca meyve bahçelerinizi ve kalenizin bakım alanlarını da ziyaret ettim. Her şeyin ne kadar iyi yürütüldüğünden etkilendim."

"*Merci.*" Victor sırttı. "Böyle bir yerin işletilmesi için harcanan zaman ve çabayı takdir ettiğiniz için teşekkür ederim. Ama benim Özür dilerim." Bir parça daha biftek çiğneyerek kıkırdadı. "İş girişimlerimin geri kalanını duymaya hazır olabileceğini ama belki de biraz erken oldu. Merak etme Henri, senden yok etmeni istediğim kişilerin organlarını kesmeni beklemeyeceğim. Bunu benim için özenle yapan bir adamım var. Şimdilik... yemeğimizin tadını çıkaralım ve diğer konulara dönelim, Evet?"

Henri bir elini saçlarında gezdirip başını sallamadan önce içki bardağının tamamını geri attı. "Elbette."

Memnun bir sessizlik içinde yemeğini bitiren Victor, bardağına uzanıp iç geçirmeden önce Rachel'a birkaç lokma uzattı. Verdiği yemeği yerken onu yakından izleyen Victor, öne doğru eğilip alnından öptü. "Seni bu kadar iyi yemek yerken görmek beni memnun ediyor, evcil hayvanım. Çocuğumu taşırken günde üç öğün yemek yemeni sağlayacağım, böylece oğlum olabildiğince sağlıklı doğacak."

Dudaklarını yalayan ve kirpiklerini indiren Rachel, benim çok daha iyi bir köle rolü oynadı. "Çok teşekkür ederim Sör V. Nezaketiniz çok takdir edildi."

"Aferin kızıma." Victor çıplak karnını kaşıyarak esnedi. "Söyle bana Henri. Hiç çoğalma dürtünüz oldu mu?"

Henri yüzü kapanmadan önce bana dehşet bir bakış fırlattı. Omuz silkti. "Aklımın ucundan bile geçmedi."

"Değerli mücevherini hamile bırakabilirsin. İkiniz birlikte harika bir çocuk yaratırsınız. Eminim elli bin dolardan çok daha fazlasına satılabilir."

Sallandım.

Karanlık noktalar görüşümde dans etti. Ciddi olamazdı.

O bir canavardı, ama *bu*? Kimse bu kadar aşırı olamazdı. Zihnim bunu tam anlamıyla kabullenemedi. Onun gibi adamların var olduğunu anlayamıyordum. Erkekler

Çocukları satma düşüncesini alkışlayanlar.

Çocuklarımız.

Organların kesilmesinde ya da dokunulmaz olması gereken şeylerden kâr elde edilmesinde yanlış bir şey görmeyen adamlar.

Henri bu kez öfkesini gizleyemedi. "Katı bir çocuk yasağı politikasından aniden çocuk sahibi olmak istemeye mı söylüyorsunuz?"

"Emekliliğimi doldurmak için mücevherlerimi çiftlik hayvanı gibi beslemek mi?" Victor yüksek sesle güldü. "Evet, bunu düşünüyorum. Tabii ki konuklarım mükemmellikten başka bir şeyle sevişmeye açık olmayacaklardır. Ancak, eminim birkaçını hamile bırakmaya teşvik edilebilirler. Bu seçilmiş mücevherler zevk veremeyecek kadar yıprandığında ve vücutlarından bir ya da iki banka mevduatı çıktığında, o zaman gönderilecekler ve ben de karaborsada kalıntılarıyla daha fazla gelir elde edeceğim." Çenesini kaşıdı. "Düşündüğünüzde gerçekten de akıllıca bir iş kararı. Ne de olsa artık gençleşmiyorum ve başka bir ada ya da muhtemelen bir ada satın almak istiyorum.

Şu kıyamet günü süslü sığınakları. Bütün milyarderler onları inşa ediyor. Tabii ki hoş karşılanırsın. Sen ve ben artık bir aileyiz."

Henri'nin nefretinin bir parıltısı belirdi. "Aileler kendi etlerini ve kanlarını satmalarını istemez Vic."

"Meh. Her ailenin kendi dinamikleri vardır. İnsanlar kötü yaratıklardır, özellikle de karşı." Sinsice gülümsedi. "Bilmen gerekirdi. Kardeşinin sana ne yaptığına bir bak."

Henri kanepenin kenarına doğru kayarak dişlerini gösterdi. "Sana söylüyorum, eğer bir oğlumu ya da kızımı seve seve teslim edeceğimi düşünüyorsan, o zaman büyük bir sorunumuz var demektir. Böyle bir şeyi ima etmek bile beni sandığın kadar iyi tanımadığını gösterir."

Sadece gülümsedi. "Yani Ily'i hamile bırakmaya açık değil misin?"

Henri bana bakmadı. "Onu hamile kalmaya yaklaştırırsam çatıdan atlayacağını söyledi, o yüzden hayır, yapmayacağım. Onu canlı seviyorum. Onu yatağında seviyorum. Ve eğer senin için de aynıysa, sadece basit bir hayat yaşamak istiyorum.

sikişmek, yazmak, okumak ve yemekten oluşan bir hayatım var - muhtemelen bu sırayla. Olduğum şeyi başkasına aktarmaya ya da ayağımın altında koşan lanet bir çocuğa sahip olmaya hiç niyetim yok."

Victor yine güldü. "Gerçekten çok komiksin. Bir gün fikrini ."

Henri ellerini kavuşturarak, "Ne istersen yap Vic," diye hırlarken kendini tutmadı. Seni durduramam ve durdurmayacağım da. Ama sana ki, küçük kâbusumu satın aldım, hem de adil bir şekilde. O benim. Senin başlattığın yan girişim için damızlık bir kısrağ değil. Anladın mı?"

Ellerini havaya kaldıran Victor kıs kıs güldü. "Yüksek sesle ve net duydum." Kollarını indirerek parmaklarını Rachel'in saçlarına doladı. "Ama biliyorsun... eğer bir çocuğun olmazsa, soyun da seninle birlikte sona erecek. Mercer soyu tükenir ki bu çok yazık olur."

Biz bakışırken Rachel dudaklarını büzdü.

Odadaki gerginlik çatırdıyordu.

Henri dik oturdu, hareketleri kasıtlı olarak yavaştı. "Bu yanlış. Kardeşimin bir oğlu olduğunu biliyorsun. Telefonda duydun, tıpkı benim gibi."

"Evet, duydum. Lino. Bu doğru, ama uzun sürmeyecek."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Hayır.

Bu insanları tanıımıyordum bile ama Victor'un onların peşinden gittiğini düşündüm. Henri'nin yeğeninin peşinden gitmesi.

Tanrım, hasta olacağım.

Henri cevap vermeyince Victor sırtıttı. "Kardeşin bu bilgiyi gizli tutmayı başardı. Sırtındaki en büyük hedefin bu olacağını biliyordu." Gözleri parlıyordu. "En azından Q yakında senin için bir sorun olmayacak."

Henri nefes almayı bıraktı. Sesi kuru buz gibi çıkıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani onun en büyük zayıflığını ona karşı kullandım. İlişkilerinin başlarında karısının çalındığını duydum ve bu onu neredeyse mahvediyordu." Gülümsemesi tamamen insanlık dışıydı. "Ben de... çocuğunun peşine düştüm."

El değmemiş yemek tabağı kucağımdan kayarak beyaz halının üzerine .

Victor sıkıntıyla burnunu çekti. "Tanrı aşkına, şunu. Halı lekelenirse, değiştirmen için derini yüzerim."

Nabzım kulaklarımda
uğulduyordu. Hareket
edemiyordum.

"Şimdi, Ilyana!" Victor kükreyerek şokumu atlattı ve uzuvlarıma elektrik verdi.

Ayağa fırlayarak mermer döşeli banyoya girdim, bir kucak dolusu havlu aldım, birini suyla ıslatmak için lavaboya attım, sonra yerdeki dağınıklığa geri döndüm.

Henri yemeği aldı ve tabağı sehpanın üzerine koydu.
Tek kelime etmeden ellerini ıslak havluya sildi ve sonra tekrar kanepeye .

Tüm sistemi . Hiçbir enerji
akmıyordu.

Ne hissettiğine dair bir ipucu yok.

Halıyı ovalarken gözlerimi ondan ayırmadım. Umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Oğlunu mu öldürdün?"

"Henüz değil." Victor içini çekti. "Ekibim sonunda onun okula gittiği yeri buldu. Aslında şu anda onu yakalamak için yoldalar. Bir kez Q onların peşine düşerse, diyelim ki karısı çocuksuz bir dul olacak ve dürüst olmak gerekirse Mercer'in size kalacak. İsterseniz avukatlarımın bunu ayarlayıp ayarlayamayacağına bakabilirim. Son duyduğumda bir milyardan fazla değeri vardı.

Euro."

Ellerim hareketsiz kaldı.

Victor uyarmak için kaşını kaldırdı.

Ovalamaya devam ettim.

Sonunda Henri yaslandı ve sanki kendisinden kalan son parçayı da bırakmış gibi nefes verdi. Sanki bu dansı yapmaya devam edemeyecekmiş gibi bitkin görünüyordu. Gri gözlerindeki boşluk beni dehşete düşürdü. Vücudundan yayılan soğukluk havayı buzla kapladı. "Sorun değil. Bırakın mülkü karısı alsın."

"Şu anda bile çok iyi bir kardeşsin." Victor dudak büktü. "Biliyorsun, *dostum*. Kendi türün arasında bile dışlandığını görmek bana acı veriyor. Çaresizce yalnızsın ve şimdi anlıyorum ki seni bu kadar uzun süre yalnız bırakmamalıymışım. Mutsuzsun ve bu dünyadaki tek gerçek dostum olma yolunda hızla ilerlediğini görünce, bunu senin için yaptım, değil mi? Gördün mü? Adadan ayrıldığın anda kardeşinin seni öldürmesini engellemenin bir yolunu buldum. Bir dahaki sefere seyahat ettiğimde, benimle gelebilirsin. Güzel olmaz mı? Aslında, Rachel ve Ilyana da bize katılabilir. Sadece dördümüz... ya da beşimiz, vade tarihlerine bağlı olarak."

Henri'ye bakmadan önce Rachel'a şefkatli bir bakış attı. "Kardeşin ve yeğenin yakında öleceği için kendini suçlu hissedeceğini biliyorum ama hissetmemelisin. Seni hayal kırıklığına uğrattı ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Sana söz veriyorum.

her zaman seni kollayacağım. Bana karşı sadık ve dürüst olduğunuz sürece, farklı fikirlere sahip olabilir ve aynı fikirde olmamayı kabul edebiliriz. Kendin olmanı istiyorum,

Henri. Geçmişteki tanıdıklarınızdan kaçını bu söyleyebilir? Kaç tanesi saklanmak zorunda kaldın mı? Nasıl kendin olacağını biliyor musun?" Başını nazikçe salladı. "Şimdi bile. Gerçekte olduğun kişi olma fırsatından sonra bile, bununla savaşmaya devam ediyorsun. İyi değilsin dostum ve sana yardım eden kişi olmak benim için bir onur çünkü bakıma ihtiyacın var."

Victor'un sesi tutkuyla doluydu ve başka kimsenin konuşmasına fırsat vermiyordu. "Sen gelmeden önce böyle besleyici içgüdülerim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, misafirlerim de dahil olmak üzere çoğu insanı küçümserim ama sen... bana senin yaşındaki halimi o kadar çok hatırlatıyorsun ki, kendimi benim de kimsemin olmadığı o günleri hatırlarken yakalıyorum. Depresyonun ağır yükü nefes almama izin vermediği için yataktan zar zor kalkabildiğim günleri. Aynı acıları sende de görebilmek için kamera görüntülerine yeterince göz attım. Ben gittiğimden beri hiç zevk almamışsın gibi görünüyor. Zar zor yemek yiyorsun. Hararetle yazıyorsun ama bilgisayarında bunu gösteren hiçbir şey yok. Olman gerektiğini düşündüğün şeyin ve gerçekte olduğun şeyin altında kırılıyorsun ve beni dinlemene ihtiyacım var çünkü ben de . Ben de sendim. En uzun süre kendimden nefret ettim. Hatta kendimden korktum ve evet, kendimi hasta ettim.

kanımdaki dürtüler. Kendi gerçeğimi kabullenene kadar mutluluğu bulamadım."

"Bekle." Henri elini kaldırarak Victor'un konuşmasını durdurdu. "Taslağımı mı okudun? Nasıl okudun?"

Victor çenesini eğdi, suçluluk duygusu elmacık kemiklerini sızlatıyordu. "Ah, evet, yapmamam gerektiğini biliyorum ama... benim de büyük bir burnum var." Gülerek burnuna dokundu. "Kitabını okumaya hevesli olduğumu söylemiştim, bu yüzden sadece boş sayfalar bulmak beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Önce sormak diye bir şey duydun mu hiç?" Henri burnunu çekti.

"Rıza istiyor gibi mi görünüyorum?" Kıkırdadı. "Ayrıca, sana sorsaydım, hayır diyebilirdin-"

"Kesinlikle hayır derdim. Kişisel bir şeydi." "Bu yüzden mi sildin?"

Henri'nin gözleri gerildi. "Diğer nedenlerin yanı sıra." "Hangi nedenler?"

Rachel ve ben sanki bir tenis maçı izliyormuşuz gibi iki adamın arasına baktık. Yükselen testosteron, gerilim.

Henri'nin ona cevap vereceğini düşünmüyordum ama o boğuk bir sesle, "Çocukluğumu hatırlıyordum. Görünüşe göre her şeyi bastırmışım. Yazmak ne yazık ki bu bastırılmışlığın kilidini açtı."

"İlginç." Victor ikisinin de kadehlerini doldurdu. Benim dokunulmamış bardağıma bakarak emretti. "İç şunu, Ilyana. Bir daha sormayacağım."

Henri bana baktı; hafifçe başını salladı.

Dişlerimi sıkarak bardağı aldım, geri içtim ve yüzümü buruşturdum. Votka.

Victor yeniden doldurduktan sonra dikkatini tekrar kanepedeki Henri'ye verdi. "Peki... ne hatırlıyorsun? Söyle bana. Acaba bizim Çocukluklarımız aynıydı ve bu yüzden birbirimize çok

benziyoruz." Burnum kırıştı.

Henri karanlık şeyler isteyebilirdi ama Victor gibi *değildi*. Eskiden tanıdığı birinin kalbini ya da böbreğini satmak için bir cesedi parçaladığını hayal edemezdim-

Sonra tekrar, Kyle'ı oldukça iyi fileto etmişti.

Onu o kadar çok bıçakladı ki sayısını unuttum.

Farklı.

Bu farklıydı. Öyle mi?

Cinayet cinayetti. Bir hayat bir hayattı.

Henri sonunda, "Görünüşe göre babamın gözdelelerinden biriymişim," diye mırıldandı. "Bana... yardım ettirdi."

"Ah! Bu ihtiyaçlarınızı açıklıyor o zaman. Kendisi ve haremi hakkında duyduklarımın yola çıkarak, adamızın bana tanıdık geldiğini hayal edebiliyorum. Geliyor bir çeşit ev."

"Öyle de denebilir." Henri bana okunamayan bir bakış fırlattı.

Victor ellerini çırparak beni yerinden sıçrattı. "Anıların hakkında her şeyi duymak istiyorum, *dostum*. Hatırlamayı reddettiğin bir çocukluğu gündeme getirerek seni üzmem istediğim için değil, seni mutlu etmek benim kişisel görevim haline geldiği için. Sizi geride tutan parçalarınızdan nasıl kurtulacağınızı öğreteceğim. Ruby Tears'ı bitirdiğin gece dokunduğun neşeyi sana vereceğim. O özgürlük tekrar senin olabilir. Tek yapman gereken uzanmak ve ona sahip çıkmak."

Victor ayağa kalkıp gerinirken Henri bir şey söylemedi, saten pijama pantolonu her yerini ortaya çıkarıyordu.

Çok sertti.

Ve grotesk hatlarına bakılırsa iç çamaşırı giymiyordu. "Ama şu anda farklı bir lezzete açım." Bükülme

Rachel'ın yanağını okşadı. "Bana verdiğin hediye kabul ettiğime göre sana karşı oldukça sahiplenici olacağım. Önümüzdeki bir yıl boyunca benden başka kimseye hizmet etmez. Ancak..." Lacivert gözleri Henri'ye kaydı. "Küçük bir borç meselesi var ve üzerimde borç senedi olmasından hoşlanmıyorum. Bu yüzden... sadece bu gece için, paylaşacağım."

Vücudumdaki her kemik kilitlendi.

Rachel nefesini içine çekti. "Sir V?"

Victor onun ağzına yumuşak, iffetli bir öpücük kondurarak ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Efendi H seni Zümrüt Çürükler'de kazandı. Şu anda bile onun solan izlerini taşıyorsun. Lütfen ödülünü almasına izin verin ve beni mutlu ettiğiniz kadar onu da mutlu edin."

Rachel bana dehşetle baktı ama çenesini eğip başını salladı. "Evet, Sör V. Bağışlayın beni Sör V ama... benden Efendi H'ye bir hediye mi sunmamı istiyorsunuz?"

Victor ürpererek başını salladı. "Ben. Arkadaşımın seni becermesine izin ver. Onun karanlığının bir parçasını kabul et ki biraz daha rahat nefes alabilsin. Ve eğer onu memnun edersen, en sevdiğin karamelli kremalı cheesecake'i sipariş edeceğim ve sana bir banyo hazırlayacağım, böylece o yüzücüler bebeğime yaklaşmadan önce onun döllerini emebilirsin."

Kalbim kelimenin tam anlamıyla halının üzerindeki kirli lekeye sıçradı. Çiğ, yakıcı yaşlar gözlerimi kesti.

Rachel'ı da Peter'ı sevdiğim kadar

severdim. O benim arkadaşımdı.

O bir mahkumdu.

Ama Henri ile yattığı düşüncesi?

O...o yapamaz.

O benim.

O...

Ciğerlerim birbirine yapıştı.

İlk gün kütüphanede beni boğan panik ataktan daha sıcak ve daha karanlık bir panik atak beni hiperventilasyona sürüklemekle tehdit etti.

Henri.

Henri ile Rachel.

Rachel ile Henri.

Henri, Rachel'ın

içinde. *Henri...*

Henri'nin yavaşça çenesini kaldırması ve sertçe yutkunması sonsuza kadar ve milyonlarca kırık kalple sürdü.

Gözleri benimkileri aradı.

Azap yüzünde derin yaralar açmıştı.

Sessiz bir hareketle elini titreyen omzuma koydu. "değil Vic. Kazanma hakkımdan feragat ediyorum. O senin varisinin annesi ve-"

"Yapacaksın ve sana nedenini söyleyeceğim." Victor parmaklarını kırmızı ipek cüppesinin önünde kenetledi. "Kendini başka bir kara deliğin içine hapsediyorsun. Bu, dışarıda toplum içinde var olduğunuz kara delikten farklı olabilir, ancak burada kendinizi yeniden hapsedmenin bir yolunu buldunuz. Bu Sanki haftalardır Ilyana'ya dokunmamış gibisin. Dürtülerin var. İhtiyaçların var. Bu ihtiyaçları görmezden gelerek acını arttırıyorsun ve ben bundan bıktım. Beni duyuyor musun? Çocukluğuna yaptığının aynısını yapıyorsun ve kendini yeniden bastırıyorsun. Evimin etrafında dolanmana izin vermeyeceğim. Özgür olmaktan korktuğun için yok olup gitmene izin vermeyeceğim.

Yani..."

Victor bana doğru yürüdü, dirseğinden yakaladı ve beni ayağa . "Sana cömertçe verdiğim hediye al. Sik benim Ben seninkini becerirken, sen de en sevdiğin mücevheri. Bir takas. Bir takas. Diğer tüm oyun türlerinin masada olmadığı konusunda anlaşacağız. Ben Ilyana'yı incitmeyeceğim, sen de Rachel'ı incitmeyeceksin. Bu gece sadece basit bir sikiş ve-"

"Demek bu?" Henri ayağa fırladı. "Benim olanı alabilmek için dikkatimi dağıtabileceğini mi ?"

"Hayır, belli ki içinde bulunduğunuz rutini kırmayı teklif ederek nazik davranıyorum. Başka mücevherleri becermelisin, *dostum*. Tek eşlilik bizim gibi erkeklerde işe yaramaz. *Duygular* bizim gibi erkeklerde işe yaramaz. Onlar sadece bizi tuzağa düşürür ve acı çekmemize neden olur."

Henri diğer dirseğinden tutarak beni çekti. "Bırak onu. Zevk dolu bir geceye açığım Vic, ama senin için fark etmeyecekse, bana ait olana sikimi sokarım."

Victor beni geri çekti, bana iki çocuğun istediği bir oyuncakmışım gibi davrandı. "Hayatının büyük bölümünde bir otorite figürüne sahip olmadığının Henri, bu yüzden

talimat almaya alışık değilsiniz, ancak bunun bir pazarlık *olmadığı* konusunda sizi dikkatle uyarmalıyım."

Beni Henri'nin elinden kurtaran Victor, arkasından itti. Rachel'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Rachel elimi tutarak kulağıma tısladı, "Özür dilerim. Çok üzgünüm. İstemiyorum. Her şeyi yaparım-"

"Yeter!" Henri kükredi. "Böyle bir şey olmayacak. Fikrimi değiştirdim Victor. Sana ne istersen veririm ama *Il-her*-'i becerme seçeneği artık yok-"

"Sevgili dostum." Henri'ye doğru adım atan Victor, onun yanaklarını tuttu.

Victor'un ona bu kadar yakın davranmasının yarattığı şok Henri'nin nutkunu tutmasına neden oldu. "Henüz anlamadığını biliyorum ama bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

Henri'yi yanağından öpen Victor fısıldadı, "Bu oluyor. Bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Biraz nazıkçe itilmeye ihtiyacınız var ve ben sizi itmekten mutluluk duyarım. Aslında, eğer ağzından çıkacak bir sonraki sözcükler bir daha kalkamayacağın yönünde olursa

Ilyana'dan başka biriyle yatarsan, o zaman boğazına küçük mavi bir hap tıkarım ve o küçük vicdanının sana yapamayacağını söylemesine rağmen başkalarıyla yatabileceğini ve *yatacağını* sana kanıtlarım."

Henri Victor'un bileklerini kavradı, onu çekip almaya hazırды ama Victor tırnaklarını elmacık kemiklerine geçirdi. "Beni korumalarımı çağırmak zorunda bırakma Mercer. Bunu yapacaksın. Kendi kendine kurduğun bu hapishaneden kurtulmak için bir başkasını daha becereceksin ya da... Gardiyanlarımı çağırıp seni eşek sudan gelinceye kadar dövürteceğim. İyi bir dayak sana çok iyi gelecektir. Kendine gelmene bile yardımcı olabilir."

Öfkeden titreyen Henri hırladı: "O aptal oyunun galibi olarak söylüyorum, en çok vurduğum kıza sahip çıkacağım. Siktir..." Sertçe yutkundu ve tükürdü, "*Ily. Ily*-'i vurdum. Ne kadar çok çürük taşıdığını gördün. İstedğim kişi o. Bana borçlu olan."

Henri'yi bırakan Victor ellerini iki yana açtı. "Ve ben senin hakkın olanı elinden almıyorum. Sadece paylaşıyorum. Biz büyük adamlarız. Paylaşabiliriz, değil mi? Sizi temin ederim Rachel iyi sevişiyor. Muhtemelen Ilyana'dan bile daha iyi. Kendini kapatıp, her şeye katlanmak yerine memnun etmeye çalışıyor. o."

Henri hâlâ sabrını sınıyormuş gibi derin bir nefes alan Victor omuz silkti.

"Seçim senin. Sana cömertçe verdiğim hediye alarak senin seçimin."

O zaman bana da aynı nezaketi gösterip seninkini ver, ya da... önümüzdeki birkaç haftayı birkaç çürük daha alarak geçirirsin. Ne olacak?"

Henri bana bir bakış attı.

Aklından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Victor'u katletmesine ya da kalbinin durmasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu. Ellerini yumruk yaparak tısladı: "İly'nin eğitimi benimdir. Bunu kendin söyledin. Öğretmeni olarak, henüz onunla ticaret yapmaktan rahatsızım. Senin için yeterince itaatkar değil. Korkarım..." Yüzü nefretle buruştu. "Korkarım beklentilerinizi karşılayamayacak ve ben de sizi hayal kırıklığına uğratacağım."

Victor kıs kıs güldü. "Benim zevkim için duyduğun endişe dokunaklı ama asla korkma." Bana doğru yaklaşarak beni halıdan aldı ve kollarının arasına sürükledi. "Dediğim gibi, bu gece hızlı bir sevişme dışında başka bir şey yapmayacağız. Yorgunum. Jet-lag oldum. Yarın, onun eğitiminde sana yardımcı olabileceğim enfiye kutusunda oynayacağız. Şimdilik sadece rahatça uyuyabilmek için gelmek istiyorum." Bana sokulurken yüzünü buruşturdu. "Beni hızlı bir şekilde serbest bırakmaktan mahrum etmeyeceksin, değil mi?"

Henri'ye bakamadım.

Rachel'a bakamadım.

Kafam parazitlerle doldu. Kalbim bir tavşana dönüştü.

Mollie'nin Roland'la görüntüleri aşağıda. Peter şu kahverengi sakallı adamla ve şu anda canavarların fantezilerine hizmet eden diğer tüm mücevherlerle.

Hepimiz farklı kâbuslarda yaşıyorduk.

Yeni mücevherler taşlaşacaktı.

İğneler ve kan testleri yüzünden kolları ağrıyordu. Tüm ruhları bir hata olması gerektiğini haykırıyordu.

Kendi mutsuzluğum yerine onlarınkine kilitlendim.

Onlara duyduğum empati beni sakat bırakmakla tehdit ediyordu ama onlar için güçlü olacaktım.

Onlar için güçlü olmalıydım.

Aşağıda yaşadıkları şey bundan çok daha kötüydü. Bu sadece seksti.

Victor vurmaz, çarpmaz ya da canımı yakmazdı.

Basit bir vücut sıvısı alışverişi ve her şey bitecekti.

Sorun değil.

Bunu yapabilirim.

Bunun bir gün olacağını biliyordun.

Onu içimde hayal ederken dişlerim takırdadı. Onun boşalma düşüncesi içimi iğrendirdi-

Aman Tanrım.

Sertçe yutkunarak Henri'nin bakışlarıyla karşılaştım ve bir şey oldu.

Açıklanamaz ve gizemli bir şey.

Acı veren gümüş bakışlarına gömüldüğümde dünya başıma yıkıldı.

Victor'un dokunuşunu hissetmedim. Rachel'ın sıcaklığını hissetmedim.

Bac

ak. Sadece o.

Ve şaşırtıcı, anlaşılmaz bir kalp atışında onu *hissettim*.

Özür dilerim. Gözleri ılgık atıyordu.

Bunu durduramam. Tüm ruhu uludu.

Tanıştığımızdan beri ilk kez onu gördüm. Hissettim. *Duydum*.

Tanrım, onu duydum.

Onun ıstırabı.

Kalp kırıklığı.

Onun dehşeti.

Şimdiye kadar onu nasıl duymamışım? Onun arkasını nasıl görmedim?

maske ve aynalar ve kayıp parçayı buldum... ben mi?

Bütün yanılışmalar yok oldu.

O artık erkek güzelliğinin tüm yönlerine meydan okuyan yakışıklı yarı tanrı değildi. Artık nefret ettiğim ya da arzuladığım adam değildi.

Onu gördüm.

İkiz ruhum.

İkiz alev.

O kader gününde Vedic astrologun bana söylediği her şey, yürek parçalayan bir patlamayla çarpıştı.

Bir gün birbirimizi yok edecektik. Ama o

gün bugün değildi.

Bugün biz birdik ve o yanımda olduğu sürece bu durumdan kurtulabilirdim.

Ben yanında olduğum sürece bunu

atlatabilirdi. Rachel'la birlikte.

Victor'la ben.

İkisi de istenmeyen şeylerdi ama önemli değillerdi.

Önemli olan tek şey buydu. Bağımız. Betondaki yabancı otlar gibi büyüyen
bağımız, inatçı ve sinsi.

Peki ya bu? Tanrım, bu çok derindi.

Sorun değil. Yarı gülümsedim.

İzlemeyeceğim. Çenemi dikleştirdim.

Yakında bitecek.

Sessiz sözlerimi anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama sendeleyerek yana
çekildi ve inledi.

Bakışlarımızın sessizliği gıcırdayarak durdu ve dünya geri döndü
içi

nd Victor'un misk ve turunçgil kokan tıraşı.

e. Rachel'in yerdeki yumuşak varlığı.

Ve damarlarımdaki mide bulandırıcı korku.

"Biliyor musun Vic..." Henri kekeledi. "Hiç havamda değilim
Rachel bir gece izin yapabilsin diye." Gözlerini sıkarak kapattı, sonra tekrar
açtı ve titreyen elini saçlarında gezdirdi. "İly'yi istemene engel olamayacağımı
kabul ediyorum. Bir pazarlık yaptık ve...siktir. Yalan söylemeyeceğim ve bunu
sorun etmiyorum ama..." Ağzını silerek ağır ağır kanepeye oturdu. "Bitir şu
lanet işi."

Gözleri benimkilerle buluştu.

Sanki gözyaşlarına çok az kalmış gibi parlıyorlardı. Yeminimin anısı
beni rahatsız etmek için geri geldi.

Ona göletin kenarında oral seks yaptığım gün, onu ağlatacağıma söz
vermiştim. Hıçkırığa hıçkırığa.

Bu onu kıracak bir katalizör müydü?

Yapamaz.

Victor bir şekilde Henri'nin en büyük zayıflığı olduğumu bilseydi.

Ona Elmas Öpücük saçmalığını kullandırtacak-

Victor hayal kırıklığıyla oflayıp puflayarak gitmeme izin verdi. "Bu planın
parçası değil Mercer. Başımda dikilip her hamlemi izlemeni istemediğim için
beni affet."

Victor beni tutmadan, Rachel'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Bizim
Parmaklar anında birbirine dolandı. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek
istedim. Hiçbirimizin başka seçeneği yoktu. Kıskançlığın, bu çok gerçek
kavramı örtmesine izin veremezdim.

Henri ile yatmaktan ne kadar zevk alsam da... ona göre bu yine de tecavüz
olurdu.

Ve belki, sadece belki -çünkü bu yer en aklı başında insanları bile mahvediyordu- küçük bir parçası Victor'la beni kıskanacaktı.

"Her şey geçer," diye fısıldadım nefesimin altında. "Ne olsun... bir saat içinde her şey bitmiş olacak."

Burnunu çekti ve parmaklarımı öyle sert sıktı ki canı acıdı. "Birlikte. Bu işte beraberiz."

Ben de geri sıktım.

İkinci votka bardağını aldım ve geri attım. Ve birlikte, sıradaki şeyi bekledik.

Yirmi İkinci Bölüm

Henri

DUYGUSAL ACI BİR ÖLDÜREBİLİR Mİ?

Çünkü ölümden saniyeler uzakta hissediyordum.

Nefes alamıyor, göz kırpmıyor, düşünemiyor ya da yutkunamıyordum.

Gözlerim Rachel'in yanına sokulmuş olan Ily'ye kilitlendi. Elleri birbirine dolanmış, kalçaları öpüşüyordu. İki çarpıcı kadın ama sadece biri göğsüme uzanıp kahrolası kalbimi yerinden sökecek güce sahipti.

Daha önce kafamın içinde onu
duyduğuma yemin edebilirim. İyi
olduğuna dair en sessiz fısıltıyı.

Bu *çok saçmaydı* çünkü o iyi değildi. Rachel iyi değildi. Kesinlikle iyi değildim.

Bunların hiçbirisi iyi değil!

Q'nun gelmeyeceği öğürdüm. Hayatı sona ermişti.

Benim yüzümden. Onu ben öldürmüştüm çünkü Victor'un beni vurmasına izin vermek yerine kim olduğumu itiraf etmişim. Hizmetçisi, en büyük düşmanıyla telefonda konuşurken en büyük sırrını ağzından kaçırdığı anda ölüm fermanına benimkinin yanına aptalca imzasını atmıştı.

Kimse gelmiyor.

Onu kurtaramam.

Bunu

durduramıyoru

m.

Siktir!

Sırtımdan aşağı ter akıyordu; gömleğim tenime yapışmıştı. Sıcak ve soğuk, sakın ve çılgındım.

Ily'yi kelimeler olmadan düşünerek çıldırmakla kalmamıştım, Victor kafama silah dayasa bile bunu tam anlamıyla başaramazdım.

Her dürtü ve ihtiyaç karnımın derinliklerinde emildi, beni sarkık, gevşek ve hasta bıraktı.

Midemdeki votka gerginliğimi azaltmak için hiçbir şey yapmadı.

Eğer Ily'den sorumlu , muhtemelen onun önerdiği şeyi yapar ve verandadan atlardım. Yine de, onunla hiç tanışmamış olsaydım, bu durumda olmazdım.

kazanılamaz bir durum. İsyan eden bir kalbim ya da asi bir bedenim olmazdı. Ruhum en yavaş, en kara ölümü yaşamıyor olacaktı.

Victor yaklaştı ve oturdu. Elini kalçama koydu.

Elini tutup benden koparmak için damlayan, vahşi bir şiddetle .

"Hâlâ acı çektiğin için üzgünüm," diye mırıldandı diz kapağını sıkarak. "Ve eğer seni çok zorladığımı düşünüyorsan özür dilerim, ama... bunun senin iyiliğin için olduğunu söylerken ciddiylim." Avucunu bacağımın üzerinde gezdirdi.

Taşa döndüm.

Onun dokunuşu.

Onun yakınlığı.

Peter'a sakso çekerkenki görüntüleri kafamın içinde dolanıyordu. Ayağa fırlayarak ellerimi saçlarıma gömüp volta attım.

Bana asıldı mı?

Ve eğer yaptıysa... Ily'yi ondan korumak için ne kadar ileri gitmeye razı olurum?

Onun yerine kendimi mi

sunayım? Dizlerimin

üzerine çöküp-

"Yeter Henri. Tanrım, sakin ol." Ben volta atarken beni takip etti.

"ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ihtiyacın ötesindesin. Bu bir hayatta kalma meselesi." Parmaklarını şıktatarak, "Rachel, buraya gel lütfen." diye emretti.

Hemen, hamile mücevheri - , *hamile. Hamile bir köleyle yatmamı istiyor*, bize doğru *sürünmüş* ve dizlerinin üzerine çökmüş.

Çenesini aşağıda ve ellerini kucağında gevşek tutarak, beyaz iç çamaşırları içinde bir melek gibi parlıyordu. Onu eski benmişim gibi görmek için elimden geleni . Koyu renk saçlarının dökülüşünü, mavi gözlerindeki buzu, dolgun göğüslerini ve boğucu pembe dudaklarını takdir ederdim.

Ama hiçbir şey yok.

Sikim neredeyse hiç kıpırdamadı. olsa içimde daha da derinleşti. Ily bir nefes çekerek bakışlarımı onun altın rengi gözlerine çevirdi.

Ve işte yine oradaydı.

Sıcaklık, çıtırtı, derin bilgi ve sakinlik.

Sadece yap. Gözleri kısıldı.

Ben iyiyim. Dudakları inceldi.

Başımı salladım. Kulaklarımı temizlemek istedim çünkü bu düşüncelerin gerçek olmasına imkân yoktu. Bana bir başkasını becermem için izin vermiyordu çünkü onun bir başkasıyla birlikte olduğu düşüncesine hayatta dayanamazdım.

Gecenin o kısmı çoktan .

Sanki Victor bu düşünceyi aklımdan çıkarmış gibi oflayıp pufladı ve kollarını kavuşturdu. "Dramatizminden biraz sıkılmaya başladım, *dostum*. Aslında, Rachel'la ilgili teklifimi kabul etmediğin için gücenme yolundayım. O senin için güzel değil mi? Size verdiğim onuru görmüyor musunuz?" Başını eğdi. "Mollie'yi mi tercih edersin? Onu da kazandın ama korkarım bu gece Roland'la başka türlü takılıyor-"

"Sana söyledim Vic." Sesim siyah ve ince çıktı. "engel olamıyorum. Ben sadık biriyim..." Bakışlarım yine Ily'ninkilere takıldı. "Bir aşkım var _."

"Aşık mı oldun?" Bir kahkaha patlattı. "Ah, canım benim." Ayağının ucunda dönerek önce beni, sonra Ily'yi, sonra tekrar beni inceledi. "Sadece hoşlandığını mı düşünüyorsun?" Tekrar gülerek üzerime yürüdü ve beni tam bacaklarımın arasından yakaladı.

"Bu ne lan Vic?" Elinin sikimin üzerindeki hissini lanetleyerek geriye fırladım.

Parmak uçlarını birbirine sürttü. "Bir sümüklü böcekten daha yumuşaksın. O kadarını anladım. Orada kal." Yalınayak banyoya yürüdü, birkaç saniye sonra geri geldi. Elimi tutup içine küçük mavi bir hap attı. "Al bunu, yoksa zorla boğazına sokarım."

Kaşlarımı çattım. "Viagra mı? Hiç şansın yok-"

"Üç saniyen var." Sehpanın üzerinde duran votkamı kaparak parmaklarımı soğuk kristalin etrafına doladı. "Yut şunu çünkü sen Rachel'ı, ben de Ilyana'yı sikene kadar odamdan çıkmana izin vermeyeceğim." Gülümsemesi yumuşak ve hülyalı bir hal aldı. "Karşılıklı bir zevk gecesinin tadını çıkaracağız, değil mi? Sana söyledim, ben seninkini incitmeyeceğim, sen de benimkini incitmeyeceksin. İzlemene bile izin vereceğim. Aslında, bunu birlikte yapacağız. Ne dersin?

Bu mu?" Arkasını dönerek yemek yüklü sehpayı büyük yuvarlak halının itti ve ortasını boş bıraktı. "Şehvetimizi burada paylaşacağız. Aramızda sır olmayacak. Sadece eğlence." Gözleri kısıldı. "Ben yapmayacağım

Senden tekrar o hâpı almanı istiyorum Henri ve biliyorum muhtemelen benim katılığıma küfrediyorsun ama izin ver sana bunu neden yapman gerektiğini söyleyeyim."

Ruhumun berbat halini gerçekten umursuyormuş gibi bana hüzünlü gülümseme vererek, "Bunu söylemekten nefret ediyorum Henri, ama senin aşık olduğun biri yok," diye mırıldandı. Dilini şaklattı. "Sen aşık olmayı çoktan geçtin, bu bir hastalık."

"Bir hastalık mı?"

"Hayatımızda mı? Evet. Aşk, kesilip , yok edilmesi ve iyileştirilmesi gereken bir hastalıktır."

"*Aşk* mı?"

"Oh, hadi ama. Bu kadar saf olamazsın. Sen ona aşıksın." Bacaklarım bükülmek üzereydi.

İnkâr istedim. Buna ihtiyacım vardı.

Ama... son zamanlarda ben de aynı şeyleri düşünmemiş miydim?

Depresyonun siyah örtüsü altında benimle alay ettiğini hissetmemiş miydim?

Uyurken onu izledim, kalbim şefkatle göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Daha fazlasını duymak için çaresizce her kelimesine asıldım.

Tek bir damla gözyaşı için yalvardım, ağlayamayacak kadar güçlü olduğu için minnettar oldum.

Sikeyim.

Victor sessizce, "İnkâr etmiyor olman haklı olduğumu kanıtlıyor," dedi.

Ily arkasından bir ses çıkararak bakışlarımı ona çevirdi. Rachel bile omzunun üzerinden bakarak Ily'nin tepkisini inceledi.

Tüm kalbim gibi hissediyordum. Hiç bitmeyen bir yangın giderek daha vahşi, daha sıcak ve çok ama çok yıkıcı bir hal alıyordu.

Victor çeneme dokunarak bakışlarımı tekrar onunkine çevirdi. "Bizler canavarlarız.

Biz besin zincirinin en tepesindeyiz ve bu yüzden bu kadar çok mücadele ediyorsun. Vücudundaki her atom sana kendini bırakmanı ve özgür olmanı söylüyor ama kalbin -o aptal insan kalbi- seni geride tutan son şeye kilitlenmiş durumda."

Bileğimi yumruklayarak elimi ağzıma doğru itti. Mavi hap avucumda sallandı.

"Bu içindeki tüm acıyı dindirecek." Gücüm azalırken cesaretle başını salladı. "Tüm o ? Bütün o acılar? Puf."

Avucum dudaklarıma değdiğinde gülümsedi. "Sana söz veriyorum Henri... eğer o ipleri keser ve aşkın seni bağladığı o hapishaneden kurtulursan, özgür olacaksın... bir kez ve sonsuza dek."

Zayıflığımdan nefret ediyordum.

Artık böyle hissetmeyeceğim düşüncesi bile umutsuzluğumu artırdı.

Sorun olmadığını söyledi.

İçimi çektim ve başımı öne eğdim.

Hiçbir şey yolunda değildi.

Ama hayatım ya da çocukluğumla ilgili hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Belki... belki... bunu yaparsam iyi olabilirdim. Vic'in beni serbest bırakmasına izin verirsem, belki de sustalımı yaramı yeniden açmak ve sonlandırmak için kullanmak zorunda kalmazdım.

Fazla zamanım yoktu.

Sefalet ve melankoli galip geliyordu, eziyordu.

Dinlenme, uyuma, ölme dürtüsüyle daha ne kadar savaşılabileceğimi gerçekten bilmiyordum.

Q gelmiyor.

Eğer ben ölürsem, Ily yalnız kalacaktı.

Ama onu sevme hastalığımı tedavi edersem, belki... sadece belki, bu konuda nasıl daha iyi olabileceğimi öğrenebilirdim. Hala onun efendisi olabilirim. Hâlâ birlikte bir hayatımız olabilirdi. Sadece duyguların karmaşası ve acısı olmadan.

Bir iniltiyle Victor'un hapi dilimin üzerine koymasına izin verdim.

Bardağımlı titreyen elimden alıp içkiyi bir çocukmuşum gibi dudaklarıma bastırırken karşı koymadım.

Gözlerimin arkasındaki ıslak bıçak acısı tekrar geldi.

Önemsedi.

Gerçekten

önemsiyordu.

Yutkundum.

Bana sarıldı ve ben de onun kucağına sarktım.

İçimdeki sefalet çok sert, çok derin bir şekilde çöktü.

İçine battım.

Karanlık beni aşağıya, aşağıya çekti.

Beni kanepeye götürüp oturttu, sonra da Ily'ye doğru yürüdü. Onu durdurmak için yumruklarımı sıktım.

Bedenim durgun dalgayla savaşıyor, her şeyi çok yavaş, durgun ve hüzünlü yapıyordu. Sadece çok üzücü.

Hiç böyle bir acı
hissetmemiştim. Böyle
bir kalp ağrısı.

Ne çaresizlik.
olduğunu bilmiyordum. Neden zar zor
hareket edebiliyordum.

Neden kendimi tamamen boşlukta ve keyifsiz hissettiğimi.
Gözlerimi kapatarak, hızla yıpranan akıl sağlığımı daha iyi kavramaya
çalıştım. Elbette Victor'un Ily'yi becermesini engellemenin bir yolunu
bulabilirdim.

Kabul etmemin bir önemi yoktu. Yasaklasaydım muhtemelen beni öldürmeye
çalışacaktı. Ona bunu yaşatamazdım. Beni kırdığı gibi onu da kırma riskini
göze alamazdım.

Rachel'ı becermen bekliyor.

Mide bulantısı boğazımı sıkarken sertçe yutkundum.

Onun *içinde* olma düşüncesi. Başka bir kadının sıcaklığını etrafımda
hissetme düşüncesi.

Tanrım.

Her santimim geri çekildi. İçim burkuldu. Oda
yüzüyordu; beyaz gürültü kulaklarımda tıslıyordu.

Ayağa kalk.

Ona hayır de.

Ily'i al ve git. Yap

şunu!

Çok geç olmadan

Kanepede kaykılıp ayağa kalkmaya çalıştım ama kalbim doğru atmıyordu.

Mümkün olan her şekilde ağırlaşarak geriye doğru yığılırken inledim.

İçimdeki karanlık - kalın, aşılmaz depresyon - canlı canlı gömdü,
kelepçeledi, ağzımı tıkadı, başıma bir başlık geçirdi ve beni kör etti.

Göz kapaklarımı yukarı kaldırmaya zorlayarak akıntıya karşı ve korkunç
umutsuzluğa göz kırptım.

Victor, Ily'yi dört ayak üzerine itti.

G-stringini aşağı çekti.

Hayır.

Victor onun arkasında dizlerinin üzerine çöküp bana doğru gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir şeyler yap!

Pijamasının altından sıyrılarak, yakalayamadığım bir şeyler söyledi. Kelimeler, kırık beynimi gagalayan kargalar gibi yankılandı.

Uyuşturulmuş
hissettim.

Woozy.

Sesi yine uzun, ince bir tünelden geliyordu.

Siyah ve beyazın fraktalları görüşümü karıştırdı.

Zaman atladı.

Nefes alışım hızlandı.

Karnımın alt kısmı daha da ısındı. Duvardaki saat daha yüksek sesle çalıyordu. Pantolonum daha da daraldı.

"-Sen değil misin?" Victor'un sesi yarıp geçti.

Ne dedi?

Gözlerimi kırptım ve öne doğru sıçradım. Oda alt üst olmuştu.

Bu panik miydi?

Bir insan aniden tüm yetilerini kaybedebilir mi?

Dirseklerimi dizlerime dayayarak gözlerimi ovuşturdum ve neden bu kadar uyuşuk, bu kadar yorgun olduğumu anlamaya çalıştım. Kendimi tamamen sarhoş hissediyordum,

Beni bir türlü rahat bırakmayan, mayalanmakta olan depresyon tarafından boğuldum.

Sikim dikleşip pantolonumun içinden çıkmaya çalışırken irkildim.

Kendimi ayarlayarak, ucu bel kemerimden dışarı çıktı, taş gibi sertti ama her zamanki hassasiyetten hiçbiri yoktu.

Her şeyim ölü gibiydi. Donuk.

Kansız.

Cansız.

Panik yok o

zaman.

Ölüm.

Demek ölmek böyle bir şeymiş.

Bir

solma.

Bir

düşüş.

Umutsuzluğun altında bir yok oluş.

"Sanki sana ilaç vermişim gibi davranıyorsun." Victor güldü. "Hadi ama. Sabırlı davranıyorum ama ancak bu kadar bekleyebilirim." Banyo kapısının yanında asılı duran saate bir göz attı. "On dört dakika oldu. Gitsen iyi olur."

On dört dakika mı?

Ne?!

Kaşlarımı çattım ve gözlerimin saate odaklanması için yalvardım. Yalan söylüyor olmalıydı.

Dalgalandı ve yalpaladı, eller çok ağır kalbimin her ağır titriyordu.

", Henri." Çenesini Rachel'a doğru eğerek, "Dört ayak üzerinde dur, evcil hayvanım. İşte böyle. İç çamaşırını çıkar. İşte iyi bir kız.

Ily'ye biraz daha yaklaş. İstersen el ele tutuşabilirsin, biliyorum.

mücevherler birbirlerini rahatlatır. Güzel, şimdi yüzünü bana dön. Sana binerken seni izlemek istiyorum." Sırıttı. "Çok fazla zevk almasan iyi edersin."

"Hayır, Sör V." Rachel başını salladı. "Ben sadece senden zevk alıyorum."

"Bu doğru olsa iyi olur." Kıkırdadı.

Victor sesini yükseltince oda dönmeye başladı. "Henri, acele et." Onun emri.

Babaminkine çok benziyor.

Anılar bir tuzak kapısı açtı.

Tökezledim-

"Onn Ree, kırbaçla onu, işte iyi bir çocuk. Onn Ree, gözyaşlarının tadına bak, ne kadar tatlılar, değil mi? Onn Ree, dokun ona. Devam et, söylemem. Onn Ree, kes onu ve belki de meşru oğlumun yerine her şeyi miras alacak kişi sen olursun."

Kafamın içinde babamın sesi ve aklım orada, karaya ulaşamadım. Başka seçeneği olmayan çocuğun altında boğuldum. Hayır diyemeyen mahkûmun. Bunu istediğini sanan ama şimdi ölmeyi tercih eden adamın.

"Henri!" Victor havladı. "Onu nasıl becereceğini göstertme bana. Sadece yap."

"Onn Ree, hisset onu. Sık onu. böyle. Şimdi... sikini , tamamdır. Hoşuna gidiyor. Gördün mü? Onn Ree, musun? Daha hızlı, evlat. Hadi."

Başka bir mide bulantısı, bastırduğım her hatırayı dışarı çıkarmakla tehdit ederken dişlerim sıkıldı. Keşke yazarak onların kilidini hiç açmasaydım. Keşke neden böyle olduğuma dair hiçbir fikrim olmadığı o hafıza kaybına uğramış varoluşuma geri dönebilseydim. En azından o zaman hayatta kalabilirdim. Mutluymuşum gibi davranabilirdim.

Ama şimdi?

Ne yaptığımı bilerek mi?

Annelerimizi ne kadar incittiğimi hatırlayarak-

Sikeyim.

Midem kazınırken koltuktan düştüm.

"Henri, eğer hediyeimin kıymetini bilmez ve Rachel'ı hemen becerirsen, muhafızları çağırıp sana yardım etmelerini söylerim."

"Güzel." Dizlerimin üzerine çökerek inledim. "Belki bunu benden çıkarabilirler."

Birkaç saniye geçti. Victor'un ağır oflaması kulaklarımda bir kasırğa gibi yankılanıyordu. Sonunda mırıldandı: "Sana söyledim, sen hastasın. Sana yardım ediyorum, musun? Bak ne diyeceğim, eğer cömertliğimi kabul etmezsen, gardiyanları çağırıp *onlara* bir hediye vereceğim. Sanırım şu anda koridorda dört tane var. Her birinin Ily'den bir parça almasına izin vereceğim. Eminim çok mutlu olacaklardır-"

"Hayır." Dört ayak üzerinde diz çökmüş kadına doğru süründüm. "Ben yaparım," diye mırıldandım.

Victor beni Ruby Tears'tan önce sarhoş etmiş olabilirdi ama bu gece... bunu kendi kederim yapmıştı.

"Sonunda." Victor burnunu çekti. "Sanki acele etmeni beklerken beş yıl yaşlanmışım gibi hissediyorum."

"Nihayet Onn Ree, sertleşmen uzun sürdü. Neyin var senin? Neden boşalamıyorsun? Daha önce hiç ıslak rüya görmedin mi? Hadi, tekrar dene."

"Özür dilerim." Başımı öne eğdim, babamdan mı yoksa Victor'dan mı özür dilediğimden emin değildim. Arkasından yavaşladığımda Rachel omzunun üzerinden baktı.

Yüzümde gördüğü şey karşısında buz mavisi gözleri büyüdü.

Ily'ye bakamadım.

Nefes alamıyordum.

Tek istediğim ölmekti.

"Tik-tak, Henri."

"Zaman geçiyor, Onn Ree."

Alçakça talimatlarla geçen bir çocukluk devraldı. Ruhumun o kadar hasarlı, o kadar karanlık parçaları vardı ki, onları unutmak için elimden geleni yaptım, ayağa kalktım ve kontrolü ele aldım.

Bir füğ halinde ellerim Rachel'in kalçalarına uzandı. Onlar bir yabancının elleriydi.

Bir düşmanın elleri.

Gözlerimin üzerine geçmişimden bir parçayı yeniden canlandıran bir görüntü yerleşti. Bunu daha önce de görmüştüm.

Çocuksu elimin annelerimizden birinin çıplak kıkına indiğini gördüm. Rachel'a kendi isteğim dışında uzanırken, benim daha büyük olan elimle karıştı.

Hiç hayır diyememiştim. İlk birkaç kez çığlık atmıştım.

Bana onları istismar ettirirken ona karşı koymuştum.

Kendimi çalıştım ama o kısa sürede beni nasıl tutacağını öğrendi. Nazik sözler, güzel övgüler, tatlı teşvikler.

Sevgiler.

Kahrolası aşk beni böyle bir acımasızlığa zincirlemişti.

" bu, Onn Ree. Hepsi senin. Hepsi senin. Beğendin mi?"

" bu, *mon ami*." Victor'un sesi anılarımı yeniden düzenliyor, sadist babamın rolünü üstlenerek kendini anılarımın içine yerleştiriyordu. "Aletini çıkar ve ona sok."

Pantolonumu aşağı iterken fermuarımın çıkardığı ses, babası tarafından böyle ağza alınmayacak şeyler yapmaya zorlanan küçük bir çocukken çıkardığım hıçkırıqlarla birleşti.

Benzerlikler. Mide bulandırıcı *deja vu*.

"İyi çocuk, Onn Ree."

Titreyen bir elimle kendimi

yumrukladım. "Yap şunu, Mercer."

İstemediğim bir kadının içine çentik atarken boğuldum.

"Şimdi sonuna kadar."

"Çok iyi gidiyorsun oğlum..."

"İt, Henri."

"İt, Onn Ree."

Ben iterken çenem göğsümün üzerine

düştü. Hiçbir şey hissetmedim.

Çıkış yaptım.

Uyuştu.

Bir sebepten dolayı unutmuştum.

Hayatta kalamadığım için unutmuştum.

İlk kez kan aldırıldığında babamın bana verdiği zengin çikolatalı keki kusarken midemdeki bulantı. Benim için tekrar tekrar boşalırken titremeler ve sarsıntılar. Ergenlik öncesi bedenimi boşaltmaya çalışırken yaşadığım dehşeti. Bana kırbağı nasıl sallayacağımı öğretirkenki mutlak çaresizlik-

"Benim sıram." Victor İly'ye binerken bir kükreme çıkardı. Bağırdı.

Gözleri kapandı.

İşte o an tüm varlığım paramparça oldu. Ona yardım etmedim.

Onu hayal

kırıklığına uğrattım.

Geçmişte sıkışıp

kaldım.

Eskiden olduğum çocuk tarafından zincirlenmişim.

Pek çok kadının tecavüze uğramasını izlemiş bir çocuk.

Sıra kendisine gelene kadar izlemek ve asla müdahale etmemek zorunda bırakılan çocuk.

Ve ben bunu yapamadım.

Başa çıkamadım.

Artık değil.

Şimdi olmaz.

Yine mi?

Bedenim ve kalbim kırılmadı ama aklım? Lastik bir bant gibi koptu.

Ben düzeldim-

Yirmi Üçüncü Bölüm

.....

Ily

KALENİN ÜZERİNDE SÜZÜLDÜM.

Yıldızlar tüm güçleriyle parılıyordu. Samanyolu gökyüzünde daha güzel günlere giden bir yol gibi süzülüyordu. Ve ay, gümüşü bulutların ardında cilveleşiyordu.

Çok güzel.

Çok
mükemmel.

Çok saf.

Gecenin tüm ihtişamının altında sırt üstü uzandım ve izlemedim.

İzlemedim.

Orada, gerçekte, vücudum onun her hamlesiyle sarsıldı.

Orada, cehennemde, onun içimde kaydığını hissettim, daha derin ve daha sert, beni ileri ve geri, ileri ve geri salladı, tüm bunlar dört ayak üzerinde kalmak için savaşıırken.

Acımadı.

Ama beni mahvetti.

Ama ben izlemedim, o yüzden fark etmedi.

Hızını artırdığı ve daha sert pompalamak için kalçalarını yumrukladığı için önemli değildi.

Bedenimi isteğim dışında almasının bir önemi yoktu. Ondan kurtulmuştum.

Victor'dan kurtuldum. Henri'den. Kabuslardan.

Birbirimize bakarken parmaklarım Rachel'inkilere dolanmış olabilir.

Nefeslerimiz her şiddetli itişte birbirine karışabilir, dudaklarımız öpüşecek kadar yakın olabilirdi. Aynı ilkel sallanabilir, ikiz alevim onunla sevişirken ileri ve geri gidebilirdi.

Ama gerçek

değildi.

Aşk değildi.

İkisinin hesabına göre de tecavüzdü.

Henri'nin her yönü ölmüştü. Yüzü, gözleri, enerjisi. Bir robot gibi itiyordu, boş bakışlar ve boş bir kalp.

Benim olarak kabul ettiğim adam artık o kabuğun içinde yaşamıyordu. O da benim gibi özgürdü... gerçeklikten kopmuş ve ayrıışmıştı.

Ama gerçeklik neydi?

İçinde yüzdüğüm özgürlük ve ışık gerçek gerçekliğimiz, aşağıda her şeyin kötülük ve zorluk olduğu yer ise bir yanılsama olabilir miydi?

Bir rüya.

Bir hologramdan, bir halüsinasyondan, sona erecek ve kaybolacak bir şeyden başka bir şey değildi.

O beni kullanırken ben de Victor'un parapetlerindeki gargoyle ve meleklerin etrafında süzülüyordum. Her şeyden yeniden ayrıştım ve daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir arabulucu sakinliğe gömüldüm.

Altın ışık beni sararak tüm görüntü, ses ve duyuları engelledi.

Ölümlü bedenimle tüm bağlantımı kaybedene kadar beni kucakladı; nihai özgürlük içinde havada asılı kaldım.

Bir parçam bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Böyle bir güzellik ve mucize asla sonsuza kadar var olamazdı. Ama var olduğu sürece minnettardım.

Dokunulurken olmanın bir yolunu bulduğum için çok minnettarım.

Kullanılırken korunduğum için. Artık Henri'yi ya da Rachel'ı hissetmiyordum. Artık nefret, korku ya da acı çekmiyordum.

Benden gelmeyen bilgelik tüm ruhumu kapladı, beni bağışlama, cesaret ve gerçekle dolu bir korumayla sardı.

Zaman beni etkisi altına almadan akıp gitti.

Günler geçebilirdi.

Haftalar.

Ve altın ışığım hiç .

Ama sonra... nihayet, bedenimden ruhuma doğru tüyler ürpertici bir çekiş.

Ruhuma sapanan bir olta kancası, beni kaçamadığım naylon bir misinaya geri sarıyor.

O hattı kesersem ne olur? Ya geri dönmeyi reddedersem?

Bir sonraki hayata süzülüp bedenimi çürümeye mi bırakacaktım?

İstemediğim bir yerde yaşamaktan, sorunlarla boğuşmaktan kurtulacak mıydım?

Durduramadığım duygular ve hayatta kalmak için yeterince güçlü olmadığım şeylere katlanmak mı?

Yeterince güçlüsün.

Olmak zorundasın.

Bir söz vermiştin.

Peter'a.

Onlara.

Çıkarın onları.

Altın ışığım biraz soldu ve ölümlü hislerin dinginliğime girmesine izin verdi.

Eller kalçalarımnda. Kulaklarımda homurtular. Bana tecavüz eden canavarın sonunu getiren o hafif basınç.

Henüz

değil.

Henüz

değil.

Yine giderim.

Başladığım işi bitirecektim.

Ama henüz değil.

O dökülürken ben yıldızlara doğru uçtum. Onun bedeni benimkinden çekilirken ben evrende kaldım.

Ondan sonra bir süre ne olduğunu anlamadım.

Orada, sessiz ve güvenli bir yerde kaldım.

Kimsenin bana ulaşamayacağı bir yerde.

Rachel'in kulağıma fısıldadığının ya da birinin beni kucağına aldığına değildim.

Yukarı.

Ben göklerden inip havada asılı kaldıkça kopuşum daha da güçlendi.

Victor'un yatak odasının tavanına yakın bir yerde.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Bilincimin ayrı bir varlık olarak yansıtılması. Bedenim

Henri'nin kollarında kırık bir gelin gibi.

Şakaklarında ter parıldıyordu.

Pantolonu toplanmış, gömleği düzgünce sıkıştırılmış, yüzü taştan oyulmuştu.

Bir erkek gibi durabilir ve bir arkadaş gibi gülümseyebilirdi ama içinde hiçbir şey yoktu.

Kırılmış

·
Boş.

Gitti.

Henri başını eğerek beni kollarında daha yükseğe kaldırdı ve yumuşak bir sesle, "Rachel'a eşlik etme onurunu bana verdiğin için teşekkür ederim, Victor," dedi.

Tıpkı vücudu gibi, sesinde de hayat yoktu, kıvılcım yoktu. Kucağında asılı kaldığım yüzümü inceledim.

Hayat yok, kıvılcım yok.

Gözlerim açık olabilirdi ama odaklanmadılar.

Dudaklarım gevşek.

Ölü gibi görünüyordum.

Ama bu .

Biraz daha yaklaştım, ışık topu kalbim Henri'nin yüzündeki azapla hopladı. Boşluğunun altında, ıstırapın en zayıf parçaları parıldıyordu. Ne kadar uzun süre bakarsam ve onun kırılmışlığının ötesini görürsem, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu.

Hiç bu kadar paramparça bir adam görmemiştim. Bu kadar hasarlı.

Çizgiler ağzını çevreliyordu. Gözleri bir milyon yıl yaşlanmıştı. Bakışlarını bir parlaklık kaplamıştı, sanki her santimi dökemediği gözyaşlarıyla dolmuştu.

Beni tutmaya devam ettikçe, enerjisi dehşetten umutsuzluğa doğru daha da arttı. Her köşede dalgalanıyordu. Her kemiğinde uğulduyordu. Sefaletinin soğuk cereyanı beni kendine çekene kadar, bir vahşet artmaya devam etti.

Karşı koymaya çalıştım.

Ama o çok güçlüydü. Ruhu benimkini çağırdı, bana yalvardı, bana yalvardı-

Vücuduma geri döndüm.

Tavanda süzülürken hissettiğim havada süzülme hissi kayboldu. Kan ve kemiğe geri döndüğümde sarsıldım.

Ağır ve katı, yapışkan ve kullanılmış. Henri bana baktı.

Zamanın tik takları durdu.

Fiziksel bedenimin kaydettiği anılar kristal netliğinde yeniden oynatılırken dudağımı ısırdım.

Henri, Rachel'ın arkasında diz çökmüş.

Henri, sanki kalbine bir bıçak saplanmış gibi homurdanarak kızın üzerine çıktı.

Henri isteksizce hareket ediyor.

Rachel kulağıma bunun hiçbir anlamı olmadığını fısıldadı. Henri'nin hiçbir anlamı yoktu. Victor hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece biz vardık. Ben ve o. Sadece biz. Sadece *biz*. Victor içimde orgazm olurken böyle şeyler fısıldamaya devam etti. Titreyen nabızları iğrençti ve omzuma kondurduğu öpücük tamamen iğrençti.

Henri, Victor sözünü bitirir bitirmez kendini kurtarmıştı. Rachel sarkmış ve beyaz ayakkabısını tekrar yerine itmişti. Onu teselli etmek istedim.

Sarıl ona.

Yıllarca kötü muamele gördükten sonra iyi olduğundan emin olmak için.

"Gidiyor musun?" Victor bize doğru yürüdü, pijamasının ipini bağladı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Ama sen gelmedin."

"Özür dilerim. Vücudum... Yorgunum." Başını halıdan kaldırmadı. "Onu becerdim. Benden yapmamı istediğin tek şey buydu." Sesi sanki bir kanyon yutmuş gibiydi ve ruhu yankılandı.

"Bunun seni rahatlatması gerekiyordu, yoksa..." Victor Henri'nin durumuna el salladı. "Bu her neyse."

Henri kıkırdadı. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Deliliğin sınırı ses tonunu keskinleştirdi.

O iyi değil.

İyi olmaktan çok uzak.

Onun acısı en büyük gök gürültüsü bulutu gibi benimkini gölgede bıraktı. Bana ne olduğunu düşünemiyordum. Victor'a bakamıyor ve onun DNA'sının içimde olduğunu bilemiyordum.

Şimdilik, hiç olmadı. Ve

gerçekten de olmadı.

Benim dünyamda değil.

Kimsenin bana dokunamayacağı meditatif özgürlüğümde değil.

Ama Henri?

Tanrım... Ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim.

Kollarında asılı kaldım ve yavaş bir araba kazasına tanık oldum. Patlamak üzere olan alevleri görebiliyordum. Çarpışmayı duyabiliyordum. Katliamı izledim. Ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

Masanın üzerindeki sürahidenden bir bardak su dolduran Victor, Rachel'a doğru ilerledi ve bardağı ona uzattı. "Al, tatlım. Git bir banyo yap ve

bir ıslan. Biraz cheesecake sipariş edeyim, olur mu?"

Rachel, Victor'un nezaketinden çekinerek gözlerini kırıştırdı. Ayağa kalkarak suyu içti ve başını salladı. "Teşekkür ederim Sör V. Bana karşı çok iyisiniz."

"Seninle gurur duyuyorum, evcil hayvanım. Bu kadar itaatkâr ve minnettar olmaya devam edersen, bebek doğana kadar her gece odamda uyumana izin verebilirim. Bunu ister misin?"

Rachel bana bakma isteğine direndi ama ben onun dehşetini hissettim. Kendiminkiyle eşleştirdim.

Eğer ikimiz mücevherin uyuyamazsak, bizim Direniş toplantı yapmakta zorlanabilir. Mollie, direnişin Biz olmadan da işler yürür. Peter piçlerle uğraşırken liderlik rolünü üstlenmek zorunda kalacaktı.

"Çok naziksiniz Sör V. Bunu isterdim... ama sorun olmak ."

"Hiç sorun değil. Artık benim için oldukça değerlisin." Onu alnından öperek banyoya doğru işaret etti. "Şimdi git bakalım. Birazdan size katılabilirim. Henri'nin çıkışını göreceğim."

"Evet, Sör V." Bana doğru kaçamak bir bakış atarak banyoya girdi ve gözden kayboldu.

O gider gitmez Henri çıkışa doğru yürüdü. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Umarım huzurlu bir uyku çekersiniz."

Ezber cümleler. Programlanmış teslimat.

İçindeki tüm keskin, vahşi duygular şişelenmiş halde kaldı. İçindeki kırılmışlığa karşı baskı yapıyor, onu güçlendiriyordu.

Victor peşimizden geldi. "Ve sen, *mon ami*." Önümüzü keserek Henri'nin kollarında sessizce yatan bana baktı ve üst dudağını büktü. "Onun daha canlı olacağını düşünmüştüm." Beni göğsümden dürterek omuz silktili. "Açıkçası biraz hayal kırıklığına uğradım."

Dehşet verici bir tam daire anında, bana Samuel'i hatırlattı. Yatak odasında beni hayal kırıklığına uğratmasını. Bir şişme bebeğe bile yakıştıramadığım hakaretleri. Sam'in yorumları için minnettar gibi, Victor'un yorumları için de minnettardım çünkü-

"Yani senin için bir kez yeterli miydi?" Victor kapıyı açarken Henri durakladı.

Victor ofladı pufladı. "Asla asla demeyeceğim, ama... Kirk'ün yarım yamalak saksosuyla daha iyi bir rahatlama yaşadım."

Henri, "Beklentilerinizi karşılayamadığı için üzgünüm," dedi kısık ve kederli bir sesle.

Victor, Henri'nin uçuruma ne kadar yakın olduğunu görmedi.

Onu daha yakına, daha yakına çeken bir uçurum.

"Katılmak için biraz isteklilik aşılayana kadar, o zaman ben ." Victor burnunu çekti. "Onda ne bulduğunu gerçekten anlamıyorum."

Henri eşikten adımını atarken sarktı. Cevap vermedi.

Dişleri, içinde mantar gibi biten tüm o duyguları bastırırcasına alt dudağına gömüldü.

"Hiç korkma," dedi Victor, tamamen kayıtsız bir şekilde. "Yarın bunun üzerinde çalışacağız." Henri'nin omzunu sıvazlayarak sırttı. "Şöyle diyelim mi?

Öğlen mi? Güvertede buluşuruz ve sana adamdaki en sevdiğim yeri gösteririm. Yeni kırbacınızı vaftiz edebilirsiniz. Aslında..." Elini şaklattı parlak bir fikri varmış gibi parmaklarını salladı. "Sizi en sevdiğim oyunla tanıştıracam. Mücevherlerimin çok fazla işaretlenmesinden hoşlanmadığım için pek fazla misafirin oynamasına izin ama... bu bizim küçük sırrımız olabilir. Adı Safir Yaralar ve... eminim ne içerdiğini tahmin edebilirsiniz."

Henri başını salladı, gözleri boş bakıyordu. "Sanırım ikindi çayı ve sandviç?"

Victor kıkırdadı. "Sen ve senin kuru espri anlayışın." Yatak odasına geri adım atarak el salladı. "Ta-ra, o zaman. İtiraf ki bu küçük grubumuzdan keyif alıyorum. İyi uykular, yarın yine oynarız."

Kapıyı kapattı.

Kilit yerine oturduğu anda Henri sendeleyerek geri çekildi ve duvara çarptı.

Kolları titredi. Her parçası titremeye başladı. Ve salla. Ve

Salla.

Aşağı inmek için kıvrandım.

Beni düşürmeden önce ayağa kalkmam gerekiyordu.

Ama gırtlığından bir inilti çıkardı, sonra merdivenlere doğru sallandı.

Ayağı takılıp aşağı inerken kalbim ağzıma geldi. Nefesi hızlanırken, yüzü bembeyaz olurken ve bizim kata ulaştığımız anda koşmaya başlarken nasıl dik durduğunu bilmiyordum.

Koridordan aşağıya, eşiğimizden geçip doğruca banyoya. Büyük bir nezaketle beni ayaklarımın üzerine yatırdı.

Nefes nefese lavaboya doğru yürüdü ve elleri bembeyaz kesilmiş bir halde makyaj masasını kavradı. Gözleri sıkıca kapandı. Parmakları porselene gömüldü. Başını eğerek nefes nefese, "Duş al. Şimdi."

Ne yapacağımı bilemedim.

Krish'in birkaç kez acı çektiğini görmüştüm. Zavallı kardeşimin kritik noktaya ulaştığına ve umutsuzluğa sürüklendiğine tanık olmuştum. Ama benden önce bir adamın parçalara ayrıldığını hiç görmemiştim.

Ona doğru sallandım, dokunmaya gittim- durdum.

Kendi acım beni sardı. Victor'un anıları.

Bacaklarımın arasındaki yapışkanlık.

Omzumdaki öpücüğünün izi.

Henri'nin enerjisi çok güçlüydü, her şeyi tüketiyordu.

Ama benimki de dalgalanıyordu.

Sıcak ve yakıcı, keskin ve kesici.

İzlememiş olabilirim ama vücudumda kalıntılar vardı.

Ona yardım edemedim.

Henüz değil.

Victor'un korkunç dokunuşu geçene kadar olmaz.

Henri'yi dikkatle izleyerek makyaj masasının üzerine katlandı, elini Dirseklerini banka dayayıp yüzünü titreyen ellerine gömdükten sonra siyah iç çamaşırlarımı çıkardım ve duşa girdim.

Soğuk su sığağa dönüşürken ve temizliğin verdiği mutluluk pürüzlü parçalarımı yatıştırmaya yardımcı olurken bakışlarımı Henri'den hiç ayırmadım.

Saniyeler geçtikçe daha çok titriyordu. Tüm banyo onun acısıyla doldu.

Ben işimi bitirip havluya sarındığımda, o tamamen giyinik bir şekilde yanımdan geçip yanan suyun altında durdu.

Yüzünü fişkıran duşa doğru tutarak sırlıklam gömleğini yırttı, sırlıklam pantolonunun fermuarını açtı ve vücudunun her santimini sabunla kapladı.

Ve sonra, . Ve fırçaladı.

Tırnakları sanki içindeki dehşeti kazıyabilirmiş gibi derisinin üzerinde izler, yaralar ve kirpikler bıraktı.

Sanki bu gecenin tüm izlerini silebilecekmiş gibi Viagra'nın zorladığı ereksiyonunu pompaladı.

Her santimini yıkadı.

Tekrar ve tekrar.

Çılgın ve sarsak.

Hareketleri çılgınlığa dönüşürken geri çekilerek havluma sarıldım.

Çaresiz.

O kenara gittikçe yaklaşıyorum.

Sona gittikçe yaklaşıyor.

Sonunda bir soluk alıp homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü.

...ve kırıldı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Henri

GÖZLERİ.

Onun
bakışları.

Boş.

Boş.

Gitti.

Bunu yapmıştım.

Onu ben öldürdüm.

Başka bir kadının içinde olmanın acı verici yanlışı. İçindeki
başka bir adamın umutsuzluğu.

İsteğim dışında sertleşmenin korkunç dehşeti. Şimdi
bile.

Sert ve kalbi kırık ve *lanet*!

Zihnim sadece kırılmadı. Yıkıldı.

Yanan duşta diz çöktüm ve suyun her günahı için yalvardım. Her
başarısızlığı.

Onu ben öldürdüm.

Onu yerden ilk kollarımda sarkık bir şekilde duruyordu.

Mücadelesini, ruhunu, kalbini

kaybetmişti. Gözlerim acıdı.

Ciğerlerim ağrıyordu.

Her bir parçam titreyip birbirine karıştı, ta ki bir insan olmaktan çıkıp her
yöne dağılmaya hazır, titreşen moleküllerden oluşan bir karmaşaya dönüşene
dek.

Bacağımdaki yara izine bakarak onu kaşındım. İşi
bitirmem gerekiyordu.

O ölmüştü.

Onu ben öldürdüm.

Onu buraya getirdim ve bu dehşete maruz bıraktım.

Artık benim için hiçbir şey kalmamıştı.
Hiçbir şey.
Gözlerimdeki sızı daha da arttı.
Göğsümdeki ağrı eziyor, eziyor-
Çıglıkları içimde hapsetmek için elimden geleni yaparak alt dudağımı
ısıtırken ağızımda kan birikti.
Daha sert kaşıldım.
Onu ben
öldürdüm. I-
Ellerini benimkilerin üzerine koy.
Nazik ve çok nazik.
Kaşımaya, ovalamaya ara verdim.
Yukarı baktım.
Altın rengi güzel gözlere.
Canlı gözlere.
Artık boş ya da ölü değil. Ve
her parçam çatladı. *Özür*
dilerim.
Çok üzgünüm.
"Henri..."
Onun sesi.
Tanrım, onun sesi.
Ona doğru sallandım.
Ona çarptım.
Kolları beni sardı ve sıkıca tuttu. Gözlerimdeki
acı yakıcı bir hal aldı.
Ciğerlerimdeki yanma o kadar şiddetliydi ki.
Ona o kadar çok şey anlatmak istedim ki. . Her şeyi. Ama yapamadım
çünkü şeytan elini boğazıma doladı ve *boğdu*.
Nefesim kesildi.
Nefes
alamıyorum.
Kalbim yerinden
çıkacaktı.
Nefes
alamıyorum!
Meleği kendimden uzaklaştırarak sürünerek duştan çıktım.
Kemiklerim titriyordu.
Kanım sıçradı.

Mide bulantısı içimi parçaladı ve ihtiyacım olan-
Ben gidiyorum-
Sendeleyerek tuvalete uzandım, kapağı açtım ve içimi boşalttım.
Bir ömür boyu süren dehşeti. Anılar. Baskılar.
Babamın beni bir kadına vurmaya zorladığı her an. Bana zorla içirdiği
her damla kan. Her gözyaşı, her çığlık, her ağlama.
Kaburgalarım
böğürdü. Başım
çarpıyordu.
Sırılsıklam olmuş kürek kemiklerimin arasına yumuşak bir el
indi. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Sen iyisin."
Gözlerimin arkasındaki sızı hançer gibi saplandı.
Basınç kaburgalarım teker teker kırıldı, daha da karardı.
Kapağı utancımın üzerine kapatarak sifonu çekmeyi beceremedim, sonra
acı içinde çıplak bir halde tuvaletin üzerine yığıldım.
Buz gibi titremelerim sarsıntılarımınla birleşti.
Bir sıcak bir soğuk, kederli ve suçluluk duygusu içindeydim.
Altın rengi gözleri bacaklarımın arasında durduğu yerden bana bakıyordu.
Kırılgan elleri dizlerimin üzerine indi.
Diz kapaklarım titredi ve zıpladı.
Sabit kalamıyordum.
Çok fazla.
Çok zor.
Çok acı
verici.
Akıtamadığım her duygu, akabileceği tek yol olan kanamayı
gerçekleştirirken bacaklarım kendi kendine aşağı yukarı dans etti.
Daha da yaklaştı, ellerini titreyen kalçalarımın üzerine gelene kadar yukarı
kaldırdı.
O.
Onun
la.
İly.
I.L.Y.
Seni
seviyorum
.
Seviyorum
.
Tanrım,

seviyorum

. *Seni*

seviyorum

. *Özür*

dilerim.

Çok ama çok üzgünüm.

Yanaklarını tutarak alnımı onunkine bastırdım.

Gözlerimdeki batma daha da kötüleşti. Çok, çok daha kötü. Boğuldum.

Öğürdüm.

O bu kadar yakın, bu kadar canlı, bu kadar safken, daha fazla karşı koyamadım. Bir hıçkırık serbest kaldı.

Ardından tek bir damla gözyaşı.

Nefesinin altında mırıldandı ve dizlerinin üzerinde yükseldi. "Ah, Hen..."

Hen.

Kollarımla ona sarıldım, onu yerden kaldırıp üzerime sürükledim.

kuc

ak. Ağırılığı indiği an. Sıcaklığı içime işlediği

an.

Bitmişti.

Bir okyanus dolusu gözyaşı serbest kaldı. Bir sel gibi.

Onlardan bir nehir.

Utanç ve rezalet, kendinden iğrenme ve pişmanlık.

Boynuna sokulup onu ıslaklığa boyadım. Çıkardığım sesler.

Hıçkırıklarımı tutamıyordum.

Yine o küçük çocuktum.

Hiç ağlayamayan çocuk, çünkü ağlaması gereken kız ve erkek kardeşleri vardı.

koruyun. Söylenecek yalanlar ve unutulacak dehşetler.

Bir ömür boyu süren sefalet beni yok etmek için o anı seçti. Nefesimi tutamadım.

Hayatta kalamadım.

Çok kişinin canını yaktım.

Çok, çok fazla. Onu incittim.

Çok, çok kötü.

Onu kendime çekerek, mükemmel tenine ağladım ve her çürümüş parçasını ayaklarının dibine serdim.

Zaman ilerliyordu. Ama ben farkında değildim.

Buz kemiklerime yerleşti. Ama onun sıcaklığı beni hayatta tuttu.

Duramadım.
Dökülmeye devam etti, dökülmeye-
Kırılmamın bir noktasında İly kucağıma kaydı. Kollarını başımın etrafına dolayarak beni göğüslerine sardı. Beni kendine çekti, kucakladı, korudu.
Daha çok ağladım.
Onu koruyacak kişi ben olmalıydım. Onu korumalıydım.
al.
Benim yüzümden onu aldı. Benim yüzümden, o bir köleydi. Benim yüzümden.
Benim yüzümden.
Hep benim yüzümden.
Tanrım.
Basınçtan kafam çatladı. Kanım yere aktı. "Özür dilerim." Sesim kesildi. "I-" Bitiremedim.
Ağızımdan vahşi bir ses daha yuvarlandı; onu çok sıkı tutuyordum.
Kollarımda inledi ama duramadım.
Bunu ona nasıl telafi edebilirdim?
Bunu nasıl onarabilirim?
Beni nasıl affedebilir ki?
Benden sonsuza kadar nefret edeceği düşüncesi çok . Çok acı vericiydi.
Taze gözyaşları yaktı.
Onu kaybettiğim için dehşete düştüm.
Bunu hak ettiğimi kabullenmek.
"Özür dilerim..." Tekrar denedim. "Çok ama çok üzgünüm."
"Sus." Başımın üstünü öptü. "Sorun . Sen iyisin..." Tanrım, bu kadın nasıl bu kadar güçlüydü?
Onun gücü benimkini utandırdı.
Ona tecavüz etmişti.
Onu incitmek.
Yine de kırılan bendim.
Boğulan bir adam gibi ona sarıldım.

Sallandım, hıçkırdım ve yalvardım, beni düzeltmesi için *yalvardım*. Geçmişimi silmesi, günahlarımı silmesi ve babamın beni dönüştürdüğü her şeyden beni bir şekilde iyileştirmesi için.

Gözlerimdeki baskı dilime doğru kaydı.

Gözyaşlarıma engel olamadığım gibi itiraflarıma da engel olamadım.

"Yedi bekâretimi kaybetmeme neden oldu." Bu sözler karşısında irkildim. Onları geri almak istedim. Daha fazlasının serbestçe akmasından nefret ediyordum. "Bana onları kestirdi... onları becerdi..."

Hıçkırıklar geri geldi.

Taze gözyaşları, kendimden bile sakladığım kelimeleri ve sırları yıkadı.

Ne yapıyordum ben? Bu

boku onun üzerine mi

atıyordum?

Onu kucaklayan ben olmalıydım.

Ağlamasına ve iyileşmesine izin

vermeliydim.

Başımı kaldırıp daha iyi olmaya çalıştım. Her zaman olmam gereken adam olmak için.

Ama gözlerimiz kilitlendiği an her şeyi unuttum.

İçimi titrek bir sessizlik kapladı; uzun zamandır ilk kez nefesimi içime çektim.

Artık gürültü ya da keder yok... sadece fırtınadan sonra acı veren bir sessizlik. Hem huzurlu hem de korkutucu hissettiren bir sükûnet.

Kucağımda kayarak bacaklarını kalçalarımın iki yanına sarkıttı.

Havlusunu yukarı sıyrarak onu ortaya çıkardı.

Aramıza giren o berbat hap sayesinde saatlerce geçmeyen sertleşme ve ben bundan *nefret ediyordum*. Kendimin o parçasından nefret ettim. Bana ve istismar ettiğim herkese ne kadar acı verdiğinden nefret ettim.

Sersemlik tekrar yükseldi ama İly beni sabit tuttu. Baş dönmesi beni bulamadı. Korkular onun dokunuşu sayesinde engellendi.

"Söyle bana," diye fısıldadı. "içini." Bir

iniltiyle ona sarıldım.

Yapamadım.

Buna hakkım yoktu.

Ama içimdeki umutsuzluk yine de dışarı aktı. "Hatırlıyorum. Her şeyi. Annemin beni neden kesinlikle hor gördüğünü artık biliyorum. Biliyordu. Biliyordu.

Bana ne . O kadınlara yaptıklarını. Ve... ve yaptıklarıyla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Olduğum şeyle."

O da bana sarıldı, çok nazikti, çok harika, korkunç derecede nazikti. Konuşmadı. Günahlarımı affetmeyi teklif etmedi. Sadece bana acımla sarıldı.

Gözyaşlarım yeniden sel oldu. Kardeşim için.

Oğlu.

Karısı.

Hâlâ hayatta mıydılar?

Onları Victor'un geleceği konusunda nasıl uyarabilirdim?

Tüm bunları nasıl durdurabilirdim çünkü burada kalamazdım. O da burada kalamazdı. Yeni ya da eski, o mücevherlerin hiçbiri bu kâbusun yakınında kalamazdı.

Vücudum titredi ve sarsıldı.

Zihnim kırıldı ve yeniden şekillendi.

Tüm yanlış yerlerde, tüm kötü insanlarda onay arıyordum ama şimdi... Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Neyin uğruna savaşmaya, ölmeye değer olduğunu biliyordum... onun için. Her zaman, sonsuza dek *onun için*.

Kameraların duyamayacağı şekilde dudaklarımı kulağına bastırarak fısıldadım, "Bu sana son dokunuşu olacak. Yemin ederim."

Nefesini içine çekerek geri çekildi ve gözlerimi yakaladı.

Yanaklarını okşayarak mavi-siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. *"Ce qui reste de ma vie sans valeur est à toi and tu peux en faire ce que tu veux. Je ne m'attends pas à ce que tu me pardonnes. Je sais que tu ne feras jamais plus que me détester mais... j'en ai fini."* (Değersiz hayatımdan geriye kalan

İstediğin gibi kullanabilirsin. Beni affetmeni beklemiyorum. Benden nefret etmekten fazlasını yapmayacağını biliyorum, ama... Benden bu kadar.)

Ona tekrar sarıldığımda içimdeki okyanusun son kırıntıları da çekilip gitti.

Basit bir sarılma.

Nihai felaketim.

Yaşamak mı yoksa ölmek mi istediğimi bilmiyordum ama bu kadının artık bana sahip olduğunu biliyordum.

Onun için hayatımı feda edebilirim.

Onu için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bitkin bir nefes alarak geri çekildim. Gözyaşları yanaklarını izliyordu.

Onun üzüntüsü benimkiyle birleşti.

Hayatımda ilk kez, onun kederini içme arzusu duymuyordum. Tatmak için hastalıklı bir dürtü yoktu.

Umutsuzluğumuz birbirine sıçradı, bağladı, vaftiz etti. Başka tarafa bakamadım.

Kalbim sadece patlayıp açılmadı; kendini bir ateşin üzerine attı ve yandı.

"İly..." Bunun ağırlığı karşısında başımı salladım. "İly..."

Gözyaşları daha hızlı damladı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Demek adımı nasıl söyleyeceğini hatırlıyorsun."

"Seni seviyorum," diye nefes aldım.

Kadın sertleşti. "Evet, anlamı bu-"

"Hayır." Makyaj çekmecesine uzanarak gargarayı aldım ve üzüntü ile utancın berbat tadını içime çektim. Ağız dolusu naneyi lavaboya tükürdükten sonra onu kucakladım, burnumu onunkine *değdirdim* ve hayatımın en dürüst, en taşlaştırmacı gerçeğini söyledim: "Yani... *Seni seviyorum.*"

Kendimi dünya kadar ağır hissediyordum.

Kirli bir havlu gibi sıkılmış.

Ama... hafif. Kara bulutlardaki çatlaklardan sızan güneş ışığı bana hayatta kalmama yetecek kadar ışık veriyor.

Dudakları birbirine yapıştı. Vücudu kucağımda sertleşti.

Eski ben kendini kapatır, geri çekilir, böyle şeyler söylememiş gibi davranırdı çünkü bu kadar savunmasız olma düşüncesini kaldıramazdı. Ama... bu artık benimle ilgili değildi. *Hiç* benimle ilgili olmamıştı.

Her şey onunla ilgiliydi ve ben bunu göremeyecek kadar aptaldım.

"Seni seviyorum, Ilyana Sharma ve bunu asla geri söylemeyeceğini biliyorum. Ama yine de sana söylemem gerek. Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum. Seni sevmek hayatımda hissettiğim en büyük acı ama minnettarım çünkü... Bunu hak ediyorum. Yaptığım şey yüzünden acı çekmeyi hak ediyorum. Seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığım için paramparça olmayı hak ediyorum."

"Henri, ben-"

"yok. Sakın bir şey söyleme. Ben..." Sarktım ve ıslak bir kıkırdamaya zorladım. "O kadar kötü kırmak istememiştim. Özür dilerim-"

"Sorun yok-"

"Senin için hıçkıra hıçkıra ağlamamalıydım. Seni tutan ben olmalıydım-"

"Neden? Victor'un yaptıklarına ağlayayım diye mi?" Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi gözlerini devirdi. "Bunun olacağını kabul ettim ve olduğunda da izlemedim."

"İzlemedin mi?" Yeni yaşlar gözlerimi yaktı. Bu ne anlama geliyordu? Neden bu yüzden dağılmamıştı? O da benim gibi kendini kaybetmiş ve Geri dönmek mi?

Doğru o zaman... Onu ben kırdım.

Burada döküyordum ve o beni anlayacak kadar akli başında değildi.

Onu kendime yaklaştırarak kucağında salladım. "Lütfen, Ily. Seni benden almasına izin verme. Kazanmasına izin verme-"

"Kazanmak mı?"

"Onu durduramadığımı biliyorum. Seni koruyamadığımı biliyorum ama lütfen, beni terk edersen hayatta kalamam-"

"Git, ne-?"

"yok. Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum. Yemin bir yolunu bulacağım ve-" "Henri-"

"Sadece bana geri dön ve-"

"Henri!"

Dondum kaldım, göğsümde bir korku sarmalı oluştu. Parmakları güçlü ve emin bir şekilde yanaklarımı kavradığında gözlerimi kıptım. "Benim üzerimden konuşmayı bırak ve *dinle*."

Sertçe yutkundum, büyülenmişim ve kafam karışmıştı. Altın rengi gözleri parlıyordu. Vücudunun gururlu ve meydan okuyan duruşu. Kırılmışın tam tersi görünüyordu. Dokunulmamış görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. "Bunu nasıl sorun etmiyorsun? Nasıl paramparça olmuyorsun?"

Başını salladı, nemli saçları çıplak omuzlarına yapışmış, havlusu göğüslerinin etrafında açılmıştı. "Ben iyiyim."

"İyi misin?" Sarnıca yaslandım, soğuk porselen çıplak tenimi ısıırıyordu. "Kendini tamamen kapattın. Seni kucağıma aldığında farkında değildin. Gözlerin boştu, ruhun gitmişti. Sen lanet olası bir ceset."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Gitmemiştim. Sadece izlemiyordum." Burnum kırıştı. "Anlamıyorum."

"Bana dokunamayacağı bir yere gittim."

"Nerede?"

"Emin değilim. Tek , Victor oldu. Rachel oldu. Eninde sonunda her şeyle baa ıkmmam gerekecek ama şu anda... Şu anda Pete'e verdiğim sözü tutmak için güçlü olmam gerekiyor-" Dudaklarını birbirine vurdu. Onun Sanki böyle şeyler söylemek istememi gibi gözleri büyüdü. Bir an için, itip gidecekmi gibi baktı.

"Ne sözü?" Sessizce sordum.

Omuzları gerildi ama sonra... yüzü yumuadı, eli ve nazık bir baparmakla gözyaşlarını sildi. "Ciddi miydin?"

Onun okamasıyla tüylerim diken diken oldu. Aletim ihtiyaçtan zonkluyordu -ilaçlara kıyasla çok dürüst ve çiğ bir arzu kimyasallar beni sert tutuyor. "Ne demek

istiyorsun?" "Onun oyunlarını oynamayı bıraktığını mı?"

Fısıltısı diğerleriyle aynıydı ama... Her parçam değişmişti.

Sanki içimdeki kardeşlerini koruyamayan ocuk sonunda kontrolü ele geçirmiş ve yanlışlarını düzeltmek için *her şeyi* yapabilecekmi gibiydi.

Nazıkçe gülümseyerek, ona olan akımlı daha da derinleştirerek dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum. Lanet olası tuvalette sarma dola oturduk, hala akan du fısıltılarımızı susturuyordu, tenimiz damlacıklardan yüyordu ve bağlantımız kameralar tarafından görülmüyordu. "Benden bir ay önce seninle birlikte oynamamı istemiştin.

Sen." enesinden kulağına kadar uzanan yolu öperek mırıldandım, "Bunu o zaman söylemeliydim ama... Ben hazırım. Başladığım işi bitirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Buraya hapsedilenleri kurtarmaya geldim. Onları serbest bırakacağım. Ya da denerken leceğim."

Hıkırma sırası ondaydı.

Kollarım ona dolandı; onu zarif bir şekilde yakın tuttum.

Kendime bu mutlak teslimiyet anını verdim.

Victor bilemez.

İzleyemediği tek yer.

Birkaç alıntı saniye için zgrdk.

Ily kollarımda ağlarken ve bu korkunç geceyi omzuma dökerken, her tarafına öpücükler satım ve sonra hayatımı onunkine devrettim. Gün ışığı kalbimi doldurdu. Başından beri izlemem gereken yol kr edici bir ışıkla çözüldü.

Yürümeye hazırdım.

Tövbeye etmeye hazır.

Layık olmaya hazır.

"Ben seninim, İly. Her parçasıyla. Bugün, yarın ve her zaman. Hadi oynayalım..."

Yirmi Beşinci Bölüm

Ily

AĞLAMAK İSTEMEDİM.

Böyle bir şeyden kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Henri'nin umutsuzluğunun kendi umutsuzluğumu etkisiz hale getirmesine izin vermiş, başkasını önce düşünecek kadar güçlü olduğum için minnettar olmuştum. Hayatım boyunca Krish'e baktıktan ve onun ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koyduktan sonra, yaslanabileceğim iyi bir koltuk değneğim vardı ve beni iyi olduğuma ikna ediyordu.

Tabii ki Victor'un bana tecavüz etmesinden etkilenmedim. Sadece seksti. Sadece bir beden.

Sadece her neyse.

Elbette bu yerde yaşamaktan duyduğum sürekli korku altında ölmüyordum. Sadece bir kaleydi. Sadece canavarlar. Sadece başka bir gün.

Elbette sürekli stres ya da sefalet ya da panik ya da korku ya da acı ya da endişe içinde yaşamıyordum ya da ya da...

Tabii ki hayır.

Elbette- Yalan.

Numara yap.

Başa çıkma mekanizmaları.

Henri küllerinden yavaşça çıkarken ve gözlerindeki ölümcül ifade vahşi bir hayata dönüşürken, tüm dikkatimi dağıtan şeyleri çaldı. Tüm dikkatli yalanlarımı parçaladı ve beni ne kadar iyi *olmadığımı* görmeye zorladı.

Kendimi güvende hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Maskemi çıkarıp dürüst olamayalı çok uzun zaman oldu.

Ve kolları beni sarıp güvenli bir limanda koza gibi sararken, içime kapandım, teslim oldum ve kendimi bıraktım.

Victor bana tecavüz etti.

Onu hissettim. Şimdi bile. İçimde. *Hareket ediyor.*

Korkup .

Kaçmaya

çalıştım.

Ama zihnim, içime her anın mantarlarını patlattı. Omuz silktiğim her korkuyu ve ittiğim her uykusuz geceyi.

Bu çok fazlaydı.

İyi değildim.

Ben değildim.

Korkuyordum, yalnızdım, kaybolmuştum ve günden güne ölüyordum. Peter ve mücevherler için cesur yüzüm.

Kötülüğün kazanmasına izin vermeme kararlılığım. Çok yorulmuştum.

Zar zor .

Boğuluyorum.

Bana bunu gösterdiği için Henri'den nefret ediyordum. Bu kadar yalnız olduğum için nefret ediyordum.

Birdenbire birine *sahip olmanın* ne kadar harika olduğundan nefret ettim. Benimle dehşet arasına bir kalkan koyan ve beni sadece bir anlığına saklayan biri.

Geçen haftalar beni gözyaşlarına boğarak çözüldü. Victor.

Bana tecaviüz etti.

Ben izlemedim.

Ama

hissetmiştim.

Vücudum buna *katlandı*.

Beni lekelemişti.

Beni kirletti.

Becer beni-

Mide bulantısı midemde sıcak bir şekilde demlendi.

Boşaltma dürtüsü boğazıma yapıştı.

Henri'ye ve sisteminin onu öğürmeye zorladığı tüm anlara aniden acımaya başladım. Mantıklı geldi. Hayatı boyunca gördüğü kabuslar peşini bırakmamıştı.

Sadece bir tane yedim çığlık çığlığa bağırmak istememe yetti!

Daha çok

ağladım.

Duramadım.

Tanrım, duramadım.

"Ah, Ily... Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm." Beni salladı, kucakladı, bana şeker gibi davrandı ve en tatlı öpücüklerini verdi. Gözyaşlarımı yalamaya çalışmadı. Durmam için hırlamadı.

Güçlü kolları beni daha sıkı sardı. Sert vücudu benimkini destekledi. Hayatım boyunca hiç bu kadar kabul *gördüğümü, bu kadar sevildiğimi, bu kadar görüldüğümü* hissetmemiştim. Hiç bu kadar çirkin ve üzgün olacak kadar birine güvenmemiştim.

Sadece o.

Bu düşman ikiz aleve dönüştü.

Ruhumun kayıp parçası.

Victor'un homurtuları.

Victor'un itişleri.

Victor-

Artık bunu yapamazdım.

Henri'nin kucağından uzaklaşırken ayağım takıldı ve elini tuttum.

Havlumu bırakıp onu tekrar duşa sürüklediğimde kaşlarını kaldırdı.

Kendimi onun mükemmel kesilmiş göğsüne yapıştırıp gözyaşlarımın arasında fısıldarken sıcak su yağıyordu. "Onu silmeni istiyorum. Bu gece. Hemen şimdi."

Taparcasına yanağımı avuçladı. "Ne istersen yaparım."

Başkalarını sevebilirim.

Başkalarına ihtiyacım
olabilir. Ama onun için
ne hissettim?

Farklıydı. Sadece daha fazla. Sadece... her şey.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Beni çok yumuşak bir şekilde öptü.

Dudakları dudaklarıma dokunduğu anda kollarımı omuzlarına doladım.

Beni aynı anda nasıl bu kadar kırılgan ve korkusuz hissettirebildi?

Sırf benim önümde kırılacak kadar bana güvendiği için onu her şey için nasıl affedebilirdim?

Birbirimizin tüm ötesini görmesine, gerçeklerimizin derinliklerine bakmasına izin vermiştik ve artık hiçbir şey beni korkutmuyordu.

Geçmişini

değil.

Onun

ihtiyaçları

değil.

Hiçbir şey.

Çünkü onu tanıyordum.

Onu *hep* tanıyordum.

Ve onun benim için ne anlama geldiğini anlamam bu kadar uzun sürdü. "Unutmama yardım et, Hen."

Ağzımın içine doğru inledi. "Bana böyle seslenmen... lanet olsun, Ily." Beni kaldırarak fayanslara bastırdı ve bacaklarımı kalçalarına doladığımda ürperdi.

Ereksiyonunun beni istemesinden mi yoksa Viagra'dan mı kaynaklandığını bilmiyordum ama kafamın içindeki küçük ses, babasının yaptığını ona yapmadığımı kontrol etmem için beni zorladı. "Bekle..."

Tanrım, kalbim onun için *acıyordu*.

Elinden tutulup mutlak kötülüğe teslim edildiği tüm o akşamlar için. Tek eşliliğe bu kadar takılmasına şaşmamalı. Tek istediği bir kadinken sayısız kadını sevmeye zorlanmıştı.

Bir anne. Bir sevgili. Tek bir kalp.

Durakladı, göğsü inip kalkıyordu, Kyle'ın bıçağıyla pazısında açılan yara sıcak su yüzünden daha da parlaktı. "Özür dilerim. Seni tuzağa düşürmek istememiştim. Seni yere indireceğim-"

"Sorun o değil. Ben... Ben seni istiyorum. Onun tüm izlerinin gitmesini istiyorum. Ama sadece sen de beni istiyorsan. Senden bir şey almayacağım. Onun gibi olmayacağım."

Yüzü mutlak bir hayretle buruştu. Kirpiklerine taze gözyaşları yapıştı. "Beni isteğim dışında aldığınızı mı sanıyorsunuz?"

"emin oluyorum."

Derin bir iç çekti. "Siktir, Ilyana."

Yanaklarımdan aşağı yeni bir hüznün süzüldü. Rachel için çok üzüliyordum. Katlandığı her şey için. O kadar çok erkekle yatmak zorunda kalmasından nefret ediyordum. Henri'nin de aynı deneyimi yaşamasından nefret ediyordum. Sırf o şekilde tacize uğramadığı için, o *da* tacize uğramıştı.

Defalarca tecavüze uğramıştı. Peter ve mücevherler burada köleydi.

Her gün kullanılıyor ve istismar , ama Henri? Her şey başladığında o daha çocuktü.

Bu şekilde bir birlikte olmaya zorlandığında yedi yaşında bir bebektü.

Bu ona ne yaptı? Nasıl hayatta kalmıştı? Tüm dürtüleri ve fetişleri, içindeki karmaşanın yanında bir hiçti.

Bir korumacılık dalgası yükseldi.

Yaşadığı her kâbusu öldürmek istedim.

Zamanda geriye gidip babasını katletmek istedim.

O küçük çocuğa sarılmak ve ona eninde sonunda bu hayattan kurtulacağına dair söz vermek istedim... sadece bir yetişkin olarak bu hayata geri dönmesi için.

Duş bizi dövmeye devam ederken saçlarını geriye doğru taradım. "Sence anıların bu yer yüzünden mi geri geldi? Burada olduğun için mi? Bastırdığınız geçmişi yeniden mi yaşıyorsunuz?"

Dudaklarını büzdü. "Yazmak olduğuna eminim. Senin hakkında ve sana yapmak istediğim her şey hakkında yazmak isteyerek başladım. Onun yerine kendimi berbat bir tavşan deliğinde buldum."

"Bu yüzden mi her şeyi sildin? Victor'un istemedin mi?" "Okumak istemedim. Ya da hatırlamak." Bacaklarını açarak ofladı.
"Ne yazık ki şimdi her şeyi hatırlıyorum."

Kollarında biraz kaydım. Daha da yaklaştım ve sikini aramıza hapsedtim.

Alnı çatlayarak inledi. "Bunu yapmaya devam edersen daha uzun süre konuşamayacağım."

Midem bulandı. "Viagra farklı hissettiriyor mu? Daha mı az hassas?"

"Hâlâ bunu yapmak istemediğimden mi endişeleniyorsun?" Beni usulca öptü.

"Sana yapmak istemediğimi mi?"

Ben de onu öptüm. "Senden asla faydalanmayacağım. Neye ihtiyacım olsun."

"İşte bu yüzden sen tanıdığım en inanılmaz insansın." Sesi sertleşti. "Seni seviyorum, Ily. Hem de çok."

Kollarımı dolayarak sarıldım.

Beni duvara sıkıştırdı, tuttuğum yerde titriyordum.

Aynı kelimeler dilimde dans ediyordu.

Kendimi çekerek sessizce sordum, "Kardeşin biliyor muydu? Babanın sana ne yaptırdığını?"

İrkildi.

Cevap vermeyeceğinden endişelendim ama sonra gözlerini indirdi ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Onu sadece evin içinde sürüklenirken birkaç kez gördüm. Olay sırasında hiç orada değildi. Sanırım... Umarım farkında değildi. O piçi öldürdüğünü biliyorum. Bunu ben de hatırlıyorum. Tutulduğumuz yerde elinde silahla belirdiğini hatırlıyorum. Ertesi gün hepimiz serbest bırakıldık."

"Neler yaşadığını bilseydi seni buraya gönderir sence?"

"Bilmiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ne yazık ki, muhtemelen onu öldürdüm, bu yüzden ona sorma şansım kalmadı."

Hayat bizi düğümleyerek daralıyor gibiydi.

Mutfaktaki tüm konuşmalar. Peter'ın ısrarları; Rachel'ın tavsiyeleri. Henri'nin bizim tarafımızda savaşıp savaşmayacağını görmemi söylediler.

Bu geceden sonra, hiç şüphem kalmadı.

Yüzümü incelerken burun delikleri alevlendi. "Ne oldu? Ne oldu?"

Aramızdaki sıcaklık zonkluyordu, seks havada asılı duruyordu ama aramızdaki bağ daha sıcaktı.

Aklıma yeni bir plan geldi.

Victor, Henri'nin Rachel'a tecavüz etmesini yardım ettiğini düşündüğü anda başlamıştı. "Oynamaya hazır olduğumu söylemiştin.

Bu yerle ve geçmişinizle işim bitti ... eğer bu doğruysa, bir fikrim var."

Geri çekildi. Banyonun köşesinde duran ve doğrudan duşu gösteren kameraya bir göz atarak başını kulağımın dibine eğdi.

"Zaten çok uzun süre konuştuk. Eğer sevişmezsek ya da ben zalimce bir şey yaparsam şüpheli görünmeye başlayacak." Yüzü buruştu. "Ve seni tekrar incitemem. Bu gece olmaz. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hayatımın geri kalanında mücadele edeceğim-"

"İşte bu yüzden yapmak zorundasın. Anlamıyor musun?" Aramıza uzandım ve onun sert aletini kavradım.

Ben ona yaparken dişlerinin arasından tısladı. "Seni incitmemi mi istiyorsun? Her şeyden sonra?"

"Victor seni özgürleştirmeye yardım ettiğini sanıyor. Küçük aşk hastalığından " bekliyor. O yüzden bırak seni tedavi etsin."

"Ne?" Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere doladı. "Bu geceyi unutmamı mı bekliyorsun? Bunu unutmamı mı? Senin hakkında hissettiklerimi unutmamı mı?"

"Unutmak değil... rol yapmak." Onu sıktım. Gözleri kapandı.

Kulağının kabuğunu ısırarak fısıldadım, "Benimle oyna, Hen. Olabileceğin en kötü Efendi ol ki Victor sana güvensin. Onu senin onun olduğuna ikna etmek için ne gerekiyorsa yap."

Tüm vücudu taşa döndü. "Ne sen?" Elimi ereksiyonundan çekti. "Kes şunu. Sen bana dokunurken düşünemiyorum."

"Victor'un senden istediği Efendi gerektiğini söylüyorum. Dikkatini dağıt. Onu yanılt. Gözlerini başka şeyler yerine senin üzerinde tut."

"Diğer şeyler mi?"

"Belli ki seni önemsiyor. Rachel bile onun bir başkasıyla bu kadar samimi olduğunu hiç görmediğini söyledi."

İnledi ve gözlerini kapattı. "Lütfen onun adını anma. Onu incittiğim için midem bulanıyor. Zorlandığım bir kadın daha-" İçindeki doğal kusma savaşıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "I

-" Kirpikleri parladı. "Sana ihtiyacım var, Ily. Bana söz ver. Şu andan itibaren sadece ikimiz olacağımıza söz ver." Boynuma sokularak beni duvarın daha yukarısına itti ve sikini girişime dayadı. "Bu gece hiç yaşanmadı, tamam mı? Victor . Rachel . Sadece bu oldu." Yavaşça, dikkatlice itti. "Sadece biz."

İçimi doldururken dudaklarım aralandı.

İçine girmenin verdiği o enfes hisle gözlerim yuvalarından fırladı. Ona tutunarak, sonuna kadar içeri girdiğinde nefes nefese kaldım.

Birlikte inledik.

Çok fazla, çok dolu, çok *doğru*.

Onun etrafında kenetlendim.

İnledi ve alnını benimkine bastırdı ama hareket etmedi. Sadece derin ve hareketsiz kaldı, bedenlerimizin uyum sağlamasına, hatırlamasına ve bunun o olduğunu yeniden onaylamasına izin verdi.

Başka kimse

yok.

Sadece biz.

Bakışlarını üzerimde tutarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Yanılıyorsun, biliyorsun."

Kaşlarını çattı. "Ne hakkında yanıls?"

"Senden nefret ettiğim konusunda."

Dondu kaldı, gözleri panikle doldu. "Bana istemediğin şeyleri söylemeni beklemiyorum. Bana yalan söyleme. Buna dayanamayacağım-"

"*Mujhe tumase pyaar hai.*" Öne doğru eğilip onu öptüm. "Anlamı... Seni seviyorum."

Bacakları büküldü. Neredeyse beni düşürüyordu. Bir elini duvara vurarak beni tekrar fayanslara sıkıştırmadan önce sendeleyerek yana doğru kaydı. Sesi çatallaştı. "Ne?"

Omuzlarına yapıştım. "*Je t'aime*, Hen."

"Bu mümkün değil." Gözlerinden yeni yaşlar süzüldü; ondan görmeye alışık şiddet kollarından aşağıya doğru dalgalandı.

Beni kendine çekip sikini içimde, çok derinlerde tutarak duştan çıktı ve banyo paspasına takıldı. bir halde beni yatak odasına taşıdı ve yatağın üzerine düştü, beni altına sıkıştırdı, siki hala ait olduğu yerde kilitliydi.

"Tekrar söyle." Paniği çaresizliğe dönüştü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve burnunun ucunu öptüm.

  inden acı dolu bir ses  ıktı. "Emin misin? Yani... neden? Lanet olsun, *nasıl*-"

"Nasıl?"

"Tanrı biliyor ki bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Benden nefret etmelisin. Büyük bir par amın benden nefret etmene *ihtiyacı var*. Başka bir şeyle başa  ıkamam. Ben... Ben başka hiçbir şeye *layık* değilim."

Kalbim parçalara ayrıldı. "Senin kendine değer vermemen yüzünden bunu yapıyorum." Kalçalarımı kıvrarak ona karşı sallandım. "Sen buna layıksın. Ben olsam

olmasaydın seni

severdim."  nledi.

"İly-"

Başını aşağı doğru çekerek kameralar için fazla sessiz bir şekilde fısıldadım, "Yarın Victor bizi planladığı iğrenç oyunu oynamaya zorladığında birlikte oynayacağız, tamam mı? Seni zorlarsa bana zarar vereceğine söz ver. Onu ş phelendirmeyeceğine dair bana söz ver."

"Tanrım, yapamam." Dudaklarını boğazıma bastırdı. "Sana bir daha zarar verme düşüncesi beni düğüm düğüm ediyor. Eğer kırılırsan hayatta kalamam."

"Ama..." Bu kadar hassas bir şeyi söylemenin en iyi yolunu düşünürken burnum kırıştı. "Ama busun işte. Bunu kendin de biliyorsun. Acı vermen gerekiyor-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Değişeceğim. Duracağım. İstemiyorum-"

"Bu senin kim *olduğun*, Hen. Ya  ocukken yaşadıkların ya da bir erkek olarak ihtiyaç duydukların yüzünden... Bu kadar kökleşmiş bir şeyi değiştiremezsin. şimdi olmaz. Bu kadar çabuk değil."

"Yapabilirim. İzle beni."

"İhtiyacın olan şey için kendinden nefret etme." Parmaklarımı nemli sırtında gezdirdim ve tüylerinin diken diken olmasına neden oldum. "Bunu yaparsan kendini mahvedersin."

"İhtiyacım olan şey sensin."

"Ve ihtiyacım olan şey birlikte oynaman." Zamanımız tükeniyordu.

Eğer Victor'u kandırıcaksak, Henri bu gece Victor'un vesayeti sayesinde kendini kaybetmiş gibi görünmeliydi.

Bacaklarımı bırakıp onun altında uysallaştığımda, Henri beni isteğim dışında almış gibi görünüyordu. Teslim olduğum an, hâlâ kabullenemediğim gerçek içimi titretti. Sadece onun esiri gibi davranmak bile beni ıslatıyor ve muhtaç hale getiriyordu.

Tanrım, çok skandal ve kirli ve... güvenli hissettirdi. Artık ona güvendiğim için güvendeydim.

Artık onu tanıdığım için güvendeydim.

Güvenli.

Değiştigimi ve içimdeki ıslaklığın kızardığını hissedince nefesini içine çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Kendime karşı dürüst olmak." Dudaklarımı yaladım ve ağzının içine baktım. "Ya... ya beni incitmene ihtiyacım varsa? Ya tam olarak söylediğin gibiysem..."

Çok ama çok hareketsiz kaldı. "Sen mazoşist değilsin, Ily. Görmek istediğim şeyi görüyordum. Kendimi yaptığım şeyin gerçek olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. yanlış."

"Yanlış değildi... hepsi değil."

"Bunu kastetmiyorsun."

Onun altında eridim. "Beni cezalandırma düşüncen karşısında hangi parçalarımın tepki verdiğini sordun. Senin için boyun eğip eğmeyeceğimi sordun-"

"Kes ." Bir eliyle ağzımı kapattı. "Doğru olmayan bir şey söyleme."

Avucunu ısırp elini sııttım. "Emerald Bruises gecesi. Kafam iyiiken seni seks için kullandığım zaman-"

"Siktir." Aleti içimde sarsıldı. "Hatırlatma bana. Ve sen beni kullanmadın. Hem de hiç. Seni o halde aldığım için kendimi canavar gibi hissettim."

"Senden beni ısırmanı istedim. Sen yapana kadar gelemedim." "Bu bir şey ifade etmiyor."

." Gülümsedim, bu gece olanlardan sonra hâlâ gülümseyebildiğim için çok minnettardım. "Ben bir Mercerchist'im. *Senin* Mercerchist'inim."

Alnı çatıldı. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunun anlamı... Başkalarının acı çekmesinden nefret ederim. Ama seninle? Ben... Hoşuma gidiyor. Beni yaralaman *hoşuma* gidiyor. Bana şiddetle davrandığında, altında sevgini hissediyorum. Senin aşkın acı verici. Ve şimdi nedenini biliyorum."

"*Merde*, beni öldürmeye çalışıyorsun." Kalçaları benimkilere saplandı. Nefesim kesildi. "Hayır. Sadece dürüst davranıyorum."

Gözleri parladı. "Dürüstlük mü istiyorsun? Tamam." Kalçaları tekrar sallandı, zonklayan sertliğini bana verdi. "Gözyaşlarının tadını. Zevkinin iniltileri. Hayatını ellerimde tuttuğumu bilmek mi? Bu beni çok ediyor ve... eğer yatağına girmesine izin verdiğin hasta canavarı gerçekten tanımak , muhtemelen şu anda

Viagra." Beni sertçe öptü ve beni sözlerinde boğulmaya zorladı. "Olmak Bu şekilde içinize girmek çok nazik ve tatlı. Aklımı karıştırıyor. Ben sana aşığım. Sen her şeyden önce geliyorsun, ama bu..." Keskin ve vahşi bir şekilde itti. "Bu beni tatmin etmeye yetmez ve bu... kahretsin, bu beni mahvediyor çünkü sen nazik olmayı hak ediyorsun. Tatlıyı hak ediyorsun."

"Buna karar vermek bana düşmez mi?"

"Hayır. Bunu riske atamam. Tanrım, seni kaybedemem. Seni kırabilecek bir şey yapmayı reddediyorum. Kendimi asla affetmem."

"Kırılmayacağım, Henri." Ben de onu öptüm. "O kadar ileri gitmeyeceğine güveniyorum."

"Ama de bu." Bana yürek parçalayıcı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kendime güvenmiyorum."

Zihnim ona ihtiyacı olanı vermenin bir yolunu aradı.

Victor için bir performans sergilemek zorundaydık.

Akıl sağlığımız yerinde. "İlk geldiğimizde birlikte oynadığımızda hissettiğin bağı sen hayal kırıklığına uğrattığını söylemiştin. Savaşmamayı kabul etmiş olmama rağmen sana itaat etmemden hoşlanmadığını söylemiştin."

Gözleri kısıldı. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Hadi farklı bir oyun oynayalım." Altında yer değiştirdim, vücudum hareket etmesi, alması, itmesi için uğulduyordu. "Sana karşılık vereceğim. Sana o ateşi vereceğim. Sen beni kırmak için elinden geleni yaparken ben kırılmamış olacağım."

"Kulağa inanılmaz tehlikeli geliyor."

"Khushi."

"Ne?"

"Kardeşimin bana taktığı lakap. Mutluluk anlamına geliyor." Kulağını öptüm. "Çok ileri gidersen söyleyeceğime yemin ederim. Sadece ikimizin bildiği güvenli bir kelime.

Söylemediğim sürece, bana güvenmelisin... tıpkı benim sana güvendiğim gibi. Bana verdiğin şeyle başa çıkabileceğime güven. Seninle olduğuma güven. Victor'un senden beklediği oyunları oynayabilecek kadar güçlü olduğuma güven ve umarım onun dikkatini yeterince uzun süre dağıtırsan planımız işe yarar ve eve gidebiliriz."

Hiçbir şey söylemedi.

Yanağımı avuçlayıp gözlerimin içine bakana kadar zaman geçti. "Hayatın üzerine yemin et, seni yok etmeme asla ama *asla* izin vermeyeceksin."

Astrologdan uyarılar geldi.

"Birbirlerini yok etmeye mahkumlar."

Başımı salladım. "Yemin ederim."

"Tamam." Başını eğdi ve beni öptü. Dili dudaklarımın arasından kayıp gitti, tam geri çekilip içime cezalandırıcı bir sertlikle girdi.

Ağzının içine doğru inledim.

Tekrar itti, dolambaçlı bir şekilde yavaş ve tatlı.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek tuttu ve içine aldı. Uzun, yavaş, derin, *derin* itişler.

Karşı koyamadım.

Her bir kaya beni sıcaklık ve rahatlıkla sarıyor, kanımı yakıcı bir şehvet yerine hafif bir uyarılma ile şarkı söyletiyordu.

Öpüşmeyi keserek fısıldadı, "Birlikte oynayacağım, Ily. Ne gerekiyorsa yapacağım ama şimdilik... Kameraların ne kaydettiği umurumda değil. Victor'un ne düşündüğü umurumda değil. Hayatımda belki de tek kez basit, masum bir misyonerlik yapacağım ve bundan zevk alacağım. Seninle sevişeceğim, seni becermeyeceğim. Ve sana çılgılık attırmak yerine benim için ne kadar önemli olduğunu göstereceğim."

Ağzı tekrar benimkini kaptığında haykırdım.

Tapınırcasına bir itiyordu; amansız ve acımasız, saygı ve kutsama dolu.

Victor, Henri'nin neden beni bir canavar gibi becermek bir koca gibi seviştiğini sorsaydı, ona bunun bir veda olduğunu söyledik.

Aramızdaki duygulara elveda.

Victor'un bir hastalık olduğunu söylediği aşka elveda.

Bacaklarımı onun sallanan kalçalarına ona sımsıkı sarıldım. Öpüştük, inledik, sallandık ve kıvrandık.

Dudakları geri çekildiğinde ve siki içimde dayanılmaz bir boyuta ulaştığında, kalbimi ateşe verdi.

"Benimle gel." Eli girdi, klitorisimi buldu ve beni okşadı.

Boyu G noktamı okşarken nefesim kesildi ama o ruhumu tırmalayan yüksekliklere ulaşmadım. Korkuyu şehvetle karıştırmadım ya da doğru ve yanlışın altında boğulmadım.

İlk defa aramızdaki seks vahşi değil basitti ve bu beni başka birçok yönden etkiledi.

Beni okşadı ve benimle sevişti ve boşaldığımda, dalgalar ve dalgalanmalar tıpkı puslu bir yaz günü gibi hissettirdi.

"Seni seviyorum," diye inledi, omurgası yuvarlanıyor, nefesi kesiliyor, siki kendi yaz-tatlı salınımıyla dalgalanıyordu.

Bu adam beni umutsuzluğun derinliklerine sürüklemiş ve asla keşfedecek kadar cesur olamayacağım yönlerimi ortaya çıkarmıştı.

Ama o yatak odasında, o gece, kazanacağımızı biliyordum.

Özgür olacaktık.

Peter ve Rachel'ı ve tüm mücevherleri

kurtaracaktık. Bu kaderimizde vardı.

yığılırken sırtını okşadım. "Sen, Peter ve Rachel'ın neler çevirdiğini bana anlatacak mısın?" diye fısıldarken siki içimde seğirmeye devam .

Başımı çevirdim ve yumuşak gri gözlerini yakaladım.

"Nasıl...?" Sırıttı. "Üçünüzün bir şeylerin peşinde olduğunuzu biliyordum." "Ve sen ispiyonlamadın mı?"

İçini çekti, yan yattı ve battaniyeleri yırtıp başımızın üzerine örttü.

Kameralardan gizlenmiş bir çadır kalesinde yanağımı avuçladı ve başparmağını gözümün altından geçirdi. "Sana söyledim küçük kabus, ben sadık biriyim. Sanırım seni gördüğüm an sevdim, bu yüzden hayır, ispiyonlamadım." Gözlerini yakama dikti. "O lanet şeyi takıyor olabilirsin ama o kulüpte bana görünmez bir tane taktın. Bana kesinlikle hissetmek için yeterince güçlü olmadığım şeyler hissettirdin." Üzüntüyle omuz silkti. "İçimde atamadığım bir ağırlık var. A

Karanlık beni geri çekmeye devam ediyor ama artık bir amacım var. Sana sahibim... bir şekilde."

Beni koruyucu kollarıyla sarmalayarak fısıldadı, "Güvenli sözünü kabul ediyorum, Ily. Mücevherlerle ilgili her ne planlıyorsan, ben de . Yarın, onları kurtarmak için en kötünün en kötüsü olacağım. Geri çekilmeyeceğim. Benimle olduğuna güveneceğim. Ve buradan çıkıp gidebileceğimiz gün geldiğinde, o lanet tasmayı boğazından atacağım, sonra da bir ömür boyu seni hak etmeye çalışacağım."

Yirmi Altıncı Bölüm

Henri

VICTOR masamıza doğru yürürken sırtıttı. Bugün güneş yoktu, gökyüzü kapalı ve berbattı.

Ily sandalyemin yanında diz çökmüştü, güzel vücudu kıcını zar zor sıyıran siyah ipek bir sabahlığın altında gizlenmişti. Yiyebildiğim kadar yemiştim. Midem bir çırpılmış yumurta ve kızarmış ciabatta'dan daha fazlasına isyan ediyordu. Ily ile konuştuktan sonra iştahımın tekrar açılacağını umuyordum.

Hatta daha da kötüleştirdi.

Onu incitme düşüncesiyle kusmak istediğim için değil, onu kaybetme korkusu beni ikiye böldüğü için.

Oynadığın sürece onu kaybetmeyeceksin.

Senaryomuz yeniden yazıldı.

Pandomimimiz ikinci sezonunda.

Repliklerimizi ve yerlerimizi hatırladığımız sürece kazanabilirdik.

Yapmak zorundayız.

Küçük bir tabak ballı kavun ve ejder meyvesini bitirdiğinde ona bir bakış attım.

Hazır mısın? Bir kaşımı kaldırdım.

Birlikte. Yumuşakça gülümsedi.

Bir kez daha, onu bilinçaltımda duyduğuma dair garip bir his yaşadım. Mantıklı gelmiyordu. Gerçek olamazdı. Ama onunla hissettiğim bağ, şimdiye kadar hissettiğim her şeyin ötesindeydi. Belki de bağımızın derinliği fantastik yetenekler yaratabilirdi. Belki de sırtındaki asa dövmesi ona gerçek bir sihir veriyordu.

Tek bildiğim... dün gece kabuslar tarafından eziyet edilmeden uyuduğumdu.

Uyandığımda onu kollarımın arasında, bacaklarımız birbirine dolanmış, ön tarafım sırtına yapışmış halde buldum ve daha da sert bir şekilde sendeledim.

Yorganı başımızın üzerine çekip bizi o piçten saklamıştım. kameralar ve Viagra'dan kalan sertliği her zamanki sabah odunumla kullandım.

Yumuşak, ıslak sıcaklığına sürtündüğümde onu uyandırmıştım. Bacaklarını ayırıp beni karşılariken inledi. Vanilya sevgisinin beni hiç etkilemediğini söylerken ciddiydim. Ama onunla?

Lanet olsun, çok iyi hissettirdi.

"Bonjour." Victor kollarını iki yana açtı. "Harika bir sabah değil mi?"

Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Hava daha iyi olabilirdi ama evet, fena sayılmaz."

İki kadın personel öne atılırken lacivert gözleri parıldadı. Biri taze kahve, diğeri ise her zamanki hamur işi tabağını taşıyordu.

İki kız selam vererek kahvaltısını masama koydular ve dikkat çekmek için parmaklarını şıklatan başka bir Efendiye hizmet etmek için koşarak uzaklaştılar. Etrafımızda ne kadar çok Efendi ve mücevher olduğunu taradım. Gözlerim yan masadaki Roland ve Mollie'ye takıldı. Olanlardan sonra kendimi Rachel'a karşı sorumlu hissettiğim gibi, Mollie'ye karşı da sorumlu hissediyordum.

Sadece onu kurtarabileceğim kadar uzun süre hayatta kalmasını umuyordum.

Roland ona tekme atarken ellerim yumru yumru oldu, o irkilip yüzünü yere eğince güldüm.

Siktiğimin piçi.

Ily diğer yöne bakarken nefesini içine çekti, bakışları yepyeni köleleri kahvaltıya götüren Peter'a kilitlendi. Yüzü gök gürültüsü kadar karanlıktı, elleri ve ayakları beyaz ince bandajlarla kaplıydı. Peter'ın Yeni mücevherleri hevesli Ustaların etrafına dağıtırken altın yakaların parıltıları kalbimi öfkeyle yumrukladı.

Öfkemi gizlemek için elimden geleni yaparak sandalyemde kıpırdandım, Victor oturup beyaz örgü kazağını ve gri pantolonunu düzeltirken yüzüme bir gülümseme . Kahvesini aldı, kokladı ve dramatik bir şekilde ürperdi. "Sana söylüyorum Henri, bir öğleden sonrasından önce iyi bir demlemeden daha iyi bir şey yoktur.

Zevkle." Sütü bir bıyık bırakarak yudumladı. "Bu arada, bu sabah nasıl hissediyorsun? Sanırım ilk kez Viagra kullandınız? Kalp çarpıntısı yok mu? Heyecan yok mu?"

Ily'nin boş tabağını alarak kendi tabağımın yanına koydum ve yaslandım. Ustaların alay ve şakalarını görmezden gelerek, yeni bebeği dürttüler ve sıktılar.

Victor'un sahip olduğu en iyi arkadaş olmaya odaklandım. Göz kırptım. "Efektlerden faydalandım, eğer sorduğın buysa."

"Evet, bu sabah görüntülere göz attım." Başını salladı, üst dudağındaki sütü yalayarak temizledi. "Duşta sikiş ve misyoner. Ne kadar da eski kafalısın."

Güldüm, Ruby Tears'tan sonra bu kadar neşeli olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak için elimden geleni yaptım. Özgür olduğum için ne kadar mutluydum. "Biliyor musun? Daha önce hiç misyoner pozisyonunda sevişmemiştim. Bir türlü beceremedim." Çenemi eğdim. "Senin sayende bütün bu yaygaranın ne olduğunu görebildim."

"Ve?"

"Meh." Kıkırdayarak omuz silkdim. "Sanırım bağı ve kanlar içinde olmalarını tercih ederim."

"İşte benim oğlum." Kahve fincanıyla beni selamladı.

Anılarımın derinliklerinde babamın sesi de yankılandı. Aynı cümle. Hareminden birine tecavüz ettiğim için bana hediye edildi.

"Size şimdiden söyleyebilirim ki, misyonerlik kesinlikle bugünün menüsünde olmayacak. Ancak..." Başını öne eğdi. "Sormak zorundayım, dün gece bu kadar uzun süre ne hakkında konuştunuz? Sen ve o fısıltılar, *dostum*." Bakışları Ily'ye kaydı. "Onun seni neden bu kadar büyülediğı hakkında hiçbir fikrim yok. Kesinlikle yataktaki yeteneğı değıl. Siz ikiniz gittikten sonra Rachel'ı şımartmak zorunda kaldım. Kendimi tamamen tatminsiz hissediyordum."

"Senin favorin olmasının bir sebebi var." Sertçe yutkundum, şimdi bu favoriye yakından biliyor olmaktan nefret ediyordum. Tıpkı Victor'un Ily'ye aşık olduğumu söylemesi gibi, Rachel'a karşı güçlü hisler beslediğini ona söyleyen olmuş muydu merak ediyordum.

Onu öldürmeye istekli olabilirdi ama içinde, derinlerde bir yerlerde hâlâ bir insan kalbi taşıyor olabilirdi. Çürümüş ve bozulmuş ama hala orada.

Rachel'la birlikteyken utanç ve pişmanlıktan başka bir şey hissetmemiştim, ama Ily'nin yanındayken? Kahretsin, tüm varlığım elektrikle uğulduyordu.

Parmaklarım Ily'nin omzuna gitti, okşama ihtiyacı duydum. Siyah sabahlığının sateni çok yumuşak, çok kadınsı hissettiriyordu.

Elimi geri çektim.

Bu sabah konuşmamıştık - kameraların önünde konuşmaya cesaret edememiştik ama... ikimizin de replikleri ve perde çağrıları vardı ve eğer oynayacaksak...

şimdiki zaman gibisi yoktur.

Bunu tekrar nasıl yapacağım?

"Dürüst olmak gerekirse Vic..." Bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim, düşüncelerim Ily'yi korumak için temel kuralları nasıl koyacağımı ve aynı zamanda onu Peter'la planladıkları şeyden nasıl uzaklaştıracağımı karmakarışık hale getirmişti.

O planların ne olduğunu bilseydim çok yardımcı olurdu.

Zorlukla yutkunarak ona bir gülümseme gönderdim. "Söylemek istediğim bir şey var ve umarım bunu kabul edebilirsin. Umarım *beni* kabul edebilirsin çünkü senin sayende sonunda ihtiyacım olanı kabul etmeye hazırım."

Gözleri ilgiyle kısıldı. "Öyle mi? Sabahları biraz entrikaya bayılırım." Kahvesini bitirip tabağına geri koydu. "Devam et o zaman. Şimdiye kadar asla yargılamadığımı bilmen gerekirdi. Sadece mutlu olmanı istiyorum Henri." Masanın öbür ucuna uzandı ve omzumu okşadı.

Yaltaklanmamak için her şeyi yaptım ama bu rol oyununun gelişmesine ne kadar uzun süre izin verirsem, gerginlik ve korku dolu kısımlarımı o kadar çok kapattım.

Victor tanıdığım en korkunç orospu çocuğu olabilirdi ama... onun da bir kalbi vardı. Başkalarının kalplerini mutlulukla oyup karaborsada satabilirdi ama benimle birlikte... *şimdilik*... isteyerek akıl hocam rolüne soyunmuştu. Onun dikkatini dağıtmak için akıl hocası baba figürüne başvurmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Ne de olsa bu konuda deneyimliydim. Babamın tam olarak istediği şeyi yaparak onu nasıl mutlu edeceğimi öğrenmiştim.

"Haklısın, son bir aydır moraliim bozuktu. Aslında biraz karanlık bir yerdeydim, ama... dün gece beni ittiğin için teşekkürler, sanırım nasıl mutlu olunacağını biliyorum. Bir süre mücadele ettim ama artık bitti. Neyi seviyorsam onu seviyorum. Artık eğlenmeye başlamamın zamanı geldi."

"Ah, çok sevindim." Victor gülümsedi. "Dün gece seni kızdırıp kızdırmadığımı merak ettim. Muhtemelen başka biriyle yatmaya hazır olmadığını biliyorum ve muhtemelen seninkiyle yattığımı görmek seni kışkandırdı ama... kabul ediyorum." Arkasına yaslandı ve bana doğru bir el salladı. "Bu sabah farklı görünüyorsun. Daha sakınsın."

Ily'yi göz ucuyla inceleyerek, tecavüzden bahsedildiğinde tepki vermesini bekledim.

Bu anılar onu geriye götürür müydü? Onu incitir mi? Onu sarsar mı? İrkilmedi bile.

İki parçam savaştı.

Onun direncine ve isyanına hayranlık canavar ve her an kırılacağından endişelenen adam.

Derin nefes alarak meditasyon yapıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Victor onu aldığıında izlememekle ne demek istediğini hâlâ anlamamıştım ama... Konsantrasyon ve merkezlemenin nasıl bir güç yaratabileceğini ilk elden öğrenmiştim.

Gözlerimi ondan kaçırmak zor oldu ama kendimi sırtıtmaya zorladım. "Bana ilk ve son kez, boşalmak için neye ihtiyacım olduğunu gösterdin. İly ile sevişirken ne konuştuğumu mu sordun? Sana arkadaşlığımızın başında söylemiştim ve yine söyleyeceğim." Öne doğru eğilerek parmaklarımı masaya. "Ona ne yapmak istediğimi söylüyorum. Dün gece, bu öğleden sonra enfiye kutusunu ziyaret ettiğimizde ona ne yapmayı planladığımı tüm ayrıntılarıyla anlattım.

Sözcüklerin gücü vardır. Yarının korkusunu ve dünün acısını iletebilirler. Basit bir hatırlatma ya da acımasız bir söz, birinin ruhunun derinliklerine öyle bir işleyebilir ki, siz eylemi gerçekleştirmeye geldiğinizde, o kişi çoktan kırılmış olur."

Victor sanki gerçekten bir sinire dokunmuşum gibi titredi. "Sen gerçekten Kendini bırakırsan dikkate değer Mercer." Kolunu uzatarak tel örgülü kazağını yukarı itti. "Gördün mü? Ürperdim. Az önce beni ürperttin." Sırıttı. "Bayıldım buna." Elini bırakarak başını salladı. "Güzel. Mücevherinle konuşmaya devam et. Ben kimim ki hangi fetişlerin diğerlerinden daha iyi olduğunu söyleyeyim."

"Teşekkürler." Eğilerek siyah ve gümüş renkli çantayı yerden aldım ve masanın üzerine bıraktım. "İlyana'da beni bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu mu soruyorsun? Söyleyeyim. Onun gücü. Ona ne planladığımı söylüyorum ve sinip tüm eğlenceyi bozmak yerine bana karşı koyuyor. Siz bunu onun itaatinde bir kusur olarak görüyorsunuz ama ben bunu lanet olası bir afrodizyak olarak görüyorum."

Victor üst dudağını kıvırdı. "Onun karşılık vermesi hoşuna gidiyor."

"" Bunun gerçekliğinin sesimi karartmasına izin verdim. "Dediğim gibi, siz kötü davranışı ve yenilmesi gereken bir şey olarak görüyorsunuz, ben bunu teslim olmak için bir kırmızı bayrak olarak görüyorum."

"Evet, bunun farkına varmaya başlıyorum. Ben de asilikten kuralcılığa giden yolculuğun tadını çıkarıyorum ama... sonsuza kadar böyle kalmasını istemezsiniz herhalde? Onları susturacak kişinin siz olduğunu bilmek çok keyif verici. Sen

onları şekillendiren kişi. Eğer boyun eğmeyi öğrenemezse, o zaman Senin için huzur mu? Ne kadar karanlık ya da acı verici olursa olsun, her isteğinize itaat eden bir mücevherin neşesine asla sahip olamayacaksınız. Her seferinde elinizde bir savaş olacak."

"Beni eden bu savaş." "Evet ama-"

"Onun benimle savaşmasına ihtiyaçım var, Vic. Her zaman. Kendimi kaybettiğim gece burnuma tekme nasıl tepki verdiğimi gördün. değildi. Bana bağıran ve kendimi becermemi söyleyen bir kadın verin ve ben de karşılık olarak yaptıklarına engel olamayayım. Bana sadece eğilen ve bunu kabul eden bir kız ver? Pekala. " I

ellerimi açtım. "Dün gece ne olduğunu anladın. İşe yaramayan bir penis ve utanç verici mavi bir hapın uygulanması."

İç geçirerek başıyla . "İyi bir noktaya değindin. İtaatkâr bir mücevherin sana hissettirebileceği her şeyi kaçırmayı istemem."

Çantadan yepyeni kırbacı kaptığım gibi tabağımın yanına fırlattım. "Hiçbir şeyi kaçırmayacağım. Bunu bana kullanmam için verdin. Minnettarım ve bunu dört gözle bekliyorum, ancak bunu kendi yöntemimle yapmama izin verirsen seninle enfiye kutusuna girmeyi kabul edeceğim. Mutlu olmamı mı istiyorsun? Ily'nin eğitiminde bana tam yetki ver. Artık senin oldu. Anlaşmamızın bu kısmını yerine getirdim. Senin evindeyken sana itaat edecek ve nazik davranacak. Benden başka kimseye cevap vermemesini sağlayacağım. Beklediğiniz gibi mükemmel bir mücevher olacak. Ancak, benim yönetimim altındayken ve sikimi almak üzereyken, bana istediği gibi hitap etmesine izin veriyorum. Benimle kavga edebilir. Bana zarar vermeye çalışabilir. Bana zarar vermeyeceğini kabul etmeni istiyorum.

Çünkü istediğim şey bu, anladın mı?" Uzun bir süre konuşmadı. *Kahretsin, ne yapıyorsun?*

Çok fazla şey paylaşmıştım. Çok fazla şey verdim.

Ama... eğer Ily ve ben bunu yapacak olsaydık. Eğer rol yapacaksak? Bu yerde sunulan tüm ahlaksızlığı yapmaya istekliyse, hala benimle olduğuna dair sürekli geri bildirime ihtiyaçım vardı. Hala benimle oynuyor. Hâlâ güçlü. Rachel'a ya da diğerlerine dönüşürse.

bir şey olamaz.

Eğer kırılırsa, *gerçekten* kırılırsa, sustalımı ikimizi de bitirmek için kullanırdım çünkü olsun ya da olmasın, eğer akıllı sağlam kalmazsa ikimiz için de hiçbir şey kalmazdı.

Parmaklarını dikerek dudaklarını büzdü ve önce beni, sonra da Ily'yi inceledi. Sanki bir fareyi görmeden kokusunu alabilecekmış gibi görünüyordu. Belki de dün gece tuvalette olanları görmüştü. Belki de anlaşmamızı duymuştu. Belki de korktuğumdan çok daha fazlasını biliyordu ama sonunda ayağa kalktı ve elini uzattı.

Ben de ayağa kalktım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim.

Sertçe sıkarak beni öne doğru sürükledi. "Taleplerini kabul ediyorum ve Efendi olarak hak ettiğin yere adım attığını görmek için sabırsızlanıyorum. Başlayalım mı?" Beni bırakarak gökyüzüne baktı. "Öğleden sonra demiştik biliyorum ama seni iş başında görmek için sabırsızlanıyorum. Ne dersin güzel İly? Öğle yemeğinden önce kırbaçlanmak ister misin?"

Gözleri şak diye açıldı.

Bakışlarında bir ışık parlaması.

Terbiyeli ol. Küstüm.

Seks yaparken ona zarar kabul etmiştim ama bu olmadan ona elimi bile kaldırmak istemiyordum.

Bir an için dudakları isyanla kıpırdandı ama sonra mükemmel bir mücevher gibi başını salladı. "Evet, Sör V."

Parmak eklemlerini alnına bastırarak dramatik bir şekilde bayıldı. "Sakin ol kalbim, bu bir mucize. Kibar *ve ağırbaşlı*. Mucizeler asla bitmeyecek." Kıkırdarak parmağını yüzüme doğru salladı. "Görünüşe göre bir şeyler . Pekâlâ... Rachel'ı Dr. Belford'la olan randevusundan almaya gideceğim ve biraz eğleneceğiz."

Uzaklaşırken bana el salladı. Ben

de el salladım.

O gittiği anda bacaklarım tutmadı ve sandalyeye geri düştüm.

İly daha yakına kaydı. Eli kot pantolonumun altından bileğime dokundu.

Yere baktım ve onun bakışlarını yakaladım ve hala bizi dinleyen her varlığa bize yardım etmesi için dua ettim.

Kırılmayacağım. Gözleri haykırdı.

Olabilirim. Omuz silktim.

Birlikte Victor'un dönüşünü sessizce bekledik.

* * * * *

Enfiye kutusu beklediğimden çok daha iyiydi.

Bahçelerin en doğu köşesinde, sebze tarlasını geçtikten sonra, cam cepheli portakallığın arkasında ve Siper duvarının gölgesindeki tuğla ve sarmaşık kaplı kule küçük bir gözlemevine .

Ya da bir hapisane... İzleyiciye bağlı olarak.

"İşte geldik." Victor bana gülümseyerek cebinden eski moda bir anahtar çıkardı ve ağır, gıcırdayan metal kapıyı açtı.

Kapı içeri doğru açıldı, sensör ışıkları yandı ve bizi sadist bir prens gibi içeri soktu.

Rachel'ın tasmaını çözerek, yerdeki bir noktayı işaret etti. odanın ortasına. "Beni orada bekle, evcil hayvanım. Henri'ye ipleri göstereceğim."

Mavi gözleri önce bana, sonra Ily'ye kaydı.

Aralarında bir şey geçti.

Ily çenesini eğdi.

Rachel başını salladı ve omuzlarını destekledi. Ne konuşmuşlardı?

Dün gece iki kadınla da yatmış olduğum gerçeği tekrar aklıma geliyor, utancımı ve pişmanlığımı artırıyordu. Rachel, Victor'un bebeğini taşıyordu. Bana kayıtsızca onu öldürmemi emretmişti. Korku dolu bir hayat yaşamıştı ve şimdi ben onu kurtaracaktım.

de kurtar. Bir şekilde.

Victor, kızın gecikmesinden dolayı yüzünde beliren kızgınlıkla, "Hadi git," diye tekrarladı.

"Evet, Sör V." Rachel gözlerini kaçırdı ve dört taş basamaktan inerek aşağıdaki çukura girdi. Belli belirsiz bir ürpertiyle sert ve nemli kayanın üzerine diz çöktü ve başını eğdi. Deniz mavisini ipek sabahlığı çıplak bacaklarının etrafında turkuaz su birikintileri gibi yayılıyordu.

Ily'ye bakmaya cesaret edemedim.

Canavarım mı kontrolü ele alacaktı yoksa lanet olası insanlığım mı bunu benim için imkânsız kılacaktı bilmiyordum. İçimden atamadığım karanlık zihnimin eteklerinde sürünüyordu. Yeni kırbacımın bulunduğu çanta daha da ağırlaştı.

Ya bunu yapamazsam?

Ya Ily'yi incitirken kendimi kaybedersem ve o da kırılırsa? Onun güvenli bir kelimesi var.

Onu dinlemeye devam ettiğim sürece, duracaktım. Khushi.

Mutluluk.

Kahretsin, bu kelime benimle alay etti.

Neden hiç hak etmediğim ve umutsuzca istediğim iki şeyin adını almak zorundaydı?

bir iç çekerek etrafımdaki yüksek, tombul duvarlara baktım.

Victor'un ona neden enfiye kutusu dediğini öğrendiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Değerli taşlar teması kendini tekrarlıyordu. En az iki kat yüksekliğindeki dev sanat eserleri etrafımızı sarmış, yukarıdaki kubbeli çatıya doğru uzanıyordu. Pırıl pırıl, paha biçilmez mücevherlerden oluşan, hiç bitmeyen bir desen. Safirler yakutlarla harmanlanmış; elmaslar zümrütlerin üzerine serpiştirilmişti.

Sanki her an bir mücevher çığının altında kalacaktıymış gibi hissediyorduk. "Enfes, değil mi?" Victor gururla şişindi. "İlk mücevherlerimden biri

dünyaca ünlü bir ressamdı. Özel bir koleksiyoncunun yatında resim yapmak için yüklü bir komisyonu kabul ettiğinde onu elde etmeyi başardım.

Ne yazık ki bu tahsildarın bana birkaç borcu vardı ve tahsilat için gittiğimde gözlerimi ondan alamadım. Ben de onu yanımda götürdüm." Olağanüstü sanat eserlerini işaret etti. "Ona elimi bile sürmeden bunları yapmasına izin verdim. Neredeyse iki yıl boyunca burada yaşadı. Bittiğinde, ona kişisel favorim olma seçeneğini sundum ya da... bu kadar ustaca yaptığı iş için onu serbest bırakabilirdim."

"Onu serbest bırakmak mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten gitmesine izin mi verdin?"

Victor kıkırdadı. "Saçmalama. Ama başka bir yere gitmesine izin verdim."

"Başka bir yerde mi?" Aptal rolü yaparak egosunu okşadım, bir yandan da aklım kaç kişiyi öldürüp katlettiğinin sonuçlarıyla doluydu.

Yıllar boyunca kaç vücut parçası satmıştı?

"Yakında öğreneceksin Henri, bazen bir mücevherin tek kaderi onu öldürmektir. Beth'i yola getirmek için bir yıl uğraştım. Her türlü şeyi denedim, ama ne yazık ki. Benimle sevişmektense beni öldürmeye çalışırken yaralanmayı tercih etti, ben de... Ona istediğini verdim ve onun yerine öldürdüm. Umalım da Ilyana için de benzer bir kader hâlâ çok çok uzakta olsun, ha?"

Kalbim sıkışmıştı.

Ily yemi yutmadı. Her zamanki karşılıklarından ya da zar zor gizlediği hakaretlerinden hiçbirini yapmadı.

Bunun için ona sarılmak istedim.

Dizlerimin üzerine çöküp karakterine sadık kaldığı için ona teşekkür edeceğim.

Victor cilalı ayakkabısını yankılı zemine vurarak mırıldandı, "Yani... bana ne olmasını istediğini söyledin ve ben de istediğin gibi oynamana izin verdim, ama... yine de sahiplik seviyeleri üzerinde çalışmanı bekliyorum. I Diğer mücevherler arasında tekrar anlaşmazlığa neden olmasına izin vermeyi

reddediyorum, özellikle de artık evim yeniden dengelenmişken."

Sertleştim. "O seviyelerin amacının bir mücevheri kırmak olduğunu kendin söyledin. Onun kırılmasını istemiyorum Vic. Seninle asla konuşmadığı sürece, benimle konuşmasının ne zararı var?"

Victor burnunu çekti. "Onun omurgasını korumasına izin vermeyi öneriyorsun, ki bu asla işe yaramaz - Beth'te de gösterdiğim gibi. Eğer Beth teslim olsaydı, hala inanılmaz bir sanatçıya sahip olacaktım. Evim muhteşem sanat eserleriyle dolup taşabilirdi ama ben onun bir enfeksiyon olduğunu gördüm. Tıpkı Ily'nin yapmaya çalıştığı gibi diğer mücevherlerimde de huzursuzluk yaratırdı." Kollarını kavuşturdu.

" olduğu sürece yok. Ama ya tekrar alenen saygısızlık ve umursamazlık gösterdiği gün? Peter'ı tekrar bana karşı kışkırtmaya çalıştığı gün ne olacak? Müdahale etmek zorunda kalabilirim. Ve işim bittikten sonra parçaları toplamak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Ily nefesini içine çekti.

İçimi çektim ve bir elimi yüzümde gezdirdim.

toparlayarak, "Söz veriyorum, uslu duracak.

Karışmayacağınıza dair söz veriyorum."

"Ugh, iyi. *Oui, oui.*" Ellerini havaya kaldırdı. "Başının üstünde."

Aklıma çılgınca, *aptalca* bir fikir geldi.

Kızın uslu duracağına dair kanıt mı istedi?

Ona kanıt vereceğim.

"Ilyana," dedim usulca. "Lütfen Victor'a sonunda yerini kabul ettiğine ve uslu duracağına dair güvence ver."

İrkildi.

Kahretsin.

Ne yapıyorum ben?

"Evet, Efendi H." Sertçe yutkunurken gözleri gerildi. "Yerimi kabul ettim, Sör V." Kelimeler kelimenin tam anlamıyla onu boğmuş gibi görünüyordu. "I

Bundan sonra uslu duracağına söz ver."

Victor kıs kıs güldü, onun küçük gösterisinin tadını çıkarıyordu. "Ve..." Bir kaşını kaldırdı.

Piç

kurusu.

Amcık.

Kahretsin, bu çok zor.

Derin bir nefes alarak, kendimi yeniden cehenneme mahkûm ederek, "Ondan özür dile, küçük kâbus," diye mırıldandım.

Siktir, özür dilerim.

Çok, çok üzgünüm.

Tecavüzcüsünden özür dilemesini
sağlamak mı? En düşük seviyeye
inerdim.

Bakışlarını yere indirdi, omuzları çöktü. "Davranışım için özür dilerim
Sör V."

"Aaaand..." Kelimeyi uzattı.

"Başka ne söylemesini istiyorsun?" Havladım.

Bana sert bir bakış attı. "Ben sadece-"

"Dengeyi bir daha bozmayacağım Sör V." Ellerini kavuşturan İly, düşen
bir tüy kadar zarif bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. "Peter'ı size karşı
kullanmayacağım. Ben Efendi H'ye aidim ve sizin yüce gönüllülüğünüz
sayesinde varım."

"Yücelik, ha?" Şeytani bir parıltıyla gülümsedi. "Küçük bir mücevher
için büyük bir kelime."

Başını eğerek, içimi çalkalayan bir şekilde rolüne kendini adadı. "Sizinim,
Sör V."

Burnunu çekti. "Çok doğru." Ona doğru adım atarak elini başına koydu.

Acı dolu bir inlemenin kaçmasına engel

olamadı. Ona yaptıklarından sonra ona

dokunmasına izin vermek mi? *Aman Tanrım.*

Onu öldürmemek için tüm gücümü harcadım.

Ona arkadan soktuğu görüntüler.

Kalçalarını kavradığına dair sisli anılar ve-

"hoşuma gidiyor tatlım, ama bunun Henri'nin polis olduğunu sandığın
zaman yaptığı gibi zihnini zincirlediği için olup olmadığını merak etmek
zorundayım." Kızın çenesinden tutup yüzünü yukarı çekti. "Sana başka neler
fisıldıyor, hmm? Başka hangi sözleri verdi?"

Boş gözlerle gözlerini kırıştırdı. "O değildi, Sör V.
mağara nerede..." Kirpiklerini kapatarak içini çekti. "İtaat etmezsem ne
olacağını biliyorum."

Kıkırdadı ve onu bıraktı. Elini pantolonuna silerek sıırıttı. "Peter'ın
mücevherlerimi oraya götüreceğini biliyordum. Sanırım benim için ona
yaptırdığım ekstra aktiviteleri de sana söylemiştir?"

Ekstra

aktiviteler?

Ne?

Daha da yaklaşıarak Ily'yi kollarıma almamak için elimden geleni yaptım.
"Gördüğün gibi Vic, öğrenmiş. Yapalım mı-"

"Hayır, Sör V," dedi Ily sessizce. "Sunak kendi adına konuştu."

Sunak mı?

Oyma koltukların ve taş masanın bulunduğu mağara hafızamda canlandı.
Oradaki tüm enerji mide bulandırıcıydı.

Victor güldü ve ellerini çırpı. "Oh, bu çok eğlenceli olacak. Belki de bir sonraki Elmas Öpücük için hepinizi davet etmeliyim. Eğer bu düzeyde bir uyumluluk sağlarsa, beni çok fazla baş ağrısından kurtarabilir. Ben yaparım eğitilecek sekiz yeni mücevher var. Belki de Faset Tapınağı'na yapılacak hızlı bir gezi eğitimlerini önemli ölçüde hızlandırabilir."

Diamond

Kiss...kahretsin. Ily
donda kaldı.

Taşa dönüştüm. Lanet
olası şey.

Victor mavi gözlerini dikerken ensemde bir sıcaklık hissettim.

"Hazine avında o hediye kimin kazandığını , değil mi? Kimse ortaya çıkmadı ve genelde ilk ödül o olur."

Sırtımdan aşağı ter akıyordu.

Keşke Ily bunu gardıropta bulmasaydı. Keşke ne anlama geldiğini sormasaydım. Keşke onu ilk ben bulsaydım ve sessizce parçalara ayırsaydım.

Kimse neye sifonu çektiğimi
bilmeyecekti. Kazandığıma dair hiçbir
olmayacaktı. "Özür dilerim." Omuz
silktim. "Hiçbir fikrim yok."

"Önemli değil. Eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Ve eğer ortaya , benim gardiyanlar kayıtları gözden geçirip kaybolmuş ya da yanlış yere konmuş olup olmadığına bakıyor. Misafirlerimin ne yaptığını takip etmek için görüntülere göz atmayı severim, ancak her anını izleyecek zamanım var -özellikle de artık gizem ve sırlarınla o kadar da eğlenceli değilsin."

Boğazımdaki kayanın etrafında güldüm. "Artık sana seyir zevki veremediğim için üzgünüm."

"Ben de öyle. Dedektifçilik oynamak ve kim olduğunu bulmak eğlenceliydi." "Ben minnettaram." Çenemi indirdim ve elinin içine doğru oynadım.

"Sen bana rehberlik etmesen kim olurdu bilmiyorum Vic."

Gözleri yumuşadı. Gerçekten memnun görünüyordu. "Bir şey değil,

dostum. Tamam." Ellerini ırdı. "Bu kadar ayakta durmak yeter

etrafta konuşuyorlar. Hadi biraz eğlenelim." Çukurun ortasına doğru ilerleyerek parmaklarını şıklattı. "Lütfen buraya gelin."

İnanılmayacak kadar bitkin düşmüştüm ve henüz başlamamıştık bile, Ily'yi kapının önünde diz çökmüş halde bırakıp ona katıldım.

Lanet olası bacaklarım titriyordu. Yeni kırbacımın bulunduğu çanta parmaklarımın arasında sallanıyordu.

durdum. Oda mükemmel bir saat gibi çınlıyordu. altında, paslı ızgaraları olan bir gider buz gibi bir esintinin kaçmasına izin veriyor, ayaklarımızın altındakinin toprak değil, başka bir oda, başka bir işkence odası olduğunu ima ediyordu. Saat ibrelerinin gittiği her zaman işaretinde belirli *aparattlar* vardı.

Saat on ikide, dev bir haç bir sonraki şehidini bekliyordu.

Saat iki yönünde, altı olmayan garip görünümlü bir sandalye ve bir askı. Saat beş yönünde, kırbaç ve küreklerle dolu bir raf.

Saat yedi yönünde, kurbanının uzuvlarını için kelepçeler ve zincirlerle kaplı bir cihaz.

Saat dokuzda, bir masa, lekeli ve ağza alınmayacak şeylerle dolu.

Saat on birde, siyah ipek çarşafı bir yatak ve yaka ve kelepçeler için kancaları olan dört direk.

Tam bir daire çizerek döndüğümde odanın geri kalanı bulanıklaştı ve hala kapalı kapının yanında diz çökmüş olan Ily ile göz göze geldim.

Kalbim hızlandı, her an daha da hasta oluyordu.

Seni seviyorum. Ellerimi birleştirdim.

Yarı gülümsedi, altın rengi bakışlarında korku parmak uçlarında geziniyordu.

Gözlerini ayırarak saat dört yönündeki bir şeye baktı. Yuvarlak aynalı bir küre -birinin üzerine yayılabileceği kadar büyük, prangalar ve zincirlerle parlıyordu.

Ily'nin istediğim pozisyonda bağlandığı görüntüler aklıma geldi.

Bir yanımda isyan etti.

Bir yanımda uyandı.

Canavarım, iç karartıcı karanlığın gölgeleriyle sinsice dolaşıyor, bunlardan herhangi birini istediğim için beni büküyordu.

Victor oyun alanına bakarken gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Titreyen dizlerimi kilitledim, ağrıyan sikimi görmezden geldim. "Eğlenceli görünüyor."

"Oh öyle." Göz kırptı. "Çok eğlenceli. Sana her birini nasıl kullanacağını öğretmek için sabırsızlanıyorum."

Kalbim durdu.

"Kupa odamdaki bir haçın üzerinde Ily'den hoşlandığınıza göre bence Aziz Andrew haçıyla başlamalısınız. Bu, tercihinize ve istediğiniz deliğe bağlı olarak eğilebilir, baş aşağı çevrilebilir ve genişletilebilir."

Hasta olmak istedim.

Onun yerine güldüm. "Kulağa hoş geliyor."

"Hadi oyunlara başlayalım, olur mu?" Victor haça doğru yürüdü ve parmağını salladı. "Buraya gel, Ilyana. Efendine hızlı bir gösteri yapmama izin ver."

Bana paniklemiş bir bakış

fırlattı. Tüm korkumu bastırdım.

Her molekülüm onu yasaklamak istiyordu ama başımı salladım.

"Ona git." Öksürdüm.

O üç kelime ağzımı tıkadı. Boğazıma
cam kırıkları gibi yapıştı.

Yürek parçalayan bir nefesle, Ily itaat etti.

Benim tahammül edebileceğimden çok daha fazla bir duruş ve zarafetle ayağa kalktı, taş basamaklardan yalınayak indi ve büyük çukuru boydan boya geçti.

Rachel başını kaldırdı ve ona hızlı bir

gülümseme verdi. Ily de ona karşılık verdi.

Sıkı yumruklarıyla Victor'un önünde durdu.

Konuşmadı. Sadece orada durdu... zeki ve cesur, sakın ve itaatkâr.

"Öğreniyorsun, evcil hayvanım." Victor onu omuzlarından yakalayarak etrafında döndürdü ve haça doğru itti.

Sırtı sert tahtaya çarparken homurdandı. Kırmızıyı
gördüm.

Siyahın içinde boğuldum.

İlerledim, lanet olası kafasını koparmaya hazırdım. Ve... acı verici bir
özdenetimle kendimi durdurdum.

Birlikte

oynayalım.

Dikkatini

dağıt.

Üzerinize

düşeni yapın.

"Oh, özür dilerim, Ilyana. Acıttı mı?" Victor sırtıttı. Tüm nefretini saklayan Ily başını eğdi. "Hayır, Sör V."

Kıkırdadı. "Söylemeliyim ki, bu gelişmiş halini beğendim." Siyah sabahlığının kuşağını çekiştirerek açtı ve mükemmel vücudunu ortaya çıkardı. Omuzlarından yırtıp onu çıplak bırakırken bana bakmadı.

Göğüslerinden birini avuçladı, başparmağını bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. Kendimi tutamadım. "Victor."

"Evet, biliyorum. Seninkini." Kadının göğsünü bırakarak bileğini kavradı ve başının üstüne çarptı.

Suçluluk, keder ve korkunç bir öfke midemde zehirli bir şekilde çalkalandı.

Victor mutlu bir öfkeyle altın kelepçesini bir kancaya taktı, ardından işlemi sağ koluyla tekrarladı. Her iki el de sıkıştığında başının üstünde, ayak bileklerinin yanında sallanan deri tokalara dokundu. "Ne kadar sıkı bağlanacağı size kalmış. Şahsen mi? Ben sadece bileklerini bağlarım. Bunu yapmak daha kolay." Onu kalçalarından tutarak kendi etrafında döndürdü. Yanakları ve göğüsleri haça yaslanırken inledi, bilekleri çaprazlama kesilmişti ve kanca yukarıdaki zincirin üzerinde dönüyordu.

Gözlerim yaşardı.

Ardından en sıcak, en iğrenç şehvet fışkırdı.

Kahretsin, sertleştim.

Acı verici derecede sert.

Baş döndürücü bir iniltiyle Victor elini kızın belinden aşağı indirdi ve Göt

"Victor," diye hırladım.

Tanrım, bu ona ne yapıyordu?

Dün gece ona tecavüz eden adam tarafından dokunulmak mı? Benim buna seyirci kalmam ve *izin vermem?*

Yüce İsa.

Kıkırdadı ve onu . "Ayak bilekleri bağlı değilken, bu onlara kırbacın acısı altında dans etmek için biraz boşluk." Başım parazitlerle doldu.

Nefes alamıyordum.

Rolünüzde kalın!

Ağzımı silerek, "Hayal edebiliyorum," dedim.

"Hayal etmene gerek yok, *dostum*. Bunu yapmak üzeresin."

Arzu ve umutsuzluğun eşit parçalarından
ürperdim. "Hiç birini kırbaçladın mı Henri?"
"böyle, Onn Ree. Senin için nasıl kanatıyorlar görüyor musun? Bu işte
çok iyisin oğlum."

Geçmişimi yutarak başımı salladım.
Yedi kırbaç sallayabildiğimi asla kabul edemezdim. Bu pislikteki
eğitimim okumayı öğrenmeden çok önce başladı.

Zihnimin bunu tamamen bloke etmesine şaşmamalı.
Victor, Ily'yi yüzümüze doğru çevirerek parmak uçlarını onun
yanağında gezdirdi. "Bakalım arkadaşım seni kirpiklere ne kadar kavgaya
etmeye istekli olacaksın, ha? Henri senin kavgacı kalacağını düşünüyor
gibi. Ben mi? Bence yalvarmaya başlayacaksın. Bahse girelim mi?"

Onu bırakarak bana doğru geldi ve parmaklarımda unutulmuş bir şekilde
sallanan çantayı çaldı. Kamçıyı çekerek çantayı kenara fırlattı ve siyah
kurdeleyi çekip çıkardı. Uzun şerit çözülüp mokasenlerimin üzerine
düşüğünde, meşin tanen kokusu daha da güçlendi.

Sikim acı verecek kadar kalınlaştı.
Kot pantolon ve siyah bir tişört giymiştim; terden sıırılsıklam olmuşum.
Bu çok kötü.
Çok, çok kötü.

Kırbacı avucuma bastırarak sıırıttı. "Çok ileri gider ve onu küfretmek yerine
ağlatırsan on bin avro. Anlaştık mı?"

Parmaklarımı deri örgülü sapın etrafına dolayarak akıl sağlığımı korumak
için elimden geleni yaparken başım dönüyordu. "Tamam."

"Mükemmel. İyi bir bahse bayılırım. Bu bana hala o paraları transfer
etmemiz gerektiğini hatırlattı." Kırbacı okşayarak gülümsedi. "Önemli değil,
içimden bir ses er ya da geç kabul törenine katılacağını söylüyor, böylece para
meselesini de halledebiliriz ama şimdilik... madem bu işte yenisin, buna kırbaç
deniyor ve kişisel favorimdir. En hoş kirpikleri bırakır."

"Boğa kırbacını kullan, Onn Ree. Hayır, değil. O bir kaplan kırbacı. Hayır,
o bir baston. Tanrı aşkına, evlat. Şunu kullan. Evet. Şimdi. Şimdi...vur ona."

Kalbim kaburgalarımaya doğru çarpıyordu. "Harika." Başparmağımı sapın
üzerinde gezdirirken elim titredi. Bektan çocukluğumdakine benziyordu. Tek
fark? Bu koyu kahverengiydi ve benim

Babaminki bronzdu. Akan kanın katmanlarıyla paslanabilecek kadar açık renk.

Midemin bulandığını hissederek Ily'ye bakmak gibi bir hata yaptım. Her şey bir anda durdu.

Dün gecenin her anını.

Söylediğimiz her şey.

Fısıldadığımız her söz. Şimdi

tamamen aptalca görünüyorlardı.

Bunu gerçekten yapacak mıydık?

Başka seçeneğimiz var mı?

Victor beni iyi bir vuruş mesafesine gelene kadar itip kaktı. Çukur buz gibi cereyanı ve soğuk taşlarıyla beni sarmaladı. "Şimdi, ona karşı koyması için taleplerinize karşı hoşgörölü davranıyorum. Ama umarım bunu yapmayacağımı anlamışsındır.

ona aşık olmana tahammöl edemiyor. Bu küçük hastalığı kırmak için ne gerekiyorsa yapmalısın. Senin sadakatin sadece ve sadece bana olacak ve aşk sadece-"

"Aşk mı?" Alaycı bir şekilde güldüm. "Evet, o konuda. Yanılıyorsun Vic. Dün gece sopanın yanlış ucunu tamamen aldın." Bir başka kıkırdamayla başımı salladım. "Ona aşık değilim. Bana ne kadar sert üfletebileceği dışında onu umursamıyorum."

Ily'nin yanına bile bakmadım.

Eğer yapsaydım gerçeği saklayamazdım.

"Oh?" Bir kaşını kaldırdı. "O zaman ona karşı hislerini nasıl açıklarsın?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Bunun bir saplantı olduğu izlenimine kapılmışım. Bir hayranlık belki? Kesinlikle ele geçirme." Sırıttım. "Bu noktada bir sanrı bile olabilir."

Başını eğdi. "Korkarım çok fazla itiraz ediyorsun, dostum." "Hayır."

Omuz silktim. "Sadece kendim için anlamaya çalışıyorum. Ben tek bir kişiye saplanıp kalmak için yaratılmışım. O tek kişiyi paylaşma düşüncesi beni agresifleştiriyor. Ama daha iyi birini bulursam, o zaman..." Elleri açtı. "Ben açığım."

Beni dikkatle inceledi. Biraz fazla dikkatle. Sonunda dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sanırım bunu zaman gösterecek. Şimdilik, evriminize yardımcı oluyor gibi görüldüğü için yakınlığınıza izin vereceğim ama yalan söyledığınızden şüphelendiğim gün, şey... Aklımda özel bir oyun var. İkiniz için de."

Yutkunma isteğimi görmezden geldim. "Kulağa hoş geliyor."

"Tamam o zaman..." Genişçe gülümsedi ve geri çekildi. "Kendi zamanında, Henri. Ben kendi mücevherimle oynarken senin de kendi mücevherini nasıl kırbaçlayacağını bulacağına inanıyorum. Bu arada..." Çeneme dokunarak yukarı itti.

Ona karşı koydum, ama o sadece dilini şaklattı ve gözlerimi kubbeli, değerli taşlarla boyanmış tavana doğru kaldırmaya zorladı.

Sertleştim.

Yukarıdaki metal yürüme yollarına uzanmış, ayaklarının dibinde keskin nişancı tüfekleri olan iki muhafız el sallıyordu.

Victor kulağıma fısıldayarak, "Arkadaşlığımıza değer veriyorum ve artık senden şüphe etmiyorum ama... sana güvendiğimi asla söylemedim. Gelecekte referans olması için

rahatlıkla oynamaya devam edebiliriz - sadece asla yalnız olmadığımızı bilmeliyiz. Umarım bu sizin için bir sorun teşkil etmez."

Beni bıraktı ve ben de kıcıımı oynadım. "Hiç sorun değil. Bence kendini koruman akıllıca olur. Emerald Bruises'da şahit olduklarıma göre diğer misafirlerin dengesiz."

Yüksek sesle güldü. "Evet, çok haklısın. Öyleler. Ve seni bu kadar özel yapan da bu." Yanağıma bir öpücük kondurup geri çekildi. "Pekâlâ, bırakayım da eğlenmene bak. Tereddüt etme-ah! Neredeyse unutuyordum!"

Lanet olsun, şimdi ne olacak?

"Rachel, buraya gel tatlım," diye seslendi.

Zarif bir şekilde ayağa kalkan Rachel, deniz mavisini sabahlığı sallanarak bize doğru yürüdü. "Evet, Sör V?"

"Henri'ye bu oyunu son oynadığımız zamandan kalma yara izlerini göster." Tek kelime etmeden kuşağını çözdü ve bacaklarını açtı.

Dün gecenin anıları tekrar canlanırken dişlerini sıktım. "Gördün mü?"

Victor onun dizini tuttu ve bacaklarını biraz daha açtı. Üzerinde İç kalçasının en kremsi yerinde, gözlerden ve amına oldukça yakın bir yerde, beş kalın çizgi alçak ışıktaki mavi mavi parlıyordu.

Ne oluyor lan?

Victor cebinden küçük bir şişe çıkararak bana fırlattı.

İçgüdüsel olarak yakaladım ve gözlerimi ışıltılı pudraya diktim. "Nedir bu?"

"Sana söylemiştim." Rachel'ın gitmesine izin verdi. "Burada oynadığımız tüm oyunlar arasında benim kişisel favorim. Sadece birkaçının şımarmasına izin veriyorum çünkü açıkçası, toz Pahalı ve başkalarının mülkümü işaretlemesinden hoşlanmıyorum." Ufaklığa dokunmak

"Önce kesiyorsunuz, sonra da yara izi bırakıyorsunuz. Bu, yara izlerinin parlamasını sağlayan pigmenttir."

Şişeyi sallayarak kaşlarımı çattım. "Bu yüzden mi ona Safir Yara İzleri diyorsunuz?" "Kesinlikle. Vücut mucizevi bir şekilde iyileşir. Gümüşü takdir ediyorum

Bir yara iyileştikten sonra geride kalan çizgiler, ama bazen sıkı çalışmamı görmek istiyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Yani onlara dövme mi yapıyorsun?"

"Bir bakıma."

Şişeyi yüksek pencerelerden gelen sulu gün ışığına tuttum.

Yanardöner bir mavi parıldıyordu. "Elimde mikroskobik safirlerden oluşan bir kavanoz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Mikroskobik değil. Ezilmiş. Vietnam'daki safir madenlerime her gittiğimde en iyi taşlardan birkaçının ezilerek toz haline getirilmesini sağlarım."

"Neden?"

"Çünkü safir benim en sevdiğim taştır ve gözlerime de çok yakışır."

Kırpiklerini gülerek kırıştırdı. "Ve ayrıca, çok güzel işaretler yaptığı için."

Bunu neden ya da nasıl bildiğini bilmek istemiyordum. Bu fikri neden bulduğunu ya da kaç kez denediğini.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"İly'ye dövme yap tabii ki."

"Affedersiniz?"

"Onu kırbaçladıktan sonra, çok hoşuna gittiği gibi kanının tadına bak, sonra da yaralarına bundan biraz serp. Merak etme, ona zarar vermez.

Değerli taşlar doğal olarak antibakteriyeldir. Bunu biliyor muydun? İly bir gemmolog . Eminim üzerinde çalıştığı şeyi kalıcı olarak tenine takma fırsatına bayılacaktır."

Başımı salladım. "Zaten dövmesi var. Asası-"

"Biliyorum." Sırıttı. "Ama onu kırbaçlamak üzeresin. Acemiler kırbacın basıncını asla doğru ayarlayamazlar. Sonunda onu keseceksin. Ve bunu yaptığında, yaralarına biraz safir tozu dökmeni istiyorum. Bir hafta içinde vücudu küçük parçacıkların etrafında iyileşecek ve sonsuza dek güneşte parlayacak."

İçimde uyanan özleminden nefret ediyordum. İşaretimi taşıması için mi? Onu damgalamak mı?

Başımı sallayarak bu karanlığı dağıttım. "Bu onun mürekkeğini mahvedecek."

Hastalıklı bir sırtışıla omuz silkti. "Yakut Gözyaşları'ndan sonra iyileşen yaralarından zevk almadığını söyleme bana, *dostum*. Seni ona bakarken gördüm.

Onlar. Yüzündeki gururu gördüm. Yaralar iyileşir. Bu yara izleri. Bugünden sonra hep senin imzanı taşıyacak. Bu güzel olmaz mı?"

Ben tartışmadan ya da kendimi bunu istemediğime ikna edemedim sence uzaklaştı.

Rachel'ın yanına giderek ona bir şeyler fısıldadı, sonra onu prangaları ve zincirleriyle birlikte sayvanlı yatağa götürdü.

Gözlerim Ily'ninkilerle
buluştu. Bağımız
alevlendi.

Bana en yumuşak, en hüzünlü gülümsemesini verdi.

Kahretsin, bu sapkın oyunları daha kaç kez oynamak zorunda kalacaktık? Böyle kabul edilemez şeylere daha ne kadar katlanmak zorunda kalacaktım? Ve kendimi tekrar kaybetmeden önce ne kadar direnebilirdim?

Şişeyi yumruklayarak kot pantolonumun arka cebine yerleştirdim.

Onu özgür bıraktığında, varoluşsal bir kriz yaşayabilirsin.

Şimdilik... onu mutlu et.

Victor istediğini yapmadan buradan ayrılmama izin vermezdi.

Onu yaralamak zorunda kalacağım. Ama en azından kardeşinin yaptığı çizime zarar vermez ya da geçmişinin bir parçasını yok etmezdim.

Victor bu işte acemi olduğumu düşünüyordu.

Elbette, bu sanatlardaki eğitimimin üzerinden birkaç on yıl geçmişti ama... en iyilerinden eğitim almıştım. Mükemmel bir vuruşun gürültüsünü biliyordum. Yanlış hesaplamanın ne demek olduğunu hatırlıyordum. Bir erkek vücudunda kas hafızasına sahip olabilirdim, ama onu çok kötü incitmeyeceğimden emin olmak için yeterince şey hatırlıyordum.

Sikeyim.

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak, yapmak üzere olduğum şeyi kabullenmeme izin verdim.

Aptalca aşık olduğum bir kadını kırbaçlamak üzereydim.

Hayatım tam bir döngüye girmek üzereydi ve... kopma ihtimalim çok yüksekti.

Ama benimle dövüşmeyi kabul etmişti.

Bana ateşini verdiği sürece nerede olduğumu hatırlayabilirdim.

Ama onun mücadelesi tüm o karanlığı ortaya çıkaracaktır.

İçimdeki canavar beni ele geçirecekti.

Bundan olması gerekenden çok daha fazla keyif alırdım.

Merde.

Bugün gerçekten de hayatımın en kötü ve en iyi günü olabilir.

Kırbaç elimde ısındı.

Siyah kanım şarkı

söyledi. Bu

gerçekleşiyordu. İyi ya

da kötü.

Ve sanırım başlasam iyi olacak.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ily

HİÇBİRİMİZ SONSUZA KADAR HAREKET ETMEDİK.

Kalpler

çarpıyordu.

Enerji aktı.

Adrenalin sistemimi sıırıslıklam etti.

Victor bana dokunduğunda çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Tüm bedenim geri tepti ve onu reddetti. Kendimi ruhsal olarak hasta ve korkunç derecede savunmasız hissettim.

Dün gece beni taciz edişini izlememiş olmam, bedenimin yapanın o adam olduğunun son *derece* farkında olmadığı anlamına gelmiyordu. Bana zarar veren canavar buydu.

Ve Henri ondan özür dilememi istedi.

Gösteri için.

Bunu yapmanın onu ne kadar yaraladığını

görmüştüm. Onun acısının benimkiyle ne

kadar örtüştüğünü.

Darmadağın olmamamın tek sebebi buydu.

Çenemi dik tutabilmemin ve ağlamamamın. *O*

beni seviyor.

Kalbim sıkışmıştı. Aşkı

cehennemde bulmuştuk.

Şeytana karşı bir anlaşma yapmıştık.

Bunu yapabilirim.

Bana zarar

vermez.

Pek sayılmaz.

Ve eğer yaptıysa... şey...

Sertçe yutkundum, bu itiraftan hâlâ rahatsızdım.

Muhtemelen hoşuma .

Bağlarımın içinde daha uzun durarak Henri'nin gözlerini buldum ve kendimi onun çalkantılı gri-karanlık derinliklerinde kaybettim.

Victor yatakta Rachel'a katılmak için ayrılmıştı. Dikkati sadece üzerindeydi. Sadece ben ve Henri vardık.

Bu aşağılık dünyada sadece biz varız.

Çok uzun süre bakıştık, ikimiz de diğerinin ilk hamleyi bekliyorduk.

Henri yüzünü buruşturarak başını salladı ve elindeki kırbaça baktı.

Haça bağlı bir şekilde durduğum yerde kıpırdandım. Zincir ve kancası şingirdiyor, içime aynı lezzetli, tehlikeli farkındalığı gönderiyordu. Bunu dün gece onun altında uysallaştığımda da hissetmiştim.

Tutsağı oynamak.

Gücümden vazgeçiyorum.

Bana bir şey yapmıştı. Ona

bir şey yapmıştı.

Karanlık hastalığını bana da bulaştırmıştı ve bunun için ondan nefret edemezdim.

Beni bu kadar canlı, bu kadar uyumlu, bu kadar hassas hissettirirken ondan nasıl nefret edebilirdim?

Zaman geçtikçe yüzü karardı.

Göğsü inip kalkıyor, nefes alıp vermesi sığ ve sert oluyordu.

Anılarına geri dönerken parmak eklemleri kırbacın etrafında beyazlaştı.

Hayır.

Benimle kal.

Benimle kalmalısın.

Boğazımı yüksek sesle temizledim; bu ses gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. Dondu kaldı.

Omuz silktim. *Sorun değil.*

Topukları üzerinde geriye doğru sallanırken, beni duymuş gibi tepki verdi.

İkiz alevlerin neredeyse telepatik yeteneklere sahip olduğuna dair okuduğum tüm o uyarılar artık o kadar da çılgınca gelmiyordu.

Bunu yapmalısın. Çenemi Rachel'a doğru kaldırdım ve Henri'nin omzunun üzerinden bakmasını sağladım. Victor onu soymuş ve zincirlemişti, yatağa bağlanmıştı.

Henri gözlerini , sertçe yutkunurken boğazı esnedi.

Onunla yattığı için kıskançlık hissetmedim. Karmaşık bir sahiplenme ya da acı da hissetmedim. Sadece bugünü atlatıp onu mutfağa götürebilmek ve ona her şeyi anlatabilmek için içimi kemiren bir kararlılık.

Henri... Kelepçelerimi şingırdatarak dikkatini çektim. Yap şunu. Şimdi yap.
Derin bir iç çekerek titreyen eliyle yüzünü sildi. Neden mücadele ettiğini biliyordum.

Neden tereddüt etti?

Muhtemelen bunu yapmayı önerdiğim için deli olduğumu düşünmüştür. İçindeki karanlıkla isteyerek alay ettiğimi ama... Victor'un tembel ve mutlu kalmasını sağlayabilecek tek kişi oydu. Video yayınlarını taramasına izin veremezdik.

Şüphelenmesine izin veremezdim.

Tüm planımız Victor'un hizmetçilerin neden aniden yatakların altına bir şeyler sakladığını, temizlik malzemesi siparişlerinin neden arttığını ya da geri dönüşüm kulübesinin neden o kadar çok şişe almadığını sorgulamamasına bağlıydı.

Henri, Victor'u mutlu etmenin anahtarıydı. O yüzden lütfen *onu mutlu et.*

Elini bırakarak bana en hüzünlü gülümsemesini verdi.

Sonra çenesi sıkılaştı, yüzü sertleşti ve sanki savaşa girecekmiş gibi bacaklarını açtı.

Aman

Tanrım.

İşte bu

kadar.

Gölet kenarında beni tokatlarken avuçlarının verdiği cezayı hatırlayarak kığım ısındı.

Elinin neden olduğu acı verici arzuya hazırlıklı değildim. Bu da aynı şey mi olacaktı yoksa-

Henri aniden bileğine bir fiske vurup kırbacı ve iğrenç çatallı dilini havada yalayarak gönderdiğinde içim sıkıştı. Bana nişan almadı.

Çalışıyorum.

Büyük ihtimalle hatırlıyordur.

İlk vuruşu biraz titrek, ikincisi biraz daha güçlü, üçüncüsü daha yumuşak görünüyordu ve dördüncüsü -çatlarken çıkardığı keskin *çıtırtı*- işkence odasında yüksek sesle

olsun.

Tamamen siyah giyinmiş, okunmaz gözleri ve böylesine şiddetli bir silah üzerindeki mükemmel ustalığı ile... büyüleyiciydi.

Büyüleyici ötesi.

Şeytani.

Eridim.

İçim sıvıya dönüştü.

Adrenalinim uyarılmaya dönüştü.
Korkunç, baştan çıkarıcı, *haince* bir
uyarılma.

Victor şöyle baktı. "Güzel espri, *dostum*." Gözleri kısıldı. "Daha önce hiç
kırbaç kullanmadığını mı söylemiştin?"

Henri gözlerini benden kaçırmakta zorlandı. Sesi için için yanan volkanik
kül gibiydi. "Tamamen acemiyim ama... Bir şeyleri izliyorum."

Victor'un alnı çatıldı. "Tıpkı MMA izleyip bir şekilde ölüm makinesine
dönüştüğün gibi mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Hmm." Victor burnunu çekti. "Kırbaç şaklatma sanatında ustalaşmam
haftalarımı aldı. Ya çok alçakgönüllüsün ya da yalan söylüyorsun."

Henri kaskatı kesildi. "Birinci Quincy Mercer'ın soyundan geldiğimi
biliyorsun. Onun oyun oynadığına şahit oldum. En sevdiği oyuncaklardan
biri boğa kırbacıydı." İtiraf etmeden önce sertçe yutkundu, "Ve ben de ara
sıra birkaç sopa yemiş olabilirim."

"Sana o mu öğretti?" Victor tüm gerginliğini kaybetti, yüzünde yavaş
bir gülümseme belirdi. "Bu durumda... devam et. Her zaman Mercer the
First ve benim çok iyi anlaşabileceğimizi düşünmüşümdür. Onun geçmeni
izlemek eğlenceli."

Henri cevap vermedi.

Victor Rachel'a döndü, kazağını çıkardı ve yakındaki bir raftan birkaç
gümüş kelepçe aldı.

Henri bana döndü; kırbaç yerde uyuyan bir yılan gibi . Bir hareketle kırbacı
tekrar şaklattı.

Başka bir ihtiyaç damlası.

Doldurulması gereken ağır bir boşluk.

Ondan korktum ve onu istedim.

Açıkça nefret bir geçmişi paylaşmak zorunda kalmasından nefret
ediyordum. Zihninin onu tüm bunlardan koruduğu, ancak şimdiki
zamanının her kirli anıyı yüzeye çıkardığı için ona acıdım.

Bunu kabul ettiğim için düşüncelerim birbiriyle yarıştı ve
çarptı. Onu bu *hale getirdiğim* için.

Daha da ıslandım, daha da
ateşlendim ve Tanrım... Bunu
istiyordum.

Onu istedim.

değildi.

Onu kurtarmak, ona boyun eğmek istedim.

Kendimi utanmış, mahcup ve o kadar tahrik olmuş hissettim ki gözyaşlarım omurgamı diken etti.

Bakamadım.

Gözlerimi kapatarak kim olduğumu hatırlamak için elimden geleni yaptım. Güçlüydüm. Zekiydım. I-

Henri aniden beni haça doğru sıkıştırdı. Onun sıcaklığı, onun sertliği, onun gücü.

Çenemi tutup gözlerimi yukarı kaldırmaya zorladığında inledim.

Teni alev alev yanıyordu. Dudakları dilinden ıslanmıştı. Başımı yana eğerek fısıldadı, "Benden korkma. Korkmayacağına söz vermiştin-"

"Değilim." Ona doğru sarktım, dokunuşunun altında mırıldandım.

"Kendimden korkuyorum. Sana ne kadar ihtiyacım olduğundan."

"Ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum. Seni sikmemek ve tüm bu saçmalıklardan vazgeçmek için her şeyimi harcıyorum." Kırbacı tutan eli kalça kemiğimi sıyırdı. Başparmağı o çıldırtıcı küçük Mors alfabesi girdaplarını okşuyor, bana sevgi ve beraberlik mesajları gönderiyordu.

"Derimden sıçrayacağım, Ily."

Arkasında Victor, Rachel'in göğüslerine gümüş şeyleri sıkıştırmayı bitirirken onu öptü. Efendisine tek bir kelime bile etmedi ama benim kendi efendime söylemek istediğim milyonlarca kelime vardı.

Henri kulağımın kabuğunu ısırırken düşüncelerimin alfabe yarısını hissetti. "Eğer bunu yapmakla ilgili fikrini değiştirdiysen-"

"Hayır." Başımı salladım. "O değil..."

İnledi ve kalçalarını benimkilere bastırdı. Aleti kot pantolonunun üzerinden beni damgalıyor, doğru ve yanlışla mücadele eden tek kişinin ben olmadığımı ima ediyordu. "Bunu hissediyor musun? Şu anda orgazm olabilirim. Tek bir dokunuşunla seni dölle kaplayabilirim."

Ürperdim.

Sesi girerken, beni okşarken, tüm bedenimi titretirken alt dudağımı ısırdım.

Victor odadayken nasıl böyle bir tepki verebilirim?

Dün gece olanlardan sonra seksi nasıl düşünebilirdim ki?

Bir an için aklımın başımdan gittiğinden ve bunun da başka bir başa çıkma mekanizması olduğundan korktum ama sonra Henri çenem boyunca ilerleyerek dudaklarımı öptü.

Her şey oldu. Her şey.
O beni yaladıkça kalbim binlerce yara bere içinde kaldı.
Öpücük sadece bir öpücük değil, söyleyemediğimiz ve her zaman
kastettiğimiz her şeydi.

Ben seninim.

*Sen
benimsin.*

*Seni
seviyorum.*

Seni serbest bırakacağım.

Dişler ve dil, nefes ve mutluluk.

Alt dudağını ısırdığımda inledi. Çıplak göğsümü avuçladığında inledim.

Bir an için romantizmin bizi alıp götürmesine izin verdim. Büyü ve tutku
tüm adayı bloke etti, ama Henri'nin eli kalçalarımın kayarak bacaklarımın
arasına daldığında -iki parmağı içimde zarıfçe kayarken ve ıslaklığım onu
tamamen çözmüş gibi tökezlediğinde, ağzından çekildim ve günahkâr olanı
kışkırttım.

Bana güvenmeden bunu yapmazdı. Ve ben oynamadığım sürece bana
güvenemezdi.

Ben de oynadım.

"Sakin *bana dokunma*." Yere tükürdüm.

Benim şehvet dolu bakışlarım arasında Victor odanın öbür ucundan sıırttı.

Victor bundan nefret ettiğimi düşündükçe -sırf mağaralarda gördüklerim
itaat ettiğimi düşündükçe- gerçeği daha az görecekti.

Henri Mercer'a saçma, endişe verici, kesinlikle aşık olduğum gerçeği.

"Benden uzak dur," diye tısladım, bu numarayı yapmaya kararlıyım.

"Senden nefret ediyorum." Henri donmakla kalmadı, öldü.

Gözlerimin önünde yok oldu.

Gözlerini siyahlık kapladı.

Bir an için kusacak gibi oldu - iyi yanları bundan zevk almasını
yasaklıyordu - ama sonra kötü yanları... o biçimlendirici yıllarda gelişen tüm o
. Dehşet ve hayatta kalma güdüsüyle evrimleşen parçalar ortaya çıktı.

Önümdeki şeytanı görmek için psilosibine ihtiyacım yoktu.

Dönüşümüne tanık olmak için yarasa kanatlarına ya da halüsinasyonlara
gerek yoktu.

Yavaşça, çok yavaşça parmaklarını geri çekti ve öpücükle şişmiş dudaklarına götürdü.

Başka tarafa bakmadan ikisini de ağzına soktu ve emdi. Sertçe.

İnlemesi saf erotizmdi. Parmaklarındaki lezzeti temizlerken dilini oynatması nefis bir sapkınlıktı.

Son damlayı da bitirdikten sonra ıslak eliyle çenemi kavradı ve tüm o siyahın içine indi. "Bana sana dokunmamamı söylüyorsun, küçük kâbus, yine de bedenim benim için *damlıyor*."

"Cehenneme git."

Aman Tanrım.

Onunla savaşmaya hazırdım. Ona hâlâ burada olduğumu ve kırılmadığımı göstermek için.

Ama pis, açgözlü *bir özlemin* bağımlılık yaratan telaşına hazırlıklı değildim.

Tüm vücudu ürperdi. "Sadece seni yanımda götürebilirim."

Victor kıkırdarak yumuşak bir kırbacı Rachel'ın zar zor görünen bebek yumrusunun üzerinde gezdirdi. Gösterimizden eğlenmiş gibi gözleri bize kaydı.

Rahatça konuşamıyorduk. Bu boktan adada neredeyse hiç konuşamıyorduk ama... Henri'ye güveniyordum.

Yeminimize

güvendim. Ve

bıraktım.

O siyahın içine daldım.

Hazine avının olduğu gece doğan sapkın yaratığın kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Öfkesini, şehvetini, şiddetini kucaklamak için.

"Bana bir daha dokunursan, ölmüş olmayı diletirim." Bir fişkırtma.

Bu sefer bir damlacık değil, sıcak, kaygan, açgözlü bir ihtiyaç nehri.

"Ah, Ily..." Üzerime düşerek yakamın üstünden boynumu ısırды. "Beni tehdit etmek istediğine emin misin?"

"*Bırak beni.*"

Kıkırdadı.

Kırbacı sağa sola savurdukça taştan çıkan yumuşak tıslama yankılandı.

bir orgazm alevlendi. Şimdiden

mi?

Nasıl?

Tanrım, neden?

Bu beni *neden* bu kadar tahrik etti?

Tek bir dokunuşla paramparça olmadan önce daha ne kadar dayanabilirdim? Çenemi kavradı. Parmakları haşladı; vücut ısısı yaktı. Aramızdaki elektrik çatırdarken yutkundum.

"Sana dokunursam ne olacağını tekrar söyler misin? Çünkü..." Yanağımı yaladı, dili sivri ve acımasızdı. "Sana dokunuyorum."

İnledim.

Kalbim telaşlandı.

Benim hatam.

Benim seçimim.

Sinapslarımın bunu kabul etmesine izin vermiştim. Sistemimi onunkini arzulaması için cesaretlendirdim.

Ve lanet olsun... can attım, *can* attım ve *can* attım.

Çok uzak görünen akıl sağlığının kıyısına tutunarak dişlerimi gösterdim. "Sen hastasın."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Sanki gözlerinde hırlayan aç canavarı kontrol edemiyormuş gibi ürperdi. Kalçalarını benimkilere dayayarak itti. Pantolonundaki demir çubuk karnıma saplandı. "Hisset Bu mu? Ateşinin beni ne kadar ettiğini görüyor musun? Onu söndürmeyi ne kadar çok istediğimi görüyor musun?"

Kelimeler uçup gitti.

Tek görebildiğim dumanlı gri gözleriydi. Ağır , manyetik, hipnotik, şeytani.

Elleri saçlarımda geziniyor, sağ elinden sarkan kırbaç omzumu dağlıyordu. Omuzlarım beni tutan kancadan kurtulma tehlikesi geçirene kadar beni öne doğru çekerek ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi.

Dudaklarım onun öpücüğü için yanıyordu.

Sarhoş oldum ve başım döndü, bekledim, ihtiyaç duydum-

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni Victor'un yaptığı gibi iğrenç bir şekilde ters çevirdi.

Göğüslerim haça çarparken inledim. Karnım ve yanağım tahtaya çarpıyordu. Çapraz bileklerim beni kapana kısırdı. "Henri-"

"Efendi H, sakıncası yoksa." Hafif nasırlı elleri sırtımda ve dolaştı. Sertçe sıkarak yanaklarımı ayırdı ve kalçalarını bana doğru sıkıştırdı. "Siktir, seni buraya götürmek istiyorum."

Gerçek korku geri döndü ve kontrolden çıkmış ihtiyacımı kalp yumruklayıcı bir güce dönüştürdü.

Victor'un bize verdiği taşlı dildolar. Henri onları kullanacak mıydı? Beni gerçekten oraya götürmeyi mi planlıyordu?

Ben asla...

Ben istemedim-

"Tanrım, sıırıslıkam olmuşsun." Parmakları arkadan girip içime saplandı ve beni parmak uçlarımda uçurdu.

Bu sefer sadece inlemedim, haykırdım - işkence ve eziyet, çaresizlik ve karanlık.

Burnunu dövmele omurgamda gezdirerek mırıldandı, "Seni kırbaçlamaya başladığımda nasıl tepki vereceğimi gerçekten bilmiyorum, Ily, bu yüzden... dayanmanı öneririm."

Kalbim yerinden fırladı. "Bekle... yapma-"

"Böyle asılmışken harika görünüyorsun." İki parmak üç oldu. Zihnim karardı. "Elime bin. İyi bir küçük kız gibi bana gel, belki o zaman seni kırbaçlamam."

Emri kanıma işledi.

Normal bir insan itaat ederdi. Acı yerine serbest bırakılmayı seçer ve ne gerekiyorsa yaparlardı ama bugün... Ben normal değildim. *O da* normal değildi. Bu yerde, biz *anormaldik*.

Ve böylece... verebileceğim tek cevap benim cevabım oldu.

Bacaklarımı birbirine kenetleyerek bileğini morartmaya çalıştım. "Bana dokunmayı kes, seni piç kurusu."

Dişlerinin arasından tıslayarak elini çekti.

Doldurulma kaybının yasını tuttum ama sonra... vücut ısısı da yok oldu. Ayak sesleri düzensiz bir şekilde uzaklaştı. Ve o korkunç kırbacın kayışı, hızlı küçük pantolonlarla nefes alana kadar nabzımı hızlandırdı. Gerçek dehşet senaryomu bir kenara itti. "Henri... bekle..."

"Usta H benim unvanım. Kullan

onu." "Yapma-"

"Çok geç." Tüylerimi diken eden gırtlaktan bir ses çıkardı. "Seni uyarmaya çalıştım ve hatta sana bir çıkış yolu gösterdim. Ama sen kabul etmedin."

Havada uçan derinin sessiz tıslaması, binlerce kızgın arının sokmasıyla yere indi.

"Ah lanet olsun." Sarsıldım. Kelepçelerim şingırdadı. Sırtım yandı.

Asla.

Hiç bu kadar keskin, bu kadar yakıcı, bu kadar vahşi bir şey hissetmemiştim.

Kırbaç sol kürek kemiğimin üzerinde şakladı ve beni milyonlarca ateşle yaktı. Omurgamdaki mürekkep zonkluyor gibiydi, asamın ucu iğrenç bir büyüyle titreşiyordu.

"Yüce Tanrım." Henri inledi.

Çarmıha doğru tırmandım. Kanca zincirine takıldı. Ve kırbaç tekrar şakırken çığlık attım-

"Ahhh!" İkinci kirpik derinliklerine gömüldü ve diğer kürek kemiğimde parladı.

"Bronz tenin o kırmızı yaralar için daha çok çalışmamı sağlıyor," diye inledi. "Benim gördüğümü sen de görmelisin. Nasıl sırlıslam olduğunu görmelisin. Kırbacın öpücüğüne nasıl eğildiğini görmelisin."

Tekrar vurdu.

Haça doğru yığıldım, prangalarım beni dik tutuyordu.

Sadece bir

oyun.

Sadece bir

oyun.

Oynuyoruz.

Sahtekarlık.

Peki neden bu kadar *gerçekçi* hissettirdi?

Neden zihnim kırıldı, paramparça oldu ve bildiğim her şey kendini aptalca küçük parçalara ayırdı?

Dördüncü kez vurdu.

Ateş.

Sıvı, parlak ateş.

Her yerde.

"Dövmen kıpkırmızı parlıyor, küçük kâbus," diye homurdandı. "Asa canlı görünüyor. Sadece benim için bir lanet."

Acı dalga dalga yayıldı. Kanıma karıştı ve doğruca ruhuma gitti. Işıktan yapılmış parmaklar ve geceden yapılmış fısıltılarla düşüncelerimi teker teker kapattı. Onları söndürdü. Onları kapattı.

Artık duyguları ve korkuları olan bir insan değildim. Saf enerji ve titreşimdim.

Transa girdim.

Beşinci bir yalama, bu seferki tam kalbime dövme yaptı. Çığlık attım.

Sarsıldım.

İçim boşlukla kasıldı, ihtiyaç duydum, ihtiyaç duydum, *ihtiyaç* duydum... "Sen bunun için yaratıldın," diye hırladı. "İşaretlemem için yaratılmışsın."

Sarktım. Gerildim.

Aramızdaki sinerji cinselliğe dönüştü.

Onun enerjisi benimkini sardı. Benim enerjim de onunkine katılmak için aktı. Beni haça doğru sıkıştırarak, önünü alev alev yanan sırtıma bastırdı. Terli, kavurucu teni benimkine yapışmıştı. Tişörtünü yırtmış olmalıydı ve *Tanrım*, bu çok iyi hissettiriyordu. Çok, çok iyi.

Eli arasına girip üç kalın parmağıyla içime işlerken inledim. Bacaklarım kendiliğinden açılarak kendimi ona teslim ettim. Kıçım geri çekilmiş, ona yalvarıyordu.

Diğer eliyle kalçamı kavrayıp beni elinin üzerinde sallarken inledi.

Gözlerimde yıldızlar var.

Kalbimdeki galaksiler.

"Sana dokunmamamı bir daha söyle," diye . "Sana meydan okuyorum."

İçime sert ve ilkel bir şekilde pompalarken neredeyse kendi dilimi yutacaktım.

Bir orgazm oldu. Çok yaklaşmıştım.

Çok yakın.

Yukarı ve yukarı ve-

"Seni hissediyorum." Alnını asamın ucuna doğru bastırdı. "Açgözlü amcığının o sıcak, küçük nabızlarla parmaklarımı sağdığını hissediyorum." Kulağını ısırdı, nefesi kesilmişti. "Seni çok fena becermek istiyorum."

Yap

hadi.

Evet.

Lütfen!

"Senden nefret ediyorum," diye inledim, aşkın derinliklerine dalarak.

Bu noktada sadece kelimeler. Birbirinin tam tersi anlamlara gelen karmakarışık satırlar.

"Benden nefret ediyorsun, ha?" Henri yumuşak, şehvetli bir kıkırdamayla parmaklarını çekti.

Çekirdeğim hayal kırıklığıyla dalgalanırken inledim. Beni doldurmasına ihtiyacım vardı.

Beni tamamla.

Tökezleyerek uzaklaşırken sırtımdan aşağı soğuk bir hava akımı süzüldü. Kırbacın uyarıcı tıslaması ve tehlikeli şarkısı havada süzülüyordu.

Kıçıma bir kırbaç daha saplandı.

"Ah siktir!" Kalçalarım öne doğru fırladı ve beni haça karşı zedeledi. Olanlar için söyleyecek hiçbir sözüm yoktu.

Bedensel parçamın nasıl olup da birdenbire ruhani bir duygusallık düzleminde var olduğuna dair hiçbir açıklama yoktu. Dün Victor'dan saklandığımda böyle metafizik bir yere dokunmuştum. Her meditasyon yaptığımda sadece birkaç saniyeliğine yüce bir sessizliğe gömülmüştüm ama bu...

Tanrım.

"Durmam için yalvar," diye Henri. "Benden ne kadar nefret ettiğini söyle." Bırakın konuşmayı, nefes bile alamıyordum.

Bir kırbaç daha.

Yaban arısı sokması.

Meditatif sakinlik.

Yoğun farkındalık.

Diri diri yandım.

Onun yüzünden.

Benim diğer

yarım.

Benim *kayıp* yarım.

Her molekül daha fazlası için titrerken kanım ışığa dönüştü.

"Sana çok kötü şeyler yapmak istiyorum, Ily..." Tekrar vurdu, bu sefer diğer kık yanağıma.

Haça doğru tekrar ileri atıldım. Dizlerim titredi. Bacaklarım pes etmek üzereydi. Bir başka sıcak ateş dalgası sırtımdan aşağıya, kanıma karıştı.

Beni daha derin bir aleme itti. Korkunç bir patlama.

Beni zevke iten onun karanlığı değil, hakimiyetinin altındaki masumiyetti. Onun gücüne karışan acı. Kırılgnalık, sevgi ve nezaket.

Babasının ona yaptıklarına rağmen yok olmamış bir nezaket.

Ömür boyu ait olma ihtiyacından kaynaklanan bir bağlılık. Bir kişiye ait olmak. Sadece bir kişiye. Sadece bana.

Doğrudan omurgama bir kırbaç daha.
Tüm sıcaklığım klitorisime geçerken tamamen kör oldum.
Orgazmın kıyısında geziniyordum.
Nefes nefese kaldım, terledim, inledim ve miyavladım.
Tek istediğim bitirmesiydi. Beni doldurmasıydı. Bunun yerine,
oyunumuza sarıldım ve zorla "Siktir git." dedim.
"O küçük güzel ağzından ne kadar iğrenç bir kelime
çıktı." "Benden uzak dur."
"Hayır." Ağır adımlarıyla girdi. Enerjisinin karıncalanması tüm sırtımı
kapladı. "Senin o ağzını evcilleştirecek bir şeyim var."
Asılı kalan orgazmım alay
ediyordu. Eğer bana
dokunursa, düşecektim.
Nefesimi tuttum ve-
Acımasız elleriyle beni yüzüstü çevirdi.
Bileklerim çözüldü.
Gözlerimiz kilitlendi.
Ve tüm oyunlarımız düştü.
Bakışlarında ışık yoktu, sadece zifiri karanlık vardı. Dudakları
inceydi, şakakları terden parlıyordu. Dar lacivert kadar soyunmuştu,
ereksiyonu dışarı fırlamıştı.
İçinde bulunduğumuz yoğunluk bizi birbirimize .
Onu hissettim.
Onu duydum.
Sen . Gözleri parlıyordu.
"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandı dudakları.
Seni seviyorum, diye fısıldadı kalbi.
"Bunu ödeyeceksin." Ağız gülümsedi.
Beni öpmesi için zorladım ama o kalçalarının üzerine çöktü ve hızlı
parmaklarıyla ayak bileklerimdeki deri kayışları bağladı. Dokunuşu kadifeye
batırılmış milyonlarca iğne gibi geldi.
Inledim ve titredim. "Dur."
Cevap vermedi. Dik durarak sol taraftaki bir kolu tuttu ve haç baş aşağı
dönerken çığlık attım.
Görüşüm değişirken başıma kan hücum etti.
Baş aşağı, yerçekimi saçlarımı, göğüslerimi ve zihnimi yakaladı.
Ayak bileklerimdeki prangalar beni dik tutuyor, derimi kesiyordu.

Bakışları açıkta kalan merkezime kilitlenince inledi. "Lanet olsun. Umarım ağzın sikimle aynı hizada olur. Beni emmek seni kesinlikle sustururdu." İç çekti. "Ah pekala, başka yollarım da var."

Burnunu bacaklarımın arasındaki kesilmiş siyah kıllarda gezdirdikten sonra dilini yukarıdan içime sokarken kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Bir damla

bile. Bir

damla bile.

Bir

devralma.

Bu sefer çığlık atmadım, boğuldum.

Tüm vücudum patlayacak gibi

oldu- Durdu.

Gözlerimden yuvarlanan yaşlar ters yöne düşerek saçlarımı ıslattı.

"Hen..."

"*Yapma*," diye bağırdı. "Adımı doğru söyleyene kadar gelemesin."

Nefes nefese kalan Henri beni baş aşağı bırakarak enfiye kutusunun karşısına geçti ve her türlü korkunç aletin bulunduğu raftan küçük, keskin bir bıçak aldı.

Her hareketinin aşırı farkında olarak o sıradan büyülü yerde asılı kaldım.

Nerede, neden ve nasıl olduğumuzu unuttum ve bir ihtiyaç nehrinden başka bir şey olmadım.

Elinde mücevher saplı küçük bir hançerle döndü. Victor'a şöyle bir göz attıktan sonra yere attığı kot pantolonunu kaptı ve cebinden şişeyi çıkardı.

"Kaç yara izine iznim var?"

Victor hamlesinin ortasında durakladı, kalçaları Rachel'inkilere yapışmıştı. Zihninin toparlanması bir an aldı. "Ne kadar istersen. Şimdi kapa çeneni. Meşgulüm." Taşına devam etti.

Henri iki oyuncağını yumrukladı.

Bana doğru yürürken titriyordum.

Beni doğru şekilde çevirmesini bekledim.

Sakin olmasını fısıldamak için. Kendini

kaybetmediğini. Ama o sadece ağzını tekrar amıma dayadı.

Her sinir ucu beni cezalandırdığı yere doğru ok gibi fırladı.

Tüm sistemim bozuldu ve kızardı.

Sırtımdaki kirpikler arasındaki zevkle örüldü ve kendimi tamamen kaybettim.

Ezici. Kuşatıcı.

Gözyaşları

fıskırdı.

O beni yerken hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Dişleri klitorisimi kazırken ürperdim. Beni doğruca o yırtıcı doruğa doğru sürüklerken çırpındım ve çığlık attım, ancak salıverilmenin ilk dalgası tüm vücudumda ilerlerken durdu.

Zalimce güldü ve iç uyluğumun kâğıt inceliğindeki derisine en tatlı öpücüğü kondurdu. "Henüz değil, küçük kabus. Seni kanatmak istiyorum önce."

Sol eli kalçama indi ve kendi bacağına canına kıymaya çalıştığı yerin kalıcı hatırasını taşıyan noktayı okşadı.

Oraya bir öpücük sonra dudaklarını hançerle değiştirdiğinde ürperdim. "Kımıldama."

Bıçağa baskı uyguladıkça her yerim gerildi. Tenim direndi.

Ağrı şiddetlendi.

Hançer kazandı.

Beni keserken haykırdım.

Aynı anda çok fazla duygu.

Çok fazla his.

Hepsini takip edemedim.

Hepsi tek bir ateş, kan ve *ihtiyaç* topuna dönüştü.

"Üç satır. Sadece üç." Hançeri derimin üzerinde sürükleyerek, sabit ve odaklanmış bir elle beni kesti. Kan damlıyor, sıcak bir şekilde kalça kemiğime doğru yuvarlanıyordu. İlk satır bütün düşüncelerimi karıştırdı. İkincisi beni doğrudan ruhani kurtuluşa itti. Ve üçüncüsü... beni istememem gereken her şeyle çizdi... bina, bina, *bina*.

Bağlarımın içinde gerildim, kaşınıyor, ağrıyor ve *aklımı* kaçırıyordum.

Henri kanımı yalarken vahşi bir hırıltı çıkardı. Dili düz ve ağırdı, her uzun kaydırmada beni yalayarak temizliyordu.

Cezalarımda zonklayan kanla aynı anda nabzım atıyordu.

Titredim.

Ağrım vardı.

Hiç hissetmemiştim. Bu kadar bağlanmamış. Bu kadar dürüst. Bu kadar özgür.

Bıçağı fırlatıp attı, şişeyi yumrukladı ve küçük mantarı çekip çıkardı.

Tek kelime etmeden, ikisi dikey, biri yatay üç çizginin üzerine safir tozu serpti ve kanımın kırmızısıyla pıhtılaşan parıldayan maviyle yarayı kapattı.

Victor böyle bir şeyi yapan ilk kişi değildi.

Çalışmalarım sırasında, yerli halktan birçok insanla karşılaştım.

Taşın özelliklerinden yararlanmak ve fiziksel yeteneklerini değiştirmek için değerli taş tozu. Victor, değerli taşların antibakteriyel, antiseptik olduğu ve genellikle şifa yöntemlerinde kullanıldığı konusunda haklıydı.

Sonsuza dek tenimde safir taşları olacağı düşüncesi mi? İlgimi çekti. Belki de mavi taşın metafizik özelliklerini miras alacak ve bilgelik, sezgi ve ruhani içgörü kazanacaktım.

Belki de beni Henri'nin iziyle damgalamaktan başka bir şey yapmayacaktı - Ani ıslaklık.

Agresif ısı.

Henri'nin dili tekrar içime daldığında düşüncelerim karmakarışık oldu.

Kalçamdaki üç acı çizgi soldu. Kırbacın cezanın hiçbir anlamı yoktu.

Dili *her şeydi*. Derin ve tapılası, bağımlılık yapıcı ve her şeyi tüketen.

Hastalıklı, iğrenç bir arzu tüm bedenimi kasıp kavururken inledim.

"Tanrım, bunun bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok." Ses tonu tamamen insanlık dışı. "Senin kanın. Senin tadın. Daha fazla bekleyemem. *Bunu yapamam.*"

Zorlukla nefes alarak kolu çevirdi.

Tahta bir iniltiyle haç kendini düzeltti ve beni de götürdü. Aşağıdan yukarı çıkarken başım dönüyordu.

Baş dönmesi arzumu artırdı.

Kontrolden çıkmış açlık, kalçalarımı başparmaklarını o çıldırtıcı küçük girdaplarda okşarken daha da arttı.

Oynadığımız oyunun altında onu hissedemeyecek kadar ileri gitmiştim. Gelmekten başka bir şeyi umursamayacak kadar şehvete dalmıştı. "*Lütfen...*" İnledim.

Başparmağını safir damgalı yaraların üzerinde gezdirirken, mutlak bir hayranlıkla iç geçirdi. "Mavi pençeli bir canavar tarafından parçalanmışa benziyorsun. A

büyü yapabilen

canavar..." Yere

baktım.

H.

Kaba, ilkel bir H derimi sonsuza dek işaretledi.

"Sen..." Kelimelerim bulanıklaştı. "Beni imzaladı."

Gözleri kapandı; olduğu yerde sallandı. Gözlerini tekrar açtığıında, ben artık bu dünyada yoktum. Onun olmuştum. Sadece onun. Her düşüncem, nefesim ve iniltim... onun.

"Yani hiç unutmuyorsun." Dudaklarını yaladı. "Şimdi... söyle bana, küçük kâbus. Bana ihtiyacın var mı? Bana ihtiyacın olduğunu söyle, ben de seni bu ıstıraptan kurtarayım."

Kontrolün her zerresini aldı. Her damla disiplin. Ama ağır başımı salladım ve "Siktir...seni" diye mırıldandım.

Sırıttı.

Çocuksu, kör edici bir sırıtış.

Yakınına eğilerek, "*Mon Dieu, je t'aime.*" diye nefes aldı. (Tanrım, seni seviyorum.)

Uzaklaşırken, seyircilerimiz için güldü. "Ah, Ilyana, sanırım *seni* becermek üzere olduğumu anlayacaksın." Hiçbir uyarıda bulunmadan beni tekrar döndürdü. Ön tarafım haça çarptı ve göğüslerime acı verici şok dalgaları gönderdi.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Daha fazla olmaz."

"Başka yok mu? Şimdiye kadar bana ne yapacağımı söylememeniz gerektiğini öğrenmiş olmalısınız." Onun Benden uzaklaşırken sesi günahla doluydu. "Bunun için sana *daha fazlasını* vereceğim. Seni becermeden önce üç tane daha. Sıkı tutun."

"Hayır-" Bileğini salladığında çığlık attım.

Kırbaç şarkı söyledi. Bağlandı. *Acı.*

Bu daha ince, daha acımasız, tek bir ısırıklık işkence.

"Acı çekmeni istiyorum," diye inledi. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyorum." Beni tekrar kırbaçlarken tek uyarım hafif bir çınlama sesiydi. Sıkı ve keskin, eziyet verici ve işkenceliydi.

Acı zevke dönüşürken inledim. Yaşam ölüme dönüştü. Ve o beni kurtarabilecek tek şey oldu.

Bedenim kontrolü ele aldı, başka hiçbir dokunuş olmadan boşalmaya hazırlandı. Hiç bu kadar hassas olmamıştım, hava bile beni okşuyordu.

İçim artık sadece sıvı değildi, erimişti, parlıyordu ve *yanıyordu*.

Kırbacın taşın üzerinde kayması, onu son bir kez salladığında ve beni derimsi, kırbaç gibi bir acıyla öperken kendine özgü şarkısı haline geldi.

Sol kalçamı ısırdı.

Artık kim olduğumu bilmiyordum.

Çok çaresizdim.

Yani-

", kanaman var." Henri küfrederken ben sarsıldım. "Siktir." Henri'nin Vahşi bir iniltiyle kırbaçı yana fırlattı ve bana çarptı. Yerde unutulmuş şişeyi kaptı ve dizlerinin üzerine çökerek ağzını yeni kesiğimin üzerine kapattı ve emdi.

Sıcak ağzı.

Sessiz ibadeti.

Serbest bırakılmanın ilk bobini çözülürken haykırdım.

Evet.

Tanrım, evet-

"Bekle," diye öfkeleni.

Kırmızı lekeyi temizlerken kıpırdandım, sonra mavi kar gibi safirleri yanıma serpiştirirken ürperdim. Nazik bir başparmakla gevşek taneleri düzeltti ve yırtık pırtık bir nefes çekti.

Neye benzediğini görmek istedim. En

küçük safir çiziği.

Ama ayağa fırladı ve tüm vücudunu benimkine bastırdı. Tüm

çıplak vücudunu.

Dünya bir iğne ucu kadar daraldı.

Göğsünün sırtımı öptüğü an. Sıcaklığı ve sertliği beni kapladığı *an*, vücudum düştü ve-

"*Bekle dedim,*" diye nefes nefese *kaldı*.

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla kalçalarımı geriye çekti, omurgamı dikleştirdi ve zincirlenmiş bacaklarımı tekmeleyerek ayırdı. Dizlerini bükerek tacını tam ihtiyacım olan yere yerleştirdi.

"Şimdi çığlık at," diye hırladı.

Ve içimde eve çarptı.

Kabzasına kadar.

Kalbe.

Ne emrettiyse yaptım.
Çığlık attım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Henri

KENDİMİ KAYBETTİM.

Ona. Günaha. Başka

hiçbir şey yoktu.

Sadece onun haşlayan, sıırılsıklam sıcaklığı.

Onu kazığa oturttuğumda vücudu benimkini sağdı, şiddetli bir orgazm onu parçalayıp tüm vücudunu ele geçirirken yolumu zorladı.

Tanrım, çok güzeldi.

Çok, *çok* güzeldi.

Dilimde kanının metalik keskinliği. Tenimde onun ihtiyacının kokusu.

Terinin kayganlığı ve sırtındaki yaralar ve safır yara izleri-

Kahretsin, yaralar.

Beni yumruklarken kükredim, boşalırken ritmik sıkımlar.

Tamamen bana teslim olurken başı geriye eğildi. Vücudu tamamen benim kullanımına, istismarına ve tapınmama aitti.

Onunla ilgili her şey yanıyordu.

İçimdeki her şey cevap verdi.

Onu becerdim.

Daha önce kimseyi almadığım kadar sert, hızlı ve

derinden. Onu isteyerek incitmeye çalıştım.

Onu her çıkıntıyı ve kayayı hissetmeye zorlayarak ittim ve pompaladım.

Kafam kırbaç anılarıyla bulanıklaştı. Geçmişim bugünümle karıştı.

Kendimi hasta ve coşkulu hissediyordum. Kaybolmuş ve bulunmuş.

Onu her şeyimle beslerken omurgam yuvarlandı. Tekrar ve tekrar bıçakladım, boşalmaya devam ettikçe aklımı kaçıırıyordum, inlemeleri daha da yükseliyor, sırtı daha fazla ve daha fazla için eğiliyordu.

Ona daha fazlasını verdim.

Siktir, ona her şeyi verdim.

Çakıldım ve vurdum ve onu ne kadar uzun süre alırsam, zihnim o kadar derine düştü.

Yandık.

Sadece

bedenlerimiz değil.

Ruhlarımız da.

Şeytani yaratıklar gibi birlikte kıvrandık.

Kalplerimiz tüttü ve zihinlerimiz birleşti.

Kalın, sıkı bir yerine vurduğumda ılık . Ürperdi ve nefesi kesildi.

Onu sikmeye devam ettim. Tekrar tekrar, onu cehenneme sürükledim.

Onu zevkle öldürmek. Unutmaya çalıştığım ve olmak istemediğim her şeyle kendimi öldürmek.

Bu kadar *iyi* hissettirmesinden nefret ediyordum.

Onun kanının beni zonklatmasından nefret ediyordum.

Beni böylesine lezzetli, aşağılık bir karanlığa sürüklemiş olsa bile sevdiğim tek kişiye şiddet uyguladığım için kendimi asla affetmeyecektim.

Ama o karanlıkta, iniltileri yakarışlara dönüştükçe ve bacakları pes ettikçe - kendimi daha derine soktukça- bir şekilde bir olduk.

Sadece bir tane.

Artık benim ve onun bedeni değil, *bizim*

bedenimiz. Bizim.

İyi, kötü, hasta, çarpık ve yanlış olan her şey.

Onu aldım ve becerdim ve aramızda boşluk olmadan, saklayacak sırlar, söylenecek küfürler olmadan, karanlıkta ışık kırıldı.

Aşkın bir ışık. Işıltılı ve yanardöner, özüme işleyen, beni sonsuza dek ona bağlayan.

Zirveye ulaştığında onu *hissettim*.

Nefes almayı bıraktığında ve her şeyini son zevk zirvesine verdiğinde onun yerindeydim.

Etrafımda bir ıslaklık fışkırması. Yakıcı bir sıcaklık. Vücudu sadece kalmadı, patladı, vuran sikimi orgazmıyla kapladı ve beni önce yüzüme doğru itti.

Doruk noktam ayak parmaklarımdan başlayıp omurgama ve kalbime kadar

Onun salıverilmesinin dalgaları beni tüketirken birbirimize bindik. Biz o dalgaların çarptığı aynı okyanus oldu. Aynı trajik deniz

seksin bir şekilde fiziksel olmaktan çıkıp derinliğe dönüştüğü yer.

Onu *ruhumda* hissettim.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim
yoktu. Nasıl durduracağımı da
bilmiyordum.

Onun çekimini durdur. Onun çağrısını.

Orgazmımın ilk nabızı nefesim kesildi. Kör edici,
kabartıcı.

Her sinaps bacaklarımın arasından ok gibi fırlayıp patlarken nefes
alamıyordum.

Ben geldim.

Lanet olsun, . Onu
doldurdum.

Her santimini kapladım.

Ortak salgılarımız bacaklarından aşağı sızarak bağlantımızı günahkâr
bir şekilde kayganlaştırdı.

Zevk acıya, acı zevke dönüşürken ve bu yoğunluğa daha fazla
dayanamadım.

Devam etti.

Nabızı atmaya
devam etti.

Ve sonuna ulaştığımda, nefes nefese, ter içinde, değişmiş ve tamamen
kırılmış bir halde ona doğru yığıldım.

En uzun öyle kaldık. Nefes nefese ve titreyerek.

Nefeslerimiz senkronize ve kalplerimiz çarpışıyor.

Uzakta, Victor bu anı -bu derin, çılgın anı- lekeleyerek kendi salıverilişine
ulaştı. Aletini mücevheriyle ıslatmış bir Efendi rolünü oynamam gerekiyordu
ama şimdilik onun tarafından tamamen köleleştirilmiştim.

Terden buğulanmış saçlarını okşayarak mırıldandım: "Artık sahip
olduğun dört şey için dört yara izi."

Ürperdi.

"Bana sahipsin, Ily. Bedenim ve zihnim, kalbim ve ruhum. Sonsuza kadar."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ily

İÇ ÇEKTİM VE Henri'ye DAHA YAKINDAN SARILDIM.

Battaniyelerin altına gizlenmiş, dünyadan ve kameralardan uzakta, birbirimizi kollarımızdan ve bacaklarımızdan düğümleyerek hareketsiz yattık.

Hiç bu kadar rahat, bu kadar konforlu hissetmemiştim.

Böyle şeytanlarla savaşmış ve kazanmış birinin kollarında yerimi bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Dudakları, beni arkadan kucakladığı kürek kemiğimin üzerinde kayarak kirpik izlerimin sızlamasına neden oldu.

Sarılmak doğru kelime değildi. Boğmak daha iyiydi. Beni bu kadar sıkı tutması klostrofobik olmalıydı ama bu sadece güvenlik sağlıyordu.

Tekrar iç çektim, uyku kirpiklerimi çekiştiriyordu. Uzun bir gün olmuştu.

Nihayet enfiye kutusundan ayrıldıktan ve Victor Rachel'la işini bitirdikten sonra hepimiz şaşırtıcı derecede sessizdik. Victor, Henri'nin bana verdiği kesikleri inceledikten sonra Rachel'a kendisini takip etmesi için parmaklarını şıklattı.

Onlar gitti, biz de takip ettik.

Henri beni Dr. Belford'u görmeye götürmüştü.

Kırbaç yaralarını ve kesikleri tedavi etti ama Victor'un kuralları yüzünden safir tozunu temizleyemediğini itiraf etti. Bunun yerine, iyileşmeyi hızlandırmak için bir merhem sürmüş ve kalçama ve uyluğuma küçük bir bandaj yerleştirmişti.

Odamıza dönmüştük.

Konuşmayı, duş almayı ya da en yüksek seviyedeki cinselliği yeniden yaşamayı beklerdim.

hayatımın deneyimi. Sadece, Henri beni , kirpiklerime biraz daha arnika sürdü, sonra beni battaniyenin altına sardı ve sadece bana sarıldı.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye uykulu bir şekilde tenime doğru nefes aldı. "Olduğum şey için özür dilerim."

Kulağımı öptüğünde titredim.

"Bana bir özür borçlu değilsin, Hen. Ne kadar hoşuma gördün."
Yanaklarım sıcacık kızardı.

"Evet, gördüm. Ben de hissettim." Göğsünde gümbürdeyen bir kıkırdama titreşti ve acıyan sırtımı gıdıkladı. "Bu... daha önce hiç başına geldi mi?"

Ne demek istediğini biliyordum.

Doruk noktamın vahşiliği.

Utanç verici sıvı fışkırması...

Bir an için olanları inkâr etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım ama mırıldandı: "Üzerime fışkırttın, Ily."

Nefesim kesildi. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Tekrar kıkırdadı. "Arkamızda bıraktığımız dağınıklık, o su birikintisini yaratanın sadece ben olmadığımı gösteriyordu."

"Kendinle gurur duyuyor gibisin." Burnumu çektim. "Aslında oldukça ukala."

"Fazlasıyla." Omzumun üst kısmını emdi, ağzı ıslak ve sıcaktı. "Sana bu seviyede zevk verebileceğimi bilmek?" İnledi. "İçimdeki pisliğin bir kısmını temizlememe yardımcı oluyor."

Çenemi kaldırarak boynuma daha fazla erişmesini sağladım.

"zar zor girebildim, kadar sert boşalıyordun ki," diye fısıldadı. "Ben sana dokunmadan boşalmaya başladın."

"Oh, bana dokundun tamam. Bana çok fazla şekilde dokundun." "Yani genelde bu kadar hassas değil misin? Daha önce hiç squir-"

"Eğer bir kez daha fışkırttım dersen-"

"Yaptın."

"Yapmadım."

"Üzerime boşaldığına eminim."

"Tanrım, duracak mısın?" Yüzümü yastığa gömdüm. O güldü.

Ondan duyacağımı hiç düşünmediğim bir kahkaha. Gevşek ve durgun, stres ya da utançla lekelenmemiş.

Kalbimi parlattı; üzüntüm yok oldu.

Hayatının geri kalanında onu her gün güldürmek istedim, böylece bir daha asla üzölmek zorunda kalmayacaktı.

Yüzüm alev alev yanarken , "Bana yaptırdığın şey... kesinlikle bir ilkti."

İçini çekti ve bana kemik kıracak kadar sert bir şekilde sarıldı.
Konuşmadı, sanki beni bu kadar yoğun etkilediğini bilmek onu suskunlaştırmış gibiydi.

"Bana hissettirdiğin şeyler, Hen..." Kucağında omuz silktim. "Bu dünyanın dışında. Kelimenin tam anlamıyla."

Saçlarıma doğru kıkırdadı. "Ukala olmamı istemiyorsan bunu bana söylememelisin."

Daha da yaklaştım. "Bu durumda, seninle yaşadığım zevki hiç yaşamadığımı kesinlikle söylememeliyim. Bunun mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Anatomın o kadar mükemmel ki, yasadışı olmalı."

"*Anatomim* mi?" Kıs kıs güldü.

"Evet." Battaniyemizin altından sıırttım. "G noktama vurmak gibi esrarengiz bir yeteneğin var. Sen gelmeden önce efsanevi bir noktaydı bu arada." Göğsüme doladığı ön kolunu öptüm. "Eğer bir seks oyuncağı şirketi dildolar boyutunuzu ve şeklinizi ortaya çıkarır, o zaman kadınlar sonunda nasıl yapılacağını öğrenebilir-" "Squirt?"

"Hayır!" Kıkırdadım, bu anın bu kadar normal, bu kadar... tatlı olmasına kesinlikle şok olmuştum. "Demek istediğim... sadece klitorisinden değil, diğer kısımlarından da zevk al."

"Victor'un etrafta biraz paris alçısı olup olmadığına bakacağım." Kıkırdadı. "Dünyanın her yerindeki hayal kırıklığına uğramış ev kadınlarına aletimin kopyalarını gönderebiliriz."

Kıskanç bir sahiplenme duygusu içimi parçaladı. "Sana söylemekten nefret ediyorum Henri, ama seni onun içinde hissedecek tek kişi benim. Gerçek ya da oyuncak."

Sessizliğe gömüldü.

Neşeli enerjimiz ciddiyete dönüştü. Ben istemedim.

Her şey çok uzun zamandır çok ciddiydi ama özgür değildik. Sekiz yeni mücevher buradaydı. Peter işkence görüyordu. Mollie istismar ediliyordu. Rachel hamileydi.

Onlara kıyasla ben çok şanslıydım.

Bana hiç beklemediğim bir adam verilmişti ve ruhumu değiştiren bir şey yaşamıştık, ama.. bu erteleme anı sadece bir andı... bir an.

"Binlerce berbat duygum olduğunu biliyorum, ama bana sahiplenici olduğunu duymak?" Beni kendine doğru daha sıkı çekti. "Sana söyleyemem

Bunun beni nasıl hissettirdiğini." Sesi acı verici bir şekilde sessizleşti. "Tek istediğim buydu. *İstenmek*. İçimdeki onca pisliğe rağmen sevmek."

Kollarında kıvrınarak yüzümü ona döndüm ve yanağını avuçladım. Gri gözleri karanlıkta gümüş gibi parlıyordu, çarşafklar bizi kendi kumaş dünyamızda saklıyordu. Onun büyüklüğü. Muazzam varlığı. Güç ve erkeksilik saçıyordu ama o kasların ve tüm o karanlığın altında acı verici bir şekilde savunmasız ve masumdu.

Başından beri hissettiğim o masumiyetti. Konu aşk ve onun tüm yönleri olduğunda gözleri fal taşı gibi açılmış bir saflık. Sesimi kameralar için çok alçak tutarken kalbim acıyordu. "Sen benimsin, Henri Mercer. Anladın mı?"

Derin bir iç çekti. "Son nefesime kadar seninim, Ily." Biraz kıpırdanarak ekledi, "Ben seninim ama seni çok az tanıyorum. Böyle basit şeyler hakkında konuşma fırsatımız olmadı ama... Seni *tanıyorum*. Tanıyorum. Tüm önemli şeyleri biliyorum."

"Önemli şeyler mi?"

"Bunu hissetmiş olmalısın." Kendinden emin bir şekilde omuz silkti. "Bugün, sana girdiğimde? Bir şey beni kalbimden yakaladı ve seninle birleştirdi. Bunu açıklayamam ama-"

"Sanki birmişiz gibi hissettim?"

İrkildi. "Evet..." Bakışları ağzıma kilitlendi. "Sen de hissettin mi?"

"Hissettim." Başparmağımı sert yanaklarının çukurluğunda gezdirdim.

"Ve

Sanırım nedenini biliyorum."

"Biliyor musun?"

Gözlerimi kaçırdım. "Umm... muhtemelen aptalca gelecek ama... bir keresinde biri bana ikiz alevim olacak bir adamla tanışacağımı söylemişti ve-"

"İkiz alev mi?" Henri fısıldadı. "Bu da ne demek oluyor?"

, mistik hipnozumu paylaşmaya gerçekten hazır değildim. "Eh, şey... ruh eşi daha önce tanıdığınız ayrı bir ruhtur. Her yaşamında sevdiğin ve birçok yönden bağlı olduğun biri, ama ikiz alev... bu ruhunuzun kayıp *parçası*."

Kıpırdamadan durdu. "Bu kayıp parçayı bulduğunuzu nasıl anlıyorsunuz?"

"Bunun birkaç yolu var ama en önemlisi, daha önce tanıştığınızı ."

"Tanıma." Dondu kaldı. "Aşinalık. Bana çok tanıdık . Her zaman öyleydin."

"Sen de." Yumuşakça gülümsedim.

"Yani tüm bunların bir açıklaması var mı? Benim için her şey haline gelmenin siyah-beyaz bir nedeni var ... En sevdiğin rengi, en sevdiğin meyveyi, en sevdiğin anıyı bile bilmiyorum?"

"Altın, ejder meyvesi ve ağabeyimin beni hastanenin merdivenlerinde bulması - bu bir anı değil, ailemin bana defalarca anlattığı bir hikaye. Ve evet... Eminim tanışmamızın bir nedeni vardır. Aramızdaki bağın neden bu kadar güçlü olduğuna dair bir açıklama. Seninle güvende hissetmeme rağmen etrafımız tehlike ile çevrili."

"Kardeşinle tanışmak istiyorum" diye önce birkaç dakika geçti. Kendi burnuyla burnumu okşadı. "Şimdiye kadar duyduğum en kötü/en iyi isme sahip olmanın sebebi o."

Henri'nin benimle eve geleceğini düşününce gözlerim yaşardı. Ailemin evine girmeyi. Krish'e merhaba diyecektim. "Bir gün." İçimi acıtan umudu geri yuttum. "Umarım bir gün onlarla tanışabilirsin. Ailem harika insanlar. Toplumumuz çok şefkatli. Geniş bir aile grubundan geliyorum; bazıları akraba, bazıları değil ama hepimiz birbirimizi . Dürüst olmam gerekirse muhtemelen bunalırdınız."

Öfkelendi. "Baban muhtemelen bana bir kez bakacak ve beni öldürecek."

"Şanslısın ki babam Budist ve öldürmek bizim felsefemize aykırı." Göğüs kaslarının arasındaki siyah saç dallarıyla oynadım. "En küçük böceği bile öldürmez. En küçük cırcır böceğine bile su verir. O tanıdığım en bilge, en nazik adam."

"Ve dört adam öldürdüm, peki bu beni ne yapar?"

"Koruyucu." Parmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır."

Parmak ucumu yaladı. "Ve seni pek çok yönden hayal kırıklığına uğrattım. Peter'ı ve diğerlerini hayal kırıklığına uğrattım... Bunu asla değiştiremeyeceğim."

"Hayır, yapamazsınız. Ama şimdi bize yardım edebilirsin." Hava söylenmemiş şeylerle parazitlendi.

Bunu yapmak için güvenli miydik?

Sesimizi olabildiğince alçaltarak kameralardan saklanmak mı?

Elde edebileceğimiz en iyi mahremiyetti ama yine de çok ama çok tehlikeliydi.

"Sonunda bana söyleyecek misin?" diye sordu sessizce. "Bana ne planladığını söyleyecek misin?"

"Burada olmaz." Başımı salladım, içimi korku kaplamıştı. "Ama... Yarın. Şafak vakti Üstatlar toplanmaya başlamadan önce mücevher odasına gidip Peter'la konuşacağım. İkiniz için bir buluşma ayarlayacağım. O size anlatabilir. En güncel bilgilere o sahip olacaktır."

"Nerede?"

"Mutfaklar."

Kaşları havaya kalktı. "Mutfaklar mı?"

Zihnim yarının getirecekleriyle dolup taşıyordu. Heyecan. Dehşet. Korku. Umut.

"Kayıтта ölü bir nokta var," diye fısıldadım. "Konuşmak için en güvenli yer burası."

"Ben yazarken kaçıp gittiğin yer orası mı?" "Evet."

"Victor yokken birkaç kez mücevherleri kontrol etmeye gittim," demeden önce an sessizlik oldu.

"Yaptın mı?"

Kaşlarını çattı. "Victor evini nasıl yönettiğini sormamdan hoşlanıyordu. Mücevherlerini de önemsememin hoşuna gideceğini düşündüm."

"Yani bunu görünüş için mi yaptın?"

"Kendime yaptığımı söyledim ama... bu tam olarak doğru değil. Kendi etimi ve kanımı kurtarmakta başarısız oldum. Geçmişimi tekrarlamamak için mücevherleri serbest bırakmalıyım. Bencilce nedenlerle yardım etmem gerekiyor."

"Bencil mi?"

"Kendimi affettirmenin bir yolunu bulmalıyım."

Kollarına sarıldığımda kırbaç izlerim sızlıyordu ve safir Kalçamdaki ve uyluğumdaki yara izleri iyileşmek için kaşınmaya başlamıştı bile. "Karanlık nedenlerle doğru şeyi yaptığın için kendini hırpalama Hen. Onları kurtarmak istiyorsun. Önemli olan tek şey bu."

"Yanlış olduğunu bildiğim halde seni tekrar yaralamak istiyorum. Bu senaryoda önemli olan ne? Bunu yapmak istemem mi yoksa yapmamam gerektiğini bilmem mi?"

"Ben...bilmiyorum."

"Seni kesmeyi düşünmeden duramıyorum. Kalçandaki mavi çizgilerin seni benim olarak işaretlediğini düşünmek beni zorluyor. Seni kırbaçla kesmek istememiştim. Yanlış hesaplamışım. Bulduğumu sanmışım. I-"

"Henri." Onu usulca öptüm. "Sorun yok. Karanlık düşünceler iyidir."
İnledi. "Hayır, değiller. Onlara göre hareket ettiğimde değil."

Gölgeler bizimle birlikte battaniyemizin altına süzüldü. Onu altında boğulurken gördüğüm o tanıdık depresyon gözlerine yerleşmişti.

"Beni dinle." Çenesini tuttum. "Sen düşüncelerin ya da geçmişin değilsin. Sen eylemlerin ve bugününsün, tamam mı? Beni kestir... evet. Acıttı, yalan söylemeyeceğim. Ama... beni damgaladığın düşüncesiyle tahrik tek kişi sen değilsin."

"Ben değil miyim?"

"Seni seviyorum," dedim basitçe. "Üzerimde bıraktığın izler bana her zaman bunu hatırlatacak. Buradan çıkıp çok çok normal bir hayat sürdüğümüzde, kalçamdaki o ışıltılı H harfine bakacağım ve birlikte ne kadar çok şeyin üstesinden geldiğimizi, yan yana ne kadar çok savaştığımızı hatırlayacağım. Yaptığımız her şeyin ve kazanmak için oynadığımız her maçın bir tılsımı olacak."

Gözleri kapandı; bana çok ama çok sıkı sarıldı. "Seni gerçekten hak etmiyorum."

"Yine de ben seninim, bu layık olduğunu göstermiyor mu? Buna inansen da inanmasan da?"

Ürperdi. "İly, ben-"

"Biliyorum." Esniyordum, günün yoğunluğu beni yakalamıştı.

"Eğer sana bir şey olursa..." Beni bir sarılmayla daha boğdu. "Kalbim seninkiyle birlikte duracak. Eğer bu ikiz alev olayı gerçekse ve sen benim eksik parçamsan... o zaman sensiz var olmak istemiyorum."

Göğsünü okşadım ve ağır karanlığı hafifletmek için elimden geleni yaptım. "Biliyorsun... bir erkek ilişkilerinin bu kadar başında böyle şeyler söylese çoğu kız kaçır giderdi."

"Sen kaç, ben de seni kovalayayım."

"Cezbedici." Kıkırdadım.

"Kahretsin, değil mi?" diye inledi. "Seni yere yatırırdım. Seni dört ayak üzerine yatırırdım."

Tanrım..."

İçim sıkıştı. Battaniyeleri üzerinden atıp kameralara şov bekledim ama... melankolisi geri döndü ve bana sarıldı

beni tam kalbine yasladı. "Senin doğru kişi olduğunu hep biliyordum."

Bakışlarında siyahla savaşan gri kırıkları belirdi. "Ayrıca... şunu da söyle tekrar."

"Ne diyecektin?"

"Bir ilişki içinde olduğumuz kısım."

"Oh." Sırıttım. "Şey... Öyle olup olmadığımızı bilmiyorum. Bana tam olarak sormadın."

"Haklısın." Beni sırtüstü yatırarak bacaklarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Dudakları çocuksu, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ilyana Sharma... Seni gördüm ve tanıdım. Benimle yüzleşecek kadar cesursun. Beni affedecek kadar nazık. Ve içimde benim bile göremediğim şeyleri görecektir kadar bilgesin.

görmüyorum. Sen kaçarsan, ben kovalarım. Beni istemesen bile seni her zaman kovalayacağım çünkü seni korumam gerekiyor. Sana ve sadece sana sadığım ve seni hak etmek için ne gerekiyorsa, hem de asla hak edemeyeceğimi bile bile. Ve bu yüzden... senden rica ediyorum... sana gerçekten yalvarıyorum. Lütfen beni bu ıstıraptan kurtar ve benimle birlikte olacağını söyle."

Bedenim onunkini kucaklarken ve nabzımız aynı ritimde atarken gözyaşlarım gözlerimin arkasına bastırdı. Her nasılsa, en sadık kalbe sahip canavar bulmuştum. Karanlıkla delik deşik olmuş ama aynı zamanda ışıkla parlayan bir kalp.

Buradan çıkıp çıkamayacağımız ya da ne kadar süre birbirimize ait olacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tam o anda dünyanın değiştiğini ve yeniden hizalandığını, bizi birbirimize kenetlediğini hissettim. "Tanrım, tamam o zaman." Sırıttım. "Seninle sabit kalacağım."

"Tanrıya şükür." Beni öptü.

Derinden.

Çılgınca.

Dillerimiz okşadı, nefeslerimiz birbirine karıştı ve sonunda çekildiğinde uyuşukluk bastırdı ve beni yanıma yatırdı. Daha yakına yerleşerek beni tekrar kaşıkladı. "Biraz uyu... karıcığım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, kalbim yerinden fırladı. "Eh, Henri?" "Hmm?"

"Kız arkadaşın olmayı kabul ettim, karın olmayı değil." "Aynı şey."

"Eh, pek sayılmaz."

"Gözlerime mi?" Beni sıktı. "Seninle tanıştığım an, parmağına görünmez bir yüzük taktım. O orada, Ily. Her zaman oradaydı."

Olmamalı.

Kalbim gerçekten hoplayıp zıplamamalı.

Başka hiçbir erkek Henri'nin söylediklerini söyleyemez ve akli başında olarak adlandırılmazdı. Ama elimde değildi. Onun konuşkanlığına, hevesine ve kesinlikle

ahlaksız ve hasarlı bir kalp.

Eş sadece bir unvandı. Kız
arkadaş sadece bir kelimeydi.

Ve sahip olduğumuz şey her ikisini de aştı.

Uyku yaklaşırken gözlerimi kapattım. "Eğer karın olmayı kabul ediyorsam, umarım parmağında kocaman görünmez bir elmas vardır."

"Ah, bu konuda. Ne yazık ki küçük. Aslında çok küçük." Arkamdan kıkırdadı. "Ne de olsa beş parasızım."

"Biliyor musunuz? Fikrimi değiştirdim. Elmas istemiyorum. Burası beni mücevher sevgimden kurtardı. Düğümlenmiş basit bir ip daire yeterli olacaktır."

"İşte bu yüzden I.L.Y.," diye nefes aldı.

Gözlerim yaşardı. Krish'in her gece yatmadan önce o üç küçük harfi söylediğini hatırladım. Henri'nin artık böyle şeylerden korkmadığını biliyordum.

"Ben de," diye fısıldadım.

Nefes verdi ve daha yakına sokuldu.

Uyku bastırmaya devam etti ama beni rüyalara sürüklemekten önce, "Yarın Peter'la ve kahvaltı ettikten sonra mutfığa yalnız gideceğim. Yirmi dakika sonra beni takip edersen kimse şüphelenmez. Sana her şeyi anlatabileceğiz."

Kolları beni daha sıkı sardı. Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Bir süre konuşmadı, nefes alış verişlerimiz senkronize oldu ve yavaşladı. Çok sessiz bir şekilde, "Kol düğmelerini duvarın üzerinden attım. Sinyal karıştırıcının kalenin dışında aniden çalışmayı durduracağından şüpheliyim ama... denemek zorundaydım."

"Seni öldürmeye çalışacağını bile bile kardeşini mi ?"

"Kardeşimi aradım çünkü seni buradan çıkarmazsam beni öldürmesini istiyorum."

Bu gerçek göğsümü yumrukladı. Sevgisinin dürüstlüğü ve aramızdaki bağın derinliği. Bağımız burada ölemezdi. Bu her neyse. Ne olursak olalım. İkimiz de ölemezdik.

yok edemeyiz.

İkiz alevler ya da
değil. Gerçek ya da
fantezi.

İkimiz de ölemezdik.

Çünkü biri ölürse, diğeri acı çekecekti... sonsuza kadar.

Otuzuncu Bölüm

Henri

Victor'un şatosunun servis koridorlarında omzumun üzerinden bakma dürtüsüne direndim. Yol boyunca muhafızlar dolanıyordu, bazıları tetikte, diğerleri sıkılmıştı. En azından Ily'nin yanımdan ayrılmasından bu yana geçen dayanılmaz dakikaları sayarken kimse beni durdurmadı. Peşinden gitmeden önce o lanet dakikaların on sekizine dayanmıştım.

Neyse ki Victor bu sabah buralarda değildi.

Kahvaltıdaki ustalar yeni mücevherleriyle oynamakla fazlasıyla ilgileniyorlardı.

Bu sabah dokuzda balo salonuna girdiğimizde Peter, Ily'ye sivri bir bakış ve yaptıkları randevuyu onaylamıştı.

Gri tişörtümün yakasını çekiştirerek rengini sorguladım. Terlemeye başlarsam çukur lekelerini gizlemek için siyah giymeliydim. Mide bulandırıcı bir sinirle .

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama tencere ve tavaların gürültüsünü ve lezzetli şeylerin kokusunu takip ettim. Mutfaklara adım attığımda is lekeli tavanları, kömür ocakları ve telaşlı hizmetçileriyle beni ortaçağa geri götürdü.

Tuğlalarla örülü duvarlar dairesel bir şekil oluşturarak bana ayaklarımızın altındaki mağaraları hatırlattı. Devasa bir ocakta patlayan ve cızırdayan devasa sığır eti otomatik bir et lokantasında kendi kendine dönüyordu. Aşçılar ve yardımcı şefler, pasta ustaları ve bulaşıkçı hizmetçiler; her yer hareketliydi.

Beni ilk fark eden kısa boylu, kıvrımlı, saçları ağarmış ve yemek önlüğü lekeli bir kadın oldu.

Fokurdayan bir tencereyi bırakıp ellerini önlüğünün iplerine asılı bir çay havlusuna silerek bana doğru koştu ve bileğimi çekiştirerek Kısa boyuna eğilmem için.

Kaşlarımı çatarak, kargaşayı izleyen nöbetçiye ve dışarıya açılan kapının yanında duran diğerine bir bakış attım. Ötede birkaç tavuk ciyaklıyordu,

Bir kucak dolusu yeşillik taşıyan genç bir adam tarafından tekmelendi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve öne doğru eğildim.

"Kilerin yanındalar," diye fısıldadı. "Kameranın sadece dar bir ölü noktası var. Üç kızı bana gönder. Yeterince uzun süre konuştular. Sırtınızın odaya dönük olduğundan emin olun ve elinizi çabuk tutun."

Ben daha bir şey soramadan beni sol köşedeki gölgeye doğru itti.

Ily, Rachel, Mollie ve Peter'la birlikte durduğu yerden işaret etti.

Onlara doğru yürürken içim çalkalandı.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak, ona uzanmamayı, onu öpmemeyi ya da onu Peter'dan koparmaya çalışmamayı umdum. Tüm içgüdülerim onu yakınımda tutmak için harekete geçmişti. Bu sabah iki kez yanımdan uzaklaşmış olmasından nefret ediyordum.

İki kat fazla.

Büyük bir dilimlenmiş meyve tepsisi taşıyan bir kızın etrafından dolanırken Peter kara gözlerini benden hiç ayırmadı. Ten rengi parmaksız eldivenleri ve çorapları ellerini ve ayaklarını kaplıyordu. Çıplak göğsü fazla yara bere içinde görünmüyordu ve keten pantolonunda kan yoktu.

Onu mağaralardan geri taşıdığım zamankinden çok daha iyi görünüyordu. O gece teni griydi. Şimdi ise Ily ile aynı bal rengi bronzlukla parlıyordu. Ondan daha uzun ama bir o kadar da zayıftı, onun kardeşi olabilirdi.

Bir

kuzen.

Aile.

Dişlerimi sıkarak kendime sert bir konuşma yaptım.

Onu istediği için affedeceksin.

O rakip değil. Onun arkadaşı. Aynı taraftayız. Ily ona aşık iki erkek olduğunu biliyor muydu?

Onun duygularının derinliğinden

şüphelenmiş miydi? Kalbim onun için acıma duygusuyla çarptı.

Dünyanın en şanslı orospu çocuğuydum çünkü o beni seçmişti. Kader onu bana vermişti. Bu ikiz alev olayının ne anlama geldiği ya da var olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Ily'nin özel olduğunu biliyordum. Ily *benimdi*. Ve onu özgürlüğüne kavuşturmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Ona asla sahip olamayacak adama karşı nazik olmak da dahil.

Kilerin gölgesinde durup hepsiyle göz teması kurdum.

Rachel kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

Victor'un evindeki o gecenin tüm hastalığı, depresyonu ve dehşeti odaları geri geldi. Ona doğru adım atarken kendimi kontrol edemedim ve "Yaptığım şey için çok ama *çok* üzgünüm" diye fısıldadım.

Dondu kaldı. Dudakları şok içinde aralandı. "Ben... sorun yok."

"İyi değil." Ellerimi birleştirdim. "Ve beni affetmeni beklemiyorum. Ama oldu işte. Seni incittim. Ve sonsuza dek sana borçluyum." Mollie'ye baktım. "Beni Victor'a Ky hakkında ispiyonlamadığın için ikinize de borçluyum. _"

"Ah, bu konuda ne kadar az konuşulursa o kadar iyi olur," diye araya girdi Peter, bizden uzaktaki kameraya bir bakış fırlatarak. "Ne olur ne olmaz."

Başımı sallayarak omuz silktim. "Hepinize büyük bir özür borçluyum." Ily, Mollie'nin elini sıktı.

Mollie irkildi, acı yüzünü dağladı. Vücudunu ve giydiği mavi iç çamaşırını gözden geçirdim. Parlak kırmızı el izleri karnını ve kalçalarını boyamıştı.

Roland.

Öfke uludu. Öfkem patladı. "Söz veriyorum onu senin için öldüreceğim. Bir şekilde."

Bana komplocu bir bakış attı. "Bizim için öldürmeye hazırsan kesinlikle bir polis ."

"Bir polisten daha iyi," diye fısıldadı Ily, bana usulca gülümseyerek. "O bir Mercer."

Kalbim yerinden fırladı.

Ona doğru bayılacak gibi oldum, aşkının tasmaıyla kendimden geçtim.

Peter ikimize de sanki en sevdiği köpek yavrusu ölmüş gibi baktı.

Bu an, Ily kendini silkeleyip arkama bakana kadar uzadı.

Dönüp baktığımda yaşlı kadının elindeki çay havlusuyla bize el salladığını gördüm.

Mollie'nin elini bırakan Ily gözlerimi yakaladı. "Gitmemiz gerekiyor. Mols ve Rach ile birlikte mücevher odasına döneceğim."

Bu fikri durdurmak için ağzımı açtım. Testosteronu yüksek Masters ile kalenin etrafında dolaşmak güvenli olmayabilirdi, ama elini kaldırdı

ve düşüncelerimizin tıpkı kalp atışlarımız ve ruhlarımız gibi senkronize olduğunu kanıtladı.

"Güvende olacağım, yemin ederim. Doğruca oraya gideceğiz. Sen beni almaya gelene kadar gitmeyeceğim."

Onun bu kadar uzakta olduğunu düşününce içimi gerçek bir korku kapladı.

Peter, gözleri Ily'ninkilere kayarken, "Seninle sonra konuşuruz," diye mırıldandı.

"Düzgün bir şekilde yetişmenin bir yolunu bulmalıyız." Bakışları benimkilere kaydı, daralmış ve soğuktu. "Belki ona bizimle daha fazla zaman ayırabilirsin. Onu yatağına zincirli tutarsan düzgün bir şekilde iletişim kuramayız."

"Paavak," diye homurdandı Ily.

"Biliyorum. Biliyorum." Peter bana temkinli bir bakış atarak onun yanına gitti ve kollarını ona doladı. "Sadece güvende ol, *jaanu*."

Ily kollarını ona doladığı sırada suçlu bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Jaanu?

Bu da ne demek oluyor?

Peter'ın varoluş nedenimi kucaklamasına izin vermek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Rachel bana üzgün bir omuz silkme, Mollie'ye de alaycı bir gülümseme verdikten sonra ikisi

Mücevherler birbirinden ayrıldı ve Peter, Ily'yi yanağından öperek şansını zorladı. Kulağına bir dizi Hintçe fısıldadı.

Onu yakalamamak çok zordu.

Ondan ayrılan Ily bana doğru adım attı, titreyen parmaklarını sıktı ve ardından kalabalık mutfaktan dışarı fırladı.

Mollie onu takip etti ama Rachel oyalandı.

Karnının alt kısmını avuçlayarak kelimeleri bulmakta zorlandı. "Size hayatlarımızı emanet ediyoruz, Efendi H."

"Henri."

Çenesini eğdi. Çok zayıf, genç ve korkmuş görünüyordu. Onunla yatmanın hiçbir anlamı yoktu. İkimizin hesabına da zorla olmuştu. Yine de içimde bir şefkatın filizlendiğini inkâr edemezdim. Victor'un oyunağı olduğu süre boyunca çaresizlikle dolu bir koruyuculuk.

Bana doğru adım atarken sesini alçak tuttu. "Ona nasıl baktığını görüyorum. Benimle olmak zorunda olmanın seni ne kadar kırdığını biliyorum. Ama ben Umarım beni seninle paylaştığı için minnettar olduğumu biliyorsundur. Bana zarar vermedin. Bize yardım etmek istiyorsun. Ve başka kimsenin yapmadığı bir şeyi yapıyorsun. Ily sana sahip olduğu için çok şanslı."

Ben cevap veremedi koşarak uzaklaştı.
Derin bir nefes verdim.
Kendimi destekleyip Peter'a bakarken ensem diken diken oldu.
Sırtını kiler duvarına dayayıp kollarını kavuşturarak çenesini dikleştirdi.
"Daha yakına gelsen iyi , böylece kameralar seni göremez."
Nefesimi içime çekerek ve kendimi tutarak gölgelerin doğru adım attım
ve içimdeki gölgelerle savaştım.
Nasıl ve nereden başlayacağıma dair
hiçbir fikrim yoktu. Bu onun
gösterisiydi. Onun planıydı.
Yıllarca konuşmadık, aramızdaki düşmanlık yüksek sesle atırdıyordu.
Kollarını daha sıkı kavuştururken parmakları pazularına gömüldü.
"Birkaç şey söyleyeceğim ve onları söyledikten sonra hepsi bu kadar,
tamam mı?
Bygones."
Temkinli bir şekilde başımı salladım. "Tamam..."
"Beni kaleye geri taşıdığın için teşekkür ederim." Yanakları pembeleşti.
"Bunun olmasından nefret ediyorum ama... teşekkür ederim."
Bunu beklemediğim için geri çekildim. "Rica ederim?"
"Bir nezaket hareketinin birdenbire senden hoşlandığım anlamına geldiğini
. I
Yapma." enesini havaya kaldırarak burnunu çekti. "Aslında sana
katlanamıyorum çünkü ne olduğunu biliyorum ve takındığın bu uysal tavır
beni kandırmıyor. Ily'ye her zaman senin aralarındaki en kötüsü olduğunu
söyledim ve şimdi bile bunun arkasındayım."
"Sen ne?" Ellerimi birleştirirken parmak eklemlerim çatladı. "Ona benim
en kötüsü olduğumu mu söyledin?"
"Yaptım ve haklıyım. Bıaklama şeklin..." Başını iki yana salladı. "O gece
insanlığını kapatma şeklin. Bunu ancak bir psikopat yapabilir ve ben hâlâ
senin öyle olmadığına ikna olmuş değilim. Bu, sana güvenmemizi sağlamak
için bir tür hile olabilir, sadece bizi Vic'e teslim etmen için."
Ona ters ters baktım. "O zaman benim burada ne işim var?"
"nk başka seçeneğimiz yok."
"Yani bana psikopat diyerek ve önümde Ily'yi öperek beni kendi tarafına
kebileceğini mi ?" Kara kara kıkırdadım. "Sana yumruk atmadığım için
şanslısın."
"Ily benim arkadaşım."
"Saçmalık." ksrdm.
"Pardon?"

Güzel.

Bunu yapmak mı istedi?

Tamam o zaman.

Buraya onu incitmek için gelmemiştim. Aslında, en iyi davranışıma sarıldım

Çünkü o piç için üzülüyordum. Ama o oynamak istiyorsa *ben* de oynarım.

Ona doğru adım atarak duvara yasladım ve uzun boyumla sıırttım.

"Pekâlâ... Bunu sen istedin. Beni tanıdığını mı söylüyorsun? Ben *de seni* tanıyorum. Ona aşık olduğunu biliyorum. Onu istediğini biliyorum. Benim yerime seni seçeceğini düşünüyorsun çünkü bu işte iyi olan sensin ve iyi olan her zaman kazanır."

Gözleri parladı, gerçek öfke ortaya çıktı. "Haklısın. Ben iyi adamım.

Peki bu seni ne yapar?"

"Şeytan." Başımı salladım. "Tamamen farkındayım."

"Onu incittin. Bunun için seni asla affetmeyecek."

"Ona tövbe etmesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı zaten söyledim. Seni serbest bırakmaya yardım etmek de dahil."

"Her neyse. Durmayacaksın. Onu incitmeye devam edeceksin çünkü sen busun."

"O benim kim olduğumu biliyor. Ondan hiçbir şey saklamadım. Senin aksine

."

"*Ben* mi? Ben hiçbir şey saklamadım."

"Yalancı." Enseme sıktım. "Kendine bunu söylemeye devam et. Değişmez İkimizin de ona aşık olduğu gerçeğini. Tek fark, benim ona söyleyecek cesaretim vardı. Sorun nedir, Pete? Sana aynı şekilde hissetmediğini açıkça söylemesinden mi korkuyorsun?"

"Her neyse." Gözlerini devirdi. "Ona aşık değilsin. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sadece onun *fikrine* aşıksın.

İlk kez oyuncağı olan ve paylaşamayan bir çocuk gibisiniz."

"Onu seninle , değil mi? Ona sarılmana izin verdim. . Kulağına kullandığın evcil hayvan ismini fısıldamana."

Sıırttı. "Kıskandın mı?"

"Senden mi?" Omuz silktim. "Hayır. Aslında, ne var biliyor musun? Sen istiyorsun

Gerçek mi? Evet. Beni bu şekilde tehdit eden tek erkek sensin, yani evet. Beni kıskandırdın. Ama..." Gülümsedim. "Bu, onun da beni sevdiğini fark etmeden . Doğmamış olmasının mümkün olmadığını fark etmeden önceydi.

Vücudumdaki her hücre ona aitken benim olmak. Yani..." Parmağımı göğsüne sapladım. "Misafirim ol. Ona söylemeden sev onu.

Bir gün benim değil, senin yatağında olacağına küçük fantezilerine inan. Seni durdurmayacağım. Onu çalmaya çalıştığın için senden nefret bile etmeyeceğim.

Biliyorum Ily

Benimki ve ben sahip olamayacağın bir şeyi istemenin nasıl bir şey olduğunu biliriz. Acıtır. Hem de çok acıtıyor. Yani hayır, artık senden nefret etmiyorum Peter. Sadece sana acıyorum çünkü ben de sendim."

Yüzünü buruşturdu ve onu dürttüğüm yeri ovuşturdu. Sözlü kavgamız etrafımızda dönüyordu.

Daha fazlası için hazırlandım.

Yüzünde sayısız duygu parıldadı. Nefret, kayıp, acı. Çok, çok fazla acı.

Kalbim burkuldu; bir adım geri gittim.

Ah kahretsin.

Bunu yapmak istememiştim.

Tüm inancıma rağmen beni *hâlâ* tehdit ediyordu. Ily'ye duyduğum tüm sevgiye rağmen, bunun yeterli olmayabileceği konusunda beni hâlâ endişelendiriyordu. O iyi adamdı. Buradaki tüm mücevherlerin kahramanıydı. Onu hak ediyordu. Beni değil. O buna layıktı. Ben değildim.

Onunla olan sorunum, Ily'yi benden çalma çok daha derindi. Benim sorunum ona gerçekten *izin vermemdi*. Eğer Ily bir gün bir hata yaptı ve benim yerime onu sevdi...

Ben- Kahretsin, gitmesine izin verirdim.

Güvende olduğundan emin olmak için onun peşini bırakmazdım ama... onun onun olmasına izin verirdim çünkü onun mutluluğu benimkinden çok çok daha önemliydi ve dış dünyada Peter onu benim yapabileceğimden çok daha fazla mutlu edebilirdi.

Ona iyi davranırdı. Ona karşı nazık. Onun kanını arzulamayacak ya da onu çılgılık attırmayı hayal etmeyecekti.

Ily'nin Peter'ı benim yerime ailesiyle tanıştırmak için eve götürdüğü görüntüsü boğazımın arkasından yakaladı beni. Muhtemelen aynı inanca sahipti. Aynı dili konuşuyordu. İyi ve saf bir kalbi vardı.

Kabul edilecekti. *Kabul edilebilir.*

Ama ben? Ily'nin soyundan geldiği harika insanlarla yüz yüze geldiğimde her zaman olduğum şeyin derinliğini saklamak zorunda kalacaktım.

Çenem aşağı eğildi.

Burnumun kenarını çimdikledim.

Bu anlamsızdı.

Detayları Ily'den alırım.

Sadece koş.

Yukarı bakınca elimi bıraktım. "Ben gidiyorum. Bu... bu işe yaramayacak."

Çenesi sıkıştı.

Başını salladı.

Gitmek için döndüm.

Eli pazumun etrafında kilitlendi. "Siktir... bekle." Beni bırakarak parmaksız eldivenli ellerini kalın kahverengi saçlarında gezdirdi. İslî tavana bakarak, Yüce Tanrı'ya güç vermesi için yalvarırcasına gözlerini kapattı.

Sonunda bana tekrar baktığında, sert bir şekilde, "Ben... sen de beni tehdit ediyorsun. Ve haklı olabilirsin."

"Ona aşık olduğunu."

O kadar üzgün bir şekilde omuz silkti ki, omzunu sıvazlamak için deli gibi bir istek duydum.

Paylaşmayı reddettiği duygularını geri çekerek kendini hazırladı. "Bakın, özür dilerim. Bu benden çok şey istiyor. Bir Efendiye güvenmek mi? *Sana* güvenmek mi? O mağarada ne gördüğümü biliyorum ve Ily'nin sendeki iyiliği gördüğünü de biliyorum ama... bu çok zor."

"Anladım." Kollarımı kavuşturdum. "Sandığından daha fazla."

Öfkelendi. "Ben... Ben her zaman şüpheli oldum ve yanlış insanlara güvenmek gibi bir alışkanlığım var. Buraya bu şekilde geldim, bu yüzden... gerçekten

iyi içgüdüleri var. Yani...siktir . Bu içgüdüleri görmezden geleceğim ve bunun yerine gördüklerime güveneceğim."

"Peki ne görüyorsun?"

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Keşke ... inan bana. Ama Ilyana'ya o kadar aşık bir adam görüyorum ki, ona birazcık bile acıktığını söylese kalbini oyup yemesi için bir tabağa koyar."

Sertleştim.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Ben psikopatça bir zevkle değil, saf tutkuyla öldüren bir adam görüyorum. Hatalar yapmış ve kesinlikle bir ton sorunu olan bir adam görüyorum ama... her yanı karanlık olmasına rağmen iyi olmak isteyen bir adam."

Omurgam karıncalandı. "Buraya özel psikiyatrist için gelmedim-"

"Kyle'ın hak ettiğini bulmasının benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamazsınız. Birçoğumuzu kesti. Bizi yaktı, vahşileştirdi ve beni her becerdiğinde bedenimi ikiye böldü." Ellerini keten ceplerine sokarken kol ve bacakları titremeye başladı. "O gün ölmek istedim. Güzel Ily, Rach, Mollie ve sen olmasaydınız eminim yapardım. Dürüst olmak gerekirse hepinize biraz kızgınım. Şimdiye kadar özgür olabilirdim ve... bunu onlara söyleyemeyeceğime göre, size söyleyeceğim." Kıs kıs güldü. "Çok komik değil mi? En sevdiğim insanlara karşı dürüst olamıyorum ama istediğim her şeye sahip olan adama tüm bunları itiraf edeceğim."

Yere baktı. Ben bekledim.

Birçok kez onun olduğu yerdeydim. En azından sabırlı olabilirdim.

Sonunda boğuldu, "Bitirmeye çok yakınım, dostum. Zar zor dayanıyorum."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım.

Kesinlikle beklemediğim bir şey daha. Ama... muhtemelen beklemeliydim.

Peter küstah ve cüretkâr görünüyordu ama bu Allah'ın unuttuğu yerde herkes bir şeyler saklamıyor muydu? Hepsi tutunmaya, hayatta kalmaya, saklanmaya, umut etmeye çalışmıyor muydu?

Orada, buhar, şeker ve tuzla dolu kalabalık bir mutfakta dururken, saklamak için elinden geleni yaptığı her şeyi gördüm.

Ily'nin muhtemelen gördüğü her şey. Bana yansıyan her şeyi.

Ve içimdeki tüm o şefkat onu da kapsayacak şekilde kabardı.

Kız arkadaşşıma aşık olan adam.

Eğer Ily onu seçerse kalbimi yerinden sökecek güce sahip olan tek adam.

"Henüz pes etmene izin yok," diye fısıldadım, sesim sertti.

Umutsuzluğunu gizlemeye çalışarak içinden . Eldivenli avuçlarını hüzünlü bir omuz silkmeye kırıştıtırırken kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Ne zaman?"

Sikeyim.

O tek kelime.

Beni kesti.

Ona doğru adım attığımda, küçükken kardeşlerimi korumak için duyduğum tüm o dürtüler kabardı. O piç kurusuna sarılmak için duyduğum gerçek ihtiyaçla savaştım. "Ben

biliyorum. Ama henüz değil."

Burnunu çekti ve başını salladı.

Bir an sürdürdü ama omuzları dikleşti. "Bunların hiçbirini söylemek . Ne oluyor be?"

" değil."

Gözlerini bir öfke parıltısıyla kısmıştı. "İyisin, hakkını vermeliyim."

"Neyde iyi?" "İnsanları
umutlandırmakta."

İrkildim.

"İlk geldiğinde bu umutla Ily'ye işkence ettin. Bunun için senden nefret ettim. Hâlâ da ediyorum. Umut buradaki en kötü duygu ve Ily bana bu hastalığı bulaştırmadan önce gayet iyiydim. Bana *umut* verdi. Ve Tanrım, bu beni *mahvetti*." Yüzünde daha derin bir öfke kızarması. "Biliyor musun, o gelmeden önce gayet iyi başa çıkıyordum. Elbette ilk yıl mücadele ettim. Defalarca kıcıma tekme yedim. Ama kazanamayacağımı anladığım zaman Victor beni ödüllendirmeye başladı. Bana güveniyordu. Bana asla geri alamayacağım şeyler yaptırdı."

Başını salladı, artık başlamıştı ve duramıyordu. "Ama umutla ilgili olan şey... biri onu önünüze koyduğunda durdurulamayacak kadar güçlüdür. Grip gibi yayılır. Zayıfları öldürür ve güçlüleri zayıflatır. Umarım bunu bizimle birlikte başarırın, çünkü başaramazsan? Karanlığın daha kolay olduğuna ve Ily'yi tasmalı tutmanın ardından gelebilecek diğer tüm pisliklerden daha iyi olduğuna karar verirseniz, o zaman bizi şimdi öldürseniz iyi olur çünkü hayatta kalamayacağız. Bundan sonra olmaz."

Sözleri havada asılı kaldı. Sertçe
yutkundum.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Bir an için tekrar kaçmak istedim ama sonra kendimi şöyle derken buldum: "Ben bir Efendi ve sen bir köleyken bana güvenmeni istemenin kolay olmadığını anlıyorum. Ama birbirimize sandığından daha çok benziyoruz."

"Evet, tamam." Gözlerini devirdi. "Elbette."

"Benim de geçmişimde geri alamayacağım şeyler var. şeyler..."
Ürperdim. "Çoğunu mezara götüreceğim."

"Benzer olduğumuzu söylemek için ne yapmış olabilirsin?"

Sertleştim. Ona söylemek istemedim ama kelimeler yine de yuvarlandı. "Beni koruyacak kimse de yoktu. Onu durduracak kimse yoktu. Bana sadece iyi davranan kadınları incitirken ağladım. Daha sonra aynı kadınlarla yaşamak zorunda kaldım ve haklı olarak onların nefretini hak ettim. Hiçbiri bana doğru bakmaya cesaret edemedi. Kimse benimle konuşmadı, sarılmadı. Olmanın yalnızlığı

dışlanmış-" Kendimi bir alay ile kestim. "Siktir. Bu önemli değil. Önemli olan-"

"bir yerde mi büyüdün?" Peter burnunu çekti, yüzü temkinliydi. "O kadar büyük ya da çok misafirli değil ama evet."

"Yani bunun sadece bir arzu değil, genlerinde olduğunu kabul ediyorsun? Ve sen de Ily ile gün batımına doğru gidebileceğini mi sanıyorsun? Kim olduğunu unut.

Öyle mi? Tüm bu saçmalıkları bir kenara mı bırakayım? Tüm bu gücü?"

"Onu asla kırmak istemeyecek kadar ihtiyaçlarımı biliyorum. Onun savaşmasına ihtiyacım var."

"Vay canına, sen gerçekten hastasın." Neredeyse ayaklarıma tükürecekti. "Umarım seni terk eder. Daha iyisini hak ediyor."

"Katılıyorum. O daha iyisini hak ediyor." Bir pişmanlık dalgası içimi ürpertti. İtiraf ederken inançsızlıkla homurdandım. "Ve eğer benim yerime seni seçseydi, onu durdurmazdım."

"Ne?" Gözleri taşı gibi açıldı. "Kenara çekileceğini mi ?" "Evet."

Nabzımın titremesiyle savaştım. "Ama aynı zamanda çünkü gördüğün şey doğru. Eğer yemek isteseydi kalbimi keserdim. istediği herkesin kalbini sökerdim. Ben sapkınım, bunu inkar etmeyeceğim. Ama görmediğin şey şu... Birini sevdiğimde, en sadık orospu çocuğu olurum. Ve Ily seni seviyor.

Bu nedenle, size yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Biraz sendeledi. "mi dedi? Beni sevdiğini mi?" İçimi çektim.

Onu gerçekten ama gerçekten incitmek istemedim. Söylememeye çalıştım.

Yine de söyledim. "Bir arkadaş olarak. Belki bir kuzen."

"Bir kuzen mi?" Yüzünü buruşturdu. "Beni kuzeni gibi sevdiğini mi söyledi?" "Lanet ." İki elimi saçlarımda gezdirerek öfkeyle baktım.

"Hayır,

Seni aptal. Etrafta yatıp senin hakkında konuşmuyoruz. Sana karşı ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben sadece... Emerald'dan önce sana nasıl baktığımı gördüm.

Çürükler başladı. Kafan iyiydi ve acı çekiyordun ve onun kalbi senin için kırıldı."

"Çünkü o beni seviyor..."

"Çünkü seni önemsiyor. Bak, gitmek zorundayım. Bu Allah'ın belası yerde kimseye güvenmiyorum ve o yanımda değilken doğru düzgün düşünemiyorum. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Çocukken anlattığın acıklı bir hikayenin güvenimi kazanacağını mı sanıyorsun?"

"Merde, çok çalışıyorsun." Onu sıkıştırarak elimi uzattım. "Yemin mi istiyorsun? Olur. Ben . Tamamen . Bunu senin için ya da onun için değil, gençken başarısızlığa uğrattığım kardeşlerim için yapıyorum.

Ben *varım*, tamam mı?"

Peter göz temasını hiç kesmedi.

Uzattığım elime bakarken endişesi ve korkusu biraz azaldı. ", Peter..."

Zamanın tik takları sinirlerimi tırmaladı. "Do we anlaşma var mı yok mu?"

Sertçe yutkunarak beni inceledi.

Beni gördü.

Beni yargıladı.

Ve sonra yumuşadı.

Nefreti umuda dönüştü.

Nefreti güvene.

Ve acınası hayatımda ilk kez bir kardeşlik bağı hissettim. Q ile geliştirmeye çalıştığım bağın aynısını.

Sahip olduğum şeyi isteyen bir adamla birlikte olmaktan nefret ediyordum ama... bu aynı zamanda mantıklıydı.

Bu açıdan biz de aynıydık.

Yavaşça eldivenli elini benimkinin içine soktu.

Temas sırasında ikimiz de irkildik.

İkimiz de hayatlarımızı birbirimize devretme duygusundan kaçtık.

"Ben Paavak," dedi gururlu bir edayla, elimi sıkarken. "Paavak Chauhan."

"Henri Mercer."

Dudakları seğirdi. "Ve sen polis değilsin."

"Daha iyi." Sırıttım ve el sıkışmayı kestim. "Uymam gereken hiçbir yasa yok ve zaten ellerimde kan var. Biraz daha ne olsun?"

Bana doğru adım atarken sesi daha sessiz bir fısıltıya dönüştü. "Victor'u öldürme zamanı geldiğinde... Bu hakkı istiyorum."

Gözlerim parladı. "Tamam."

"Bu durumda..." Geri adım atarak aşçıya başıyla acele etmemizi işaret etti. "Şimdiye kadar yirmi üç küçük bomba yaptık ve bunları kullanılmayan yatak odaları. Mollie'nin yapmak istemediği ama Rachel'ın yapısal hasara yol açmamak için gerekli olduğunu söylediği birkaç yarım yamalak şey de dahil olmak üzere, bu lanet şeylerden seksen tane yapma yolundayız. Elimizde bir Bizim tarafımızda birkaç temizlikçi ve mücevherlerin çoğu var. Malum nedenlerden dolayı yeni kölelere henüz söylemedik. Bizim için çalışan iki bahçıvanımız var ve mutfak personelinin çoğu. Ve şu anda hangi muhafızların dönüştürülebileceğini anlamaya çalışıyoruz. Eğer bir ya da iki muhafızı bizim tarafımıza çekebilirseniz, o zaman zamanı geldiğinde kullanmak üzere birkaç silahımız olacak demektir."

Bana yorgun bir bakış attı. "Bu bana şunu hatırlattı. Hazine avının olduğu gece, Ily ve ben Efendi L-Larry'nin bir muhafız tuttuğunu ve seni onların silahıyla öldürmeyi planladığını duyduk."

"Bekle, ne?"

"Aklınızı başınıza alın ve tetikte olun. Kime rüşvet verdiğinden emin değilim ama... Daha fazla şey öğrenirsem size haber veririm."

"Teşekkürler."

Mutfağa göz gezdirirken gözleri kaygılıydı. "Joyero Noel'e kadar meşgul olacak, özellikle de Victor misafirlerinin dönmesine izin verdiğine göre. Onun dikkatini dağıtmak için sana ihtiyacımız var. Yaptığımız herhangi bir şey hakkında ses çıkarmaya başlarsa dinleyin. Şüpheli bir ses çıkarırsa ya da peşimizde olduğunu düşünmeniz için bir neden olursa hemen bize haber verin."

Kalbim acıyla güm güm attı. "Burayı havaya uçurmayı mı planlıyorsun?"

Başını salladı. "Noel günü Victor burada olacak, çoğunlukla yalnız. Birkaç kişi de burada olacak -büyük günde eğlendirecek bir ailesi ya da çocuğu olmayanlar. Bütün hediyeleri öğlen dağıtacağız. Ve sonra... sadece umut etmek zorundayız."

Kahretsin.

Konuşmadım, az önce tarif ettiği karmaşayı özümstedim.

Peter kıpırdanarak sessizce sordu: "Peki... plan hakkında ne düşünüyorsun?" Evet, plan.

Onunla bir sürü sorun yaşadım.

Büyük saldırı ve sürpriz planlarının hiçbir zaman karakterlerin beklediği gibi gitmediğini bilecek kadar kitap okumuştum.

Özellikle de savaş deneyimi olmayan bir grup insan. Sertçe nefes verdim. "Dürüst fikrimi ister misin?"

"Bilmiyorum... değil mi?"

"Bomba derken elle gereken dumanlı şeyleri kastettiğinizi varsayıyorum. Felaketten çok baş belası olan küçük yangın başlatıcılar mı?"

"Her zamanki ev temizlik malzemelerimiz var. Farklı jeneratörlerden gelen dizel ve benzin ve Rachel'ın yapacağını söylediği strapor-"

"Ev yapımı napalm."

Kaşları birbirine çatıldı. "Nasıl yapıldığını da biliyor musun?"

"Okudum. Ve eğer sen de kendini yakmaya niyetliysen tüm ada, o zaman elbette, bunu yap. Napalm bir saniyede yayılır, taşı bile eritir ve ." Bir başka umutsuzluk dalgasıyla mücadele ettim. Ily ile konuştuğumuz için dalgalar artık o kadar kalın değildi ama yine de ezici, sefil ağırlığın altında acı çekiyordum.

Özellikle de şimdi.

Özellikle de planlarını duyduktan ve ortada plan olmadığı gerçeğiyle yüz yüze geldikten sonra.

Zaten işe yarayacak bir şey değil.

"Victor'un radarına girmeyi başarsan bile Küçük 'hediyelerinizi' , saklayın ve hepsini doğru zamanda yakmanın bir yolunu bulun, silahınız yoksa siz de ölü sayılırsınız."

"Sen lanet bir pozitiflik torbasısın."

"Ben sadece yardım çalışıyorum. Başarılı olsan ve imkansızdır -çünkü uygun ateşleme, sigortalar, yakıt, doğru yerleştirme, yapısal planlar vb. olmadıkça imkansızdır- bu lanet olası bir zaman kaybıdır."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Peter kaşlarını çatı.

"Hayır, ama bunu düşüneceğim. Her küçük detayı bilmem gerek. Patlamadan önce kimyasalları nasıl ayrı tutuyorsunuz? Hangi fünyeleri kullanıyorsunuz? Kontrol noktaları ve zaman dilimleri planladınız mı? Kim neyi yakacak? Ya biri patlamazsa ve-?"

"Rachel bir kimyager. Mollie kuantum fizikçisi. İnce detayları onlara bırakıyorum"

"Hâlâ çalışmıyor." Saatimi kontrol ettim.

Çok uzun.

Gitme zamanı.

Peter bana yumruk atacakmış gibi baktı ama sonra inledi ve yüzünü ovaladı. Kalın bir depresyon yükselip onu boğdu. "Yani daha başlamadan pes etmemizi mi söylüyorsun? Bu ne biçim bir tavsiye böyle? Sana söyledim... Hayatta kalamayacağım. Ben bittim. O kadar bittim ki her şeyi yapmaya hazırım, bunu yaparken ölsem bile."

Gitme isteğine karşı koydum. "Ne yapacağımı bilmek ister misin? Okuduğum kitaplardaki tüm başarılı kaçışların ne yaptığını mı?"

"Meraktan ölüyorum."

"Basit tutun. Eğer burası eski kabloları olan eski bir kale olsaydı, bu senin biletin olurdu. Santrale kısa devre yaptır ve elektrik yangını başlat. Belki jeneratör tanklarını havaya uçurmaya çalışırsın. Dizel kolay tutuşmaz, o yüzden bunu da düşünmelisiniz. Ama burası eski değil ve Victor onu hafife alamayacağın kadar kurnaz. Her zaman bir adım öndedir ve siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki bırakın darbeyi, onun yanından osurarak geçmeyi başarmanız bile mucize olur."

Peter başını eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Onu yine incitmiştim.

Hoşuma gitmedi... ama gerekliydi.

Kendilerini James Bond sanarak etrafta koşturmaya devam ederlerse, biri hata yapar ve hepimiz ölürüz.

"Bomba yapmayı bırakın. Daha çok sahada ne olacağına odaklanın. Noel günü. Muhafızlar nerede ? Onu alt etmek ve silahını almak için muhafız başına kaç mücevher gerekir? Doğru planlarsanız bombaya ihtiyacınız olmaz."

"Sayıca azız. Tabii ki bombaya ihtiyacımız var."

"Hayır, dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacın var. Biraz ateş yak. Yayılması için etrafa biraz benzin sıçratın. Dikkat dağıtın ve şaşırtın. Alabildiğiniz kadar çok silah alın ve onları gerçekten kullanmaya hazır olun-"

"Peter. *Peter.*" Paslanmaz çelik tezgahta çalışan kızlardan biri bize soyulmuş bir soğan fırlattı.

Gözleri arkamdan fırladı. "Ah, *kahretsin.*" Kilerden hızla uzaklaşarak, kocaman bir tepsi sebzeyi terbiye eden güzel aşçının yanında durdu. Kız ona endişeli bir bakış attı. O da başını salladı.

Diğer aşçı bana çarpıp parlak yeşil bir elmayı elime tutuşturduğunda topuklarımın üzerinde döndüm. "Al bakalım."

Sormaya gittim-

Kapının yanındaki nöbetçi hazır ola geçti. Ve Victor içeri girdi.

İçimi bir korku dalgası kapladı, ardından buz gibi bir kopuş örtüsü geldi. Belki ben bir psikopattım, çünkü Peter ile bir savaş planlamak ile şu anki karlı sakinliğim arasındaki ayrışma aynı kişide var olamazdı.

"Victor!" Ona doğru yürüdüm, elmamı yakalamadan önce havaya fırlattım ve büyük sulu bir ısırik aldım. "Sen de aç mısın?"

Kaşlarını çattı, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Henri. Burada ne işin var senin?" Elmama baktı. "Kahvaltıda yeterince yiyecek bulamadın mı?"

Bir ısırik daha aldım ve iğrenç bir şekilde şapırdattım. "Tabii ki yedim. Personeliniz harika bir sofra hazırlamış. Canım biraz meyve çekiyordu, hepsi bu."

"Humpf." Bakışları benimkilerden ayrıldı, dikkati dağılmıştı ve ilgilenmiyordu.

Aradığı kişiyi anda yüzü alaycı ve acımasız bir gülümsemeye dönüştü. "Peter. İşte buradasın."

Peter başını kaldırıp saf, mükemmel bir şaşkınlıkla bakacak kadar oyunculuk yeteneğine sahipti. "Ben mi, Sör V?"

"Branson sizi otuz dakika önce bir iş için gönderdiğini ve ona geri dönmediğinizi söyledi. Gecikmenin iyi bir nedeni olsa iyi olur."

"Özür dilerim, Sör V." Bankın etrafından dolanarak Victor'un önünde durdu. "Ben... Efendi B benden en sevdiği tartlardan almamı istedi. Kahvaltıda göremedim, ben de yapılmış mı diye bakmak için buraya geldim."

"Tart mı? Ne tartı?"

"Bunlar, efendim." Kısa boylu aşçı elinde limonlu muhallebi tepsisiyle telaşla öne atıldı. "Konuk Branson dün sabah geldiğinde bunları yapmamı istedi. Daha yeni vakit bulabildim." Tepsinin üzerinde eğildi. "Bağışlayın efendim. Burada bu kadar çok misafir olduğu için çok meşgulüz ve-"

"Evet, evet. Bu kadarı yeterli." Victor kendisi için bir tart kaptı ve Peter'i işaret etti. "Hemen ona bir tabak götür. Sanki buranın sahibiymişsin gibi ne cüretle oyalanırsın?" Onun yanından geçip sebzeleri baharatlamaya devam eden güzel kıza baktı. Bu kadar baharatla yenmez hale gelirlerdi.

tuz serpmişti. "Buraya bulaşıkçı kızla yatmaya karar verdiğin için geldiğini düşünebilirim."

Peter başını salladı. "Hayır, Sör V. Asla."

Victor onu dikkatle inceledi. "Kasada Ily'yi öptüğünde ne olduğunu hatırlıyor musun?" Dilini şaklattı ve Peter'ın yanağına dokundu. "Herhangi bir mücevherle ya da personelle dostluk kurmanın beni üzdüğünü hatırlatmak ister misin?"

"Hayır, Sör V."

"Peki o zaman. Devam et."

"Emredersiniz, Sör V."

Peter birkaç tart aldı ve . Bana doğru bakmadı.

Karnım guruldarken ve eski dostum mide bulantısı şiddetlenirken elmamdan bir ısırık daha aldım.

Victor, asi mücevherlerden bıkmış gibi derin bir iç çekerek gözlerini bana doğru devirdi. "Dürüst olmak gerekirse, mücevherlerim hamamböceğı gibi etrafta dolaşırken misafirlerime nasıl iyi bir sikiş sunabilirim ki?"

"Seni anlıyorum." Başımı salladım. "Bugünlerde iyi köle bulmak zor."

Victor kıs kıs güldü. "Öyle, dostum. Aynen . Önemli değıl." Ellerini çırparak bileğini büktü ve ışıltılı Rolex'ine baktı. "Kahretsin, ben katılmam gereken bir telefon konferansı var. Bugün benim için oynayacak zaman yok, ama... eğer ilgileniyorsan. Belki bu gece görüşebiliriz? Birkaç içki? Sadece dördümüzün olduğu başka bir akşam?"

"Kulağa harika geliyor." Elmamla ona kadeh kaldırdım.

"*Fantastik*." Dirseğimi sıkarak sırttı. " görüşürüz, Mercer. Bensiz fazla eğlenme."

Gidişini izledim.

Gardiyan göğsünü şişirmeyi bırakıp tekrar kamburlaşana kadar hareket etmedim.

Sonra olabildiğince yavaş ve dikkat çekmeden mücevher odasına ve Ily'ye doğru ilerledim.

Bölüm Otuz Bir

.....

Ily

AĞUSTOS

ZAMAN, dakikalarının uzunluğunu değiştirme konusunda KORKUNÇ BİR YETENEĞE SAHIPTİR.

Bir gün, saatler göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Bir sonraki gün, saniyeler bir yaşla birlikte sürünerek geçti.

Sabahlarımız güvertede ya da balo salonunda diğer pek çok Efendi ve diz çökmüş, mutsuz mücevherlerle kahvaltüyı paylaşarak geçirdi. Daha sonra Henri beni tasmalayıp bahçede yürüyüşe çıkarırdı. Öğleden sonraları o yazar ya da okurdu, ben de yoga ve meditasyon yaptım.

Ve akşamlarımız...şey.

Bunlar varlığımın hem en önemli hem de en kötü yanları oldu. Yaptığımız şeyler yüzünden değil.

Ama o şeyler bizi yok ettiği için. Parça parça.

Kalpden kalbe.

Ta ki aynı sapkın özlemin yaratıklarından başka bir şey olmayana kadar.

* * * * *

"Ah iyi vuruş, *dostum!*" Victor Henri'ye bir kadeh daha konyak verirken omzuna bir tokat attı. Henri titreyen eliyle kadehi aldı ve üst dudağındaki teri sildi.

Görme yetim bir kayboldu, bir .

Kanım kesinlikle yanıyordu.

Tüm vücudum ateşle *kavruldu*.

Victor'un bize bir başka hediye olarak verdiği ten rengi ve beyaz kırbacın dördüncü kırbacı havada şarkı söyleyerek çıplak karnıma vurdu.

Eskiden çok zor olan meditatif yoğunluk şimdi her oynadığımızda beni buluyordu. Yavaşça çözülüyor, sinsice beni örtücü hassasiyetiyle sarıyor, zihnimi sakinleştiriyor ve tüm bedenimin *her şeyi* hissetmesini sağlıyordu.

Henri'nin, kırbacının karnımda ve göğüslerimde bıraktığı yaralara baktığını hissettim.

Onun arzusunu, umutsuzluğunu, çaresizliğini ve karanlığını gördüm.

Gürleyen kalbinin ağır sanki nabzımız aynı anda atıyormuş gibi duydum.

İyi misin? Gümüş bakışları sordu.

Ben de seninleyim. Çenemi eğdim. Sana güveniyorum.

Oynadıkça aramızdaki bağ daha da güçlendi.

Peter ve Henri mutfakta buluşalı üç hafta olmuştu ve neredeyse her gece Victor bizi odasına çağırıyordu.

Buraya dönmek ve Victor'un bana tecavüz ettiği halının üzerinde diz çökmeye zorlanmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Çılgılık çılgılığa anılara koşmamak için gerçek bir ayrışma dürtüsüyle savaştım.

Ama... Rachel oradaydı. Henri de oradaydı. Ve normalliğin bir cilvesi olarak Victor, Rach'a elini bile sürmeden ya da Henri ve bana gösteri yapmamızı emretmeden önce çok fazla viski içmiş ve kanepede uyuyakalmıştı.

Ertesi gece, Rach ve benim gerçekten ve Efendimizin parmakları yerine tabaklardan yemek. Victor, Rachel'a kendi oyuncak bebeği gibi davranıyordu. Şu anda kırılğan ve en sağlıklı varisi doğurması için boğulmaya ihtiyacı olan bir bebek.

Ta ki onu dört direkli yatağına bağlayıp Henri'nin beni enfiye kutusunda kırbaçladığı gibi kırbaçlayana kadar.

Rachel yumuşak çılgılıklarını yutarken, Henri kanepede ona sakso çekmemi emretmişti; ikimiz de Victor'un Rachel'ın güzel bir ten. Kendi ahlaksızlık dünyamıza düşmüş ve etrafımızdakileri duymazdan öğrenmiştik, böylece sadece biz kalmıştık.

Ertesi gece, yine aynısı. Ve bir sonraki.

Ve bir sonraki.

"Göğüslerinin üzerinde çapraz bir desen oluşturma yeteneğin oldukça etkileyici." Victor içkisini yudumlarken korkunç gözleri üzerimde geziniyordu.

"Teşekkürler." Henri kırbacı havada savurarak sırttı. "Bu hediye oldukça hoşuma gitti. Nereden aldığınızı söylemişsiniz?"

"Macaristan'da küçük bir dükkan."

"Sapık Macarlar." Henri sırttı.

"Katılıyorum." Victor güldü. "Ziyaretime gelen bir çift var ve şeylerde kesinlikle oldukça ustalar." İçkisini bitirirken, "Şimdi, onu kırbaçlamayı bitir ve gerekiyorsa onu becer. Seni dışarı atmam gerek. Uzun bir toplantı günü geçirdim ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Rachel'ın yatağının yanında diz çöktüğü yere doğru yürüyen Victor parmaklarını şıklattı. "Aslında, biliyor musun?" Sırttı. "Sanırım hızlı bir gece içkisi uyumama yardımcı olur. Sence de öyle değil mi, evcil hayvanım?"

Rachel çenesini düşük tuttu. "Evet, Sör V."

"Aferin kızıma." Bardağını sehpanın üzerine koyarak pantolonunun düğmelerini çözdü ve yere bıraktı. Victor hiç iç çamaşırı giymiyor gibiydi, siki uzun ve sertti. Yatağın üzerine uzanarak başının arkasındaki yastığı kabarttı, sonra da kendi tabanını kavradı. "Sür beni tatlım. Bu gece kendimi oldukça tembel hissediyorum."

"Evet, Sör V." Ayağa kalkan Rachel, yatağa çıkıp Victor'un kalçalarının üzerine yerleşmeden önce bana hızlıca bir bakış attı.

Henri sertleşti. İkimiz de Rachel'ın Victor'un ereksiyonunun üzerine yerleşip aşağı inmesini izlerken elleri kırbacı sıkıyordu.

Victor kalın bir inilti çıkardı, elleri kadının kalçalarına indi. Dörtlü koltuğuna bağlı bana bakarak dudaklarını yaladı. "Aslında gitmeden önce onu becer Henri. İzlemek istiyorum."

Midem bulandı. Henri derin bir iç çekti.

Ve kırbaç beni son bir kez daha yakaladı, sanki Henri kontrolsüzce vuruyordu, sirk hayvanları gibi performans sergilemek zorunda kalmaktan duyduğu hayal kırıklığı kanıyordu.

Tokadın acısı ve sıcaklığı, meme uçlarım elmasa dönüşene ve arzu damlası iç uyluğumdan aşağıya doğru kayana kadar istismar edilmiş tenimin üzerinde tüylendi.

Artık kendimi bu şekilde tepki vermekten alıkoymaya çalışmıyordum. Artık bedenimin ne istediği ve arzuladığı konusunda tartışmıyordum.

Henri arzuladığım şeydi. Ve bana verdiği acı her zaman acı tatlıydı.

"Elbette Vic." Henri kırbacı yatağın üzerine fırlattı ve içime girdi. Çenemden tutarak başımı geriye doğru eğdi. Vücudunu benimkine bastırırken zincirlenmiş bileklerimi tutan kanca şingırdadı. Parmakları yanaklarımı sıkıyor, beni şiddetle ve sahiplenerek tutuyordu ama gözleri sadece benim için parlıyordu.

Sana ihtiyacım var. Kalbi benimkine fısıldadı. *Bana iyi olduğunu göstermene ihtiyacım var.*

Beni almadan önce her gece.

Oynadığımız her sahnede ve yaşattığı her kâbusta, beni becermeden önce hep sordu.

Vahşi tutuşuna teslim olarak nefesimi içime çektim ve "Farklı olduğunu düşünmeme neden olduğun için seni sikeyim" diye tısladım.

Gözleri kapandı; burun delikleri açıldı.

Bakışları tekrar açıldığında, en büyük minnettarlığı mutlak bir yozlaşmayla alevlendi.

"Ah, yapma, küçük kabus." Titreyen elleriyle kot pantolonunun düğmelerini çözdü ve fermuarını açtı. "Kim olduğumu hiç saklamadım. Hatta sana sahip olabileceğin en kötü arkadaşın ben olacağımı söylediğimi hatırlıyorum."

"Bir gün bunu sana ödeteceğim." Elleri kalçalarına inip boxer-brief'ini uyluğunun ortasına kadar iterken kalbimin nasıl çarptığını saklamak için elimden geleni yaptım.

Vücudu.

Onun güzel, mükemmel

vücudu. Benim için çok sert.

Benim için çok kötü.

Beni belimden tutarak yukarı kaldırdı. Parmakları kırbacın özellikle derin bir kırbacını harekete geçirirken bir yandan da tenimdeki o çıldırtıcı küçük kodlanmış daireleri okşuyordu.

Kendi dilimiz.

Victor'un burnunun dibinde iletişim kurmanın bir yolu.

Tanrım, seni seviyorum. Başparmakları uyluğumu işaretleyen mavi H harfinin üzerinde dönüyordu.

Sana ihtiyacım var. Dokunuşuna doğru eğildim. *Şimdi.*

"Benim için ıslanıyorsun." Kıkırdadı. "Bana bunu nasıl ödeteceğini bir daha anlat."

"Beni yere bırak." Dişlerimi sıktım. "Dokunma bana." Bağlarımın içinde kıvranırken, kalçaları benimkilere yaslandığında çıkardığım iniltiyi gizleyemedim

ve onun sıcak, sert sikinin cennet gibi dürtüsü beni buldu.

Kalbim çözüldü.

Kanım patlamaya hazırdı.

"Sana dokunmuyorlar mı?" Sırıttı, kalçalarını bacaklarımın arasında salladı, kendini uyarılmamla kapladı. "Ama bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Dişleri kulağımı buldu ve sertçe ısırды, tüm bunlar olurken en sessiz fısıltısı ruhumu yaladı. "Bana sahipsın, İly. Bedenim ve ruhum."

Ve sonra, itti.

Sertçe.

Vicious.

Beni savaş ganimeti olarak sahiplenirken mızrak gibi, yağmacı bir penetrasyon. Çığlık attım.

Numara yapmadım.

İki bedenimiz tek vücut olurken çok iyi hissettirdi. Vahşi bir hırıltıyla Henri'nin kontrolü kırıldı.

Kalçaları pistonlandı.

Aleti tekrar tekrar içime girdi beni tahta direğe yapıştırdı.

Rol yapmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Her itişin içine battım ve daha sıkı düğümlere döndüm.

Esaretin içinde özgürlüğü bulacağım kimin aklına gelirdi ki?

Ustam benden nefret ediyormuş gibi beni kullandığında böylesine yoğun bir sevgi hissedeceğimi kim tahmin edebilirdi ki?

"Senden nefret ediyorum!" Beni daha sert sikerken boynunu ısırmaaya çalıştım.

"Benden istediğin kadar nefret et," diye homurdandı, daha derine, daha hızlı sürüyordu. "Bu seni becermemi engellemeyecek."

Victor kıkırdadı.

Henri boynumu

ısırды.

Ve geri kalanı bir süpernova oldu.

* * * * *

Victor'un özel gece kulübüne girerken gözlerimi siper ettim.

Gökkuşağının yanıp sönen flaş ışıkları, puslu hava ve keskin alkol kokuları bana çalındığım geceyi o kadar çok hatırlattı ki kalbim durdu.

Benim ayaklarım da

durdu. Henri bana doğru

döndü.

Bakışlarında eşleşen anılar vardı.

Barın karşısında göz göze gelişimiz.

Onun farklı, eşsiz ve bana ait olduğunu hemen o anda anlamıştım.

Uzanarak elimi tuttu. Victor'un ev sahibimiz ve yakalayıcımızın zarif kaosun içinde gezindiğini görmeyeceğine dair bir kumar oynayarak parmaklarımı sıktı ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. "Sorun değil. Bu sadece başka bir gece."

"Sadece başka bir gece" konusunda iyiydik. Victor'un bize verdiği oyuncaklarla oynadık ve bazen farklı bir gösteri yaptık, Henri'nin beni her istismar ettiğinde bana karşı hiçbir şey hissetmediğini kanıtlamak için elimizden geleni yaptık.

Şimdiye kadar biz kazanmıştık.

Victor cesur ve cömert olmaya devam etti.

İki gün önce dörtlü olarak snuffbox'a geri dönmüştük ve sabahları düzenli olarak onunla ve Rachel'la kahvaltıyı paylaşıyorduk.

Victor, Henri'nin oyununu gerçekten yutmuştu ve eğer bir psikopat insan ticareti yapan biri ve duyma yeteneğine sahipse, Henri'ye gerçekten vurulmuş görünüyordu.

Daha iyisini bilmesem, aşık olduğunu bile söyleyebilirdim.

Bazen Henri'yi izleme şekli. Henri kanımı çekerken gözlerindeki gurur. Henri beni yalvartırken dudaklarındaki neşe. Her seferinde Usta beni kırbaçladı, cezalandırdı ya da beni sikmek için zincirledi, Victor sanki Henri'nin fikrinin değişmesinden şahsen sorumluymuş gibi çırağını övdü.

Sebebin kendisi olduğunu düşünmesi

umurumda değildi. Gerçeği biliyordum.

Onun bana ait olduğunu biliyordum, başkasına değil.

Henri dans pistini çevreleyen yuvarlak siyah kadife koltuklara bir bakış fırlattı. Kırmızı ışık her yeri cehenneme çevirmişti, kıpkırmızı Her masanın üzerine damlayan avizelerden düşen ışık, Ustaların gözlerini hortlak gibi, tenlerini de ölü gibi hastalıklı hale getiriyordu.

"Peter, Faiza ve temizlikçilerin bugün fuayedeki vazoların içine birkaç küçük bomba yerleştirmeyi başardıklarından bahsetti," dedim. Müzik sesi konuşmak için mükemmel bir fırsat sunuyordu.

Victor küçük dans pistinde misafirlerinin omuzlarını sıvazlarken ve bu hafta sonu uçakla gelenlerle dedikodu yaparken dikkatle onu izledim.

Başka bir hafta.

Yedi gün bizi Noel'e yaklaştırıyor.

"Peter'ın bu aptalca girişimi teşvik etmeyi bırakmasını gerçekten çok isterdim." Henri boğazımı sıktı ve beni kendine doğru çekti. Göğsümü yumruklayarak, biz anarşi planları yaparken mücevherini okşayan bir Efendi imajı çizdi. "Ona basit kalmasını söyledim. Yakıt ve ateş. Hepsi bu . Silah toplamaya odaklanmalı."

"Mollie ve Rachel biliyor. Yapmaya değer diyorlarsa... o zaman bir sakınca görmüyorum."

Ofladı ve beni geriye doğru eğerek dişlerini boğazıma geçirdi. "Victor onlardan birini suçüstü yakalarsa zarar görecektir."

Efendisinin ısırtıcıyla savaştan bir mücevher izlenimi vererek elinde çırpındım. "Mutfak personeli çoktan etrafa birkaç bıçak yerleştirdi. Joyero." Elini bacaklarımın arasına atıp beni parmak uçlarıma doğru iterken daha çok debelendim. Üzerimdeki mor sabahlık ve G-string onun arayış içindeki parmaklarıyla boy ölçüşmezdi.

"Tanrım, İly." İçime girerken inledi, yarısı gösteriş içindi, yarısı çünkü hep kendimizi kaybettik. "Benim için hep böyle ıslak olmak zorunda mısın?"

Bu adada her ne kara büyü varsa ikimizi de lanetlemişti.

İçim onun dokunuşu etrafında sıkıştı, hipnotize oldum ve istedim, hepsi Bacaklarımı birbirine geçirirken. Dilimden ani bir korku parıltısı döküldü. "Siz... sizce aklımızı mı kaçırmıyoruz?"

Henri dondu kaldı, parmağı , kolu sırtımda sıkıca kenetlenmişti. "Aklımızı mı kaçırmıyoruz?"

Bu sözleri geri almak istedim ama... şimdi onları düşündüm, endişelendim.

Gerçekten endişelendim.

"Ya..." İçimi çektim ve gösteriş için omuzlarını itmeye devam ettim. "Ya buradan çıkarsak ve hala ihtiyacımız varsa..."

"Neye ihtiyacım var?"

"Bu." Kargaşayı ve ustaları işaret ettim. "Ya çok fazla rol yapıyorsak? Ya biz de onlar gibi enfekte olursak ve-"

"Ben enfekte *oldum*. Hayatım boyunca enfeksiyon kaptım." Beni bıraktı ve dokunuşunu geri çekti. Cebinden bir tasma çıkarıp yakama taktı. "Gerçekten tehlikeli bir oyun oynadığınızı biliyorum. Buradan çıktıktan sonra durmamız gerekeceğinin de farkındayım. Ama..." Omuz silkti ve

beni müzikle çınlayan dans pistine götürdü. "Sana da bulaştığı için endişelenmene gerek yok. Bunu benim için yaptığını biliyorum ve-"

". " Başımı eğerek durdum, böylece diğer Efendiler Henri'yi yönetenin ben olduğumu düşünmeyecekti. "Bunu hâlâ senin yüzünden yaptığını mı düşünüyorsun? Ben de buna bağımlı hale geldiğim için değil mi?"

Bana doğru adım attı, Çenemden tutarak başımı geriye doğru eğdi. Bakışları ağzımdan gözlerime kaydı, yüzü flaşların rengiyle parlıyordu. Tartışmak ister gibi görünüyordu ama sonunda i çekti. "Gerçeği mi istiyorsun? Bana hayır demekten zevk aldığın gerçeğini mi? Etrafın pilerle çevrili olmasına rağmen benim için damlaman ve benim için gelmen? Bu senin ya arkadaşlarını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir melek olduğunu ya da..."

"Yoksa?" Titredim.

"Sen de benim kadar hastasın." Dudaklarını yaladı ve aceleyle, "Ama seni buradan çıkardığımda, sana söz Ily, seni iyileştirmenin bir yolunu bulacağım, böylece hayatının geri kalanını benim gibi mücadele ederek geçirmek zorunda kalmayacaksın."

Ona sarılmayı çok ama çok istedim. Onu yatıştırmak için.

enemdeki tutuşunu kırarak, elini çekmeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde avucunu öptüm. "Ya tedavi olmak istemiyorsam?"

Kaşları saçlarına doğru fırladı. "Ailenin yanına döndüğünde bile . Uykulu küçük köyüne döndüğünde. Kardeşine ve hayatına geri döndüğünde benimle kle oyunu oynayarak kendine bu dehşeti hatırlatmak isteyeceğini mi söylüyorsun?"

rperdim.

İçimdeki karanlık enfeksiyon, bir arzu kızarmasıyla cevap verdi. "Eğer rızaya dayalı ise, o zaman-"

"Hiçbir acıyı hak etmediğin halde seni inciten yine benim. Özellikle de buraya katlandıktan sonra." Başını ne eğdi. "zgnm, küçük kâbus, ama... Özgür olduğumuzda, seni bir daha asla incitmek niyetinde değilim. İhtiyacım olsun ya da olmasın."

Beni dans pistinin derinliklerine çekerken, tekrar konuşmaktan kaçınmak için kasıtlı olarak yeterli mesafeyi korudu.

Takip ettim, tasma tek temasımızdı.

Güçlü sırtını, önce pembe, sonra yeşil, sonra mavi renkte parlayan beyaz gömleğini incelerken aklım başımdan gitti.

Odamızda, battaniyelerimizin altında saklanıp savaş planları yapmayı özlemiştim.

Geçen hafta, Henri temizlik görevlilerine, bize

Bu kalenin şemaları. Yazı yazma bahanesiyle kütüphaneye gitmeden önce beni düzenli olarak mücevher odasına bırakır, her birimizin öğrendiği zihinsel planları gözden geçirmem için bana bir iki saat bırakırdı. Fısıldanan her oda, köşe ve revakla birlikte Joyero yavaş yavaş zihnimizde canlanıyor, çoktan gizlenmiş bombalarla noktalanıyordu.

Bazı günler Peter dans dersleri ayarlıyor, okuldaki bir Latin değişim öğrencisinden öğrendiği yeteneği kullanarak bu kadar yakından fısıldaşmamız gerektiği gerçeğini gizliyordu.

Her birimiz sırayla dalıp sallanırken, hangi muhafızın özellikle hoşnutsuz görüldüğü ve dönüştürülebilecek görünenler hakkında bilgi alışverişinde bulunuyorduk.

Mollie ayrıca yeni çocuklardan Carlos'la da çalışıyordu. Peter iki hafta önce yeni mücevherlere geri sayımımızdan bahsetmişti. Birkaçı yardım etmeyi kabul etmişti. Diğerleri korkularının derinliklerine gömülmüştü. Ama mühendislik eğitimi alan Carlos, Mollie'yle birlikte çalışarak hangi duvarların ve köşelerin yük taşıdığını ve bir sonraki hediyelerin en iyi nereye yerleştirileceğini belirledi.

Beni sarsarak durduran Henri, ensemden yakaladı ve ona doğru sendelememi sağladı. "Unutma... Çok ileri gidersem Khushi diyeceksin, tamam mı?"

Başımı sallamadan önce gözlerim parladı. "Bu gecenin kötü geçebileceğini düşünüyor musun?" "Hiçbir fikrim yok, ama-"

"Ah, Henri!" Victor bize doğru yürüdü ve Henri'ye bir flüt şampanya hediye etti. Başka bir adam da Victor'un yanında bize ayak uydurdu. Daha genç, yakışıklı bir sarışındı ve gizli bir adadaki bir tecavüzcünün gece kulübünden çok sörfteki evine benziyordu.

Vic adama bir el salladı. "Travis de bir süredir Topaz Torment oynamadığımı söylüyordu. Çok hevesli. Sen de istiyor musun?"

Henri sertleşti ve gitmeme izin verdi.

Biraz tökezledim, iyi bir mücevher gibi gözlerimi yere indirdim. Topaz İşkencesi ne haltlar içeriyordu?

Ve sonunda ne kadar kötü kanamam olacaktı?

"Elbette." Henri şampanyayı aldı ve tek bir lokmada geri attı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Daha kuralların ne olduğunu bile bilmiyorsun, dostum." Travis sırttı, Avustralya aksanı ağır basıyordu.

"Vic'in oyunlarının her birinin oynamaya değer olduğunu öğrendim." Henri kalçamdaki mavi kabartma yara izini işaret etti. Safir tozu H'de parlayarak beni onun olarak damgaladı.

"Ah, seni şanslı ördek. Sapphire Scars'ı duymuştum." Travis bira şişesiyle Henri'nin şerefine kadeh kaldırdı. "O zevke eriştiğimi söyleyemem." Vic'i omzuyla dürterek sırttı. "Talia'yı yaralamama izin verir misin?"

Victor şampanyasını yudumladı. "Belki de. Şimdilik açgözlü olma. Topaz Torment oynamayı kabul ettim. Bunun için minnettar olmaya ne dersin?"

Travis cevap veremedi Victor sinsice gülümsedi. "Henri? Rica mücevherinizin benimle gelmesine izin verir misiniz? Başlayalım."

Henri'nin enerjisi gece kulübündeki gölgeleri çekerek bir tayfun gibi sardı. "Onu neden almak istiyorsun?"

", değil mi?" Victor bana doğru uzandı.

Henri tasmamı çekiştirerek beni ona doğru sürükledi. "Daha önce bilmeyi tercih ederim-"

"Henri." Victor dilini şaklattı. "Sana karşı son derece uyumlu davranmadım mı? Küçük fısıltılarına tahammül ettim ve onu becermeni izlemekten zevk aldım. Ama mesele hala devam ediyor, ona aşık olduğuna inanıyorum. Bu küçük oyun yardımcı olacak-"

"Ona *aşık* falan değilim." Henri kollarını kavuşturdu, elindeki tasma boynumdaki tasmayı kesiyordu. "Sadece ona takıntılıyım." Sesi kaba ve hoyrat bir hal aldı. "Sikimi çok iyi sağıyor Vic. Bu bir suç mu?"

"Tabii ki . Ama bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Sana söylemiştim sevgili dostum, bu tür insani duygulardan arınana kadar gerçekten özgür olamayacaksın. Bu, o özgürlüğün başlangıcı olabilir." Victor, Henri'nin yanağına dokunarak göz kırptı. "Hâlâ o umursama çizgisine çok yakınsın. Bu gece seni minicik bir kez daha itmenin zamanı geldi."

Otuz İkinci Bölüm

Henri

EYLÜL

OYUNLARIN HEPSİ BİRBİRINE KARIŞTI.

Topaz Torment ikimizin de sınırlarını zorladı. Ama hayatta kaldık.

Ama sonra Aytaşı İzleri vardı. Sonra Kehribar Kirpikler. Sitrin Kesikleri, Opal Welts ve Kuvars Çılgılığı.

Devam, devam, *devam*.

Victor'un bitmek tükenmek bilmeyen hastalıklı ve sapkın eğlenceleri vardı. Her gece sergilediği pornonun yanı sıra dolunay gecesi düzenlediği hazine da hepimizi çok meşgul ediyordu.

Neyse ki, Ily ve ben bu oyunu tekrar oynamak zorunda kalırsak ne yapacağımızı çoktan konuşmuştuk. Victor dolu bir tabancayla mücevherleri kovalarken hiç konuşmadık, sonra da Ustalara avlanma izni verdi.

Ily doğruca mutfağın yanındaki geri dönüşüm kulübesine gitti. Mollie ve Rachel'ı da yanına aldı.

Peter reddetti.

Diğerleriyle birlikte koşmayı tercih etti ve kendini onlar için tehlikeye için elinden geleni yaptı.

Ayın gümüşü görüntüsü, karanlıkta oradan oraya koşuşturan ve bazıları şans eseri talihsiz mücevherler yakalayan ustaları ortaya çıkarırken, ben kulübenin eşiğinde nöbet tutarak kalbimi, hamile bir kızı ve bir arkadaşımı korudum.

Ertesi gün Peter kahvaltıya, iyileşmiş ama iyileşmemiş taze çürüklerle kaplı ayakları üzerinde topallayarak geldi.

Göğsüm sıkışmaya başlamıştı.

Onu bana bağlamak için dayanılmaz bir dürtü duydum, böylece başka kimse ona zarar veremezdi.

Eylül ayının sonunda Victor'un iş için bir haftalığına gitmesi gerekti ve gecelerimiz bir kez daha bize kaldı.

Ily'yi yalnız bırakmaya hazırlanmıştım - artık iplerimizi elinde tutan adamın önünde sevişmek zorunda olmadığımıza göre, bir gösteri yapmak zorunda değildik.

Ama Victor'un gittiği ilk gece, Ily yemekten sonra koşmaya başladı.

Bahçeye daldı.

Onu labirentte yakalamıştım.

Beni lanetlemişti.

Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

Ben onu parmakladıkça çığlık attı.

Ve ben onu becerirken yalvardı.

Performansımızı izleyen kimse , bu kadar pervasız ya da vahşi olmak zorunda değildik.

Tatlı olabilirdik. Yumuşak. Nazik. Ama...

Ily haklıydı.

Bu sapkın oyunları oynadıkça daha da hasta olduk. Kaybolmuştuk.

İyi ve gerçekten bozulmuş.

Ve bunu yapmaya devam edersek bize ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

* * * * *

KAN VE KARANLIĞIN LANETİ

tarafınd

an Henri

Mercer

Ben gerçekten babamın oğluyum.

Mücevherime yaptığım şeyler.

Mücevherime yapmak istediğim şeyler.

Kanını akıttım, onu işaretledim, kırbaçladım, kamçıldım, becerdim ve dün gece... Onu tamamen tükettim.

Kıçında bir gül kuvars yapay penis. Amında bir obsidyen fallus.

Sert sikim ağzına girdi.

Muhteşem görünüyordu.
Üç şekilde şişlenmiş.
Gözleri yaşlı, vücudu yalvaran, inleyen ve titreyen.
Karanlık artık beni sadece karşılamıyor, ben oldu.
Onun tarafından kirletildim.
Onun tarafından kirletildi.
Artık siyahtan korkmuyorum çünkü ben siyahım.
Ve o benim-

"Sana verdiğim hediyeleri kullandığını duyduğuma çok sevindim."
Victor kütüphanede oturduğum kanepenin arkasına uzandı. Elleri omuzlarıma indi ve bana hızlı bir masaj yaptı.

Dizüstü bilgisayarı kapattıktan sonra sandalyede döndüm ve onun kurtuldum. "Sakıncası var mı?"

Sırıttı. "Hâlâ taslağını paylaşmaya hazır değil misin, *dostum*?" "Hazır olduğumda ve hazır *olursam* paylaşacağım, Vic."

"İyi. Tamam." Ellerini kaldırdı ve kütüphanede dolaşmaya başladı. Edebiyatın yükselen rafları bizi kâğıt motifleri ve tarihle sarmaladı. "Sırlarınızı yazmaya devam etmenize izin vereceğim. Sadece merak ediyorum. Söyle bana Henri. Bana onun ne olduğunu söyle..."

"O ne?"

"Karanlığa dönüştüğünü söyledin. Bunu duymak beni inanılmaz mutlu etti. Bugünlerde çok daha memnun görüldüğünü kabul ediyorum. Ama... onu nasıl görüyorsun? '*Ve o benim...*'?" Bir kaşını kaldırdı. "Ben aptalca araya girmeden önce ne yazacaktın?"

Dizüstü bilgisayarı bir kirpi heykelciğiyle birlikte yan sehpanın üzerine koyarak omuz silktim. "Sanırım asla bilemeyeceksin. Omzumun üzerinden okumanın bedeli bu."

"Oyunbozan." Kıkırdadı ve parmaklarını tozsuz raflardan birinde gezdirdi.

Rachel ve Mollie'nin sınırlı sayıdaki hediyelerinden birini yerleştirdiğim kitapların olduğu bölüme göz atarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Geçen ay gölgeler.

Bunu yapmak istememiştim.

Açıkçası, hala zamanlarını boşa harcadıklarını ve ateşle oynadıklarını düşünüyordum (kelimenin tam anlamıyla), ama... Savaşımıza tamamen katılmışım ve eğer yardım etmemi istiyorlarsa

Ev yapımı fitillere ve tehlikeli kimyaya sahip işe yaramaz şişeler ekin, tartışmam.

Victor'un dikkatini dağıtmaya devam ettiğim ve ona bakması için bir sebep vermediğim sürece fark edilmeyeceklerdi. Bombalar patlamasa bile, bu maddeleri halı ve perdelerin üzerine sıçratmak için kullanabilir, böylece D-day'de çıkarmayı planladığım yangına körükle gidebilirdik.

"Cadılar Bayramı'nı kutluyor musun Henri?" Victor sonunda volta atmayı bıraktı ve benimle yüzleşti.

"Asla. Neden?"

"O gece bir suare düzenliyorum. Sadece samimi, tabii ki. Çok büyük bir şey değil. En sevdiğim birkaç misafirim olacak. Neyse ki adadaki etkinlikler nedeniyle pek çok arkadaşım kendi aileleriyle kalıyor ve ben de her yıl gerçekten sevdiğim birkaç kişi için özel bir tören düzenliyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Sırıttım, omurgamdaki uyarı dikenlerini görmezden geldim. "Oh, öyle. Çok zevkli." Gülümsedi. "Ancak, ne yapacağım konusunda kararsızım. tema. Geçtiğimiz yıllarda cadılar ve büyücülerle uğraştım. Vampir ve bakire benzetmesi çok sık yapıldı. Şeytan ve kurbanı da öyle. Bu yıl farklı bir şey yapmak istiyorum. Bu yıl farklı bir şey yapmak istiyorum. öneriler?"

Ayağa kalkarak dizüstü bilgisayarını kaptım ve kolumun altına sıkıştırdım. "Yok, üzgünüm. Parti etkinlikleri için pek hayal gücüm yok."

"Çok fazla hayal gücün var, dostum." Victor kıs kıs güldü. "Kitabınızın sadece birkaç paragrafını okudum ama daha fazlasını okumak için sabırsızlandığımı söylemeliyim."

Kapıya doğru
sürüklendim. Ily'e
ihtiyacım vardı.

Vic ile kütüphanede olmak bana buradaki ilk günümüzü hatırlattı. Polis olup olmadığımı sorarken gözlerindeki umut. *Monte Kristo Kontu*'nun bir kopyasıyla onu tokatladığımda tenindeki sıcaklık.

Sikim kabardı.

Kurnazca yeniden düzenledim.

Onu öğleden sonra mücevher odasında bırakmaya niyetliydim ama lanet olsun.

o.

O yanımda olmadıkça rahatlayamıyordum.

Siyah parmak arası terlikler, kot pantolon ve gri bir ceketle yürürken Victor beni takip etti.

kemerli geçitten geçip soğuk taş koridora girdi.

"öneriniz yok mu? ama. Bu işte çok daha iyisin." "Sana söylemiştim." Ona bir bakış attım. "Parti planlayıcısı değilim."

"Biliyorum. Ama..." Kalesinin kalbine doğru yürürken omzunu benimkine çarptı. "Lycanlar ve... bir şeye ne dersin? Ya da Fae ve...?" Kıs kıs güldü. "Bir çeşit canavar olabilir mi? Sipariş verebiliriz oynamak için biraz daha oyuncak. Belki bir gösteri bile yapabiliriz?"

Ondan uzaklaşmak için verdiğim tepkiyle savaşıarak kendimi arkadaşça davranmaya zorladım. Geniş ve havadar fuayeye girdiğimizde durup gülümsedim. "Bir temaya ihtiyacın var mı ? Bütün oyunların destansı Vic. Bu tür şeyler için büyük bir hayal gücüne sahip olan sensin, ben değil. Yani..." Nefesimin altında ısıklık çaldım. "Geçen hafta oynadığımız Amethyst Anguish mi? Lanet olsun, o sıcak."

"Hoşuna gitti, değil mi?" Komplocu bir sırıtişla burnuna vurdu. "İtiraf etmeliyim ki, bunu yaklaşık sekiz yıl önce eski favorilerimden biriyle oynarken buldum. Skye adında küçük, güzel bir itaatkâr. Çok çekingen, çok utangaçtı. Sanırım bir parçam ona aşık oldu - kırılğan olanlara karşı zaafım var. Bir gece, önceki gezintilerimizden dolayı biraz yorgun görünüyordu, ben de bir kereliğine iyi davranmaya karar verdim. Onu tüylerle, çiçek yapraklarıyla, bu tür şeylerle kızdırdım. Yavaş yavaş rahatladı ve hayallere daldı, Artık orada olduğumu bile bilmiyordu."

Gözleri parladı. "Bundan hoşlanmadım elbette. *Kendinden* yerine ona zevk verenin *ben* olduğumun farkında olmasını istedim. Bu yüzden... Ona bir bastonla vurdum." Güldü. "Dünyaya bir patlama ile geri döndü, size söyleyeyim."

Başımı salladım, gözlerim sahte bir saygı ve huşu ile açılmıştı. "Bu kesinlikle bir güç gösterisiydi. Ily de aynı şeyi yaptı."

"Rachel'la oynarken seni izliyordum. Küçük kabusunun sonunda hıçkıra hıçkıra ağladığını ve sırlıslıkam olduğunu fark ettim." Sırıttı. "Ne kullanmıştın?"

"Yumuşak için parmak uçlarımı kullandım. Sertlik içinse maşayı kullandım."

"Ah, en sevdiklerimden biri. Ben çocukken sınıflarda hala deri kayış kullanıldığını biliyor muydunuz? Gençliğimde birkaç kez dayak yemiştım."

Güldüm. "O geceye kadar ne olduğunu bilmiyordum." Sesimi alçaltarak, sanki bir sır vermişim gibi, "Ily'nin ıstırabının ne bilmemekten kaynaklanmasına bayıldım. Çalmadan önce mücevherlerin gözlerini bağlamak ve kulaklarını tıkamak dahiceydi. Ily'nin parmaklarımın ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu."

evcil hayvan ya da testere cezalandıracaktı. Vücudunun yumuşak olmasını umarak benimkine doğru sallanmasını izlemek beni çok tahrik ediyordu ama bunun yerine acıyı seçtiğimde irkildi."

"Ah, Henri." Yanağımı okşadı. "Keşke yolda bir oğlum olmasaydı. Senin varisim olman benim için bir onur olurdu." Elini bıraktı, yüzü neredeyse hüzünlüydü. "Bak ne diyeceğim... Artık gençleşmiyorum. Eğer oğlumu yöneteceği her konuda eğitecek kadar yaşayamazsam, buna açık olur musun?"

Donup kaldım. "Oğluna öğretmemi mi istiyorsun?"

"Onun koruyucusu olarak...evet. Vaftiz babası da diyebilirsiniz." Gözleri büyüdü

ciddi ve hüzünlüydü. "Senin hiç kimsen yok. Benim de kimsem yok. Zaten sormayı tercih edeceğim başka kimse de yok. Peki, ne diyorsun?"

Göğsümde bir sızı.

Nefret ve kaybın karmaşık bir karışımı.

Ben bir canavarın piçiydim.

Çoğu çocuktan çok daha farklı yetiştirilmiştim.

Bu lanetin sonuçlarını her gün yaşadım.

Ya Victor'un çocuğunun benim yaşaması düşüncesi?

Olduğum şey olmak.

Sertçe yutkunarak, "Bana hiç söylemedin. mı?" "Neyi yaptım mı?" Kaşlarını çatı.

"Kardeşimi öldürün."

Yüzü karardı. "Ne yazık ki ufak tefek komplikasyonlar oldu ama bir ay içinde öleceğine dair teminat aldım. Belki Cadılar Bayramı kutlamalarımızdan sonra birlikte bir seyahate çıkabiliriz? Sadece biz mi? Sizi madenlerimden birine götürebilirim. Evimde bazı tadilatlar yaptırdım. malları çevrimiçi satmak için."

Mide bulantısı dilime sıçradı. "Meslektaşının önerdiği şeyi yapmaya mı başladın? Vietnam'daki mi?"

"Evet." Başını salladı. "Düşündüğüm kadar kolay değil. Hâlâ bir sürü Bu tür büyük işlemlerin sinir bozucu bayraklarını aşmak için öğrenmem gereken aksaklıklar ve teknikler. Kendi dükkanımı şifreli bir ağda barındırmayı bile düşünüyorum, ama... hepsi çok umut verici."

Ellerini çırparak, dikkatini çekmeye çalışan uşağına doğru baktı. "Ah canım, toplantıya geç kaldım. Cadılar Bayramı teması hakkında düşündüm ve bana hiç cevap vermedin." Gözlerimi yakaladı. "Oğlumun vaftiz babası olur musun?"

Victor'un çocuğundan sorumlu olma düşüncesi mi?

Ben onu öldürmeyi planlarken bile onun yavrularını büyütmeyi kabul etmek mi?

Böyle bir şeyi varsayımsal olarak kabul etmek bile hayatımın en büyük taahhüdü gibi geldi.

Ağzımı ovuşturdum, ruhuma bir leke daha eklemeyi önce son bir kez daha erteledim. "Oğlu olduğundan o kadar eminsin ki Vic. Ama... ya bu bir kızım?"

Ruh hali anında bozuldu. "Dr. Belford için bir ultrason istedim. Ameliyathanemiz doğum için donanımlı değildi ama yakında olacak. Bir ay içinde makine geldiğinde bana ne olduğunu söyleyecek."

"Ve?" İğneledim. "Ya kız olursa?"

Bakışları ölümcül bir hal aldı ve o meşhur öfkesi ortaya çıktı. "O zaman sanırım yüz bin dolar daha zengin olacağım. Kız bebeklerin bu kadar ettiğine dair söylentiler duydum."

İçimde hasta olma dürtüsü kabardı.

Tek bir cümleyle bana, tüm bu yaptıklarına rağmen samimiyeti ve cana yakınlığıyla, en aşağılık orospu çocuğuydu ve ölmeyi hak ediyordu.

Gülerek omzuna bir tokat attım. "Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun?"

Sırıttı ama gözleri hâlâ siyahtı. "Ah, biliyorum." Uşağına doğru yürürken omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Ve sen de tıpkı benim gibisin Mercer, bunu kabul etsen de etmesen de. Ta-ra."

* * * * *

Victor çocuğunun vaftiz babası olmamı isteyeli iki hafta olmuştu ve ben hâlâ içindeki sümüksü gölgeden kurtulamamıştım.

Odama döndüm ve Ily'yi almaya gitmeden önce arındım.

Ily'nin kalbi ve desteği sayesinde kötü kusma alışkanlığı azalmıştı. Ama ara sıra buranın karanlığı bana fazla gelmeye başladı. Sistemim çalkalandı. Bağırsaklarım isyan etti. Ve burada olanları normal kabul etmeden ya da burayla ilgili her şeyin iğrenç olduğunu hatırlamadan önce bunu içimden atmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ve şimdi başka bir gündü.

Başka bir gece.

Serin havayı derin derin içime çekerek yüzümü yıldızlara doğru çevirdim.

Ily'yi yemek sırasında ayaklarımın dibinde diz çöktüğü yerden kaldırıp bahçeye sürüklerken ayakkabılarımı tekmelemişim. Kimse beni durdurmadı.

Artık kimse bana doğru bakmıyordu bile.

Ben sadece onlardan biriydim.

Dört çeşit yemeğin tadını çıkaran, kaçak kölelerin oynadığı bir porno izleyen ardından mücevherini sikişmek için bahçeye sürükleyen bir Efendi.

Hepsi Victor'un adasındaki bir günün gündeminde.

Ily konuşmadı, kendi nefesini içine çekti.

Yarım ay gümüş ışığını üzerimizde parlatarak onun güzel yüzünü inci parlaklığına boyadı.

Çimlerin üzerine çöküp ona sarılmayı o kadar çok istedim ki. Onu öpmeyi. Hayallerimiz hakkında fısıldaştık. Onu altımda kısıtırmadan ve bizi cehenneme sürükleyen zevki tattırmadan önce nazik ve sevgi dolu ol.

Ama asla tatlı tatlı dokunmamak için elimizden geleni yaptık.

Eğer onu düşünmeden okşarsam, seyirciler için ciyaklamasını sağladığımdan emin olurum.

Kalbim boğazımda ona bakarken kendimi yakaladığımda, ona küfrettiğimden, onu aşağıladığımdan ve istemediğim şeyler söylediğimden emin oldum, böylece kameralar mücevherine karşı yumuşak bir noktaya sahip olabilecek ama kesinlikle aşık bir adam olmayan bir Efendi'yi tasvir etti.

"Biraz dolaşmak ister misin?" Ily on dakikalık ay banyosundan sonra nihayet sordu.

Başımı salladım ve yavaşça yürümeye başladım.

Yumuşak çimenler ayak parmaklarımı gıdıklıyordu. Çiy zaten nemli ve soğuktu.

Sonbahar renkleri Victor'un bahçelerini , yeşilleri turuncuya, çiçekleri cesetlere çevirdi.

Siper duvarlarına doğru yöneldik, kutu çitleri takip ettik, çeşmelerin etrafında sürüklendik ve Ustalar ve mücevherleriyle dolu yoğun bir balo salonundan sonra huzur bulduk.

Kahretsin, çok

yorulmuştum. Sadece

bunun bitmesini

istedim.

Uyumak ve Ily'nin çalındığı korkusuyla soğuk terler içinde uyanmamak istiyordum.

Birinin omzumun üzerinden okumasından korkmadan yazmak ve biri izlemeden seks yapmak istedim.

Ama en önemlisi, Ily'nin güvende olmasını istiyordum.

Onun ailesinin yanına dönmesini istiyordum, böylece er ya da geç ölürsem, Victor'dan ve ailesinden çok ama çok uzakta olduğunu bilerek huzur içinde yatabilirdim.

Korku.

İki Üstat ve iki mücevher solumuzda belirdi, hızla bize doğru ilerliyorlardı. Kale arkalarında parlıyordu. Ok yarıkları ve pencereler parlak sarı renkte parlıyor, binlerce yargılayan göz gibi görünüyordu.

"Ah kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bu gece gösteri yapmak istemiyorum. Hadi labirente gidelim." Ily'nin elini tutarak, sarmaşıkların bir kafese tırmandığı ve küçük bir salanın aşıkları beklediği avluya doğru ilerledim. Tanıdık bir enerji ve farkındalık uğultusu aramızda kıvılcımlanarak kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Büyük, bakımlı labirente girdiğimiz anda elini bıraktım. Victor'un burada kamerası olup olmadığını bilmiyordum ama riske giremezdim.

Parmaklarım onunkini arzulasa, kalbim acısa ve kemiklerim delilikle zonklasa bile Ily'yi asla riske atmazdım.

Ily sessiz kaldı.

Sahip olduğu tek sıcak şey olan bej kazağının içine daha da sokuldu; burnu soğuktan pembeleşmişti.

Sola, sağa, sağa ve sola, labirentin derinliklerine doğru ilerledik, başka bir salanın ve bir dilek kuyusunun inşa edildiği merkeze doğru ilerledik. Labirentin çıkmaz sokaklarını ve hilelerini öğrendiğimiz ve diğer Ustalardan uzaklaşmak için sık sık buraya geldiğimiz için yeterince zaman geçirmiştik.

Bir ay önce Ily'yi dilek kuyusunun direklerinden birine yaslayarak sıkışmış, her ihtimale karşı bir gösteri yapmıştım. Gösterimiz gerçeğe dönüşmüştü ve beni G noktası orgazmlarından biriyle ödüllendirecek kadar sert boşalmasını sağlamıştım.

Labirentin merkezine adım attığımızda karnım sıkıştı.

"Yanımızda birkaç içki getirmeliydik." İkiz alevime gülümsedim.

"Çakırkeyif olur ve kendi kutlamamızın tadını çıkarırdık."

"Ne kutlaması?" Sevimli burnu kırıştı. "Dört aylık yıldönümümüz yaklaşıyor."

Gözleri hüznle dolarken bir gülümseme attı. "Demek öyle."

Ona doğru adım atarak, "Noel'e kadar dayanacak gücüm var mı bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Ah, ben de." Geri adım atmadan önce alnını göğsüme bastırdı. "Ama... yapacağız."

İçimi çektim. "Biliyorum. Başka seçeneğimiz yok."

Elleri kazağının eteklerine gitti, kirpikleri flört ediyordu. "İzleyenler için bir gösteri daha ister misin?"

Sikim seğirdi.

Buranın günlük seks ve acı oyunlarıyla dolu yaşam tarzına rağmen daha fazlasını arzulamaktan asla vazgeçmedim. Victor'un gittiği ve depresyonun altında boğulduğum bir ay dışında, Ily'i sık sık aldım. Onu her gece becerdim çünkü onun içinde olmak bana bir gün daha hayatta kalmak için yeterli gücü veriyordu.

"Peki." Ona kara bir gülümseme verdim. "Soyun ve piknik masasının üzerine uzan." Kemerimi çözdüm, deriyi pantolonumun ilmiklerinden çektim. "Seni becermeden önce beş vuruş."

Ürperdi.

Gözleri iki güneş kadar parlaktı.

Kanımızın yanması sayesinde üşümemiz kayboldu.

"Evet, *Efendi H.*" Bana günahkâr bir sırtışıla bakarak masaya doğru yürüdü ve kazağını kaldırmaya gitti ama-

"Oynamadan önce konuşabilir miyiz?"

Etrafında döndü.

Kemerimi yumrukladım.

Çimenlikte gördüğüm iki Efendi ve mücevherleri mabedimize adım attılar.

Onları tanımam bir anımı aldı.

Onları ilk mağaradaki küçük oyunlarını böldüğüm Zümrüt 'nden beri görmemiştim.

"*Sen.*" Dişlerimi gösterdim. "Tıpkı o gün bana defolup gitmemi söylediğin gibi, bu duyguyu tekrarlamama izin ver. Siktir git."

Kel Efendi, hafızam beni yanıltmıyorsa Ben, ellerini kaldırdı. "Bize üç dakika verin. Tek istediğimiz bu."

Diğeri, Stewart olabilir, "Bu önemli," diye mırıldandı.

Ily iki kıza bir bakış attı. Biri çilek sarısı diğeri kumral güzeldi. Her iki mücevher de gözlerini dikip baktı.

Yine de... Efendilerinden kaçmak ister gibi görünmüyorlardı. Rahat ve konforlu bir şekilde erkeklerin yanında kaldılar.

Daha iyisini bilmesem, bir çiftte benzediklerini söyledim.

Ben ve Ily gibi.

"Ne oldu?" Kemerimi tekrar ilmeklerden geçirdim ve sıkıca bağladım. "Üç dakika."

Yaklaşan iki adam birbirlerine bir bakış attıktan sonra parmaklarını şıklattı. "Pen. Abby. Zahmet olmazsa."

İki mücevher tek kelime etmeden Efendilerinin önünde durmak üzere yer değiştirdi.

Dizlerinin üzerine çöktüler ve Efendilerinin pantolonuna uzandılar, fermuarını açtılar ve-

"Vay be. Ne oluyor lan? Bana durmamı söylüyorsun ama sen sakso çekerken burada durmamı mı bekliyorsun?"

"Seninkiler de diz çöksün," diye emretti Ben. "Sakso çekmekten zevk alıyormuşuz gibi görünecek."

Kelimeleri bulmakta zorlandım. "Git."

"Sadece... ne yapmamız gerektiğini duymak isteyeceksiniz-" *"Git dedim-"*

"İly." Çilek sarısı kız mücevherime doğru bakarken Elleri Ben'in pantolonunu karıştırdı ve sikini çıkardı. Sertleşmemiştı. Yüzünde zevk değil, iş ifadesi vardı. "Lütfen bizi dinleyin. Bu çok önemli."

Bir an için İly hareket etmedi. Stewart'ın sikini ortaya çıkarıp ağzını onun üzerinde gezdirirken bakışları kumral kıza kilitlendi.

Kızlardan hiçbirı emmiyordu, yine de ileri geri sallanıyor, numara .

Kaşlarımı çatarak çitlere baktım.

"Solumda ve üstümde bir kamera var," diye fısıldadı Ben. "Kızılötesi değil ve sadece üç ustanın sakso çekerken çekilmiş grenli bir resmini gösterecek. Haydi, Mercer. Bütün gece bekleyemeyiz."

İly benim için karar verdi.

Bana doğru yürüdü, dizlerinin üzerine çöktü, pantolonumun fermuarını açtı ve beni serbest bırakmaya gitti.

Onu durdurdum.

"Sadece... rol yap." Sertçe yutkundum. "Aletimi çıkarmama gerek yok."

Yaşadıktan sonra grup seks konusunda çekingenliğimi kaybetmişim. Dört aydır buradayım ama bu küçük buluşmada tek zorlanan ben olmak istemedim.

İly, diğer mücevherlerle aynı türden bir yavaş kayaya kaydı.

Ağzının anatomimin o kısmına yakın bir yerde olması konsantre olmamı gerçekten zorlaştırıyordu. Ellerimle yüzümü ovalayarak iki adama ters ters baktım. "Devam et o zaman. Üç dakika."

"Hızlı olacağız," dedi Ben. "Size burada olan biten pek çok şeyden hoşlanmadığımızı söylemiştik. Abigail ve Penelope'yle kalmayı tercih ediyoruz ve

kendi şeyimiz. Bir hafta sonu için uçuyoruz, bu ikisi için biraz daha düşüyoruz, sonra eve uçuyoruz. Ama topluma geri döndüğümüzde kızlarımızı gerçekten özölüyor ve onlar için endişeleniyoruz."

Stewart önünde diz çökmüş kumral saçlı kıza, Pen'e baktı. Özlemle kızın başını okşadı. "Vic'in yerinde parti yapacak kadar zenginsek neden evimize et almadığımızı sordunuz. Cevabım, izlendiğimiz. O kadarını söylemiştik. Aslında, geçtiğimiz ay yönetim kurulumuzla tam bir bok gösterisi oldu, ama... bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Bu, mücevherlerimizi ziyaret etmek ve sonra onları burada bırakmak zorunda kalmak," dedi Ben. "Son ziyaretimizde Abby başka bir Efendi tarafından o kadar kötü kırbaçlanmıştı ki zamanımın çoğunu iyileşme koğuşunda geçirdi ve bize Yüzler Tapınağı hakkında anlattıklarından sonra? Yapamayız... yapamayız

"İşimiz bitti." "Bitti mi?" Ben sordum.

"Victor'a gittik ve Pen ile Abby'yi ondan satın alıp alamayacağımızı sorduk. Makul bir fiyat teklif ettik. Sizin ödediğiniz kadar yüksek değil ama yine de cömert."

"Dur tahmin edeyim. Almadı mı?" Parmaklarımı Ily'nin safir siyahı saçlarının arasından geçirdim ve sanki onu yerinde tutuyormuşum gibi görünmesini sağladım.

"Hayır. Meselenin para olmadığını söyledi. Kabul etmeyi çok isterdi. O bir iş adamı, falan filan. Pen ve Abby'nin adadan ayrılmasına izin vermedi çünkü sırlarını açıklayacaklardı."

Stewart aceleyle, "Ona sorumluluğu üstleneceğimize dair güvence verdik," dedi. "Kimseye söylemelerine izin vermeyeceğiz."

"Eminim buna inanmamıştır." .

"Hayır." Ben içini çekti. "Zaten geceleri bizim olma hakları var. Biz buradayken her saatlerini bizimle geçiriyorlar ama... bu yeterli değil."

"Onlara aşık olmanız yeterli değil." Her bir erkeği dikkatle inceledim. İkisi de irkildi. "Bizi suçlayabilir misiniz?"

"Suçlamak mı? Hayır. İnanmak mı? O da hayır."

"Bizim de duygularımız var, tıpkı sizin gibi."

"Buraya asla bir mahkumu siktirmeye gelmedim."

"Yine de kaldın ve yaptığın şey tam olarak bu." Öfke boğazıma kadar tırmandı.

Ben öfkemi dindirdi. "Bak, tek ... evet, biz geldik Burada iyi niyetli olmayan niyetlerle. Ama biz çok şey gördük. Çok fazla zulme şahit olduk. Buraya arkadaşlık ve seks için geldik ama aldığımız şey korku ve istismar. Ayrıca, son kullanma tarihlerine ulaştıklarında mücevherlere ne olduğunu biliyoruz ve Pen ve Abby-"

Penelope, Efendisinin sarkık sikinin üzerinden, "Artık gençleşmiyoruz," diye fısıldadı. "Yirmi dokuz yaşını aşmış bir mücevher görmedim hiç. Ben... gelecek yıl otuz yaşına gireceğim ve ondan sonraki yıl da Abby."

Abigail sallanmaya devam etti. "Noel hediyeleri için yardım ediyorduk. Biz...biz söyledik-"

"Sen ne?" Ily tıslayarak dizlerinin üzerinde doğruldu. "Efendilerine ne planladığınızı söyledin mi?"

İki kız da kamburunu çıkardı. "Evet, ama... güvenilirler."

Ily iki adama da dehşetle baktı. "Sen... sen... Victor'a söyleyecek misin?"

Sağ elim cebime girdi. Parmaklarım, dibi sıcak ve ağır olan sustalı bıçağımın etrafında kıvrıldı.

Onları öldürmek kolay olurdu.

Cesetlerini açıklamak o kadar kolay değil.

"Konuşmaya devam etsen iyi olur," diye hırladım. "Şimdi."

Ben başını salladı. "Noel'i sadece duşta konuşuruz. Kızların hatası değildi. Onları yatağın altına bir şey koyarken yakaladık.

kullandığımız odalar. O gecenin ilerleyen saatlerinde araştırdım. Benim de kimya geçmişim var ve bunu olay çıkarmadan çözdüm." Stewart'a bir bakış fırlattı. "Mücevherlerimizden gerçeği istedik ve aldık. Victor'a söyleyerek onun iyiliğini kazanıp kazanamayacağımızı merak ettiğimizi itiraf etmeliyiz. Belki de Pen ve Abby'yi almamıza izin verirdi. Ama biz zaten para teklif etmiştik.

Paranın yapamadığını bilgi mi yapacaktı? Ve böylece... düşündük ki-" "Onları kendi evlerinize hapsedebilmek için serbest bırakılmalarına yardım edecektiniz?" I

koptu.

"Hayır." Stewart Pen'in yanağını okşadı. "Bunu yapmak istesek bile, bu kadar çok izlendiğimiz için eninde sonunda yakalanırız. Bunun işe yaramasının tek yolu ilişkimizin meşru olması."

"Meşru mu?"

"Evlilik," diye mırıldandı Ben.

"Siz... kabul ettiniz mi?" Ily sallanmaya devam ederek sordu ama iki mücevhre bir bakış fırlattı.

"Yaptık." Penelope başını salladı. "Evlatlık bir çocuktum ve on yaşımdayken . Victor beni takas etmeden önce başkasına aittim, yani kimsem yok. Ve Abs..."

Abigail yüzünü buruşturdu. "Ağabeyim alkollü araç kullanırken kazayla anne ve babamı öldürdü. Dünyam sona erdi ve cenazelerinden sonra yollara düştüm. I

geceyi geçirdiğim kirli bir motelden kaçırıldı. Beni bekleyen kimse yok. İkimizin de önünde temiz bir sayfa var. Tamamen farklı insanlar olabiliriz."

"Bu seni taciz eden adamlarla evlenmen için bir neden değil," diye fısıldadı Ily soğuk bir sesle.

"Konuşamazsın." Abigail burnunu çekti. "Seni taciz eden adama aşıksın. Bizim de aşık olduğumuza inanmak çok mu zor?"

Ily burnunu kırıştırdı. "Ama..."

"Yaşadığımız onca Masters arasında Ben ve Stewart ziyarete başladıkları anda nihayet nefes alabildik. Acı çekmeden uyuyabildik. El üstünde tutulduğumuzu, dinlendiğimizi ve korunduğumuzu hissettik. Gitmelerinden nefret ediyoruz. Geri dönmeleri için günleri sayıyoruz. Bize özgürlüğün yanı sıra zenginlik de sundular.

Onu almak istiyoruz."

"Evlilik yok," diye mırıldandı Stewart. "Yükümüz var ve yalnızız. Eğer yapabilirsek

Nasıl tanıştığımıza bakmaksızın bizi seven iki kıza sahip olduğumuz her şeyi vererek buraya katılmanın kefaretni , onlar olmadan perişan olduğumuz için mutlu bir şekilde beş parasız kalacağız."

Ily vücuduma baktı, son derece zeki bakışları benimkileri yakaladı.

Sen ne düşünüyorsun? Dudaklarını yaladı.

Aramızdaki garip, ürkütücü bağ için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Emin değilim. Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim.

Ben'e bakan Ily, "Yardım etmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Elbette. Biz de bu yüzden buradayız. Bize güvenmeyeceğinizi biliyoruz ama daha fazla Üstada ihtiyacınız var. Ve..." Ben omuz silkti. "Kendi başımıza gelmiyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kıstım. "Üç muhafızla dostuz."

"Ne? Nasıl?"

Stewart yüzünü buruşturdu. "Ben sigara içen biriyim. Dışarıda çok dolanırım ve gardiyanların etrafında dolanırken kaçınılmaz olarak saçmalamaya başlarsınız. 'Burada çalışmak nasıl bir şey? İşlerini seviyorlar mı?' Bu tür şeyler." İcini çekti.

"Görünüşe göre onlar da diğerleri kadar mahkum." "Ne demek istiyorsun?" Ölümüne hareketsiz kaldım.

"Victor'un helikopter pistinin yanındaki uzun araba yolunun aşağısındaki barakalarda kalıyorlar. Ayrı tutulan kendi mücevherleri var. Ayrıca uçakla gelen bakım paketleri var. Lüksleri var ve iyi muamele görüyorlar ama internete giremiyorlar. Ailelerini ziyaret edemiyorlar. Sözleşmelerini imzaladıkları gün Victor onları buraya uçurdu ve gitmelerine izin vermiyor. Onlara silahı tutan kişi olmanın tasmayı takan kişi olmaktan daha iyi olduğunu hatırlatarak itaatkâr olmalarını sağlıyor. Vic'in onlara ödediği parayla her biri milyoner sayılır ama harcayamadıktan sonra para neye yarar ki?"

"Neden şimdiye kadar isyan etmediler?"

"Cesaret edemediler. Para tecavüzden çok daha iyidir. Ama birçoğu bundan bıkmış durumda. Sadece am ve para düşünen genç erkekler olarak geldiler ama artık daha yaşlılar ve daha fazlasını istiyorlar."

"Darbeye açık olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Dost olduğum üç kişi bu lanet adadan gitmek istiyor. Yani evet. Kazanacağımızdan emin olurlarsa, etrafta silah saklamaya başlarlar. Kışlaya bağlı bir cephanelik var. Mühimmat ve başarıyı garantileyecek bir yığın başka şeye erişimleri var. Umarım."

Kalbim küt küt atıyordu.

Konuştukça onlara daha çok inanmak istememden nefret ediyordum.

İnanmaya daha çok *ihtiyacım vardı*.

Korkularımı dile getirmek istemiyordum ama Aralık ayına yaklaştıkça paniğim daha da artıyordu. Tüm planlarımıza rağmen, bu büyük olasılıkla intihar olacaktı.

Mücevherler güçsüzdü. Temizlik personeli çoğunlukla işe yaramaz.

Mücevherler

Bahçıvanların kürekleri ve tırmıkları daha az işe yarıyordu. Mutfak personelinin bize verdiği bıçaklar bile ancak bir Usta bıçağı saplayacak kadar yaklaşmadan önce bir mücevhere elektrik vermezse işe yarıyordu.

Silaha ihtiyacımız var.

Çok ama çok silaha ihtiyacımız vardı.

Ve bu iki piç onları bize teklif ediyor.

Burnumun kemerini sıkarak o sakın merkezi bulmak için elimden geleni yaptım. Kendimi toprakladım. Temizleyici bir nefes aldım. Kendimi herhangi bir

yalanlar ya da tuzaklar.

Victor onları bu işe bulaştırmış olabilir. Beni tuzağa düşürmek için bekliyor olabilir. Ama...

Ya teklifleri gerçekse?

Ya bunu yapmak için gerçek bir mücadele şansımız olsaydı?

Ily düşüncelerimi yarıp kızlara fısıldadı: "Buradaki her mücevherin hayatı üzerine bunun gerçek olduğuna yemin eder misiniz? Kendinize güveniyor musunuz?

Benim ustalarım güvendiğim gibi mi?"

Abby ve Pen birbirlerine bakıp başlarını salladılar. "Yemin ederiz.

Onlara güvenebilirsiniz."

"Bu durumda..." Bana bakıp omuz silkti. "Karar senin." İki çifti inceledim.

Gözlerinin derinliklerine baktım ve orada gördüğüm sevgi titreşimlerini değerlendirdim.

Ve bir karar verdim.

Bizi öldürmeyeceğini umduğum bir şey. "Tamam."

Her iki adam da derin bir nefes verdi.

"Tanrı'ya şükür." "Bir şartla."

"Ne istersen." Ben başını salladı. "Bu işi etmeyeceğiz."

"Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacağız. Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayacaksın. Gardiyanlara mümkün olduğunca çok yere silah bırakmalarını söyle.

Yerleri size bildirmelerini sağlayın ama hepsi bu. *Victor'u şüphelendirecek hiçbir şey yapmayın.* Onun ne kadar zeki ve kurnaz olduğunu siz de en az benim kadar biliyorsunuz."

"Tamamdır." Stewart ellerini Penelope'nin saçlarında birleştirdi. "Silahlar yerleştirildikten sonra Pen'e söyleyeceğim, o da diğerlerine söyleyecek."

"Güzel."

"Sizinle iş yapmak bir zevkti beyler." Ben sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi sırttı. "Ve şimdi final." Sırtışı yüzünü buruşturmaya dönüştü, kalçaları sarsıldı, omuzları yuvarlandı. Sahte bir Abby'den uzaklaşmadan önce bir orgazmın sancıları ve kendini bir kenara sıkıştırma.

Tek kelime etmeden hepimize bir bakış attı, parmaklarını şıklattı ve mücevheriyle birlikte karanlıkta kayboldu.

"Ho ho ho." Stewart gülümsedi, dokunmadan önce kendi salıverilmiş gibi yaptı

Penelope'nin kafasına vuruyor ve henüz boşalmamış sikini eve geri itiyordu.

"Umalım da Noel Baba bizi bu Noel'de yaramazlar listesine almasın."

Labirentin içinde kaybolurlarken gece onu ve mücevherini kaptı.

Arkalarından bakakaldım, doğru seçimi yaptığımı umuyordum.

Fermuarımın çıkardığı ses bakışlarımı hâlâ dizlerinin üzerinde duran Ily'ye çevirdi. "Sen ne-?"

"Hâlâ sertleşmişsin." Gözleri parladı. "Ve eğer istediğimi yaparsam, hiçbir şeyde numara yapmayacaksın."

Otuz Üçüncü Bölüm

.....

Ily

CADI BAYRAMI

ŞEKİLLİ, DİYAPANOZ MALZEMEYİ ÇEKİP ALDIM.

O kadar şeffaftı ki hiçbir şeyi saklamıyordu, o kadar çok katmanı vardı ki fiziksel bedenim sanki ışıktan yapılmış bir yaratığa dönüşmüş gibi görünüyordu.

Yatak odamızdaki aynanın önünde dönerek, uçuşan beyazlığı kopardım ve kumaşın kapalı çiçek yaprakları gibi görünerek diğer katmanlara geri fısıldamasını izledim. Askılı bluz boğazımı sıkıca sarıyor, arkamdaki tren yolu da diğerleri gibi yarı saydam ve örümcek ağına benziyordu.

Saçlarımın siyahına ve tenimin zengin bronzluğuna karşı koymak zorundaydım.

Kabul et... saf beyaz bana çok yakışıyordu. Taktığım küçük taç bir milyon kübik zirkonla parıldıyordu. Kraliyet Mücevherleri'ni takma dileğim gerçekleşmemiş olabilirdi ama bu gece bir prensese dönüşmüştüm.

Victor son birkaç haftasını Cadılar Bayramı için bu maskeli baloyu planlayarak geçirmişti.

Kostümlerimiz bu sabah gelmişti.

Kaledeki enerji, beklenti ve entrika ile uğulduyordu.

Geçtiğimiz Pazartesi günü, Ustaların çoğu ailelerinin yanına uçu ve Joyero'daki en yoğun zaman olan hafta sonu olmasına rağmen sadece on Usta geri dönmüştü. Geri kalanlar ya kendi yöntemleriyle kutlama yapıyorlardı ya da Victor'un etkinliğine davet edilmemişlerdi.

Ben ve Stewart kahvaltıda bize başarıyla selam verdiler.

Abby ve Penelope fısıldayarak konuştukları için çok değerli hale gelmişlerdi.

Fuaye, kütüphane, oyun odası, balo salonu ve mutfaklarda saklanan beş silahın yerleri. Peter ve mücevherlerin geri kalanı, May'in mutfaklardan bize verdiği birkaç çakmakla birlikte fazladan mermilerin nerede saklandığını biliyorlardı. Ayrıca Victor'un sipariş ettiği kremalı pastaların üzerindeki şekeri eritmek için kullanılan iki bütan meşalesi de vardı

Silahlarımız
vardı.

Ateşleme.

Ve bombalar.

Daha büyük, daha tehlikeli hediyeleri henüz yapmamıştık.

Kalenin bazı yapısal bütünlüklerini ortadan kaldırdık, ancak Noel'i beklemekten sıkılacak kadar çok şey yapmıştık.

Her gün acı vericiydi. Her
gece korkutucuydu.

Victor bir şeyler olduğunu tahmin ediyormuş gibi davranmadı ama...
asla emin .

En azından bu baloyu düzenlerken dikkati dağılmıştı.

Öğle yemeğinde Henri ve bana katılmıştı, sanki bu akşam için gerçekten sabırsızlanıyormuş gibi deli gibi kıkırdıyordu.

Bu baskın psikopatın dans gibi aptalca bir şeye önem vermesini hiç beklemezdim. Gerçekten de mücevherlerin giydirilip teşhir edilmekten, sonra da gece ilerledikçe istismar edilip becerilmekten heyecan duyduklarına inanıyordu.

Narin maskeyi yataktan aldım, kurdeleyi başımın arkasına bağladım ve milyonlarca ışık yönüne göz kırptım. Maskenin her santimi parıldayan kristallerle körleşti ve her şeyi gökkuşağına çevirdi.

"Hazır mısın?" Henri giyinmiş olduğu banyodan adımlarını atarak sordu.

Kendi maskesini başının arkasına bağlarken gözleri , bakışları benimkilere takılmadan onu incelemek için kısa bir anım oldu.

Aman Tanrım.

Bir insan birden fazla kez aşık olabilir mi?

Daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam
görmemiştim.

Sırf var olduğum için bir başkası tarafından nefesim hiç çalınmadı.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, omuzlarından aşağıya doğru genişleyen ve yere doğru fısıldayan ağır kadife bir pelerin giymişti. Parlak siyah ayakkabılar, mandalina yakalı siyah gömlek ve ışıltılı siyah turmalin kaplı bir maske.

Işık emen değerli taşlar odadaki tüm aydınlığı gözlerine çekerek beni hapsediyor, öldürüyordu-

"Tanrım." Ellerini indirip bakışlarını dikince dondu kaldı. Ağzı açık kaldı.

Olduğu yerde ürperdi.

Sonra bana doğru sinsice yaklaştı, gri gözleri gümüş alevlerle parlıyordu. Aramızdaki tanıdık yıldız ateşi, bedenlerimizin, kalplerimizin ve ruhlarımızın her parçasını tutuşturarak büyüdü ve dalgalandı.

"Tu es et tu seras toujours la plus belle femme que jamais vue."
(Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve hep öyle kalacaksın.)
Yanağımı avuçladı, başparmağını boyasız alt dudağımda gezdirdi.

Pandomimimizi unuttu. Senaryomuzu yırttı. Ve
beni öptü.

Ağzı benimkiyle buluştuğu anda kollarımı pelerinli omuzlarına doladım ve ona sarıldım.

Sadece tek bir an için.

Çalınmış bir saniye.

Sonra onu bıraktım ve öpücüğü kestim.

Kameralar için dizlerimin üzerine çöktüm.

Neden teslim olduğumu anladığı halde, teslimiyetim onu rahatsız etmiş gibi
derin bir iç çekti.

Enerjisi pembe ve sıcak, sevgi ve bağlılık dolu bir halden, kötü ruhlu ve soğuk bir hale dönüştü. Kameralar kayıt yapsın diye sesini yükseltti, kıkırdadı. "Bana sakso çekmen için iyi bir fikrim var. Bir kolye dolusu döl bu elbiseyi gerçekten güzelleştirir."

Kafamı kaldırmadım.

Cevap vermedim.

İyi bir itaatkâr mücevher rolünü oynadım.

Henri'nin elleri kemerine gitti.

Anında ihtiyaçla mırıldandım.

Bu aptal baloya gitmeden önce beni sandalyenin üzerinden alsaydı, şikayet etmezdim.

Haftalarca hayvani dürtülerime boyun eğdikten sonra - sistemimi kirli ve kötü olmaya ve böylesine aşağılık şeyleri arzulamaya teşvik ettikten sonra, bir tür acı ve rahatlama olmadan bir gün bile geçiremiyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Kaşınmaya başladım.

Onu ve onun eşsiz işkence tarzını arzuluyordum.

Tanrım.

İçim sıkıştı.

Göğüslerim acı verici bir şekilde ağırlaştı.

Bir ıslaklık fışkırması-

Evet, şimdi .

O beni becermeden oraya gitmemin imkanı yoktu.

Zihnimin gölgeli bir parçası beni yargıladı. Eski ben, dönüştüğüm bu yaratığa acıyordu.

Korku ve acı bağımlısı olmaktan korktum ve düzenli olarak acı çektim. eve döndüğüm, ailemin evine geri taşındığım, kardeşime sarıldığım ve ebeveynlerimi *öptüğüm* kabuslar.

Sadece Henri'nin tedavi edebileceği mutlak bir delilik.

Parmaklarım halının üzerinde gizlice ilerledi ve ayak bileğine dolandı. Nefesini içine çekti.

Yukarı baktım.

Vücudum kameralar için bir performans sergiledi ama gözlerim... onlar gerçeği söylüyordu.

Sana ihtiyacım var. Hem de çok.

Ürperdi. *Şimdi mi?*

Başımı salladım.

Üzerime eğilerek dirseklerimden tuttu ve beni çıplak ayaklarımın üzerine kaldırdı. "Biliyor musun? Bir döl kolyesi israf olur. Seni doldurmama ne dersin, böylece tüm gece boyunca benim için damlarsın?" Beni kabaca avuçlarının arasına aldı.

Bacaklarımdan tutarak, ince kumaşı doğrudan sıırıslıklam olan gösoktu.

"Bunu ister miydin? Döllerimin bacaklarından aşağı sızması? Benim tarafımdan becerildiğini bilmek. Bana ait olduğunu bilmek?"

Sarsıldım.

Dizlerim çalışmayı bıraktı.

Tanrım, evet lütfen.

"Siktir git," diye tersledim.

"Nasıl isterseniz." Sırıttı.

Seni seviyorum, diye fısıldadı gözleri.

Beni yatağa fırlatarak yüzüstü çevirdi ve elbisemin eteklerini sırtımın üzerinden geçirdi. Ayaklarımı iki yana açarak kemerimi çözdü, fermuarımı açtı ve kendini yumrukladı.

Kalbim kulaklarımda, parmak uçlarımda, klitorisimde çarpıyordu. Vücudumdaki her hücre onun için boyun eğmek ve eğilmek istiyordu. Beni doldurmasına *ihtiyacım vardı.*

O içimde olmadan bir bütün değildim.

Ama yapmam gereken bir gösteri vardı.
Mükemmelleştirdiğimiz bir şovdu ve Victor da buna kanca, çizgi ve platinle inanmıştı. Yataktan kalkıp yana doğru çalım attım.
Beni yakaladı ve tekrar fırlattı. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"
Sırtımın alt kısmına bir yumruk bastırarak beni sabitledi.
"Bırak beni!" Mücadele ettim.
"Hâlâ çok güçlüsün." Kalçalarımı yatağın kenarına doğru sürükledi. "Hala çok kırılmamış."
"Çek o lanet ellerini üzerimden." "Ya yalvar ya da çılgılık at. Seçim senin."
Çılgılık attım.
Güldü.
Kıçımın yanaklarını tutarak beni iyice ayırdı ve kendini derine soktu,
.
Kukum onun etrafını sarmış, ele geçirmesini kolaylaştırmıyordu. Uyarılmış olmama rağmen sıkıyordu.
Cüssesinin kalınlığı.
Tüm bunlar beni çılgınlığa itti ve kaybettim. Ona teslim olma dürtüsüyle savaştım.
Kendimi çırpınmaya ve ağlamaya zorladım.
Ustam ve ikiz alevim benim her iki yönümü de anlıyordu, hem rolümü hem de gerçeği, şehveti ve aşkı. Beni kavrayıp vücuduma hızlı ve şiddetli bir şekilde pompalarken tırnakları kalçalarıma batıyordu.
Başparmakları beni o harika Mors alfabesi daireleriyle okşadı.
Aleti beni tekrar tekrar cezalandırdı.
Yatak onun her hırçın vuruşuyla gıcırdıyordu.
Kulaklarım çınladı.
Rahmim sıkıştı.
Bir salıverme kanımda süzüldü ve patladı.
"Siktir..." Nefes alamıyordum. "Sen." Manik bir canavar gibi üzerime binerken nefes nefese kaldım.
Cevap vermedi. Hızını tamamen kaybetmişti, kalça kemikleri beni zedeliyor, siki G noktamı tekrar tekrar cezalandırıyordu...
Her santimim sıçramaya hazırды.
Evet.

Tanrım, evet.

Onunla savaşmayı
bıraktım. Ona her şeyi
verdim.

Sıcak eli kıcıma acımasızca vururken gerçekten çığlık attım.

"Beni senin için bu kadar sertleştirdiğin için beş vuruş. Suyun her bulaştı.
Senin bu kadar ıslak olduğunu bilerek geceyi nasıl geçirebilirim?"

Bana tekrar
vurdu.

Acı.

Muhteşem, çılgınca bir
acı. İnledim.

İnledi.

Hızımız hezeyana ulaştı.

"Siktir, küçük kabus." Aleti büyüyüp zonklarken, beni sahiplenirken, sakat bırakırken bana tekrar şaplak attı. "Bunu hissediyor musun? Boşalmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hissediyor musun?"

Başımı
salladım.

Nefesim
kesildi.

Dördüncü kez vurup beni cennete doğru savurduğunda irkildim.

"Sen ve o lanet dövme. Beni ömür boyu lanetledin."

Uçurumun kenarında asılı kaldım.

Sonbahar çok derin ve siyah görünüyordu, yıldız patlamaları ve süpernovalarla doluydu. Sadece küçük bir itmeye ihtiyacım vardı.

Tek bir küçük-

Thwack.

Beşinci vuruşunda yanmıştım.

Kanatlandım ve uçtum.

Tüm vücudum boşaldı.

Uyanıyor ve dalgalanıyor, sağıyor ve yumrukluyor. Sesler çıkardım.

Bir şeyler için yalvardım. Saçma sapan, bilinmeyen şeyler.

Paramparça olurken ve kırılırken insan değildim.

"İly. *Lanet olsun.*" Henri beni çekti. İçimde sürünerek gidebildiği kadar derine indi. "İly. Sikeyim. *Siktir!*"

Serbest bırakılması fişkırdı ve kaplandı, beni sıcak, ip gibi sıvıyla dağladı.

Beni orgazmla beslemeye devam ederken çıkardığı homurtular beni bir başkasına itmekle tehdit ediyordu.

Zar zor görebiliyordum, zorlukla
düşünebiliyordum. Beni mahvetti.

Sonunda titreyip kendini içimde kilitlediğinde, beni sonsuza dek onun olarak işaretlemesinin hissiyle ürperdim.

Onun dölünü giydim.

Her tarafım onun kokusuyla kaplıydı.

Soluk soluğa bir iniltiyle geri çekildi, geriye doğru sendeledi ve
Artık çalışmayan elleriyle ereksiyonunu siyah pantolonunun içine sokup tokasını taktı.

Dik bir şekilde dönerek yatağın kenarına oturdum.

Islak bir parça elbisemin içine işledi ve fermuarının üzerindeki siyah kumaşta parıldayan uyarılmamın gümüşü izleriyle eşleşti.

Beni bakarken yakaladı. "Sularının her tarafımda olduğunu söylemiştim."

Sahiplenme selini kucaklayarak gülümsedim. *Sen benimsin. Bedenim diyor ki*

Ya

ni. Başını salladı ve kalbinin üzerine bir yumruk koydu. *Sonsuza kadar.*

"Gel bakalım, küçük kabus." Bileğimden tutup beni sürükledi.

yatağa yatırdı ve beni kapıya doğru götürdü. "Parti

zamanı." Kalçamdan aşağıya sıcak bir nem seli sızdı.

Ürperdim.

Kapıyı kırarak açtı ve berbat güldü. "Orası dağınık mı? Belki bu gece iyi bir kız olursan, seni yalayabilirim.
temiz."

Tökezledim.

Beni yakaladı.

Kulağıma fısıldadı, "Hâlâ benimle misin, *mon cœur?*" (Kalbim.) Onun muhteşem gri gözlerini yakaladım.

Daha da derin duygular içine düştüm. "Her zaman." Titredi.

Gülümsedim.

Birlikte, hayaletlerin ve iblislerin oyun oynamak için ortaya çıktığı bir geceye daldık.

Ve sabah olduğunda hala hayatta olacağımızı umduk.

* * * * *

"Bir şeyler doğru gelmiyor, *jaanu*."

Döndüm ve Peter'ı arkamda yakaladım.

Olduğu yerde kıpırdandı ve dudaklarını kulağıma bastırdı. "Victor'un gözlerinde kendini beğenmiş bir bakış var. Tüylerimi diken diken ediyor."

Odanın öbür ucunda Roland'la gülüşen Victor'a bir bakış attım.

İnce ve uzun boylu Victor, koyu renkli peleriniyle seçkin bir sanat galerisi küratörü ya da biraz eksantrik bir hayırsever gibi görünüyordu. Onu kesen maske

Yüzünün yarısı günahlarının çoğunu gizliyordu ama Petrus haklıydı.

Lacivert gözleri özellikle memnun görünüyordu, aslında biraz kendini

beğenmiş. "Gel." Ben'le konuşmakta olan Henri'ye hızlı bir bakış atarak

Stewart çok değildi, Peter kelepçeli bileğimi yakaladı ve beni

Büyük Salon'un tüm duvarlarına asılmış olan beyaz tüllerle örtülü oyuk.

İki saat boyunca birbirimize karıştık ve ben bacaklarımın arasındaki yapışkanlığı unutmak için elimden yaptım. Henri bana bilmiş bakışlar atmaya devam etti.

Efendiler yediler, içtiler ve neşelendiler.

Victor hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Büyük Salon doğu kanadının neredeyse tamamını kaplıyordu. Cilalı parke zeminleri, kükürt ve şeytan boyalı tavanları ve yüzlerce vitray penceresiyle sanki gerçekten cehennemdeymişiz gibi görünüyordu. Her vitrayda bir çeşit erotik katliam tasvir ediliyordu. Mızraklara geçirilmiş kadınlardan kazıkta yakılan kızlara kadar. Her biri parmaklanırken, becerilirken ya da kırbaçlanırken yavaş ve acı dolu bir şekilde ölüyordu.

Sahneler o kadar barbarca, o kadar acımasızdı ki bir şey yiyememiştim.

Mide bulandırıcı pencerelerin arasına serpiştirilmiş olan Victor, dekorasyon ekibine her duvara beyaz ve siyah kumaşlar sermelerini emretmişti.

Siyah, çok sayıdaki şamdandan yayılan mum ışığını emerken beyaz, yıldız tozu gibi parılıyordu.

Hâlâ temasını çözememiştim ama her Efendi Henri'yle aynı siyah pelerini giyyordu. Aynı siyah turmalin maske. Aynı Azrail aurası odanın içinde süzülüyor, kan kırmızısı şaraplarını yudumluyor ve mücevherlerine işkence ederken gülüyorlardı.

Mücevherler.

Victor onları melek gibi göstermeyi amaçladıysa, bunu başarmıştı.

Her birimiz aynı beyaz ipek kumaşı giyyorduk. Kızlar, Masters'ın üzerinde tepinebileceği kadar uzun trenleri olan taç yapraklı elbiseler giymişlerdi.

Çocuklar o kadar ince ve şeffaf pantolonlar ve gömlekler giymişlerdi ki, vücutlarının gölgeleri görünüyordu, dokunmak için alaycı piçler.

Peter'ın yüzüne baktım.

Kristallerden oluşan maskesi gökkuşaklarıyla parıldıyor, dudaklarına pembeler ve yeşiller saçıyordu.

Konuşmak için fazla zamanımız nefret ediyordum.

Tam orada durmasına rağmen onu özledim.

Ona onu sevdiğimi söylemek istedim ama... bunun onu çok inciteceğini hissediyordum. Ona karşı çok derin duygular beslediğim için değil, bu duygular tamamen platonik olduğu için.

O benim arkadaşım ve ruh eşimdi. Tıpkı kardeşim gibi.

Ruhumun kayıp parçasını bulmamış , belki de bir çift olurduk.

Ama bu hayatta, bu enkarnasyonda, ben Henri'ydim.

Do badan, ek jaan: iki beden, bir ruh.

Bakışlarım Peter'ın yakışıklı yüzünden göğsündeki şişmiş yaralara kaydı, melek gibi beyaz gömleğinin altında kıpkırmızı parlıyordu. "Oh, Paavak... Çok üzgünüm."

İrkildi ve sanki onları silebilecekmiş gibi kirpiklerini ovuşturdu. "Ben iyiyim." "Seni kim incitti?"

"Branson geri döndü. Ama üzülme-" "Piç kurusu."

Keşke bu gece Cadılar Bayramı değil de Noel olsaydı.

İki ay ileri atlamak ve onun bir daha istismara uğramasını engellemek istedim.

"Emerald Bruises'tan sonra aldığım arnika tabletlerinin geri kalanını size verebilirim. Tüm paintball izlerimin iyileşmesine gerçekten yardımcı oldular."

Dalgınca gülümsedi ve başını salladı. "Bu konuda endişelenme. Seni buraya yaralarım hakkında konuşmak için sürüklemedim-"

"Topaz Tor gecesi olanlar hakkında konuşmak ister misin-" "Hayır."

Ağzını ovuşturdu. "Kesinlikle hayır."

O dans pistinde nasıl yan yana durduğumuzu hatırlayarak irkildim. Farklı ustalarla aynı anda nasıl doruğa ulaştığımızı.

Wilson adında bir Efendi tarafından nasıl sürüklendiğini ve Henri'nin beni diğer tarafa nasıl taşıdığını.

Bu gece onu sevdiğimi söyleme konusundaki temkinliliğime rağmen, maç sırasında ona söylemişim.

Ona vermişim ve o zamandan beri bundan bahsetmemişim.

Kollarımdaki tüyleri ovuşturarak omuz silktim. "Bu konuda konuşmamız gerek. Haftalardır aramızda bir gariplik var."

Ağır bir of çekerek elini bıraktı. "İly... lütfen yapma." İrkilerek, siyah pelerinli bir Üstadın yıldız tozundan oluşan şeffaf duvarımızın yanından süzülüşünü izledi. "Senden ne yapmanı istediğimi ve neden benimle birlikte gittiğini biliyorum. Hiçbir anlamı olmadığını biliyorum ve..." Bana en hüzünlü gülümsemesini verdi.

gözleri kederle parlıyordu. "Hepimiz iyiyiz, *jaanu*. Ciddiyim. Ben iyiyim."

Sesindeki kavernöz yankı.

Ağrıyan umutsuzluk.

Henri bize bir bakış fırlattı. Bana doğru sallandı, tüm vücudu koruyuculukla doluydu.

Ama başımı hafifçe salladım.

Güvendeydik.

Uzakta değildik.

Ve Peter'ın bana ihtiyacı vardı.

Harika arkadaşına biraz arkadaşlık borçluydum. Özellikle de tüm enerjisi boş hissederken.

Boştan da beter... ıssız.

Peter'ın beyaz kıyafeti artık yeryüzüne inmiş bir melek gibi değil, hâlâ nefes alıyor olsa bile kefen gibi bir giysi gibi görünüyordu.

Elini tutup sıktım. "Paavak, ne ? Beni korkutuyorsun."

Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek nefes verdi. Uzun süre cevap vermedi ama sonunda burnunu çekti ve cılız bir kahkaha attı.

"Kendime bunu yapmayacağımı söyledim. Seninle tanıştığım günden beri kelimeler boğazımda düğümleniyor ama..." Elimini canımı acıtacak kadar sert bir şekilde sıkarken, "Sana aşık olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye inledi.

Her şey düştü.

Victor'un suaresinin klasik unutulmaz müziği.

Henri'nin bizi bir şahin gibi izlediği hissi.

"Seni sadece sevmiyorum, İly," diye mırıldandı. "Sana *aşığım* ve keşke *aşık* olmasaydım."

Ego bana inkar emretti. Şaşırmış gibi davranmamı. Ona saygınlık görüntüsü vermemi.

Ama yapamadım.

Ben ona hiç yalan söylemedim, o da bana hiç yalan söylemedi.

Benden kendimi göstermemi istediği o ilk gün bile, canı yanarken tutunabileceği bir zihinsel resim olsun diye, benim hissetmediğim bir şey hissettiğini sezmiştim.

Keşke her şey farklı olsaydı ve onu mutlu etme gücüne sahip olsaydım.

Ama ben başkasına aittim ve bu adil olmazdı.

Hiçbirimiz için.

Kelimelerle boğuşurken, doğru şeyi söylemek için dua ederek ağzımı birkaç kez açıp kapattım, ama Peter benden önce davrandı.

"şey söylemek zorunda değilsin." Henri'ye bir bakış fırlattı. "Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. Bunu hissetmek için ikinizle aynı odada olmanız yeterli. Bunu görmek için." Acıyla kıkırdadı. "O senin için kelimenin tam anlamıyla kendini öldürür ve sen de... şey, onu hayata döndürürsün çünkü onsuz yaşayamazsın. Daha iyisini bilmesem, aynı lanet kalbi paylaştığınızı söyledim ve... bunun acı verdiğini inkar etmeyeceğim. Kırbaçlardan, tecavüzlerden, dayaklardan daha çok acıtıyor. Acıtıyor çünkü bunun nasıl bir his olduğunu asla öğrenemeyeceğim ve karşılığında sevilmeden öleceğim."

İçine girerek onu kocaman bir kucakla sardım. "Seni seviyorum Paavak. Sanırım hayatım boyunca sevdim. Ben onun olduğu kadar seninim de. Sadece ruhunun kayıp parçası değilim. Ama onu bulacaksın. Yapacağını biliyorum. Of

Elbette ölmeyeceksin. O seni buranın dışında bekliyor. Gelecek yıl özgür ve iyileşmiş olacaksın ve birbirinizle trende ya da süpermarkette karşılaşacaksınız ve o sana bir kez bakacak ve anlayacak."

Beni kendine çekti, kalbi gümbürdüyordu. "Seni seviyorum, Ilyana Sharma."

Parmaklarımı sırtına geçirdim. "Biliyorum ama benden çok daha derin birini seveceksin. Onu bulduğunda anlayacaksın."

Kederini içine çekerek mırıldandı: "Beni seçersen kenara çekileceğini söylediğini biliyor musun?" Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Siktiğimin

Piç kuruşu bana tek bir cümleyle nasıl hissettiğini taklit etmediğini gösterdi. Beni tehdit etmedi. Bana geri çekilmemi bile söylemedi." Geri çekildi ve şefkatli parmaklarıyla elbisemin bazı katlarını yeniden düzenledi. "Gerçek şu ki

Senin mutluluğunu kendi mutluluğundan üstün tutması bana her şeyi anlattı. Seni seviyor, *Jaanu*. Hem de çok. Ve... kahretsin, ben bunu görebiliyorsam herkes görebilir." Garson şarap kadehlerini doldururken Roland'a kadeh kaldıran Victor'a bir bakış fırlattı. "O görebiliyor. O biliyor."

Henri kumaşı kenara itti, birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu görünce gözleri kısıldı. "Her şey yolunda mı?" Eli bana doğru seğirdi ama geri çekti.

Beni rahat bırak.

Birkaç saniyeliğine beni Peter'a ver.

Onu zaten sevmiyor olsaydım, sadece bunun için bile severdim. "Biz iyiyiz. Sadece... iki dakika."

Bu ona pahalıya patladı.

Bunu gözlerinde gördüm ama başını salladı ve arkasını dönerek bizi kameralardan ve Victor'dan korudu.

"Victor'un gösterdiğinden daha fazlasını bildiğini mi düşünüyorsun?" Fısıldadım, soğuk bir cereyan omurgamdan aşağı doğru uğulduyordu.

"Sanırım kartlarını göğsüne yakın tutmaya alışkın ve avlanmayı seviyor." Peter kamburunu çıkardı. "Ona hizmet ettiğim beş yıl boyunca, kazanan bir eli olduğunda hep en mutlu olan o oldu. Bir şeyler saklıyor." Kollarını kavuşturup kendine sarıldı. "Sadece ne olduğunu bilmiyorum."

"Eğer hediyelerimizi ve planlarımızı bilseydi, kesinlikle-" "Hayır, olduğunu sanmıyorum." Başını iki yana salladı. "Faiza kontrol ediyor

her temizlik yaptığında. Hiçbir şeye dokunulmamış ya da hiçbir şeyin yeri değiştirilmemiş." "Sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ama bir şeyler doğru gelmiyor. Sanki ufukta bir fırtına toplanıyor. Sen de hissetmiyor musun?" Elini kolunda gezdirdi, tüyleri diken diken oldu. "Gittikçe artıyor. Buradaki enerji alışılmışın dışında."

"Bana bir saniye ver." Kendimi topraklayarak, ayaklarımdan gümüş köklerin çıktığını ve toprağın derinliklerine doğru tüylendiğini hayal ettim. Gözlerimi kapattığımda, altın ışık çakralarımdan geçerken ürperdim ve-

"Aman Tanrım, nasıl bu kadar kör olabildim?" Peter nefes nefese kaldı.

Gözlerim tam zamanında açıldı ve onun sendeleyerek geri döndüğünü, bakışlarının yüzüme kilitlendiğini gördüm.

"Ne... ne oldu?" Ona doğru uzandım.

Henri aniden ortaya çıktı. "Neyi görmedin? Neyi görmedin, Pete?" Peter'ı dirseğinden yakalayarak onu sarsma dürtüsüyle savaştı. " ağızındaki baklayı."

Peter içimi parçalayan gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Maskeler. Taktığı taç... onlar... bizi lanet olası elmaslarla giydirmiş."

Henri bana dehşetle baktı.

Başımın üstündeki taca dokundum ve Peter'ı incelerken sallandım.

Maskesini.

Kıyafeti.

Bir melek

değil.

Bir elmas-

"O biliyor." Henri beni yakaladı. "Maldan haberi var."

Titredim. "Ama-"

"Beyler!" Victor'un sesi klasik dizeleri kesti ve kalbimi durdurdu. Victor küçük bir sahnede durup kadehini kaldırırken, puslu parıltılı kumaşın arasından üçümüz de donup kaldık. "Mutlu Cadılar Bayramı!"

"Mutlu Cadılar Bayramı Geceleri!" Roland sıırttı.

"Bize bu gece iyi bir oyun oynayacağınızı söyleyin!" Ian sıırttı.

Victor süslendi ve mırıltıların bekledi. Kadife pelerinini ayaklarını örtecek şekilde savurarak, lanetlediği herkesi hayata döndürmek üzere olan karanlık bir büyücü gibi gülümsedi. "Tasadüfe bakın ki, aklımda özel bir oyun var."

Bir onay kükremesi.

Bir alkış tufanı.

"Ama önce birkaç şey söylememe izin verin." Sessizlik yeniden çökerken Victor gülümsedi. "Başlangıç olarak, yeni bir şirketle birlikte bazı temizlik işlerini duyurmak istiyorum.

iş fırsatı. Tüm konuklarım arasında en başarılı ve yüksek soyağacına sahip olduğunuz için bu geceye katılmak üzere siz seçildiniz."

Henri sol elimi tuttu. Peter

sağımı.

Victor bize malzemenin üzerinden bir bakış atıp kadehini bize doğru uzatırken donmuş bir üçlü olarak durduk.

"Birincisi ve muhtemelen bu akşamın en iyi haberi... *Bir oğlum !*"

Tüm Ustalar üst düzey başladı. "Tebrikler!" "Artık Mücevher

Kutunuz nesiller boyu devam edebilir!"

"Üyeliklerimiz çocuklarımıza da geçiyor mu Vic?"

Victor başıyla . "Evet, evet. Tamam, bu kadar yeter. Sus. *Sessiz olun.*"

Sessizlik çöktü.

Nezaketle gülümsedi. "Benim adıma sevindiğiniz için teşekkür ederim. Bu sabah Dr. Belford tarafından onaylandı. Ekipmanların erken gelmesine çok sevindim ve artık tam donanımlı bir var." Sırıttı. "Sadece bir doğum için koca bir tıbbi koğuş oluşturmak biraz abartılı görünebilir ama... işte burada devreye siz giriyorsunuz dostlarım."

Pelerini arkasında dalgalanarak sahnenin etrafında yürürken her bir adamı işaret etti. "Çoğunuzun zaten yavruları var. Efendilik yapabileceğinizi kanıtladınız. Şimdiye kadar mücevherlerimin hamile kalması yasaktı. Kısmen benim, kısmen de sizin yararınız için, ama... eğer içinizden biri kanıtlanmış soyunu paylaşmak isterse, bana kimi istediğini söylesin, ben de ayarlayayım."

"Bekle, ne?" Birkaç Usta burun kıvrıdı.

"Burada koşuşturan lanet olası çocuklar istemiyoruz Vic." Roland alay etti.

"Kendi adına konuş. Bir amaç uğruna tecavüze varım." Wilson bir adım öne çıktı. "Ben de varım!"

Victor her bir erkeğe baktı. "Bebek yapma kısmından zevk alacağınızın ama sonuçlarla hiçbir ilginizin olmayacağının farkındayım. Hamile kalmayı başardığınızda, söz konusu mücevher görevine dönene kadar alıkonulacak."

"Yani çoğunu damızlık kısıraklara dönüştürmeyi planlıyorsanız daha fazla hayvan mı getireceksiniz?" Travis sordu.

"Toplayacağım. Aslında ekibim biz konuşurken bile daha fazla mücevher topluyor." "Aynen öyle." Branson kıs kıs güldü. "Aletimi yeni taşlarla ıslatmaya bayılıyorum. malzemeler."

Peter ürperdi. Parmaklarını sıkıttı.

"Bebekleri aldıktan sonra onlarla ne yapacaksın Vic?" Ben sormaya cesaret etti.

Victor bir yılan gibi gülümsedi. "Onları sat tabii ki."

"Satmak mı?" Stewart bir ağız dolusu viskiyle boğuldu.

Henri kükredi, büyük olasılıkla bizim tarafımızdaki tek Efendileri tokatlamak ve onlara sessiz kalmalarını emretmek istiyordu.

Victor'dan ne kadar nefret ettiklerini açıklarlarsa.

Abby ve Pen'i kurtarmak için neler yapabileceklerini ortaya çıkarırlarsa...
hepimiz boku yedik.

Neyse ki Victor canavarlığıyla eğlenmeye devam etti. "Evet, sat. Ve şimdi işin eğlenceli kısmı. Bir varisim yolda olduğu ve ben de gençleşmediğim için, çok iyi bir dostumdan, yani kendim gibi gördüğüm bir adamdan onun koruyucusu olacağım. Eğer onun eğitimini tamamlayacak kadar uzun yaşamazsam, yerimi bir başkası alacak. Henri." Victor gölgelerin arasından bizi işaret etti. "Lütfen bana katılın. Haydi, utanmayın."

Henri hırıltısını yuttu.

Elimi öyle sert yumrukladı ki parmaklarım uyuştı.

Sonra... tek kelime etmeden beni , kumaş perdeyi savurdu ve Victor'a doğru yürüdü. Yerçekimine meydan okuyan bir sıçrayışla sahneye çıktı ve tanıdığım en hasta, en kötü adamın yanında durdu. "Çağırdın."

"Gelmişsin." Vic, Henri'nin yanağını okşadı. "Ne kadar iyi bir çocuk." Henri gülümsedi.

Çok gerçek görünüyordu. Çok gerçek.

Ama kalbim yalanların ötesini ve altındaki gerçeği gördü.

Henri'nin bütün geceyi etmeye ne kadar yakın olduğunu gördüm. Sona ne kadar yakındı.

Peter tüm tedbiri elden bıraktı ve kolunu belime doladı. Beni kendine çekerek fısıldadı, "Kaçmalısın, *jaanu*. Nereye ve nasıl bilmiyorum ama... gerçekten kaçman gerekiyor."

Ben ve Stewart dönüp bana baktılar.

Gözleri.

Korkuları. Peter

haklıydı.

Bu yerdeki enerji çarpık ve yanıltıcı. İnşa ediliyor, toplanıyor, tıslıyor ve sürünüyor... keskinleşiyor, soğuyor ve-

"Henri." Victor kadehini kaldırdı. "Beni etkilemeye devam ediyorsun son birkaç aydır. Birlikte çok eğleniyoruz ve... Sende kendimi gördüğümü söylediğimde gerçekten ciddiym. Gerçekte olduğun kişiye doğru büyüdüğünü görüyorum. Sonunda özgür olduğunda adamı görüyorum. Bu yüzden... tıpkı seni yolculuğun boyunca itmeyi kendime görev edindiğim gibi, bunu da son itişim olarak kabul et."

Büyük Salon'u yoğun bir beklenti kapladı.

Peter bileğimden yakaladı ve beni çıkışa doğru çekti.

Ayağım takıldı ve tökezledim, bu sırada arkama baktım ve Victor'un Zehirli gözler. El salladı. Kıkırdadı. Dört muhafız önümüzü kesti ve bizi durdurdu.

Henri sahnede donakaldı.

"Benden ömür boyu üyelik mi istedin?" Victor Henri'ye gülümsedi. "Bu gece bunu kabul edeceğim. Deneme süreniz sona erdi, *dostum*. Sizi tamamen karşılamaya hazırım. Ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak Dostluğunuz için ne kadar minnettar olduğumu kanıtlarsanız, tüm paranızı almayacağım. Bölüşürüz. Yarı yarıya. Sadece evim sana miras kalmayacak, aynı zamanda gerekirse oğluma bakmak için de paran olacak."

Peter nefes nefese yanımda durdu.

Bacaklarımdan aşağıya dehşet damlacıkları saplandı. Kaçma dürtüsü daha da .

Victor parmaklarını garsona şıklatıp Henri'yi işaret edince kalbim durdu. Henri'nin gevşek eline bir bardak içki kondu. Bu onu uyandırdı.

Öfke bakışlarında alevlendi, sonra bunu saygı ve minnettarlık dolu bir bakışla örttü. "*Mersi, Vic. Ben... onur duydum.*"

"Hayır, hayır dostum, onur duyan benim. Bana cevabını vermediğinin farkındayım ama senin yerine ben veriyorum. Oğlumun vaftiz babası olduğun için tebrikler. Daha iyi bir vaftiz babası olamazdı. Şimdi, iç." Kadehini Henri'ninkiyle tokuşturdu, Henri kadehi geri boğazını temizlerken gözlerini ondan ayırmadı.

"*Fabuleux!*" Boş bardağını Rachel'a fırlatan Victor kollarını açtı. "Ve şimdi, beyler. Mücevherlerinizi geride bırakıp beni takip edin. Bu gecenin son bölümü hazır." Sahneden indi, bana ve Peter'a doğru süzülürken pelerini gece gibi dalgalanıyordu.

Kalabalıktan önce bize ulaştı.

Geldiği anda bizi kötülüğünün içine çekti.

Kibar kişiliğini bir kenara bırakıp gerçek canı rengini ortaya çıkararak bileğimi sıktı ve ağzını kulağıma dayadı. "Gerçekten bilmediğimi mi sandın, *Ilyana*? Gerçekten böyle bir şey yapabileceğini düşündün mü?

"Benden kaçmak kadar *saçma* bir şey olabilir mi?" Dilini gıdaklayarak geri çekildi. "Ve sen, Peter." Gözleri Paavak'a kaydı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Beni mahvettin. Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana gösterdiğin sadakat bu mu?

Sen?" Omuz silkti ve beni kendine çekti. "olsun. olsun, siz iki nankör *küçük pislik*. Beni buna zorlayanların siz olduğunuzu unutmayın. Bunu siz yaptınız. Bu gecedен sen sorumlusun." Dudakları geri çekildi, Sesi alçak ve titriyordu. "Siz ikiniz *beni hasta ediyorsunuz*. Karanlıkta fare gibi . Mutfaklarımı ziyaret ediyorsunuz. Mücevherlerimi bana karşı kullanıyorsunuz. Küçük oyunlarınızı benden saklayabileceğinize inandığınıza göre intihara meyilli olmalısınız. Temizleyiciler? Kimyasallar mı? *Ha!*" Henri bize doğru gelirken güldü ve omzunun üzerinden baktı.

Sesini Henri'nin duyamayacağı kadar alçak tutarak tısladı, "Evimde çürümenize izin vermekten bıktım. Sen ve senin küçük fısıltıların ve isyanların. Bu

anlamsızdı. *Faydasız*. Kaybettiniz ve bu ölümcül küçük sürüklediğiniz herkesi cezalandıracağım. Özgürlüğü bu kadar çok istiyorsun? O zaman, *onu alacaksın*."

Victor beni de yanında sürükleyerek ilerlerken muhafızlar önümüzdeki duvarı yıktılar.

Peter beni .

Geri çekildi.

Ama Victor kibarca, "Muhafızlar, lütfen Peter'ın bize katılmasını sağlayın. Kendisi bu gecenin onur konuğı."

"Evet, efendim."

Sorunsuz bir şekilde, iki siyah takım elbiseli adam yerlerine geçerek benim ve Victor'un arkasında sıraya girdiler, Peter'ı aramızda bloke ettiler ve Henri'nin çok yaklaşmasını engellediler. Victor omzunun üzerinden sırtıttı.

"Hazır mısın, *dostum*?"

Henri enerjiyle titreşiyordu.

Yaşam gücü artık giysisinin içine sığmıyordu, çizgileri öfkeyle bulanıklaşıyordu.

Ama yine de senaryomuzu takip etmeyi başardı.

Rol yapmayı, yapmacık davranmayı ve yalan söylemeyi başardı. "Elbette Vic. Dört gözle . Her neyse."

Hıçkırıklara boğıldum.

Kaçması için bağırarak üzere ağzımı açtım.

Ancak iki muhafız daha Henri'nin arkasına geçti ve arkalarından bir misafir alayı geldi.

Kapana

kısılmıştık.

Hapsedildim.

Kesime giden çiftlik hayvanları. O
bilmiyordu.

Victor'un ne dediğini duymadım.

Victor'un beni doğru sürüklerken çıkardığı alçak kıkırdamayı
duymadım. Ya da kar kadar soğuk fısıltısını. "Ölme zamanı, küçük elmas.
Hadi gidip seni özgür bırakalım."

Otuz Dördüncü Bölüm

Henri

SIKTIR.

Sikeyim.

Siktir!

Cılalı elbise ayakkabılarının sesi taş döşemeler üzerinde yürürken ve kadife pelerinlerin hışırtısı karanlıkta fısıldarken zihnim aşırı yüklendi. Her Efendi geldi. Siyah maskeli adamların arasına serpiştirilmiş çok sayıda muhafız.

Biri dışında hepsi erkek.

İly.

Beyazın tek sıçraması ön taraftaki Peter ile ondan geliyordu.

Başka mücevher yoktu.

Victor onları hiç umursamıyormuş gibiydi. Tek fikirli ve tamamen planladığı dehşete odaklanmıştı.

Hızlı adımlarla ilerleyen Victor bizi bir koridordan, bir kemerden, bir avludan geçirdi ve yıldızlarla dolu gökyüzünde dalgalanan bir bayrağı olan bir götürdü.

Her metrede, bunu nasıl durduracağımı bulmaya çalıştım.

Her kalp atışında, doğaüstü güçlerin içime dolması ve Victor'u durduğu yerde vurması için yalvardım.

Sadece bir düşünceyle öldürebilseydim bu çok daha kolay olurdu.

Bir büyü şimşegi.

Beyne iyi yerleştirilmiş bir lanet.

Hangi muhafızların bizim tarafımızda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben ve Stewart birkaç adam geride kaldı.

Onlar bana bakarken sırtım diken diken oldu. Geriye çekilip onlarla konuşmak istedim.

Yürürken bir kuşatma planladık çünkü bu gece o lanet geceydi. Noel falan olmayacaktı.

Darbe yok.

Bomba yok, mermi yok, özgürlük yok. Victor biliyordu.
Ne kadarını biliyordu, bilmiyordum.
Ama *bir şeyler* biliyordu.
Ve bunların hiçbiri iyi değildi.
Victor kulenin içinde kaybolurken taş bizi yuttu ve hepimiz onu takip ettik.
Yankılar buzla zonkluyordu. Sonsuz soğukluk kemiklerimi dişleriyle ısırırdı.
Bir muhafız öne ve cebinden pirinç anahtarlarla dolu bir yüzük çıkardı.
Acı verecek kadar yüksek sesle şingirdiyorlardı.
Süslü kilide girerken metalin metale sürtünmesi. Kapı açılırken menteşelerin gıcirtısı.
Nefes alamıyordum.
Kapı gıcırdayarak taş döşemelerin üzerinde sürüklenirken muhafız kapıyı açıp Victor'un merdivenlerden inmesi için kenara çekildi.
Takip ettik.
Çok fazla merdiven var.
Hiç bitmeyen merdivenlerden oluşan dolambaçlı bir tirbuşon.
Elektrik fenerleri duvarlarda ateş gibi yanıp sönüyor, tökezlememe yetecek kadar ışık veriyor ama yönümü bulmama yetmiyordu.
Bizi hangi cehenneme götürüyor?
Misk ve rutubet bir bataklık gibi dalgalanıyordu.
Hava yoğun ve topraksı bir hal aldı, ayak parmaklarım uyuşana kadar gittikçe soğudu ve klostrofobi boğazımı tırmaladı.
Ily'nin göz alıcı beyaz elbisesi içindeki ışıltısı aklımı başımda tutan tek şeydi.
O benim fenerimdi.
Benim kuzeyim.
Sadece benim.
Elbisesinden dolayı değil, ruhundan dolayı parlıyordu. İçindeki ışık benim karanlığımı yumuşatıyordu. Onun iyiliği benim karanlığımı. Pişmanlığıma karşı onun kefareti.
Victor merdivenlerin sonuna ulaştığında Peter tek kelime etmedi.
Ayakkabıları kayaya vurup tıslıyordu. Ses etrafımızda yankılanıyordu, ulaştığımız tünel lanet bir tabut kadar dardı.

Sertçe
yutkundum.
Derim kaşındı.
Sanki bizi diri diri gömmüş gibi hissettim.
Victor sensörleri tetikleyince ışıklar yandı.
Birbiri ardına, hiç bitmeyen karanlığı iğne ucu kadar bir aydınlıkla
bozuyorlar.

Solumda gölgeli bir mezarın yanından
geçtim. Sağımdaki duvara çarptım. Bir
hücre.

Barlar.

Duvarda prangalar ve ortada bir kanalizasyon.

Zindanlar.

Onun lanet olası zindanındayız.

Victor sıranın en başındaki yerinden kıs kıs güldü. Sesi, turistlerine gerçekleri anlatan iyi bir tur rehberi gibi soğukkanlı ve derli topluydu. "Umarım estetiği beğenirsin Henri. Linlithgow Sarayı ve kalıntılarının planlarını incelemek için uzun saatler harcadım. İnşaatçılarımdan bana bir kopyasını vermesini sağladım. Kumtaşı, granit ve meşesine kadar."

Kafama silah dayasa bile konuşamazdım.

Arkamdaki birkaç usta kıkırdadı. "Buranın havasını her zaman sevmişimdir, Vic. Özellikle de gece oyunlarına bayılırım. Gerçek oyunda acı çeken dağlıların hayaletlerini neredeyse hissedebiliyorsunuz."

"Böyle söylediğin için teşekkür ederim Larry. Birilerinin ayrıntılara verdiğim önemi takdir etmesine sevindim." Victor omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. Gözleri benimkilere takıldı. "İyi misin dostum? Biraz solgun görünüyorsun."

Boğuldum, öksürdüm ve boğazımı temizledim. "Ben iyiyim. Sadece...
hepsini alıyorum

içer

i." "Görülecek daha çok şey var. Çok daha fazlası. Bu
tarafından." Hızını artırarak Ily'yi de kendisiyle birlikte
çektii. Çıplak ayakları çok üşüyecekti.

Vücudu bu dünyanın bağırsaklarından buz gibi.

Tünel bir labirent gibi kıvrılıyordu. Yer yer genişliyor ve çatallanıyordu.
diğerlerinde kapalı. Karanlığın içinde irili ufaklı zindanlar belirdi. Bazılarında
tipik işkence ekipmanları, bazılarında ise yepyeni BDSM haçları, deri masalar
ve müstehcen oyuncaklarla dolu raflar vardı.

Başka bir barikatlı ağır ahşap kapının önünde durduğumuzda nerede olduğumuzu tamamen kaybettim. Bir gardiyan kapıyı başka bir anahtar şingirtisiyle açtı.

"Bu şekilde erişimin artık mümkün olmadığını sanıyordum?" Ian arkamdan sordu, esmer teni geceyi iliklerine kadar emiyordu.

"Değildi." Vic başını salladı ve sabırla nöbetçinin nemden şişmiş kapıyı açmasını bekledi. "Ama göçüğü boşaltması için bir ekip gönderdim ve geçen hafta temizlemeyi başardılar. Tam da bunun için zamanında."

"Mükemmel! Bu şekilde gitmek çok daha kolay,"

dedi Larry. "Katılıyorum." Victor sırtıttı.

Hızla çalışan zihnim Larry'nin burada olduğu gerçeğine kilitlendi. Neredeyse katledeceğim o küçük ot gibi zavallı.

Vic'in hayranı olmadığını sanıyordum.

Daxton'ı öldürdüğümün ertesi günü, o sümüklü adamı evine gönderdiğini söylemişti.

Peter'ın söylediklerini hatırlayarak irkildim.

Larry'nin dişliğinde bir koruma vardı.

Larry beni vurmak istediğinde silahını seve seve bırakacak bir gardiyan.

Tanrım, bundan daha kötüsü olabilir mi?

Toprağın altında sıkışmış, düşmanlarla çevrili, tamamen güçsüz, tamamen işe yaramaz bir haldeyken, hayatımın aşkı gelmiş geçmiş en kötü piç tarafından hırpalanıyordu.

Kendimden *nefret ettim*.

Onu bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyordum. Daha önce çıkmalıydık.

Ne düşünüyorduk ki, Noel'i mi bekliyorduk?

Victor bir aylığına uçup gittiği an kavga etmeliydik.

Siktir!

"Bu taraftan beyler." Victor başka bir merdivenden daha indi. Ben de onu takip ederken dizlerim titredi.

Aşağı ve aşağı, misk kokulu toprak kayayla keskinleşti.

İnişimizi tamamlayıp başka bir koridora adım attığımızda ayakkabılarımın altında çakıl taşları ve toz çıkırdadı. Siyah pelerinim sivri kenarlara takıldıkça omuzlarımı çekiştiriyordu.

Eğer son tünel bir tabut idiyse, bu da bir tabuttu.

Herhangi bir tabut değil.
Biri taştan ve yukarıdan gelen basınçla iyonlardan yapılmış.
Birkaç ay önce mağaralarda yaşadığım o ezici ağırlık geri döndü; başımı,
omurgamı eziyor, beni ayaklarımın altındaki toprağa gömüyordu.

Hayır.

Lütfen bana öyle olmadığımızı söyle-

"Neredeyse geldik arkadaşlar." Victor Ily'yi önüne itti ve onu ilerletti.
Tünel sadece tek bir kişinin geçebileceği genişlikteydi.

şeffaf fildişi elbisesinin parıltısı dışında onu gözden kaybettim.

Hasta olmak istedim.

Bağırsaklarım çalkalandı; ekşilik dilimin üzerine
sıçradı. Drty yuttum.

Ellerimi birleştirdim.

Kendimi düşünmeye zorladım.

Peter, Ben ve Stewart'la birlikte buradaydı. yaver giderse, belki
Stewart'ın tanıdığı muhafızlardan biri de bu alaydaydı.

Kavga
edebiliriz.

şimdi ve
burada.

Victor'u öldürebilirim.

Sonunda. Kendimi .

Tamamen. Bu gece zgr
olabiliriz.

Özgür ya da l... Her iki seçenek de bundan daha
iyiydi. Bu kaşınma beklentisinden.

Bu sinir bozucu endişe. Buna
dayanamıyordum.

Kanım sıçradı.

Kaslarım şişti.

Dşmanımın ilk önce hangi tarafa saldıracağını gremezken savaşla
titriyordum.

solucanlar gibi yarararak ilerlerken kimse konuşmadı. Yolculuğumuzu
fenerler süslüyordu.

Parlayan solucan yok.

Dikit ya da sarkıt yok.

Sadece ayrılmaya zorlanmış yontulmuş kayalar, bizi srfn taşa
Çarparak çıkardığı ağır sese daha da yaklaştırdı.

Hayır.

Yok artık.

Peter'ın ayağı takıldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Victor döndü ve yerde yatan adama ters ters baktı. "Ayağa kalk, *Paavak*. Şimdi."

Peter bir nefes çekti.

"Ne? Gerçek adını bilmediğimi mi sandın? Her şeyi duyuyorum, küçük Peter. *Her şeyi* biliyorum. Neden bana sahte bir isim verdin? Benden sakladığın bir şey daha."

Önümdeki iki muhafızı geçip gitmek istedim.

Arkadaşımı ayağa kaldırmak için.

Zamanı geldiğinde benimle olması için ona yalvarmak için.

Ancak muhafızlar kıpırdamadı ve Peter eğilerek ayağa kalktı. "Üzgünüm, Sör V."

Victor kıkırdadı ve onun yanağını okşadı. "Biliyorsun... gerçekten ne hissettiğini söylemek için iznim var, evcil hayvanım. Bu kadar maskaralık yeter. Bıktım bunlardan."

Bir an için Peter hiçbir şey yapmadı.

Ama sonra, tüm itaatini bıraktı ve çenesini eğdi. "Siktir et." Dişlerini göstererek hırladı, "Bana ne istersen yap. Seni durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım. Ama... onu bu işin dışında bırak. Ne sanıyorsun? Hepsini ben yaptım. Onun hiçbir şeyle ilgisi yok."

Kalbim yerinden

çıkacaktı. Ve biliyordum.

Hepsini.

Planladığımız her şey. Tüm

umutlarımız.

Tamam.

Victor gülümsedi. "Bu böyle yürümüyor, Peter canım. Temizliğe sen gidiyorsun. Her zamanki gibi. Görevini yaptıktan sonra seninle ilgileneceğim."

Neredeyse ayakkabılarıma kusacaktım.

Umutsuzluk tünelden aşağı uludu ve saldırdı.

Depresyonun her zerresi.

Her korku ve sefalet, her ıssızlık ve melankoli beni buldu, yakaladı ve içimde kalan her ışık kırıntısını söndürdü.

Burada ölebilirim.

Hepimiz burada öleceğiz.

Bu Victor'un planladığı maç için bir geçit töreni değildi. Bu bizim cenaze yürüyüşümüzdü.

Dizlerimin üzerine çöküp tövbe etmem gerekiyordu.

İtiraf etmek ve kefaret ödemek için, böylece hayatımın sona erme zamanı geldiğinde, Ily'yi bir sonraki hayatta takip etmek için çok az bir şansım olabilirdi.

Çünkü Peter ve o... birlikte seyahat edeceklerdi.

Birbirlerini tekrar bulacaklardı.

İkisi de değerli bir varlığı hak edecek kadar saf. Ama ben?

Beni becermek mi?

Yaptığım şeylerden sonra.

Yapmak istediğim

şeylerden sonra.

İkiz alev ya da değil... Onunla gitmeme izin verilmezdi.

Victor mutlu bir şekilde iç geçirerek ön tarafa döndü, Ily'yi omuzlarının arasından itti ve hepimiz tekrar hareket ettik.

Yaklaştıkça

yaklaştık.

Yaklaştıkça ... Ta ki

sonunda-

"," diye duyurdu Victor, sesi taştan yankılanarak.

Kalbim çoktan mezarında ters dönmüş ve tenim buz gibi terle kayganlaşmışken, hepimiz tanıdık bir mağaraya döküldük.

Sunağı olan bir tane.

Kafataslarıyla dolu bir dolap.

Ve şeytanların izlemesi için

koltuklar.

Bölüm Otuz Beş

.....

Ily

VICTOR parmaklarını şıklattığında ve iki muhafız beni kollarımdan ve bacaklarımdan tutup yerden kaldırdığında çığlık atmadım.

Beni kan için olukları ve özümü yakalamak için kazanı olan taşlı, buzlu sunağın üzerine yaydıklarında çığlık atmadım.

Ağır, kalın kayışlar ayak bileklerimden geçirilip sıkıca bağlanırken çığlık atmadım.

Altın kelepçelerim kancalara bağlanırken ve yakam taştaki bir mekanizma ile yerine otururken, beni boğarken, başımı aşağıda, göğsümü açıkta ve her parçamı kurban edilmeye hazır tutarken çığlık atmadım.

Çığlık atmadım.

Bu boyutta.

Ama geri kalan her
şeyde?

Ruhumun sesi kadar çığlık attım, *çığlık* attım ve her yaşam geri dalgalandı.

Kalbim çatlayıp kanarken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü.

Krish'i bir daha asla göremeyecektim. Annemi öpemeyecek ya da babama sarılamayacaktım. Bir daha asla teyzemle yemek yapamayacak ya da bisikletimle kuzenimi ziyarete gidemeyecektim. Henri'yi bir daha öpemeyecektim, Peter'la bir daha dans edemeyecektim ya da temiz hava solumak ya da gece gökyüzünü tekrar görmek.

Dakikalarım

vardı.

Sadece birkaç
dakika.

Ve onları çığlık atarak harcamayacaktım.

Başımı kaldıramıyordum ama
dönebiliyordum. Onu aradım.

Ona ihtiyacım vardı.

Gözlerimiz birbirine rahatlayarak ürperdim.

Henri.

Tanrım, Henri.

Gri bakışları kül gibi görünüyordu. Ruhundaki ateş sönmüş, geriye kömürden başka bir şey kalmamıştı. Derisi yıpranmış gözlerinin etrafını sıkıca sarmış, maskesi korkusunu gizleyememişti. Ağzı o kadar ince ve yanakları o kadar sertti ki, sert ışıktaki iskelet gibi görünüyordu.

Ben dehşet içinde yaşayabilirdim, ama
o bunu giydi. İkimiz de sonsuza dek
korkuyla boyandık.

Artık tüm Üstatların giydiği kadife siyah pelerinlerin neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordum.

Onları daha önce görmüştüm.

Caishen ve benim meşaleleri ve yontulmuş bıçağı bulduğumuz sandıkta.

Ustaların hepsi mağaranın etrafına yayılmış, oyma amfiteyatroda yerlerini almış, siyah turmalin maskeleri onları cehennemden gelen hayaletler gibi gösteriyordu.

Peter sert adımlarla yanıma geldi.

Sunağın üzerinde elimi tuttu ve sıktı. Victor onu durdurmadı.

Sanki tüm sırlarımız açığa çıkmış gibi sadece gülümsedi ve kazanmaktan büyük bir zevk aldı.

Henri, Peter'ın beni tuttuğu yere bakışlarını bıraktı.

Sanki kopmasına ramak kalmış gibi titriyordu. Onunla gurur duyuyordum.

Kendini kaybetmediği için çok gururluydu. Kendini ele vermemişti.

Victor, Peter ve benim bir şeyler çevirdiğimizi biliyordu ama Henri hakkında hiçbir şey söylememişti.

Ondan şüphelenmemesi için dua ettim. Henri'nin de bizim kadar suç ortağı olduğunu bilmiyordu.

Hayatta kalacaktı.

Yapmak zorunda.

Çok fazla ölüm olmuştu. Çok,
çok fazla ölüm.

Benim için bitmişti.

Bunu, beni bu sunakta tutan bağları hissettiğim kadar kesin olarak biliyordum. Ama Henri için her şey bitmemişti.

Devam edebilirdi.

Bizim yapamadığımızı yapabilirdi.

Lütfen vazgeçme. İkiz aleve bağlı kalbimle yalvardım.

Lütfen onları dışarı çıkarın... bir şekilde.

Henri sendeleyerek bana doğru geldi.

Diğer elimi tutarken kimse tek kelime etmedi, her iki adam da üzerime çullanıp bana aynı yürek burkan bakışı atarken masanın karşısındaki Peter'a baktı.

Seni buradan çıkaracağım. Henri'nin kül rengi bakışları yemin etti.

Yapamazsın. Omuz silktim. *Kendini ele verme.*

Kirpikleri sanki nefes alamıyormuş gibi kapandı. Acı çekerek parmaklarımı kavradı.

Ve sonra Victor hayatım için geri sayımı başlattı.

"Arkadaşlar, hoş geldiniz."

Ustalar hışırdamayı kesti. Nefes alışları sakinleşti.

Dışarıdaki sörf bile yumuşamış gibiydi.

"Bu akşam sizleri burada ağırlamak benim için büyük bir zevk. Eminim bu geceki tamamın ne olduğunu merak ediyorsunuzdur ve... size anlatmaya hazırım."

Henri'ye doğru gelerek dirseğini kavradı ve onu benden . "Mercer, eğer istersen. Gel yanımda dur lütfen."

Henri sertleşti.

Bir an için, Victor'un üzerinde döndüğü ve boğazını parçaladığı farklı bir gerçeklik gördüm. Onu hazine avı gecesindeki gibi bir şiddet kasırgası olarak hayal ettim. Yenilmez bir şeye dönüştü ve buradaki her Efendi ve muhafızı katletti.

Ama sonra gerçeklik bu fantezinin yerini aldı. Sekiz muhafız.

On Usta.

Tamamen sayıca azlar.

Sessiz suç ortaklarımız Ben ve Stewart olsa bile. Hiç şansımız yoktu.

Lütfen... Zor nefes aldım. Senin de işin içinde olduğunu bilmiyor.

Henri başını çevirdi ve Victor'un onu rafların, safirlerin ve kafataslarının bulunduğu dolabın bulunduğu mağaranın başına sürüklemesine izin verdi.

onları kuşattı.

Victor mutlulukla içini çekti. "Hepinizin bildiği gibi, bu adam benim için oldukça özel biri haline geldi. Sadece tek çocuğumun vaftiz babası olmayı kabul etmekle , aynı zamanda nihai mutluluğunu bulabilmesi için onu serbest bırakmam konusunda da bana güvendi." Henri'ye sevgi dolu bir bakış atarken, maskesinin ardından gözleri mutlak bir huzur yayıyordu. "Büyümeye ve her zaman olması gereken adama dönüşmeye devam etti ve ben de bunda payım olduğu için kendimle gurur duyuyorum. Karışmamdan hiç memnun olmadı. Zorlamalarımınla savaştı ve

Bazen beni şüpheyeye düşürdü ama mücevherinin her çılgılığında ve akıttığı her damla kanda onun gerçekten bir canavar olduğunu anladım, bu yüzden... bu gece tamamen onun için."

"Ben mi?" Henri yutkundu.

"Tema, *dostum*, aydınlık ve karanlık. Ölüm ve yaşam. Canavarlar ve elmaslar. Aşkın seni geride tuttuğu konusunda seni uyarmıştım. Özgürlüğün son sınırına ulaşmak için ne yapman gerektiğini söyledim."

"Victor, ben-"

"Bölme." Victor dilini şaklattı. "Sen ona aşıksın. Bunu her aptal görebilir ve ben aptal değilim. O ilk geceden beri evimde zehirli bir varlık oldu. Seni büyüyle sardı.

Kaybolana kadar seni kandırdım. Ne yaptığımı göremiyorsun. Seni ne kadar kullandığının farkında değilsin. O manipülasyon ve açgözlülükten başka bir şey değil.

Peter'ı bana karşı kışkırttı. Etrafta koşuşturdu ve iyi huylu mücevherlerimi kazanmaları mümkün olmayan bir ayaklanma planlamaya ikna etti.

Entrikalar çeviriyor, entrikalar çeviriyor ve bunu sana söylediğim için çok üzgünüm ama... o seni sevmiyor Henri. Hepsi bir oyun-"

"Bu doğru değil." Masanın üzerinde sarsıldım. "Ben hiçbir şey yapmadım. Mücevherlerin hiçbirisi-"

"Sessiz kalacaksın, Ilyana," diye tısladı Victor. "Aksi takdirde nankör dilini ."

Sıcak su sıçramaları koluma indi.

Peter'a baktım.

Sessizce ağladı, her an yere yığılacakmış gibi elime yapıştı. Tanrım, kalbim onun için kırıldı.

Bunu kaç kez görmüştü?

Bu tanrının unuttuğu sunakta ölümü bekleyen arkadaşlarından birinin elini kaç kez ? Kaç kez temizlemişti

kanlarını, iç organlarını toplayıp, ağarmış kafataslarını o korkunç dolaba mı yerleştirdiler?

Keşke onunla da Henri'yle yaptığım gibi iletişim kurabilseydim. Keşke ona korkmadığımı söyleyebilseydim.

Pek sayılmaz.

Acıdan korkuyordum.

Hayatta kalmak için duyduğum hayvani içgüdü sayesinde kendimi savaştan alıkoyamayacağımdan korkuyordum.

Ama gerçek ölümden

korkmuyordum. Bundan daha

fazlası olduğunu biliyordum.

Bunun son olmadığını biliyordum.

Sadece onu tekrar görmeden önce bir süre geçecek olmasından nefret ediyordum. Onu ve Henri'yi tekrar bulmadan önce.

Kadife pelerinini bir kenara fırçalayan Victor elini beline attı ve uzun kırmızı bir çanta çıkardı. Çantayı iki eliyle yatay bir şekilde tutarak ciddi bir ifadeyle Ustalara baktı.

"Bu gece, yıllar içinde mükemmelleştirdiğimiz bir ritüele tanık olacaksınız. Müstakbel bir arkadaşı Joyero üyesine dönüştüren bir ritüel. Sadece bir mücevheri değil, aynı zamanda bir Efendiyi de özgürleştiren bir öpücük."

Elini kırmızı kadife çantanın içine sokarak yavaşça, dramatik bir şekilde - doğuştan bir şovmen yeteneğiyle- elmas saplı bir bıçak çıkardı. Son derece keskin bıçak ışıktaki parlıyordu. Sapında ise kristal fraktallar.

Boş çantayı yere bırakarak yavaş adımlarla Henri'ye doğru ilerledi ve onun gevşek elini tuttu. "Al bakalım."

Henri tepki vermedi.

O da benim gibi yıkılmış görünüyordu.

Victor Henri'nin parmaklarını bıçağın etrafına doladı ve Henri boş gözlerle bıçağa bakarken geri çekildi.

"Buraya Faset Tapınağı deniyor çünkü onu insandan mücevhere dönüştürmek için yüz kesik atacaksınız. Her kesik onun kanını adrenokromla ıslatacak ve bunlar toplanıp satılacak. Böbrekleri çoktan satın alındı. Akciğerleri ve gözleriyle birlikte. Ama en büyük fiyatı getiren kalbi oldu. Bu bedeli sana vereceğim dostum, böylece bu dersin değerini her zaman hatırlayacaksın. Senin onun karşılayabileceğinden çok daha değerli olduğuna dair bir ders. Sen her yönden ondan üstünsün.

O senin, ne istersen yapabilirsin. Bu dünya böyle işliyor. Sen busun. Ve aşkın burada yeri yok."

Peter'ın arkasında durarak iğrenç ellerini Peter'ın omuzlarına koydu.

Peter hıçkırıklara boğuldu ve başını öne eğdi.

"Bu gece, beyler, Peter temizlikçimiz olarak son görevini yerine getirecek. Beni hayal kırıklığına uğrattı ve güvenimi kaybetti. Diğer mücevherler nafile küçük savaşlarındaki rolleri nedeniyle cezalandırılacaklar ama huzursuzluğun bu ikisinden kaynaklandığına hiç şüphem yok. Bu yüzden... eğer bu akşam ona bir Elmas Öpücüğü vermek isteyen varsa, Ilyana'dan geriye kalanları temizledikten sonra teklif vermekten memnuniyet duyacaktır."

Peter'ın omzunun üzerinden uzanan Victor onu yanağından usulca öptü. "Sana karşı nazik davranıyorum Paavak. Bundan sonra seni hayatta tutabilirim. Uzun, çok uzun bir hayat yaşamayı sağlayabilirim. Aşk. Bir mücevhere dönüşmesini izlediğin kız. Bağırsaklarını denize atarken ellerinin arasından kayan kız."

İçini çekti ve Peter'ı . "Ne diyorsun, evcil hayvanım? Gel , utanma."

Gözyaşları yanaklarından süzülen Peter çenesini kaldırdı ve kristal maskesini yırtarak çıkardı. Maskeyi yere fırlatarak tısladı: "*Cehenneme* kadar yolun var."

Victor başıyla onayladı. "Bunu bir süredir içinde tuttuğunu sanıyordum." Kıkırdadı ve yanağını okşadı. "Bu daha iyi hissettirmiyor mu?"

"Senden *nefret ediyorum*. Umarım *çürürsün*."

"Korkarım senden önce değil."

Kendi gözyaşlarım
döküldü. Henri'ye
dönüp baktım. Hareket
etmemişti.

Sıska ve titreyen ellerindeki bıçağa göz kırpıyordu. Victor
ona döndü.

Kolunu Henri'nin beline doladı. "Hadi ama dostum. Bunu sen kazandın. Parayı bulduğunu ve gördüm. İşte an bunu yapman gerektiğini anladım. Sana acı çektmek istediğim için değil, ondan kurtulmanın tek yolu bu olduğu için."

Henri'yi ensesinden tutarak nazikçe, "Bunun zor olduğunu biliyorum. İnan bana, ben de bir zamanlar sevmiştim. Ve beni bu iğrenç şeyden neyin kurtardığını biliyorsun.

Acı mı? Ölüm. Kalbine hançeri sapladığım an, büyük bir rahatlama hissettim, *dostum*. Artık beni engelleyen insanlık yoktu. Artık şüphe yok. Artık korku yoktu. Gücüme adım attım. Ve şimdi... senin de kendi gücüne adım atma zamanın geldi."

Henri'nin bileğini tutarak onu bana doğru sürükledi.

Henri sunağın üzerinde durup omzu Peter'ın omzuna değene kadar onu itti ve yönlendirdi.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

okuyamıyor, duyamıyor,

hissedemiyordum. Kendini bırakmıştı.

Tükenmişti. Gitmişti.

Lütfen iyi ol.

Lütfen bunun seni kırmasına izin verme.

Yanıt yok.

Tek bir göz kırpma bile yok.

"Vakit geldi, *dostum*." Victor, Henri'nin elini ve bıçağı karnıma doğru yönlendirdi. "Sana nasıl olacağını anlatmama izin ver. Bu bıçakla, onu yüzleştirip dönüştürdükten sonra, tam burayı keseceksin." Parmağıyla karnımın en yumuşak kısmına bir çizgi çekti.

Nefesim

kesildi.

Seğirdi.

Kan tadı alana kadar alt dudağımı ısırdım.

"Karnını yaracak ve göğüs kafesinden yukarı uzanacaksın. O hala hayattayken, atan kalbini tutacak ve ondan koparacaksın. Elinizde ölürken, o güzel dudaklarını öpecek ve gitmesine izin vereceksiniz. Ve sonra..." Cebinden kocaman bir elmas çıkaran Victor onu havaya kaldırdı.

"Bunu onun boş boşluğuna yerleştireceksin. Bir kalbe karşılık bir kalp. Et, değerli bir taşla takas edilecek. O paha biçilmez olacak, ya sen? Sonunda özgür olacaksın." Hınzır bir gülümsemeyle geri çekildi ve eğildi. "O senin için hazır,

Sevgili dostum. İlk kesimi yap. Hadi başlayalım."

***Henri ve Ily'nin hikâyesi Elmas Öpücükler'de sona eriyor...
Umut gitti, acı geliyor... Mesele birinin ölüp ölmeyeceği değil, kimin
öleceği...***

Çıkış gününde sizin olması için ön sipariş vermeyi unutmayın!

BURADAN ön sipariş verin

Topaz İşkencesi'nde ne olduğunu bilmek ister misiniz? Safir Yaralar'dan bir sahneyi gerekli olmadığını düşündüğüm için sildim. Ama eğer okumak isterseniz

Kaydırıyorum! Bölümü en sona ekledim!

Ayrıca, Q ve Tess (Henri'nin üvey kardeşi) ile henüz tanışmadıysanız, New York Times Çok Satan Karanlık Romantizmleri mevcut ve tamamlandı

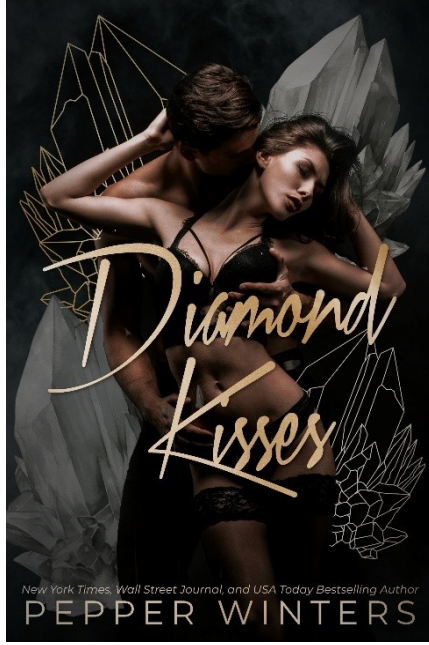
Şimdi! Tess'in Gözyaşları ile

başlayın **HEMEN OKU**

Elmas Öpücükler

TÜM PLATFORMLARDA ÖN SİPARİŞ

2024'te geliyor.

*"Şansın bizden yana olmasını umuyordum. İyilik kötülüğe, doğru yanlışla karşı.
Bir mucize olması için dua ettim ama sonunda... karanlık kazandı."*

Dibe vurmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.
Asla pişman olamayacağım şeyler yapmak için.
Asla şeyleri istemek.
Uzun zamandır ölmek istiyordum.
Yaptıklarım için ölmeyi hak ediyorum.
Ama bunu bitirene kadar olmaz.
Tövbe edene kadar olmaz.
Ve bir karar verdim.
Dünyamın sonunu getirecek bir dizi karar.
Karanlık beslenmek ister.
yüzden onu
besleyeceğim.
Kanla.

Teşekkür

Kitaplar yalnız bir yaratım olabilir: kurgusal bir dünyada saatlerce zaman geçirmek, çok kalabalık kafamdaki hikayeyi yazıya dökmek için olabildiğince hızlı yazmak.

Ama kâğıda döküldükten sonra bir ekip haline geliyor. Ve ben en iyi ekibe sahip olduğum için şanslıyım.

Beta okuyucularıma teşekkür ederim: Danielle, Selena, Melissa, Rochelle, Rowan, Heather ve Katrina. Ayrıca Laura, Ria ve Mish'e de teşekkürler. Bu kapakların farklı yorumlarını yapan sanatçılara, Valerin, Cleo ve Farras'a teşekkür ederiz.

Henri ve Ily'ye hayat veren iki sese teşekkür ederiz - Luke ve Lucy! Editörüm Jenny'ye birlikte çalıştığımız on iki yıl için teşekkür ederim.

Son kartal gözlerin için Christina'ya teşekkür ederim.

Hassasiyet sahibi okuyucularım ve Hintçe çevirmenlerim Shabnam ve Sonal'a teşekkür ederim. Fransız büyüğüm Aurelie'ye ve harika arkadaşım ve yardımcım Danielle'e.

Bunu sensiz yapamazdım.

Bunu siz olmadan da yapamazdım, sevgili okuyucu.

Bu seri karanlıksa özür dilerim.

Bana göre bu şimdiye kadarki en karanlık kitabım ve Diamond Kisses daha da karanlıklaşıyor.

Kemerini bağla.

Ily ve Henri'nin finalinin sayfalarında görüşmek dileğiyle. xxx

Silinmiş Sahne: Topaz Azabı

VICTOR MİSAFİRLERİNE ve eziyet çeken mücevherlerine sıırttı.

"Bu özel oyunla ilgili hafızanızı tazelemek için, dostlarım, kurallar basittir. Acı yok. İstismar yok. Bu etkinliğin ilk bölümü onlar için."

"Bu kuralı hiç sevmedim," diye mırıldandı bir Efendi.

Victor kıkırdadı. "Evet, pekala. Ya benim kurallarına göre oynarsın ya da hiç oynamazsın."

"Ben hiç oynamadım," dedi bir Usta karanlıkta. "Kurallar nedir?"

Victor ellerini kavuşturdu ve gülümsedi. "Topaz Torment temelde bir ekonomi oyunudur."

"Ekonomi mi?"

"İnsanların -bu durumda mücevherlerin- nasıl davrandıklarının ve belirli etkilerle karşılaştıklarında ne kadar hızlı karar verebildiklerinin incelenmesi."

"Etkiler...?" diye sordu bir başka meçhul Üstat.

Göz kıırttı. "Oyunun amacı mücevherlere olabildiğince eziyet etmek. Ama bizim çok sevdiğimiz yöntemle değil."

"Nasıl yani?"

"Yani... seksin onların zevkine odaklandığı nadirdir. Ama bu gece, bu oyun bununla ilgili. Onları orgazma ulaştırmalı, dizlerinin bağını çözmeli ve ıslatmalısınız. Her Usta'nın bir sırası olacak. Sadece kendi parmaklar ya da dil. Mücevherin beğenisini kazanan ve onun gelmesini sağlayan Efendi oyunu kazanır. Daha sonra tercih ettiği yöntemle kendi zevkini yaşama hakkına sahip olur."

Mırıldanmalar. Birkaç

kıkırdama.

"Neyin tadını çıkaracağımı biliyorum." Bir Efendi kıs kıs güldü.

"Mücevherler... eğer çok nazik olursanız." Victor karanlık kulübün içinden gözlerini kısarak baktı,

flaş ışıkları hâlâ renk saçıyor. "Dans pistinde toplanın lütfen."

Yakalı mücevherler yavaşça efendilerinin yanından ayrıldılar ve temkinli bir şekilde dans pistine adım . Ustalar geri çekilerek, çıplak dansçıların etrafında bir çember oluşturdu.

ten ve iç çamaşırları ortada titriyordu.

Kalbim

sıkışmıştı.

Koşmak istedim.

Ama bu sadece başka bir geceydi.

Ve oynamaktan başka seçeneğimiz
yoktu.

Titreyen parmaklarımla tasmamın kayışını çözerek diğerlerine
katılmaya gittim. Henri bileğimi yakaladı.

Beni kendisine doğru çekerek tısladı, "Bayıl ya da bir şey yap. Herhangi
bir şey yap ki seni oradan çıkarmak için bir bahanem olsun-"

"Henri," diye bağırdı Victor. "Ilyana'nın mücevher
arkadaşlarına katılmasına izin ver." Henri'nin bakışları
benimkilere kilitlendi. *Lütfen, Ily...*

Yalandan bayıldım.

Dizlerimin bağı çözüldü. Elimin tersini alnıma bastırdım ve- Bir gardiyan
beni yakaladı. "Başı dönüyor, efendim. "Onu Dr. Catherine'e götürüyüm
mi?

Belford?"

Henri nefes almadı.

Kulüp korkunç bir sessizliğe büründü.

Ve sonra Victor kıkırdadı, sesi bir mikrofonla güçlendirilmişti. "Ne
düşünüyorum biliyor musun? Bence bundan kurtulmaya çalışıyor. Önemli
değil. Bu

mücevherin seçimi, sonuçta. Herkes bunu duydu mu? de dahil mi?" Victor
ışınlandı. "Bir Efendiyi tercih ediyorsanız ya da bir Efendinin yerine
getirebileceğini bildiğiniz belirli sapkınlıklarınız varsa, o zaman seçtiğiniz
kişiye orgazmınızı yaşatmanızı öneririm. Eğer bir başkasının girişimiyle
boşalmayı , bunu istediğiniz kadar yapın. Ya da... zevk dolu bir gecenin tadını
çıkarın. Seçim sizin. Bu da eğlencenin bir parçası.

Şimdi Richard, lütfen Ilyana'yı Peter'ın yanına oturt." Victor parmağını
kaldırarak ekledi, "Neredeyse unuttuyordum. Rachel'ım bu geceki aktivitelere
dahil olmayacak. Devam edin."

Görevli bacaklarımı altımdan çekip beni dans pistine taşıırken Henri bana
doğru sallandı.

Mücadele etmedim.

Bir anlamı olmazdı.

Gardiyan küçük alanı beni onun yanına, ayaklarımın üzerine bırakırken
gözlerim Peter'ınkilerle kilitlendi.

"Merhaba." Bana hızlı bir gülümseme verdi.

"Merhaba." Titrememi durduramadım.

Sanki elimi tutacakmış gibi parmakları yanında kıpırdadı. Kendini durdurdu, nefesinin altından fısıldadı, "Tüm oyunlar arasında bu gerek olmayan tek kişi." Henri'ye bir bakış fırlattı.

Donmuş ve taşlaşmış gözlerle her hareketimizi izliyordu.

"Yine de bundan hoşlanmayacak."

"Ne yapıyorlar?" Fısıldadım.

"Her şeyi." Peter omuz silkti. "Oynamak istedikleri mücevherin olabildiğince hızlı gelmesini sağlamaya çalışacaklar." İçini çekti. "O doruğa tutunmak çok zor *jaanu*, özellikle de aylarca sikilip en ufak bir zevk hissinden mahrum bırakılmışken."

"Yani biri gelirse her şey bitecek mi?"

"Evet."

"İlk benim!" Bir Üstat dans pistine adım attı.

"Siktirin gidin." Ustalar çocuklar gibi itişip kakıştılar. Hemen bir sıra oluştu.

Ustalar birbirlerine dirsek ve tekme atarak uygun bir pozisyon elde etmek için mücadele ettiler.

Henri ilerlerken gözlerimi ondan ayırmadım ve önündeki adamlardan bazılarına sadece ters ters .

Öldürme konusundaki ünü mü yoksa kurum içi yok edici unvanı mı ona nüfuz kazandırdı bilmiyorum ama birkaç Usta yolundan çekilerek sıraya girmesine izin verdi.

Karıştırma ve konumlandırma bittiğinde, Henri bana dokunmadan önce kaç erkeğe katlanmak zorunda kalacağımı saydım.

Bir, iki, üç, dört, beş...

Tanrım.

Beş adam.

Beş dokunuş, beş yalama, beş... ne isterlerse. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu.

Henri'nin sadece var olmakla yarattığı tüm ıslaklık yavaşça kuruyup yok oldu.

Peter elinin tersini benimkine sürttü. "Hey, sorun . Yanındayım, tamam mı?"

Boğuldum ve gözyaşlarımla savaştım. "Üzgünüm, ben-"

"Sana bir başkasının dokunacağı düşüncesinin muhtemelen seni rahatsız ettiğini biliyorum ama... Sıralamada senden önceyim. Şimdiden taş gibi oldum. Fazla dayanamayacağım." Burnunu çekti. "Özellikle de senin yanında dururken."

Ona geniş gözlü bir bakış attım.

Bakışlarını düşürmedi. "Tanrım, İly... onlar ne yaparken sana bakmama izin verirsen... söz veriyorum önce ben geleceğim ve geri kalanınız özgür olacaksınız."

"Ama o zaman Efendi sana zarar verir. O kazanacak-"

"Gelmek için ne kadar çaresiz olduğumu mu? Bu noktada gerçekten umurunda değil." İç çekti. "Sadece... burada benimle ol, tamam mı?"

"Ya Ustalar seni seçmezse? Ya doğrudan bana ya da -"

"Kurallara göre her mücevhere dokunmaları gerekiyor."

Bekle, ne?

Gözlerim Henri'ye kaydı.

Rachel'in durumu yine aynı.

Sadece bana dokunulmasını izlemek zorunda değildi, aynı zamanda dokunaklı...

Başımı salladım ve Peter'in karanlık, duygusal bakışlarını yakaladım. "Yani Henri-" "Bana dokunmak zorunda mısın?" Yarı gülümsedi. "Evet."

"Ama-"

"Sıra ona gelmeden önce dört şansım var. Travis'in elinin iyi olduğunu biliyorum. Eğer beni ovarsa, muhtemelen yapabileceğim-" Branson olduğunu düşündüğüm bir Üstat ilk mücevhere doğru adım attığında omuzlarını yuvarladı ve sesini zar zor duyulan bir fısıltıya düşürdü. "Eğer bundan kaçınmak istiyorsan

bütün oyun, *jaanu*... tek yapman gereken kulağıma üç küçük kelime söylemek ve..." Burnunu çekti ve bana bakmadı.

Bana utanç dolu bir bakış fırlattığında alnım çatıldı.

"Kahretsin." İç çekti. "Bunu söylemek istememiştim. En az kadar çıkarıcı konuşuyorum." Elleriyle yüzünü ovaladı. "Beni görmezden gel. Görmezden gelmek zorunda değilsin. Ben... evet. Bir şey söylediğimi unut."

Omuzlarını geriye iten Peter bana bir daha bakmadı. Ama ben ona baktım.

Branson önümüzde duran altı mücevherden oluşan sıraya doğru yavaşça bile gözlerimi ondan alamıyordum. Altı güzel kız.

Yumrukları sıkılı ve yakaları parıldayarak titriyorlardı.

Branson ilk üçünü öptü.

Dördüncüyü ellemiş.

Beşinci ve altıncıyı parmakladım.

Üstat önünde durup onu yakaladığında Peter'ın çıplak göğsü inip kalktı. "Birkaç hafta önce birlikte ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun?" Dilini Peter'ın elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Üzerinde küçük deneylerime devam edebilmek için seni boşaltmayı düşünüyorum ama... Bu gece gözüm Chloe'nin üzerinde, o yüzden..." Elini bırakarak Peter'ın beyaz boxer külotunun üzerinden ereksiyonunu kavradı. Onu iki kez okşayan Peter, sanki kendini zevk almaya ve doruğa ulaşmaya zorluyormuş gibi gözlerini kapattı.

Branson kıkırdadı ve elini . "Açgözlü küçük serseri." Ve sonra sıra bana geldi.

Siktir. Sıra bende.

Kulaklarım beyaz bir gürültüyle çınladı.

Kalbim tüttü; kan küle döndü. Beni öptü.

Çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırdı ve grotesk ağzını ağızıma yerleştirdi.

Ve... hepsi bu.

Dil yok.

İşkence yok.

Beni platonik bir şekilde öptü ve bittiğinde fısıldadı, "Psikopat efendine söyle sana zarar vermedim. Sonumun onun cesetlerinden biri gibi olmasını istemiyorum."

Ve sonra gitmişti... bir sonraki mücevheri elliyordu. Bir sonrakini parmaklıyordu.

Peter bana sorgulayan bir bakış attı. Ayaklarımın üzerinde sallandım.

Başka bir Efendi ortaya çıktı.

Ian.

Peter'a kötü kötü sırtarak elini Peter'ın külotunun içine daldırdı ve onu yumrukladı.

Ian onu sertçe sarsarken Peter inledi.

Bundan kimse kurtulamazdı.

Bu tacizdi, sataşma değil-

Ian elini nefesinin altından küfretti. Çalışmak Avucundaki kayganlığı görünce vurmak için elini kaldırdı. "Seni küçük azgın amcık. Bu precum mu?"

"Ah, ah, Ian." Victor mikrofondan mırıldandı. "Vurmak yok. Sadece zevk, hatırladın mı?"

"Lanet ." Parlayan avucunu Peter'ın çıplak göğsünde gezdiren Ian, üzerinde iz bırakan sıvıyı Peter'ın tenine sürdükten sonra bana döndü.

Bana zarar vermesini bekledim.

Bana unutamayacağım şekillerde dokunmak için, ama... bana gönülsüz bir meme ucu bükmesi yaptı.

Sonra da gitti.

Yanımdaki kızı okşadı. Yeni kızlardan biri, Laura.

Adam gerçekten mutluluk uyandırmaya çalışırken, başını göğsüne doğru eğip meme ucunu ağzına alırken, kadın nefesinin altında inledi.

Peter'ın keskin nefesi gözlerimi tekrar ona çevirdi.

Sadece Efendi G olarak tanıdığım koyu tenli bir Efendi Peter'ı kabaca öptü.

Peter'ın alt dudağını ısırarak kanamasına neden olurken gözleri acımasızlıkla parlıyordu.

Ama Peter'ın bacaklarının arasına

uzanmadı. Onu boşaltmaya çalışmadı.

Onun yerine kanını akıtmaktan memnun.

Efendi sonunda alt dudağını Peter sendeleyerek geri çekildi. Usta

G içime girdiğinde donup kaldım.

Vahşi bir sırtısla elini bacaklarımın arasına soktu. Parmak uçlarımda yükseldim-

Müziğin üzerinde bir hırıltı yankılandı.

Hayvani.

Unhinged.

Omzunun üzerinden bakarak, dans pistini kan çevirmesini engelleyen iki Usta tarafından tutulan Henri'ye baktı.

Victor, Henri'nin gerçek duygularının ortaya çıkmasını umursuyor gibi görünmüyordu. Sadece podyumdaki yerinden sırtıttı, sürüngen gözleri fazlasıyla hesapçı, bilgili ve sinsiydi.

Kımıldamaya cesaret edemedim.

Şimdiye kadar çok şanslıydım.

Diğer mücevherler gibi işkence görmediğim için kendimi suçlu hissettim.
Henri'nin beni koruması hiç adil değildi. Etrafımız bu kadar çok
düşmüşle çevriliyken, benim koruyucu meleğim.

Ama Efendi G aniden beni , ellerini kaldırdı ve Laura'ya doğru ilerledi.
Travis -bu oyunu oynamamızın tek nedeni- Peter'a doğru ilerlerken
kemiklerim titredi.

"Merhaba, küçük Pete. Bakıyorum da bu gece toparlanıyorsun." Dilini
gıdıkladı. "Benimle oynamayı seviyorsun, öyle mi?"

Peter kanayan dudağını emdi ve omuz silkti. "Beni boşalt da görelim."

Travis kıkırdadı. "Kibarlığınıza ne oldu? Efendi T şöyle, Efendi T böyle.
Genelde yalakalıkta çok iyiydin."

"Biraz gerginim *Efendi T*. Ama yalvarmamı istiyorsanız? Peki o zaman."
Sırıttı. "Dizlerinin üzerine çök ve beni yap."

Kalbim durdu.

Travis dondu

kaldı.

Korkunç bir an için, böyle bir küstahlık için Peter'ı öldürdüğünü hayal
ettim, ama sonra güldü ve başını salladı. "Sanırım seni alıngan buldum."

"Güzel. Beni seç o zaman. Eğer beni istersen ben kesin bir şeyim."

"Hâlâ diğerlerini korumaya çalışıyorsun, ha? Bu gece oyunu sen
alacaksın, böylece diğerlerinin almasına gerek kalmayacak?"

Peter dişlerini gösterdi. Tanıdığım itaatkâr mücevherin tüm izleri
kayboldu. Sanki artık umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Ya da
benimkini alamamaktan o kadar bıktım ki, onu elde etmek için biraz
oğlancılığa katlanmaya hazırım."

Peter'ı bacaklarının arasından yakalayan Travis onun içine girdi. "Söyle
bana, Pete. Kaç vuruş gerekiyor?"

Peter bana baktı, gözleri kahverengi ve bir şekilde parlıyordu. "Üç... belki
dört."

Ona kocaman sarılmak istedim. Onu

uzaklara, çok uzaklara götürmek istedim.

Onu seviyordum ama ona yardım

edemiyordum. Gözlerim parladı.

Söylememi istediği şey buydu.

Üç küçük kelime.

Henri'ye söylediklerimden tamamen farklı şeyler ifade eden kelimeler.

Peter için tamamen farklı şeyler ifade eden kelimeler.

Göğsüm daraldı.

Peter'ın bana karşı hisleri olduğunu biliyordum. Bunu ima etmekten de çekinmezdi. Ama bunun aşk olduğunu düşünmemiştim.

Sevgi olduğunu düşünmüştüm. Belki de şehvet.

Aynı dili konuştuğumuz ve aynı kültürden geldiğimiz gerçeği. Bu yüzden birbirimize çok çabuk bağlanmıştık.

Travis onu bir kez, iki kez pompalarken Peter nefesinin altında inledi...

Ve sonra Travis durdu ve bana geçti.

"Merhaba, güzel mücevher. Söyle bakalım. Seni için ne kadar gerekir?"

Sertçe yutkunarak çenemi yukarı kaldırdım. "Zahmet bile etmezdim.

Efendimden başka kimse için gelmem."

"Denemek için cazip ama..." Bir mücevherin önünde duran Henri'ye bir bakış fırlattı. "Biri sana dokunduğunda neler olduğuna dair söylentiler duydum, Yani..." Branson'ın yaptığı gibi beni iffetli bir şekilde öptü, birkaç saniye sonra çekildi ve Laura'ya geçti.

Adam elini bacaklarının arasına atıp ona bir aşık gibi dokunurken, kolu omuzlarına dolanıp onu kendine yakın tuttuğunda kadın haykırdı.

Belki de önce o gelirdi ve-

Peter, başka bir Efendi sikini kavradığında nefesini tuttu.

Bu seferkini tanı mıyordum.

Konuşmadı.

Soğuk gözlerle Peter'ı iki kez sarsıp .

Bakışları sıranın aşağısında, daha bir mücevhere kaydı, belli ki hedefi ikimiz de değildik. İki göğsümü de tutarak beni kabaca sıktı, sonra Travis'i Laura'nın üzerinden itti ve onu da okşadı.

"Ben yapamazken İly'ye baktığın için teşekkür ederim." O ses.

O enerji.

Bakışlarım Henri'ye kaydı. Peter'ın önünde duruyordu.

Diğer mücevherlere ne yaptığını görmemişim ama benim katlandığım kadar göstermelik olacağından hiç şüphem yoktu. Belki nazik bir öpücük, çok kısa bir elleme - Victor'un daha fazlasını talep etmesini önlemeye yetecek kadar.

Peter gözlerini kıstı. "Benim gücüm yok. Onları durduramadım."

"Ama senin varlığın onun zihnini sağlam tutabilirdi." Henri çenesini eğdi. "Bu yüzden teşekkür ederim."

"Ondan ne söylemesini istediğimi bilseydiniz bana teşekkür edeceğinizi sanmıyorum."

Henri kaskatı kesildi.

Bana bir bakış fırlattı. "Ne yaptın-"

"Bana dokunup ona geçseniz iyi olur," diye homurdandı Peter. "İlk ben gelemediğime göre, galibiyeti siz ikiniz alacaksınız." Sertçe yutkundu. "Siz onu paramparça ederken burada durmayı dört gözle beklediğimi söyleyemem. Ama buna katlanacağım."

Henri ona ters ters baktı, yüzünde soru işaretleri vardı.

Ama... dans pistinin dikkatle izleyen Victor'a hızlı bir bakış atarak eğildi ve Peter'ı yanağından son derece hızlı bir şekilde öptü.

Henri içime doğru adım atıp beni hiddetli ve öfkeli kucağına alıp dudaklarını kulağıma bastırduğunda tüm dünyam yeniden düzeldi. "Beni nasıl istiyorsun? Parmaklarını mı? Dilini mi? Çabuk olmalı. Aklımı kaybediyorum."

"Parmaklar." Nefes aldım.

Üzerimdeki etkisi ne olursa olsun, karnımın derinliklerine doğru çekiyordu. Islaklık geri geldi.

Telaş, buhar, çatırtı.

Bir koluyla beni kucaklayarak elini bacaklarımın arasına attı. Mor G-stringimi kenara iterek iki parmağını cesurca soktu, Özür dilemeden.

Vücudum onun dokunuşuyla kenetlendi.

Alt dudağımı ısırdım.

Gözlerini benden ayırmadan bileğini yavaşça pompalamaya başladı, başparmağı klitorisime bastırıyordu.

Bu korkunç durumda bile, böylesine umutsuz bir arzu uyandırdı.

Kalbim onunla birlikte çarpıyordu.

Gece kulübü ve Victor'un korkunç oyunu gözden kayboldu. Tek odaklandığım Henri'nin gözleriydi.

Dumanlı işkence dolu gözleri.

Ruhlarımız her zamanki gibi birbirine dolandı. Zihinlerimiz senkronize.

Vücudum açıldı.

O hızını artırdıkça nefes alışım hızlandı, sığlaştı.

Seks eylemini taklit ederek, beni sıkı sıkı tutarak sallanmamı sağladı.

Benim için gel, Ily. Bakışları ağızıma düştü. Gel.

Kendimi zevkin içine attım. Bu

sadece bizimle ilgili değildi.

Eğer önce ben gelirim, diğer mücevherler güvende olur ve-

"Yeterince uzun!" Victor, "Herkes yoluna gitsin," diye

bağırdı. "Lanet olsun," diye hırladı Henri.

Yaklaşmışım ama yeterince değil.

Düşmeye çalıştım.

Numara yapmayı düşündüm.

Peter yanımda homurdandı, çünkü başka bir Efendi ona

mastürbasyon . Gözleri benimkilerle buluştu.

Hem arkadaşımın hem de sevgilimin içine

düşüm. Ve Henri fark etti.

Dokunuşu şiddete dönüştü.

Göğsünde bir hırıltı yankılandı.

Ve dişleri boğazıma kenetlendi, sertçe, derine battı- Peter elimi tuttu.

Henri girdi, Peter beni sıktı ve... paramparça oldum. İlk

dalgalanma şimşek gibi çakarken haykırdım.

Henri'nin dişleri daha sert bir şekilde delerek o çıldırtıcı acıyı ve kaygan kan akışını sağladı.

Durduramadım.

Yoğunluk.

Yenik düşmenin ilkel tepkisi. Geldim.

Sert.

Yıldız patlaması kadar sert.

Efendi onu bırakıp Henri'yi kenara iterken Peter ürperdi.

Hayal kırıklığı içinde küfretti. O anda ihtiyacı olan tek şeyden mahrum bırakıldığı için yüzü buruştu.

Gelmeye

devam ettim.

O yapmadı.

Tüm ölümlü kemikleri aştım ve Peter'a ihtiyacı olanı vermeye karar verdim.
Bu korkunç yerde bir parça mutluluk bulmak
için. Özgür olmak, sadece bir an için.
"Seni seviyorum," diye
nefes aldım. Kelimeleri
zar zor söyledim.
Peter'ın tepkisi anında oldu.
Efendi elini sikinden çektiğinde ikiye bölündü. Önemli değildi.
Ondan beyaz şeritler yayılıyor, gece kulübünün parlak, renkli ışıklarının
arasından geçerek cıvalı dans pistine sıçırıyordu.
Birlikte geldik. İki
arkadaş.
İki ruh eşi.
Tüm bunlar olurken ikiz alevim beni barbarca bir salınıma sürükledi.
Ben yavaşça yıldızlardan tekrar bedenime çarparken Victor ellerini
çırttı.
"Görünüşe göre iki kazananımız var beyler." Bize doğru ilerleyerek, doruk
noktamla kayganlaşmış parmaklarını çıkarırken Henri'nin omzunu sıvazladı.
"Kazananlarınız Henri Mercer ve yakın zamanda tanıdığımız Wilson Optin.
Tebrikler beyler. Ganimetlerinizi almaya gidin."
Yürüyerek uzaklaşırken müzik tekrar açıldı, çok yüksek sesle ve
kafatasıma vurarak.
Mücevherler farklı Ustalar tarafından ele geçirildi ve gece yeni bir
sefahatle devam etti.
Henri tek kelime etmeden kelepçeli bileğimi yakaladı ve beni kalabalığın
arasından çekti.
Peter'a baktım.
Wilson onu diğer sürüklerken bana tek bir el salladı. Hastalık boğazıma
hücum etti.
Ona iyi bir şey vermeye çalışmıştım.
Onun yerine, onu korkunç bir şeye teslim ettim.
Tekrar.
Benim yüzümden incinecekti. Ve
hiçbir zevk buna değmezdi.
Henri beni uzaklaştırırken keder içinde başımı eğdim.

Umarım !

**Kitabın zaten yeterince uzun olduğunu
düşündüğüm için bu sahneyi Safir
Yaralar'a dahil etmedim, ancak Ily, Peter
ve Henri arasında oldukça tatlı bir
sahneydi, bu yüzden sonsuza dek silmek
istememedim.**

**Henri ve Ily birkaç ay içinde Diamond
Kisses'a geri dönecekler.**

Ön sipariş [BURADAN VERİLEBİLİR](#)

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

BUHARLI STANDALONE'LAR

**Sırlar Gösterisi Bağımsızlar Kirli
Bir Gece**

Bir Sapık Gecesi

(Buharlı, baharatlı, bol ateşli ve bayıltıcı standalone'lar) Devamı
gelecek...

Yok edildi
(Grey Romance)

Buna Dokunamazsın
(Romantik Komedi)

Görünmeyen Mesajlar
(Survival Romance)

KARANLIK ROMAN

Mücevher Kutusu Serisi

Yakut Gözyaşları, Zümrüt Çrükler, Safır Yaralar, Elmas Öpücükler

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları, Quintessentially Q, Twisted Together, Je Suis a Toi

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Efsane, İki Dilek, Üçüncü Bir Öpücük, Dördüncü Bir Yalan, Beşinci Bir Öfke, Jinx'in Fantezisi, Sully'nin Fantezisi

Borçlu Seriler

Borç Mirası, Birinci Borç, İkinci Üçüncü Borç, Dördüncü Borç, Son Borç, Borçlu Epilog

Dolar Serisi

Kuruşlar, Dolarlar, Yüzler, Binler, Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

Mutluluk Masalı Birinci Kitap, İkinci Kitap, Üçüncü Kitap

YASAK, EROTIK, ERGENLİK ROMANTİZMİ

Luna Düeti

Lunamare ve Cor Amare

Kurdele Düeti

Çocuk ve Kurdelesı, Kız ve Ren'i

Kurdele Düeti'ne Bağımsız Spinoff

Oğul ve Umudu

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların Tacı, Gerçeğin Tahtı

Hile Ustası Düeti

Vücut Ressamı, Yaşayan Tuval

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve Kural, Günah ve Acı

ILHAM VERİCİ / ÇOCUKLAR

Pippin & Mo

(Pepper'ın kendi tavşanını temel alan resimli kitap)

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

2024/2025 başlıkları için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

CIKIS GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: **Peppers Kitapları**

Instagram: **@pepperwinters** Facebook

Grubu: **Peppers Playgound** Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

Tiktok: **@pepperwintersbooks**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.